

Birini hayatında tutmak için
tüm hayatını kaybetmeyi göze alabilir mi insan?

Yanımda Kal

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SARA CATE

Malikâne Serisi

1. Kitap

*Ailesi tarafından sevilmemiş biri,
kendinden başka kime tutunabilir?*

*Hayallere sığmayan bir teklif.
Duygulara yer olmayan bir hayat.*

Kuralları olan bir adam.

Kural tanımayan bir kadın.

*Yaşayacakları her dokunuşun,
her bakışın, her temasın ve açığa çıkan
her sırrın, aralarındaki tutkuyu
daha da derinleştireceği bir yıl.*

*İlişkilerin karanlık yüzünü keşfetmekten
korkmayanların hikâyesi Yanımda Kal, birbirinden
zıt karakterlerdeki iki insanın arasındaki çekimin
sarsıcı gücüyle sizi aşkın varlığına ikna edecek.*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Düzenleme
Ny.ozlem

Yanımda Kal

Sara Cate

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

Keep Me

Editör ****

Bahar Çağla Güç

Kapak Tasarımı

Tamer Değirmenci

ISBN

978-625-95877-1-4

1. Baskı *****

Nisan 2025

Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © 2021 by Sara Cate

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com
info@primekitap.com

Yanımda Kal

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SARA CATE

Ninova

İçerik Uyarısı

Yanımda Kal; teşhircilik, partner değiştirme ve kölelik dâhil olmak üzere çeşitli fanteziler ve BDSM unsurları içeren cinsel içerikli bir romantizm kitabıdır. Her zaman olduğu gibi, kitaplarım eğlence amaçlı yazılmış kurgu eserlerdir ve eğitim için değil, ilham almak için kullanılmalıdır.

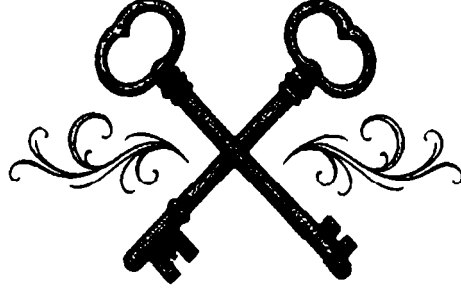
Siz ve partneriniz herhangi bir kurgu eserdeki uygulamaları keşfetmeyi tercih ederseniz, lütfen öncesinde araştırmanızı yapın. Güvende hissettiğinize emin olun. Eğlenin.

Lütfen bu hikâyede ebeveyn ihmali, aldatma (ana karakterler arasında değil), alkol bağımlılığı, ölüm, panik atak, Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB) ve kaygı bozukluğu unsurlarının da bulunduğunu unutmayın. Bu konularda bir travma geçmişiniz varsa tedbirli okuyun.

*Annem için – eğer bunu okursan,
bu konu hakkında asla ama asla konuşmayalım.*

BİRİNCİ KISIM
Sylvie

BİRİNCİ BÖLÜM

GPS, “Varış noktasına ulaştınız,” diye anons etti.

Aaron telefonundaki haritadan başını kaldırıp tepedeki büyük tuğla yapıya bakarak, “İşte bu, soldaki,” dedi.

“Bu mu?” diye şaşkınlıkla cevap verdim.

“Barclay Malikânesi. İşte bu,” dedi camdan dışarı bakarak.

Arabanın camlarına yağmur damlaları vuruyordu.

“Aaron, sen ailenin İskoçya’da bir *evi* olduğunu söylemiştin. Burası bir kale.”

“Teknik olarak bir malikâne.”

“Bu bir kelime oyunu!” diye cevap verdim, ön camdan devasa gri taş binaya bakarak. Kötü bir alamet gibi tepemizde yükseliyordu.

Aaron arabayı yolun kenarına çekerken hayretle ona doğru dönerek, “Ne yapıyorsun sen? Oraya kadar sür,” dedim.

“Yapamam,” diye karşı çıktı. “O tabelada *Özel Mülk* yazdığını görmüyor musun?”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne olmuş yani yazıyorsa? Burada *gerçekten* yaşayan birileri yok ki.”

“*Özel Mülk* tam olarak bu anlama geliyor, Sylvie.”

“O kadar yol geldik.”

“Yani? Onlara ne diyeceğim? Büyük büyük büyükbabam bir zamanlar yazları burayı ziyaret etmiş ve kitabını buradaki daktiloda yazmış diye beni içeri alacak değiller ya.”

“Onlara *tam da* bunu söyleyeceksin. Bu fotoğraflara bakılırsa daktilonun orada olduğuna dair kanıtımız var. Onu görebilmek için İskoçya’ya kadar geldik. Şimdi bana küçük bir tabela yüzünden dönüp gideceğinizi mi söylüyorsunuz?”

Bana dönüp küçümseyici bir bakış attı.

“Benimle böyle konuşma, Sylvie. Ben korkmuyorum.”

Gözlerimi devirdim. “En azından oraya kadar git.”

Oflayıp pufladı. “Tamam. Yabancı bir ülkede hapse girmek istiyorsan, gidelim tabii.”

Aaron amma da abartıyordu. Arabayı uzun çakıl taşlı yoldan çıkarıp iki yanında iki yüksek tuğla yapının çerçevelediği açık bir kapıdan geçirirken tek kelime etmedim. Sağ tarafta BARCLAY MALİKÂNESİ 1837, sol tarafta ise ÖZEL MÜLK tabelası vardı.

Araba yolu uzun ama tenhaydı. Her iki tarafta da sık ağaçlar vardı ve Aaron’ın telefonundaki haritaya bakılırsa, malikânenin diğer tarafında çok uzak olmayan bir su birikintisi bulunuyordu. Biz tepeden malikâneye doğru ilerlerken yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam etti.

Geçen hafta buraya geldiğimizden beri her gün yağmur yağmıştı. New York güneşli olmasa da en azından bundan daha iyiydi.

Eve yaklaştığımızda, “Gördün mü, burada kimse yok,” dedim. Aaron arabayı yavaşlattı, gergin olduğu her halinden belliydi. “Arkadan dolaş.”

Bana döndü. “Ne? Neden?” diye sordu panikle.

“Çünkü arkadan içeri girmek muhtemelen daha kolaydır.”

“İçeri girmek mi? Hayır, hayır, hayır!” diye bağırıp dar yolda sanki hemen bir U dönüşü yapabilecekmiş gibi direksiyonu çevirdi.

“Aaron, sakın olur musun? Burada kimsenin yaşamadığına eminim. Görünürde tek bir araba bile yok. Çocukken arkadaşlarımla hep gizlice okulumuza girerdik ve emin ol oranın güvenliği buraninkinden çok daha iyiydi.”

“Neredeyse iki yüz yıllık bu malikâneye sanki buranın sahibiymişsin gibi öylece girecek misin? Sen aklını mı kaçırdın, Sylvie?”

“Biri bizi görürse, İngilizce bilmiyormuşuz gibi davranıp turist numarası yapacağız.”

Arabasını bu yolda döndüremeyeceğini anlayınca, binanın etrafında dolanan yolda biraz daha ilerleyerek arka tarafa yakın bir yerde yavaşladı.

Direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

“Bak!” Yolcu tarafını işaret ettim. “Yan tarafta bir kapı var.”

“Evet, muhtemelen kilitlidir,” diye cevap verdikten sonra arabayı durdurdu.

Tam o sırada kapı açıldı. Aaron ile aynı anda hem nefes nefese kaldık hem de fark edilmemek için eğilirken kapıdan bir kadının dışarı çıktığını gördük. Siyah bir mini etek ve önden birkaç düğmesi eksik, beyaz, ışıltılı bir bluz giymişti.

Kapıdan dışarı adımını atar atmaz birden yağmur yağdığını fark etti ve şemsiyesini çıkarmak yerine siyah ceketiyile başını kapatıp bir şey arıyormuş gibi bahçeye bakındı.

Sonra da ayakkabılarını giymek yerine elinde tutarak, yağmura çamura aldırmadan yalınayak koşmaya başladı. Ve bize doğru koşuyordu.

“Neler oluyor...?” diye mırıldandı Aaron.

Kadın, sürücü camının yanında durdu ve Aaron’ın camı yavaşça aşağı indirmesini bekledi.

“Beni almaya mı geldiniz?” diye sordu kalın İskoç aksanıyla.

Yüzünde siyah makyaj izleri vardı ve ruju da dudaklarının etrafına bulaşmıştı.

İşin aslını bilmesem, bu kadının “*utanç yürüyüşü*” yaptığını düşünürdüm.

“Ah... hayır,” diye kekeledi Aaron.

Kadın, geldiğimiz yola doğru bakarken kafasını kaldırdı. “Off!” diye söylendikten sonra eve yaklaşmakta olan başka bir arabaya doğru koşmaya başladı.

Aaron camı kapattıktan sonra şaşkınlıkla bana dönerek, “Artık buradan gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Ne?” diye cevap verdim. “Hayır! Buranın kapısı kesinlikle kilitli değil!”

Gözleri daha da büyüdü. “Burası birinin evi, Sylvie! Az önce kadının oradan çıktığını görmedin mi?”

“Bu daha iyi!” diye karşılık verdim, emniyet kemerimi açmaya çalışırken. “Biri beni görürse onun arkadaşı olduğumu iddia edebilirim. Bunca yol teptim, Aaron. Ne olursa olsun o lanet eve gireceğim.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” diye mırıldandı, dehşetle önüne dönerken. “İnsanlar beni dengesiz bir olduğun konusunda uyarmaya çalıştı, ama bunun eğlenceli ve öngörülemez anlamına geldiğini düşünmüştüm. Suç işleyebilecek kadar dengesiz biri olabileceğin hiç aklıma gelmedi.”

“Bekle, dengesiz biri olduğumu kim söyledi? Ya da neyse boş ver. Önemli değil.”

Gerçekten önemli değildi. Erkek arkadaşına bunu söyleyebileceğini bildiğim bir avuç insan sayabilirdim. Sosyal çevremizdeki insanlar *eğlenceyi* diğer insanları aşağılamak ve herkesten çok daha iyilermiş gibi konuşmak olarak görüyordu.

Bundan kaçınmanın tek yolunun onları kendi oyunlarında yenmek olduğunu anlamıştım.

Bana dengesiz demek istiyorlarsa, ben de onlara asıl dengesizliği gösterecektim.

Aaron'a gülümsedim ve telefonumu orta konsoldan alıp cebime attıktan sonra yağmurluğumun kapüşonunu başıma geçirdim.

Arabanın kapısını açıp sağanak yağışın içine atlarken, “Hemen dönerim,” dedim.

“Sylvie!” Aaron arabadan seslendi, ama hiç aldırış etmeden kapıyı çarparak kapattım ve az önce kadının çıkışını izlediğimiz yere doğru koşarak onun önünü kestim.

Arabayla kapı arasında geçen o kısa sürede bunun aslında kötü bir fikir olduğunu fark etmiştim. Sonuçta davetsiz bir şekilde başka birinin evine giriyordum. Kapıyı çalıp kibarca kütüphaneyi görmek istediğimi söyleyebilirdim ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki?

İşte bu, tam da adrenalinin devreye girdiği andı. İnsanı inanılmaz heyecanlandırıyordu!

Diğer taraftan da ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan kapı koluna uzanırken, korku, beklenti ve heyecan birbirine karışmıştı.

Bu, eski bir ahşap kapının üzerindeki antika pirinç kapı tokmağıydı. Orman yeşili boyası kenarlarından dökülmüştü ve

çevirirken elimin altında gıcırdıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi kapı kilitli değildi ve sorunsuz bir şekilde açıldı.

İçeri girdikten sonra, kapıyı bir santim kadar aralık bıraktım. İskoç ev sahiplerinin davetsiz misafirlerine balta çekmeyi seven ya da evlerini korumak için büyük kurt köpekleri olan tipler olması ihtimaline karşı hızlı kaçış planı fikrim buydu.

Kahretsin, köpekler! Bunu hiç düşünmemiştim.

Ev buradan bakıldığında son derece sessiz görünüyordu. Geniş bir girişte dikilmiştim. Gerçi teknik olarak burası evin arka tarafı olmalıydı. Belki de buraya çıkış deniyordu?

Zemin tamamen parkeyle kaplıydı ve duvarlar boyalıydı. Beklediğim soluk ve eski dekor yerine yakın zamanda yenilenmiş izlenimi veriyordu. Bir yerlerde tütsü yakılmış ya da erkek kolonyası sıkılmış gibi güzel bir koku vardı.

Önümde uzanan uzun koridorda her adımımı yavaş atmaya özen gösteriyor, evde birilerinin olma ihtimaline karşı sesleri dinliyordum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp hazır olması için kamera uygulamasını açtım.

Daktilonun fotoğrafını çektiğimde, Aaron söylediği tüm sözleri geri alacaktı. Bu yaşadıklarımız, her hatırladığımızda kahkahalarla güldüğümüz komik bir hikâyeden başka bir şey olmayacaktı.

Uzun koridorun iki yanında kapalı kapılar vardı ama hiçbir daktilonun fotoğrafında gördüğümüz gibi büyük bir kütüphaneye açılan kapılara benzemiyordu. Bu yüzden, bir yandan etrafı dinlerken bir yandan da yavaşça yürümeye devam ettim.

Koridorun sonunda, ikinci ve üçüncü katlara çıkan büyük bir merdivenin bulunduğu dev bir girişe adım attım. Bu bölümdeki tavanın yüksekliği çok muazzamdı. Yukarıya bakar-

ken büyülenmiş gibi sessizliğe gömüldüm. Burası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Burnuma gelen sıcak baharat ve misk kokusu olmasaydı, buranın bir ev olduğuna asla inanmazdım.

Telefonumun elimde titremesiyle dikkatim tavandan ve büyük merdivenden uzaklaştı.

Aaron'dan gelen mesajı görmek için telefona baktım:

Oradan hemen çık! Hemen, Sylvie!

Gözlerimi devirip mesajı kapattım. Aaron her zaman fazlasıyla paranoyaktı. Kuralları harfiyen uygulardı. Eskiden komik biriydi ama son bir yıldır onunla olmak acı verici derecede sıkıcı olmaya başlamıştı. Onunla geçireceğim her gün o kadar tahmin edilebilirdi ki beni hasta ediyordu. Şimdi ona ne kadar eğlenceli ve spontane olabileceğimi kanıtlayacaktım. Büyük büyük her kimse onun aptal bir klasik roman yazdığı o eski daktilonun fotoğrafını çekip ona gösterecektim.

Tekrar yukarı baktığımda ikinci katta açık bir kapı gördüm. Odada, eski kitaplarla dolu bir raf dikkatimi çekti. *Bir kütüphane.*

Telefonumu cebime atıp dikkatlice merdivenleri çıktım. Evin geri kalanında tek bir ses bile duymuyordum. Burada biri varsa bile muhtemelen ya uyuyordu ya da duştaydı. Burada olduğumu asla anlamayacaklardı.

Ağırlığımı üzerine verince bir basamak gıcırdadı. Yüzümü buruşturarak donup kaldım ve herhangi bir ayak sesi duymayı bekledim ama hiçbir şey olmadı. Hızla tırmanışımı tamamlayıp ikinci kata ulaştım ve yavaşça geniş odaya süzüldüm. Bu odanın tavanı beklediğimden çok daha yüksekti. Her duvarda bir sürgüye bağlı uzun bir merdiven vardı. Bir an için sadece

bu devasa alana hayranlıkla bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

Bakışlarım aşağıya doğru kayarken, odanın diğer tarafındaki bir şeye takıldı. Büyük, süslü bir ahşap masanın üzerine koyulmuş çiçeklerle dolu kocaman bir vazanın yanında tozlu bir daktilo duruyordu.

“Buldum seni,” diye fısıldadım, hızlı adımlarla ona doğru yaklaşıırken.

Yerde ayak seslerimi bastıran kalın bir halı seriliydi.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını tekrar açtım. Daktiloyu odaklayarak çeşitli açılardan çok sayıda fotoğraf çektim.

“Sözlerini geri alacaksın, Aaron,” diye fısıldadım.

Sonra, hazır bu kadar yaklaştım kütüphanenin de birkaç fotoğrafını çektim. Çok eski moda bir görünüşü vardı, permasallarından fırlamış gibiydi. Bu kadar çok kitabı olan birini tanımıyordum, tanısaydım da böyle bir odada saklamazlardı.

Bir gıcırtı duyunca hızla dönüp kapıya baktım.

Siktir!

Gitme zamanı.

Telefonumu sıkıca elimde tutarak, içeri girdiğim kapıya doğru yöneldim. İkinci katta kimse olduğuna dair bir iz yoktu, bundan emin olarak hızla merdivenlere doğru ilerledim. Kalbim küt küt atıyor ve damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Önümdeki uzun koridor çıkışa doğru gidiyordu. Birkaç adım sonra dışarıda, yağmur altında bekleyen Aaron’ın arabasına doğru koşuyor ve bu çılgın maceraya kahkahalarla veda ediyor olacaktım.

En alt basamağa ulaştığımda sağa doğru sıçradım.

Kocaman bir el, kolumu sardı ve kaçamadan beni durdurdu. Çılgılığı basıp arkamı döndüğümde, kolumu hâlâ yumruğuyla kavramış, öfkeyle kaşlarını çatarak bana bakan inanılmaz büyüklükteki bir adamla karşılaştım.

“Sen de kimsin?” diye bağırdı adam, tok bir İskoç aksanıyla.

Cevap vermek için ağzımı açsam da tek kelime bile söyleyemedim.

“Evimde ne işin var?” diye devam etti.

“Be-ben...” diye kekeledim.

Kendine gel, Sylvie. Bu senin fikrindi. Bu dev hödüğün gözünü korkutmasına izin verme.

“Arkadaşımı arıyordum. O buradaydı ama şimdi... değil,” diye cevap verdim, sesimi kararlı tutmaya çalışarak. Hâlâ kolumu tutuyordu, parmaklarını o kadar sıkımişti ki canımı acıtmaya başlamıştı.

“Arkadaşın mı?” diye sordu.

Kolumu çekiştirerek kurtarmaya çalışsam da bırakmadı.

“Evet. Onu buradan almamı söyledi ama sanırım çoktan gitmiş.” Kızın beni aradığını ya da mesaj attığını ima etmek için telefonumu salladım.

“Yani, ben... gideyim artık.”

Kaşları şüpheli bir şekilde içe doğru kıvrıldı.

“Yani davetsiz bir şekilde evime mi girdin?”

“Evet, ben...”

Tembel bakışları tekrar bana döndüğünde tavrında bir değişiklik fark ettim; gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra yüzüme doğru eğilerek biraz daha bedenime yaklaşıyordu.

“Devam et...” diye mırıldandı alçak bir sesle ve alaycı bir ta-

vırıla. Kollarımda ve ensemdede ürperti hissediyordum, tüylerim diken diken olmuştu. Adam yaşça benden daha büyük gösteriyordu, belki otuzlu yaşların ortalarındaydı.

Uzun kahverengi saçları ve gür sakalı vardı ama en dikkatli görebildiğim şey parlak yeşil gözleriydi.

“Sadece bakıyordum...”

“Arkadaşına...” diyerek cümlemi tamamladı.

“Evet.”

“Sana inanmıyorum,” diye fısıldadı, yüzü o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Kolumu çekiştirsem de bırakmıyordu.

“O zaman bırak da gideyim,” diye itiraz ettim.

Dudaklarının köşesinde hiç de hoş olmayan bir gülümseme belirdi. “Merak ediyorum da...” dedi sesinde alaycı bir tonla, “acaba sen de onunla aynı sebepten mi buradasın? Belki de onun kaldığı yerden sen devam edebilirsin.”

Kanım dondu ve bir taş yutmuşum gibi korkunun ağırlığının mideme yerleştiğini hissettim. Gerçekten de buraya onunla birlikte olmak için geldiğimi mi ima ediyordu?

“Bırak gideyim,” diye homurdandım dişlerimi sıkarak.

Geriye doğru birkaç adım atarak beni yavaşça duvara yasladı. “Ne... Ne yapıyorsun?” diye kekeledim.

“Bu yüzden buradasın, değil mi?”

“Hayır!” diye bağırdım. Bir elimi göğsüne koyarak onu itmeye çalışsam da duvar gibiydi, yerinden bile oynamıyordu. Yüzünde bir parça alaycılık var gibiydi. Tam olarak anlayamıyordum ama sanırım benimle dalga geçiyordu. Tüm bunları beni korkutmak için söylemiş ve kabul edelim işe yaramıştı.

“O zaman neden evimdesin?” diye karşılık verdi. Alaycı gü-

lümsemesi kaybolup yerini daha uğursuz bir şeye bıraktı. “Kız kardeşim için casusluk mu yapıyorsun?”

İrkildim. “Ne? Hayır!”

Gözleri elimdeki telefona kayınca kaşları çatıldı. Ne yapmak üzere olduğunu anlar anlamaz telefonumu alamaması için çabalasam da nafileydi.

“Ver şunu bana!” diye homurdanarak telefonu elimden kap-tı.

“Dur!” diye bağırdım.

Ardından telefonumu yere fırlatışını ve çizmesinin topu-ğuyla üzerine sertçe vuruşunu dehşet içinde izledim. Öyle sert vurmuştu ki, telefonum saniyeler içinde paramparça oldu.

Sonunda kolumu bıraktı ve yerde duran kırık telefona ba-kakaldım. “Vahşi herif!” Ona bir yumruk atarak haykırdım. Elim hayal kırıklığıyla kolunun kalın kaslarına çarptı, belli ki hiç canı acımamıştı.

“Bunu neden yaptın?” diye bağıırıyordum.

Parmağıyla yüzümü işaret etti. “Kaltak kız kardeşime söyle, evimi alamayacak ve beni gözetlemek için buraya küçük arka-daşlarını göndermeyi bırakabilir. Şimdi defol!”

Kapıyı işaret ederken dudakları yine alaycı bir şekilde kıvrıl-mıştı. Sonra kolumu bırakıp uzaklaştı. Arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştım.

“Hey!” diye seslendim arkasından. “Bana yeni bir telefon al-mak zorundasın!”

Evin arka tarafına doğru yürümeye devam ederken, bağırı-şıma karşılık dahi vermedi.

“Pislik herif!” diye tekrar bağırdım. “Sana diyorum!”

Geniş bir oturma odasına girerken güldü. Sağ tarafta, mer-

mer bir tezgâhın üzerindeki cam raflarda içki şişelerinin sergilendiği bir bar vardı.

“Kendi evimde bana bağıрман büyük cesaret doğrusu. Henüz seni polise ihbar etmediğim için şanslısın.”

“Ben ciddiylim,” dedim bir bukle saçımı kulağımın arkasına atarken. “Telefonumu sebepsiz yere kırdın.”

“Çok iyi bir sebepten ötürü kırdım,” diye cevap verdi alaycı bir kahkahayla. “Muhtemelen içinde suç kanıtı olabilecek fotoğraflar vardı ve kız kardeşim buna bayılırdı.”

“Suç kanıtı mı?” diye karşılık verdim. “Ben sadece kütüphanedeki eski daktilonun fotoğraflarını çektim!”

“Daktilo mu?” Viskiye benzeyen bir şişenin kapağını açarken durdu ve şaşkınlıkla bana baktı. “Kız kardeşim neden bir daktilonun fotoğraflarını istesin ki?”

Hayal kırıklığı içinde ellerimi aşağı indirdim. “Onlar senin kız kardeşin için değildi. Onu tanımıyorum bile. Görünüşe göre erkek arkadaşımın aile yadigârı olan bu eski daktiloyu bulmak için gizlice içeri girdim, aptal dev herif.”

Şişeyi yere bırakırken gözleri öfkeyle parladı. “Şunu doğru mu anlıyorum? Erkek arkadaşın için eski bir daktilonun fotoğraflarını çekmek üzere bir yabancıymın evine mi girdin?”

Sanki Aaron birdenbire ortaya çıkacakmış gibi etrafa bakındı. Gözlerimi devirdim. “Evet. Tam çıkıyordum ki bana saldırdın, beni taciz etmekle tehdit ettin ve sonra da telefonumu kırdın.”

“Amerika’da kızlar hep böyle mi davranıyor?” diye tersledi beni. “Size ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyin fotoğrafını çekmek için insanların evine girmeyi normal mi karşılıyorsunuz?”

Bu defa ben de alaycı bir şekilde güldüm. “Dürüst olmak gerekirse, burası bir ev sayılmaz.”

“Burası *benim* lanet olası evim.”

“Burası neredeyse bir kale. Neden burada yaşıyorsun ki?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Senin gibi insanlarla muhatap olmamak için,” diye karşılık verdi.

“Sen tam bir pislisin.”

Cevap olarak sadece güldü. “Adın ne senin?” diye sordu biraz sonra, bana doğru bir adım atarak.

Bir adım geri çekildim. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Bana adını söyle, ben de telefonunu yenisiyle değiştireyim,” diye cevap verdi, benimle alay ederek.

Alt dudagımı ısırarak tereddütle ona baktım.

“Sylvie,” dedim, bana yaklaşımaya devam ederken ondan bir adım daha uzaklaşarak.

“Sylvie ne?”

“Devereaux,” diye mırıldandım.

“Sylvie Devereaux,” dedi, ismim onun dudaklarında melodik ve neredeyse güzel bir şekilde tınlıyordu.

Sırtım duvara yaslansa da üzerime doğru gelmeye devam etti. Onun tekinsiz yeşil gözlerine bakarken bir an için nefes almayı bıraktım.

Eğildiğinde parfümünün kokusunu alabiliyordum ve korkutucu cüssesi karşısında adeta cüceleşmiş hissediyordum. Boyu en az bir seksen civarında olmalıydı. Elini başımın üstündeki duvara dayadığında ne kadar aptal olduğumu fark ettim.

Gitme şansım vardı, ama şimdi kendimi zaten dengesiz ve

öfkeli olduğunu kanıtlamış biri tarafından köşeye sıkıştırılmış vaziyette bulmuştum.

Parmakları nazikçe çeneme dokundu. Eğildiğinde ürperip yüzümü çevirmeye çalıştım.

“Sylvie Devereaux, defol git evimden!”

Göğsüm sıkışmıştı, nefes almama izin verecek kadar geri çekilmesini bekliyordum. Bunu yaptığında tehditkâr bir kahkaha attı.

“Pislik herif!” Nefesim kesilirken boğuk bir ses çıkardım.

Beni tekrar sıkıştıramadan dönüp kapıya doğru koşmaya başladım. Yerdeki paramparça telefonumun üzerine basarken geri döndüm ve ondan geriye kalanları alıp geldiğim kapıdan hızla çıktım. Durup Aaron’ın arabasını bulmak için etrafa baktığımda yağmur hâlâ şiddetini koruyordu. Yolun hemen yakınına park etmişti ve hızla ona doğru koşmaya başladım.

Yüzünde sabırsız bir ifade vardı ve ben yolcu kapısını açıp içeri girerken stresli olduğu her halinden belliydi.

“Neler oluyor Sylvie?” diye bağırdı.

“Sadece sür,” diye mırıldandım nefes nefese.

“Kendini öldürtmediğin için şanslısın.”

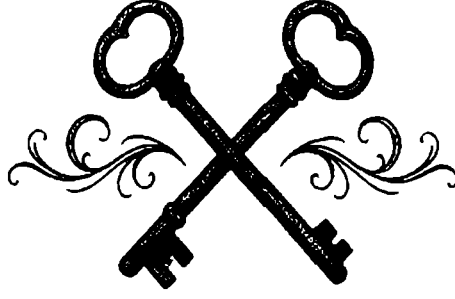
“İçeride kimse yoktu,” diye yalan söyledim. “Telefonumu düşürdüm, bu yüzden de daktilonun fotoğraflarını çekemedim.”

Arabayı yola doğru sürerken, “Aklını kaçırmışsın sen,” diye homurdanıyordu içinden.

Kalbim hâlâ göğsümde küt küt atıyordu. Ana yola ulaştığımızda, uzaktaki malikâneye dönüp baktığımda, dikiz aynasında giderek küçüldüğünü gördüm.

En azından oradan sağ salım çıkabilmişim.

Ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

“Hapse girebilirdin,” diye söylendi Aaron. Dirsekleri dizlerinin üzerinde, yüzü bana dönük bir şekilde yatakta oturuyordu.

Gözlerimi devirerek yatağa uzandım ve dizüstü bilgisayarımı elime aldım. “Bu kadar dramatik olmayı bırak. Ben iyiyim.”

“Kimsenin seni görmediğine emin misin?” diye sordu panikle.

Öfkeyle ellerimi indirdim. “Sana kimsenin beni görmediğini söyledim. Neden bu kadar dert ediyorsun?”

“Endişelenmem gereken bir imajım var, Sylvie. Hiçbir şeyi önemsemediğin için üzgünüm ama ben önemsiyorum ve eğer bir gün aday olacaksam, İskoçya’da bir sabıka kaydının beni engellemesine gerek yok, çünkü düşüncesiz ve dikkatsiz kız arkadaşım her şeyi yapabileceğini düşünüyor.”

“Teknik olarak her şeyi *yapabilirim*,” diye kendi kendime söylenip dizüstü bilgisayarımı açtım.

“Sonuçları düşünmeden değil, Sylvie.”

Dizüstü bilgisayarımdaki bulut sürücüsüne tıklayıp hemen fotoğrafları taramaya başladım. İskoç kırsalının ve Edinburgh’un Kraliyet Yolu’nun bir dizi fotoğrafının en altında, uğruna neredeyse hayatımı feda ettiğim tozlu eski daktilonun fotoğrafları vardı.

Aaron hâlâ benim eylemlerim ve sonuçları hakkında konuşuyor; ailemin beni disiplinli bir şekilde yetiştirmemesinin teknik olarak benim suçum olmadığını söyleyip duruyordu.

Aynı bok, farklı gün.

Ona fotoğrafları göstermemeye karar verdim.

Onun yerine, bir internet tarayıcısı açarak *Barclay Malikânesi* yazdım.

Hemen malikâne, kasaba, aile ve tarihi hakkında basit bir wiki sayfasında bir fotoğraf belirdi.

Otomatik oluşturulan sorular listelendi: Barclay Malikânesi'nde hâlâ yaşayan biri var mı?

Hemen tıkladım.

Aaron, "Beni dinliyor musun?" diye sorduğunda, dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdım.

"Ailem çocuk yetiştirme konusunda beceriksizdi. Bu yüzden sana itiraz edecek değilim," diye cevap verdim kayıtsızca. Kesinlikle haklıydı. Ebeveyn olarak inanılmaz derecede beceriksizlerdi. Aptal olduklarından değil, aslında çok zeki insanlardı ve Paris dönemi boyunca Van Gogh'un bağlamsal teorisi hakkında saatlerce konuşabilirlerdi. Yine de genel olarak anne ve baba olma konusunda berbatlardı.

Bana ebeveyn sevgisinin anlamsız ve bilinç dışı olduğunu açıklayacak kadar cesur olmaktan asla çekinmediler, ki bu bir çocuk için hiçbir zaman içten bir teselli cümlesi sayılmazdı. Biyolojik olarak annem beni seviyordu, çünkü sevmek zorundaydı.

Neyse ki hem o hem de babam birer dâhiydi ve bu yetenekleri ikisine de tam zamanlı çocuk bakımı için modern kolaylıklar sağladı; bu da beni büyütmeyi neredeyse zahmetsiz hale getirdi.

“Evet, artık yirmi beş yaşındasın, Sylvie. Yaşının gerektirdiği gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi.”

“Neden gelecek için bu kadar tedirginsin?” Kızgınlıkla cevap verdim. “Müzik festivalinde benimle kulise gizlice giren adama ne oldu?”

“O üç yıl önceydi, Syl. Büyü artık.”

Bana küçümseyici bir bakış atarken, üzerime bıçak gibi fırlattığı utancı hissederek yatağa gömüldüm. Suratını asarak banyoya gidip kapıyı çarparak kapattı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Sanki artık ayrı yönlere gidiyormuşuz gibi hissediyordum. O geleceğine, yuva kurmaya ve büyümeye odaklanmış durumdaydı. Yirmi beş yaş, birdenbire her şeyi çözmüş olmamız gereken olgun ve büyülü bir yaş olarak görüyordu. Bense bir şeyleri çözmeye yakın bile hissetmiyordum.

O bir sürat teknesinde, doğruca karaya doğru yol almaktaydı.

Bense hiçbir yönü olmayan bir rüzgârın esintisinde savruluyordum.

Ve nedense, bu konuda kendimi bok gibi hissediyordum.

Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayara verdim. Barclay Malikânesi’nde hâlâ yaşayan biri var mı? sorusunun altındaki linke tıkladım. Ve ekranda bugün gördüğüm adam belirdi.

Altında *Killian Barclay* yazan yakışıklı bir adamın fotoğrafı.

Tabii ki fotoğrafta şık giyinmişti. Siyah ceket ve yeşil İskoç eteğiyle, bir hayır kurumunun halkla ilişkiler fonunun önünde dururken, aynı anda hem sefil hem de yakışıklı bir görünüşü vardı. Bu fotoğrafta biraz daha genç gösteriyordu ve ismine tıkladığımda beni onun fotoğraflarıyla dolu bir ekrana götürdü.

Çoğu bunun gibi poz verilmiş, stratejik, gurur vericiydi. Ama aralara serpiştirilmiş birkaç tanesi daha çok kötü paparazzi zamanlamasına benziyordu. Mesela birinde sarhoş bir halde bir cipin arkasına tırmanmaya çalışıyordu. Bir tanesinde bir partide kavganın ortasındaymış gibi görünüyordu. Bir tanesinde de fotoğrafı çeken kameramana bağıırıyordu.

Bu adamın açıkça öfke sorunları vardı.

Adına tıkladığımda Wikipedia sayfasına ulaştım ve neredeyse otuz yedi yaşında olduğunu okudum. Barclay ailesinin dört çocuğundan en büyüğüydü ve on sekiz yaşındayken kaybettiği anne ve babasının ölümünden beri malikânede yaşıyordu. Fotoğraflara gelince, son on yıla ait pek de fotoğraf yoktu.

Sayfa onun hakkında sadece bu kadar bilgi paylaşmıştı. Ama ayrıntıların eksikliğine bakılırsa bekâr ve çocuksuz olduğunu varsaydım.

O büyük evde tek başına yaşamak çok tuhaf olmalıydı.

Banyodan Aaron'ın boğuk sesi geldi. Ne dediğini çözmek için dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Tam olarak anlayamadığım için internette arama yapmaya devam ettim.

Kendimi tekrar Killian'ın fotoğraflarına bakarken bulup, bugün yaşanan her şeyi tekrar gözden geçirmeye başladım. Bir şeyler çok garip geliyordu: Ben içeri girmeden önce oradan çıkan kadın kimdi? Böyle bir malikânede tek başına yaşayan ve muhtemelen emrinde milyonlarca dolar olan bir adam, biriyle çıkmak yerine seks işçisi tutardı, değil mi?

Tanrım, oradan çıkmasaydım ne olurdu? Onunla seks yapmamı bekler miydi?

Böyle bir pislik olmasaydı, belki düşünebilirdim. Aaron'ı aldatacağımdan değil. Demek istediğim... Aaron olmasaydı, o

1.80'lik zengin İskoç pisliğinin beni biraz hırpalamasına izin verebilirdim.

Peki ya şu casusluk olayı neydi? Kız kardeşi ona sık sık casus mu gönderiyordu? Casusa ihtiyaç duyulacak ne saklıyor olabilirdi?

Tüm bunlar biraz garip değil miydi?

Telefonum hâlâ paramparçaydı ve muhtemelen değiştirecek bir mağaza bulana kadar da öyle kalabilirdi. Ama en iyi arkadaşım Margot'ya bugün olanları anlatmak için can atıyordum. Hemen dizüstü bilgisayarımdan mesajlaşmalarımızı açtım.

Selam. Seni özledim.

Bugün az kalsın dev bir İskoç tarafından parçalanıyordum.

#pişmandeğilim

Ama bunu Aaron'a söyleme. Bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor.

Mesaj dizisine gülümseyerek bakıp okumasını bekledim. Saate baktığımda, burada geç olmasına rağmen New York'ta hâlâ öğle vakti olduğunu gördüm; yani Margot uyanmış olmalıydı.

En iyi arkadaşımın bir uyku rutini ya da herhangi bir rutini yoktu. Bir işi ya da partneri de. Benimle birlikte rüzgârda savrulduğunu bildiğim tek kişi oydu.

Margot'ya her şeyi anlatırdım. Annesi 1990'larda annemle babamın en iyi arkadaşı olan bir aktris ve modeldi. Bu da bizi birlikte büyüttükleri anlamına geliyordu. Margot da annesine çekmiş ve modelliği seçmiş, kusursuz biriydi.

Mesajlarımı yaklaşık beş dakika geçmiş olmasına rağmen okumadığında biraz sinirlendim. Dürüst olmak gerekirse, sıkıldım. Aaron bana çok kızgındı ve tüm bu lanet yolculuk sadece onun içindi. Artık sadece evime dönmek istiyordum.

Banyonun kapısı açıldı ve Aaron telefonunu arka cebine sokarak içeri girdi.

“Hadi biraz uyuyalım,” diye mırıldandı usulca. “Yarın erken saatte uçuşumuz var.”

Gömleğini çıkarırken bilgisayarına bir mesaj geldi:

Muhtemelen senin için endişeleniyor.

Cevabı beni rahatsız etmişti. Onun tarafını tutmaması gerekiyordu. Hiçbir şey yazmadan dizüstü bilgisayarımı kapatıp yan masaya koydum. Sonra sırtımı Aaron’a döndüm.

“Orada kiminle konuşuyordun?” diye sordum.

“Gaipen sesler mi duyuyorsun? Kimseyle konuşmuyordum,” diye cevap verdi.

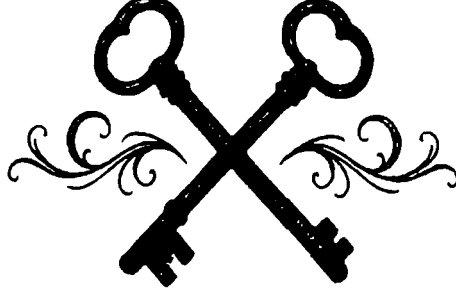
Işığı kapatıp bizi karanlığa gömünce gözlerimi kapadım.

Ne kadar erken uykuya dalarsam, havaalanına gitmek için o kadar erken uyanırdık.

Ve tüm bu yolculuk da aynı hızla sona ererdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sayın Bayan Devereaux, benim adım Monica Rodriguez ve First Financial’den arıyorum. Kredi kartı ödemelerinizin vadesi doksan gün gecikmiş ve şu anda yasal takibe alınmış durumdasınız. Hesabınızı tahsilat birimimize yönlendirmekten ve kredi kartlarınızı devre dışı bırakmaktan başka seçeneğimiz yok.”

SİL.

Sesli mesaj kayboldu ve gelen kutum boş kaldı. O ürkütücü korku hissi mideme çöreklenmiş durumdaydı. Bankamdan gelen mesaj korkunçtu ama şu anda yapmam gereken şey kadar değildi.

Tezgâhtaki baristanın yanına ulaştığımda, küçük boy kahvemi sipariş ettim ve bunu karşılayacak kadar bozuk para bulmak için çantamın dibini karıştırdım.

“Siparişinizin bir adı var mı?” diye sordu kız.

“Küçük bir sade kahve. Bir fincana doldurmanız yeterli.”

Burnunda piercingi ve parlak mor göz farı olan kız bana küçümseyici bir bakış fırlattı. “Siparişiniz için bir isim,” diye tekrarladı.

Hışımla, “Sylvie!” dedikten sonra tezgâhtan uzaklaşıp beklemek için kafenin sessiz bir köşesini buldum. Yepyeni tele-

fonuma bakarak rehberimi taradım. Başparmağımı gerçekten basmak istemediğim düğmenin üzerinde gezdirdim.

Başlangıçtaki tahminim, anneme ya da babama elektriğimin kesildiğini söylediğimde tasarruf hesabımdaki ve kredi kartlarımdaki parayla on sekiz ay idare edebileceğimi hatırlatacakları yönündeydi. On sekiz ay. Harcamalarımda tutumlu olursam ve ciddi bir şey yapmazsam.

Erkek arkadaşım İskoçya'ya gitmek gibi.

Ve yeni bir telefon almak gibi.

Dört ay dayanabildim.

“Sylvia!” diye seslendi tezgâhtaki sefil kız, elinde küçük bir kâğıt bardakla. Ona yaklaşıırken gözlerimi devirerek, “Sylvie,” diye homurdanıp kahveyi aldım.

“Özür dilerim,” diye cevap verdi, alaycı bir ses tonuyla.

Dükkândan çıkıp sağa, daireme doğru döndüğümde telefonumu tekrar çıkardım.

Bunu yapmak zorundaydım. Y yapmak zorundaydım, değil mi?

Param olmadan hayatta kalmam neredeyse imkânsızdı. Ve şu anda bir iş bulmak düşündüğüm kadar kolay değildi. İş verebilecek yerler de bu şehirde yaşamının maliyetinden daha az para verdiğine göre ne anlamı vardı ki?

Başparmağımı telefonumun ekranına vurduğum sırada, “Siktir et,” diye mırıldanırken, ekranda annemin resmi belirdi.

Annem aranıyor...

Çaldı, çaldı ve çaldı. Ben de beklemeye devam ettim.

“Merhaba, Torrence Devereaux’un sesli mesaj kutusuna ulaştınız. Kendisine şu anda ulaşılamıyor. Eğer bir sanat eseri sipariş

etmek ya da satın almak için arıyorsanız, lütfen 290-555-1004 numaralı telefondan asistanı Enid Hamilton ile irtibata geçin. Teşekkürler.”

Enid’in sesi sinirlerimi bozsa da bip sesi gelene kadar telefonu kapatmadım.

“Selam anne. Ben Sylvie. Kızın. Hâlâ Floransa’da olup olmadığını bilmiyorum ama açlıktan ölmek üzere olduğum için arıyorum. Beni böyle yarı yolda bırakamazsın. Ne yapmamı beklediğinden emin değilim. Bir şeyler bulana kadar harçlığımın yarısını alamaz mıyım? Bunu bana yapamazsın. Sadece beni ara... lütfen.”

Bir yaya geçidine ulaştığımda telefonu kapattım. Bu kez de babamın numarasını tuşluyor, bir yaya kalabalığının içinde beklerken açmasını umuyordum. Telefon aynı şekilde çalıp durdu.

“Merhaba, Yuri Devereaux’un sesli mesaj kutusuna ulaştınız. Kendisine şu anda ulaşamıyor.”

“Hayatımı sikeyim,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Eğer bir sanat eseri sipariş etmek ya da satın almak için arıyorsanız, lütfen 290-555-1004 numaralı telefondan asistanı Enid Hamilton ile irtibata geçin. Teşekkürler.”

Bip.

“Baba!” diye bağırdım telefona. “Ben Sylvie. Lütfen beni ara. Ben sadece...” Sesim çatallandı. “Son zamanlarda gerçekten zor günler geçiriyorum ve yardımınıza ihtiyacım var. Sezonu atlatmam için küçük bir şey. Şu anda kimse işe alım yapmıyor ve kredi kartlarımın limiti doldu. Bu ay kirayı nasıl ödeyeceğimden emin değilim ve korkuyorum.”

Sesim duygu yüklü ama gözlerim çöl kadar kuruydu. Etra-

fımdaki meraklı insanların bana bakmak için telefonlarından başlarını kaldırdıklarını hissedebiliyordum.

“Teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum.”

Aramayı sonlandırıp listemdeki son kişiyi buldum. Hoşnutsuz bir iç çekişle adının yanındaki telefon simgesine bastım. Bu kez ilk çalıştan sonra telefon açıldı.

“Merhaba, Sylvie,” dedi sesinde en ufak bir eğlence belirtisi olmadan.

“Merhaba, Enid,” diye mırıldandım telefona. “Annemle babam hâlâ Floransa’da mı?”

İç çekti. “Mayıs ayından beri Floransa’da değiller. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Trafik ışıkları değişti ve bekleyenler kavşakta yürümeye başladı.

“Onlara ulaşmaya çalışıyorum.”

“Stüdyodalar,” diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

Stüdyodalar, doğduğum günden beri duyduğum bir tabir. *Stüdyodalar*, birkaç saat ya da birkaç ay anlamına gelebilir. Hem gerçek hem de sembolik bir ifade; annemle babamın kaçtıkları –genellikle birlikte– ve rahatsız edilemeyecekleri, aksi takdirde hassas yaratıcılık süreçlerinin sekteye uğrayacağı sanatsal bir bölgeye gönderme yapan genel bir ifade.

Doğum günlerimde, okulun ilk günlerinde, birkaç Noel’de ve on yedi yaşındayken arkadaşlarla Hamptons’a giderken kötü bir araba kazası geçirdiğimde sık sık *stüdyodaydılar*. Dört koca gün sonra hastaneye geldiler. Üzerinde çalıştıkları parça şu anda Guggenheim Müzesi’nde.

“Sorun değil. Sadece onları kontrol etmek istemiştım. Birkaç aydır paramı alamadım ve endişelenmeye başladım. Belki hesaplarına girip gönderebilirsin.”

“Saçmalama, Sylvie!” diye bağırdı Enid. “Seninle dört ay önce ilişkilerini kestiler. Şimdiden parasız mı kaldın?”

Dişlerimi sıktım. “Siktir git, Enid! Üniversiteden mezun olduğundan beri onların memelerini emiyorsun.”

“Ben işimi yapıyorum, Sylvie,” diye cevap verdi. Sesi çok sinir bozucu bir şekilde nazik ve havalıydı. “Yaptığım işin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, senin işin çok zor olmalı,” diye itiraz ettim. “Yedi yirmi dört ailemin emrinde olmak. Yatlarda ve tüm partilerde. Söyle bana, Enid. Onlar birbirlerini becerirken de yanlarında mı oluyorsun?”

“İğrençsin, Sylvie! Senden bu kadar utanmalarına şaşmamalı.”

Elim telefonu o kadar sıktı ki ikiye ayrılmamasına şaşırdım. Sakin olmalıydım. Bir telefon daha almaya gücüm yetmezdi.

“Sülük olmaktansa utanç kaynağı olmayı tercih ede-”

“Tekrar ediyorum,” diye sözümü kesti. “Bu benim işim, Sylvie. Sen de bir iş bulmayı düşünmelisin. Yoksa *hâlâ romanının üzerinde mi çalışıyorsun?*”

Bu küçümseyici cümlemin altını çizdiğini neredeyse duyabiliyordum ve Enid olduğunu hayal ederek telefonumu kanalizasyona fırlatma dürtüsü beni ele geçiriyordu.

“Siktir git, seni çirkin, kibirli dangalak!”

Bu sözlerimin ardmdan aramayı sonlandırıp sinirli ve hırslı bir of çektim. Çığlık atmak istiyordum. Bu sıcak kahveyi fırlatabildiğim herkese fırlatmak istiyordum. Bir kez olsun gerçekten kendimi bırakabilmeyi ve hissettiğim her şeyi ifade edebilmeyi diliyordum.

Eminim Killian Barclay’in böyle şeylerle uğraşması gerekmiyordu. Eminim o her zaman öfkesini dışa vuruyor ve bunun

için kimse onu yargılamıyordu. Keşke zihnimin neden sürekli o günü hatırladığını bilseydim ama hiçbir fikrim yoktu. O adam, bilinçaltımın derinliklerine işlemiştir.

Aaron'ın beni beklediğini bildiğim daireme doğru sağa dönmek yerine, 5. caddeden Margot'nun evine doğru düz devam ettim. Aaron'ın aksine, bana sorumluluk ve olgunluk hakkında küçümseyici bir ders vermek istemezdi. Zaten hiçbir zaman hayallerimi desteklemedi. Romanımı bitirip bitirmemem umurunda değildi. Hiç sormuyordu bile.

Margot'nun binasına vardığımda kapıcı beni gülümseyerek karşıladı. "Günaydın Sylvie," dedi.

Sinirli ruh halime rağmen ona sırtatabilmek için kendimi zorladım. Lobiye girdiğimde, "Günaydın, Chuck. Margot evde, değil mi?" diye sordum.

Evet anlamında başını salladığı sırada yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "İçeride," diye yanıtladı.

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorma zahmetine girmeden, aceleyle asansöre doğru gittim. Umarım bu onun başka bir saçmalık yaptığına dair bir işaret değildi. Margot'nun bir defileden sonra, defilenin tam olarak istediği gibi gitmediğini hissettiğinde kendini kaybetme gibi bir geçmişi vardı. Benzer bir durum hoşuna gitmeyen bir fotoğrafının ortaya çıkmasında da yaşanmıştı. Böyle zamanlarda ben onu yerden kazıyıp tekrar bir araya getirene kadar haftalarca yemeğin yerine alkolü, sosyalleşmenin yerine de seksi koyardı.

Bunu tekrar yaşamasını izleyemezdim.

Asansör beni on sekizinci kata çıkardığında aceleyle Margot'nun dairesine gittim ve önce kapının kolunu açmayı denedim. Sürpriz bir şekilde kilitli değildi.

Manhattan'ın ortasında kapısını kilitlemeden bırakacak kadar önemli ne yaşıyor olabilirdi ki?

Daireye iki adım kala, onun kusursuz iniltili çığlıklarını duydum. Yüksek sesle ve tiz bir şekilde bağıyordu.

Oh, lanet olsun!

Kapının arkamdan kapanmasına izin vermeden önce kendimi dışarı attım. En yakın arkadaşımın zevk çığlıklarını duyunca yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Kıkırdama isteğimi bastırarak parmak uçlarımda kapıdan dışarı çıkarken, daha sonra bu konuda ona nasıl bok atacağımı düşünüyordum.

Gözlerim yerdeki bir çift tanıdık ayakkabıya takıldı. Aaron'inkilere tıpatıp benziyorlardı – geçen yıl doğum gününde almıştım. Görüştüğü adam en az benim kadar zevkli biri olmalıydı.

Ama sonra bakışlarım tekrar ayakkabılara takıldı ve fazla tanıdık olduklarını fark ettim. Sanki Aaron'inkilerle aynı aşınma izlerine sahiplerdi. Bağcıkları tıpkı Aaron'ın yaptığı şekilde bağlanmış ve düğümleri çözülmeden çıkarıp atılmıştı.

Yatak odasından tanıdık bir homurtu geldi.

Ve birden donup kaldım. Sanki her şey etrafımda dönerken tek bir yerde sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum.

Gerçeklik kara bulutlar gibi üzerime çökerken, birkaç dakika önce hissettiğim öfke, çok uzun süre kaynamaya bırakılmış bir tencere su gibi köpürmeye başladı.

İçeri girdim ve Margot'nun dairesinin koridorundan odasına doğru yürümeden önce kapının kapanmasına izin verdim. Kapıya ulaştığımda, elimde kahve, orada öylece durup üç yıllık erkek arkadaşımın en yakın arkadaşımı arkadan becerme-

sini izledim. Bembeyaz poposu ortadaydı. Bir eli Margot'nun kafasında, onu yatağa doğru itiyordu. Yüksek sesle inliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu sesler bana biraz sahte ve dramatik gelmişti.

Burada durup onları izlediğimin farkında bile değillerdi. Çok uzun süre aval aval sevgilime ve arkadaşıma baktım, ama kendimi savunmam gerekirse, sersemlemiş durumdaydım. Aaron'la en son misyoner pozisyonunda seviştiğimizi ve onun iğrenç bir sümüklü böcek gibi üstüme yığıldığını düşünmeden edemiyordum.

Kalçasına sert bir tokat atınca zevkle inledi. "Benim pis küçük kadını." Yüzüm tiksintiyle buruştu. *Ne oluyor be?*

Doğru dairede miydim?

Bu gördüklerim gerçek miydi?

"Tanrım! Seni çok seviyorum," diye ekledi Aaron. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Sesi gergindi, kızın içine girerken kelimeleri inleyerek çıkarıyordu. Birden hasta olacakmışım gibi hissettim. Ve evet kabul ediyorum, düşünmeden hareket ettim.

Kahvemini plastik kapağını açıp yükselen buharını izledim. Sonra çığlık atarak karton bardağı Aaron'ın çıplak vücuduna fırlattım. Sırtına çarpıp derisini yakmasını ve acı içinde ciyaklamasına neden olmasını zevkle izledim.

"Ne oluyor!" diye bağırarak yatağa savruldu ve sırtüstü yuvarlandı, yüzü korkudan iki büklüm olmuştu.

Margot çığlık atıp vücudunu hızla bir battaniyeyle örttü. Dehşet içinde bana bakıyordu.

"Sylvie!" diye bağırdı.

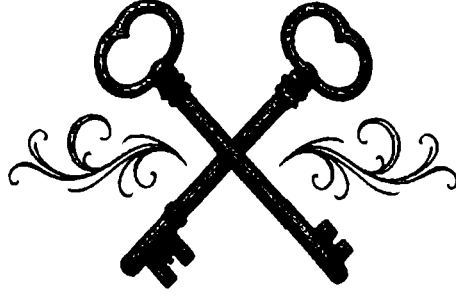
Ben kapı aralığında durmuş, dişlerimi öfkeyle sıkılmış bir

halde ikisine de bakarken, Aaron da donup kalmış bir halde bana bakıyordu.

Gözlerim nefes almaya çalışan en yakın arkadaşım Margot'ya kaydı. Bugün ilk kez gözlerim yaşlarla doldu ama tek kelime etmedim. İkisine de.

Sadece topuklarımın üzerinde dönüp orayı terk ettim.

Kapıya ulaşarak Chuck'ın yanından hızla geçip sokağa çıktığımda tek düşünebildiğim şey son beş dolarımı o kahveye harcamış olduğumdu. Ve buna değmiş olsa da şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendine acımak pek de işe yaramaz. Ya da hiçbir işe yaramaz demek daha doğru olur. Ne zaman dibe vursan, insanlar “Artık yukarı çıkmaktan başka çare yok” demeye bayılırlar ama çıkışın ne zaman olacağına dair net bir bilgi veremezler. Çünkü iki haftadır dibe vuruşu yaşıyordum ve buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Aaron on gün önce taşındı. O gece sırtında ikinci derece yanıklar ve gözlerinde yaşlarla eve girmeye çalıştığı anda onu mutfakta elime geçen ilk bıçakla tehdit ettim. Bana ağız dolu su bir, “Kaltak!” dedikten sonra, telefonunun şarj aletini aldı ve defolup gitti.

Margot beni aramaya çalıştı. Bana hiçbir zaman iyi bir arkadaş *olmadığım*la ilgili yedi paragraflık bir mesaj gönderdi ve bir şekilde her şeyi *benim* üzerime yıkmayı başardı; yaşadığı ayrılıklar konusunda onu hiç teselli etmememin bunca yıllık erkek arkadaşım için bacaklarını açmasına nasıl sebep olduğunu açıkladı. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse tamamını okumadım.

Bir süredir birbirlerine âşık olduklarını iddia ediyordu. Belki de onunla İskoçya’ya Margot gitmeliydi. Üç hafta boyunca

onun atalarının saçmalıklarının peşinde koşan kişi de Margot olmalıydı.

Son üç gündür kapımda kırmızı bir tahliye tebligatı vardı ama onu da görmezden geliyordum. Hayatımdaki her şeyi görmezden gelirsem, tüm sorunların kendi kendine çözüleceğine dair bir teori üzerinde çalışıyordum.

Yani, ne yapacaklar ki? Beni evsiz bırakıp sokağa mı atacaklardı?

Son iki haftadır Aaron'ın evde kalan eşyalarından bazılarını karnımı doyuracak kadar sattım ama kirayı ödemeye yetmedi. Gerçekten zamanında iyi parçalar aldığını düşündüm.

Sıkılmış ve bunalmış bir halde kanepemde uzanırken telefonumdaki fotoğraflara göz gezdiriyor, Aaron'la bana ait her bir fotoğrafı siliyordum. Bu görüntüler artık sadece yalan gibi geliyorlardı, sanki hiç yaşanmamışlardı. Neden benimleyken mutlu görünme zahmetine girmişti ki?

Kapı çalındı, onu da görmezden geldim.

Her şeyi görmezden geliyordum.

Zaten hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dikkatimi tekrar telefonuma verdiğimde Aaron'la bir yıl önce Cadılar Bayramı'nda Alice Harikalar Diyarında kostümümle aletini emerken çektiğimiz müstehcen videoyu keşfettim.

Aaron, Çılgın Şapkacı olmuştu.

Bunu henüz silmeyecektim.

“Bayan Devereaux,” diye seslendi bir kadın kapıdan ve ona bakarken istemsizce kaşlarımı çattım. Adımı söyleme biçiminde tanıdık bir şeyler vardı. Kulağa melodik ve baştan çıkarıcı geliyordu.

Bana birini hatırlatmıştı...

“Benim adım, Anna Barclay. Evde misiniz?”

Barclay mi?

“Ne...?”

Koltuğumdan kalkıp sessizce kapıya doğru yürürken sesim kesildi. Neredeyse nefes bile almadan gözetleme deliğinden baktığımda, elinde bir zarf tutan iyi giyimli bir kadının paspasının üzerinde dikildiğini gördüm.

“Merhaba Bayan Devereaux,” diye mırıldandı. “Gözetleme deliğinden ışığı görüyorum. Orada olduğunuzu biliyorum.”

Bir çırpıda başımı geri çektikten sonra, “Ne istiyorsunuz?” diye sordum şüpheyle.

Zihnim allak bullak olmuştu, bu kadının neden kapımda olduğunu anlamaya çalışıyordum. Evlerine zorla girdiğim için mi? Yani... zorla girmek pek doğru sayılmazdı. Öylece içeri girmiştım. O kaba pislik beni ispiyonlamış mıydı? Yine de tutuklanabilir miydim?

“Sizinle konuşmak istiyorum,” dedi. “Sanırım erkek kardeşimle tanıştınız.”

Erkek kardeşi mi?

Evine casus gönderen kız kardeşi bu muydu yani? Belki de şu an aradığı şey yeni bir casustu. Onu tekrar gözetlemem için bana para verir miydi? Memnuniyetle bu işi kabul ederdim.

Merakıma yenik düşüp sürgüyü açtım ve kapının pirinç tokmağını çevirdim. Kapıyı yavaşça aralarken, orada bekleyen kadına baktım. Çok güzel bir kadındı. Uzun kahverengi saçları ve iri yeşil gözleriyle otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında gösteriyordu. Onunla bana neredeyse saldıracak olan adam arasındaki benzerliği görebiliyordum. Kadın da uzun boyluydu ama onun kadar uzun değildi.

“Ne istiyorsunuz?” Kapının aralığında geveledim.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Neden?”

“Sizinle konuşmam gereken bir konu var. Bir... iş teklifi, eğer isterseniz.”

Ona bakarken kaşlarım çatıldı, elindeki zarfa odaklandım. Bir iş teklifi mi? Gerçekten de kardeşini gözetlememi *istiyordu*.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girmesine izin vermeden önce yalnız olup olmadığını görmek için hızla arkasına baktım. Dairemi taradı, muhtemelen ne kadar temiz olduğunu fark etmişti. Parasız, depresif ve yalnız olsam da evimi her zaman temiz tutardım.

Onu yemek odasına götürüp masayı işaret ettim.

Tereddütle, “Kahve ister misiniz?” diye sordum.

“Kahve iyi olurdu aslında,” diye yanıtladı.

O masaya otururken ben de kahve yapmak için mutfığa doğru ilerledim. “Peki, beni nasıl buldunuz?” diye sordum suyu doldururken.

“Kardeşim bana senin adını söyledi. Güvenlik kayıtlarında da yüzünü gördüm. Sonra seni araştırdım. *New Yorker*’da senin hakkında ilginç bir yazı okudum. Edebiyat dünyasında yükselen bir yıldız olarak gösteriliyordun. Ailenizden de bahsediliyordu.”

Kahveyi hazırlamaya devam ederken yere baktım. O yazı neredeyse iki yıl önce çıkmıştı. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve her yıl yayınladıkları *izlenecekler* listesinde yer alacak kadar profesörleri etkilemişim.

O zaman kendimi altın bir yıldız gibi hissetmişim.

Şimdi ise iltihaplı bir yara gibi hissediyordum.

“Serbest yazar mı arıyorsunuz? Ben pek o tür yazılar yazmıyorum,” dedim kahve makinesini açmadan önce.

“Üzgünüm ama hayır. Sizi yazar olarak işe almakla ilgilenmiyorum.”

Ahh!

“O zaman teklifiniz nedir?” diye seslendim mutfaktan.

“Neden gelip oturmuyorsunuz, bunu yüz yüze daha rahat konuşabiliriz. Bu... hassas bir konu.”

Ona bakarken yanaklarım kızardı. Aklımdan olasılıklar geçiyor ama hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Bir sandalye çekip oturdum ve kadına dönerek bir açıklama bekledim.

“Bayan Devereaux, size önereceğim şey alışılmadık ve biraz tuhaf. Sizi baştan uyarıyorum.”

“Tamam...”

Elindeki dosyayı açtı. İçinde resmi evraklara benzeyen bir yığın şey vardı. En üstte süslü bir arma bile vardı.

“Devam etmeden önce ailem hakkında biraz bilgi sahibi olmalısınız.”

Kâğıtları bana doğru çevirirken cevap vermeden dinledim. Merakla ona bakıyordum.

“Üç erkek kardeşim var. Killian en büyükleri. Sonra Declan. Ve Lachlan. Sonra ben, Killian ve Declan arasında.”

“Tamam...” diye tekrarladım, benimle ilgili kısma geçmesini sabırsızlıkla beklediğimi belli eder şekilde.

“Kardeşim Killian –en büyükleri olarak– yakın zamanda ziyaret ettiğiniz Barclay Malikânesi’nin vârisidir. Ailemizin tüm itirazlarına rağmen orada yaşamayı seçti. Anne ve babamız ne yazık ki vefat etti.”

“Aileniz neden kardeşinizin orada yaşamasını istemiyor?”

Kadının omurgası dikleşti. “Killian... tuhaf biridir. Ailemin malikânesini bir parti ve zevk evine çevirdi.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” diye mırıldandım kendi kendime. Arkamda kahve makinesi bip sesi çıkarınca Anna’nın yargılayıcı bakışlarından hızla uzaklaştım.

“Krema ve şeker?”

“Sadece krema, lütfen.”

“Anladım,” diye cevap verip krema almak için buzdolabına yöneldim. Kahvelerimizi hazırlarken, “Demek Killian, ailenin kalesinden ayrılmıyor,” dedim. “Benden ne istiyorsun?”

“Tuhaf tarafı da bu.”

Fincanlarımızla yanına yaklaştığım sırada dudaklarını büzdüğünü fark ettim ve tekrar konuşmadan önce oturmamı bekledi.

“Sadede geleceğim, Bayan Devereaux.”

“Lütfen,” diye cevap verdim, fincanımı masaya koyarak.

“Kardeşimle evlenmenizi istiyorum.”

Birdenbire sanki dairemin tüm yemek odası bir tarafa savruldu ve kahve fincanım devrilerek içindekileri cilalı masamın üzerine saçtı. Anna kahvenin bulaşmasını önlemek için elindeki kâğıtları hızla kaldırdı.

“Kahretsin!” diye homurdanırken aceleyle mutfağımdan kâğıt havlu alıp hızla ortalığı temizledim. Ben temizlerken o da sabırla bekledi.

“Özür dilerim... Ne?” Kekeleyerek oturdum ve şaşkınlıkla ona baktım. Kâğıt havlular hâlâ masamın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu.

“Oldukça karmaşık bir durum ama ailemin malikânenin

mülkiyetine erişebilmesinin tek yolu malikânenin kardeşimin üzerine geçirilmesi. Malikânenin onun üzerine geçmesinin tek yolu da en az bir yıl evli kalması. Bu noktada evin mülkiyeti karısına geçecektir.”

“Bir yıl mı?” Kekeledim.

“Ya da bir çocukları olana kadar.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

“Bunu yapmanı beklemiyorum,” diye ekledi.

“Oh, iyi,” diye alaycı bir şekilde cevap verdim. “Kardeşini evinden atabilmek için bir yıllığına tamamen yabancı biriyle evlenmemi istiyorsun. Peki, tamam. Bu iyi, çünkü bir an için aklını kaçırdığını düşünmüştüm.”

İçini çekti. “Bizi kötü insanlar olarak resmetmeden önce, Killian’ın malikânede kalma nedenlerinin onun yararına olmadığını bilmelisin. Anne ve babamızın ölümüyle baş edemedi ve yirmili yaşlarını uyuşturucu ve alkolün neden olduğu bir bunalımın içinde geçirdikten sonra o evde inzivaya çekildi. Yakın zamanda yaşam tarzının ne kadar kontrolden çıktığını fark ettik. Bunu onun iyiliği için yapıyoruz.”

“Onunla bu konu hakkında konuşmayı düşündünüz mü?”

“On yedi yıldır,” diye kesin bir dille yanıtladı.

“On yedi yıl mı?” Tersledim.

“Kardeşimin hayatına devam etmeye ihtiyacı var. Bir dürtüye ihtiyacı var.”

Dudaklarımda bir kahkaha patladı. “Dürtü mü? Tamamen yabancı birine kardeşinle evlenmesini teklif etmek için dünyanın öbür ucuna uçtun ve buna dürtü mü diyorsun? Bunu neden kabul edeyim ki?”

“On milyon dolar.”

Vücudum dondu ve hayretle ona baktım. Bunu o kadar sakin bir şekilde söylemişti ki, bu sakinliği beni söylediği miktardan daha çok şaşırtmıştı.

“Tabii ki yıl boyunca sana destek olacağız. Killian’la birlikte Barclay’de yaşayacaksın. İhtiyacın olan her şeyle ilgileneceğiz. Sözleşmenin bazı ciddi şartları var, örneğin Killian’la halkın karşısına çıkmanız gerekecek. İkiniz de birbirinizi aldatamazsınız, aksi takdirde sözleşme geçersiz olur.”

“Bekle, bekle, bekle!” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “Bunu neden kabul etsin ki?”

“Bunun, ailesinin yakasından düşmesi ve evin onda kalması için itibarını artırmaya yönelik bir oyun olduğunu düşünüyor.”

İtibarı. Onu gördüğüm gün internette okuduklarımdan dolayı bu konuda biraz bilgim vardı. Killian Barclay, bir playboy ve partici olarak isim yapmıştı.

“Neden itibarını düzeltmiyor?”

“Yuva kurarken görülürse, ailenin sorun çıkarmadan evde kalmasına izin vermeye daha meyilli olabileceği konusunda onu ikna ettik.”

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Peki, evlendikten bir yıl sonra, dediğin gibi evin sahibi ben olacaksam, evi size geri vermememe ne engel olabilir?”

Dudakları kasıldı. “Çünkü tapuyu aileme devredeceğini ya da malikânenin maliyetinden daha yüksek bir para cezasıyla karşı karşıya kalacağını belirten çok katı bir sözleşme olacak.”

“Bu çok manipülatif bir şey,” diye cevap verdim gülerek.

“Daha önce de söylediğim gibi,” diye mırıldandı, “bu onun iyiliği için.”

Gözlerimi ona dikerek, “Neden ben?” diye sordum. “Bu gezegendeki herkes dururken, neden ben? Beni tanı mıyorsun bile.”

“Evimize davetsiz girecek kadar cesur olduğun ortada,” dedi azarlayan bir ifadeyle. “Zengin bir çevrede büyüdüğünü biliyorum. İyi eğitimlisin ve belli bir konfor düzeyine alışkınsın. Ve ailenin yakın zamanda seninle ilişkisini kestiğini de biliyorum.”

Başım şaşkınlıkla öne eğildi. “Bunu nereden biliyorsun? Bu Google aramasında karşına çıkabilecek bir bilgi değil,” dedim kuşkuyla.

“Tabii, değil,” diye onayladığında, bu hareketi kadının ilk düşündüğümünden daha da manipülatif olduğunu belli etti.

Birbirimize bakarken yemek odası sessizleşti. Her şeyi tekrar tekrar düşünürken kafam allak bullak olmuştu. İnanılmaz ve biraz da komik bir durumdu.

“Ee...” diye mırıldandı kahve fincanının üstünden. “Sen ne düşünüyorsun?”

Bir kahkaha daha attım. “Bence çok cesursun. Kaç tane masum Amerikalı kızı bu teklifle bombardımana tuttun?”

Bir yudum aldıktan sonra fincanını masaya bıraktı. “Evlilik teklifinde bulunduğumuz tek kişi sensin.”

Alt dudağımı ısırdım. “Boşuna yolculuk yaptığınız için üzgünüm. Buradayken Özgürlük Heykeli’ni görmeyi unutmayın. Her zaman kahkahalarla hatırlayacağım bu komik hikâye için teşekkürler.”

“Neden teklifimi düşünmüyorsun?” diye sordu ayağa kalkarken.

“Evet, elbette,” diye kıkırdayarak cevap verdim. “İskoçya’da

bir yabancıyla evlenmek için tüm hayatımı burada bırakmayı bir kez daha düşünmeliyim.”

“İşte kartım.” Masanın üzerine bırakırken gergin bir şekilde gülümsedi. “Beni dinlediğiniz için teşekkürler.”

Söyleyecek başka bir şeyim olmadığından, kapıya doğru yürüyüşünü sessizce izledim. Kapıya varıp elini kapı koluna koyduğu sırada bir şeyi merak ettim.

“Ne dedi?” diye sordum. “Benim hakkımda.”

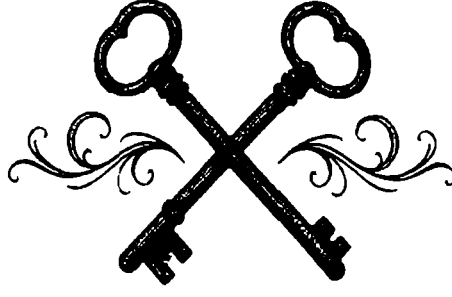
Durdu ve çarpık bir sırtıyla bana doğru döndü. “Tanıdığım en kaba, en acımasız, en sinir bozucu kadın olduğunu söyledi.”

“Bu yüzden mi bu iş için uygun olduğumu düşündün?”

“Hayır,” diye yanıtladı başını sallayarak. “Bunlar onun düşünceleri.”

Cümlesini tamamladıktan sonra kapıyı açtı ve dairemden çıkıp gözden kayboldu.

Şaşkın, şok olmuş ve az önce ne yaşandığına anlam veremez bir halde sessizce kalakaldım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Biraz ünlü ebeveynlere sahip olmanın bir avantajı da çoğunlukla ne zaman ve nerede olacaklarını tam olarak bilebiliyor olmaktır. Şehrin yukarısındaki galerilerinin lobisinde ilerlerken güvenlik görevlilerinden birine gülümseyip yıllar önce onu kendi tarafıma çekmek için kullandığım genç flört becerilerime teşekkür ettim.

Sanatçıların kızı olduğum için bilet ya da rezervasyon almam bile gerekmiyordu.

Tek yapmam gereken Enid'i aşmak olacaktı.

Galeri, Yukarı Doğu Yakası'nda kahverengi bir taş binadaydı ve bu da beni görürse dışarı atacağından hiç şüphem olmayan kaltak asistanlarından saklanabileceğim kadar geniş bir alan olmadığı anlamına geliyordu.

Zemin kattaki galeri alanına iki adım atınca karşı tarafta anemi gördüm. Hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu. Neredeyse iskelet gibiydi. Seyrelmiş kızıl saçları, kemikli omuzlarına oturan geniş buklelerle şekillendirilmişti.

Elinde bir kadeh şarap tutmuş, en eski tablolarından birinin etrafında toplanmış bir grup insanla konuşuyordu.

“O günlerdeki tarz, iç gözlem yapmaya asla izin vermiyor-

du. Her şeyin ölçülü bir şekilde ifade edilmesi gerekiyordu,” dedi duyar duymaz omurgamı geren o sofistike ses tonuyla.

Annemle aramda bir duvar vardı. Elbette gerçek anlamda değildi. Gerçek bir duvarı zor da olsa aşabilirdim ama bu duvar aşılamazdı. Duygularını nerede sakladığını hiç bilmiyordum, çünkü bana ulaşamıyorlardı. Annem bana sevgi, empati ya da şefkat göstermek yerine beni değerlendirir, kusurlarımı ya da gelişmeye açık yönlerimi tespit ederdi.

Bir zamanlar beni ‘en büyük sanat eseri’ olarak görüyordu, ancak büyüdükçe ve sadece bakılacak güzel bir şey olmaktan çıktı, daha çok onun yaptığı sanat eserinden arta kalan bir karmaşa gibi hissetmeye başlamıştım: Tırnaklarının altındaki kurumuş boyalar, masanın üzerindeki sulu boya lekeleri ya da akrilik kimyasalların pis kokusundan başka bir şey değil gibiydim.

Ben asla onun bir zamanlar olacağını varsaydığı şaheser olmadım.

Ve gözleri galerinin karşısındaki yüzüme takıldığında, bu hislerimin doğruluğu apaçık ortadaydı. Bakışları mideme sağlam bir yumruk yemekten farksız hissettirdi.

“Affedersiniz,” dedi kibarca arkadaşlarına ya da hayranlarına. Sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak aceleyle bana doğru geldi.

“Burada ne işin var?”

Yanan boğazımı hafifçe temizleyerek, “Telefonlarıma cevap vermiyorsun,” dedim.

“Peki, benimle konuşmak istediğin için mi arıyorsun yoksa paraya ihtiyacın olduğu için mi?” Bunları söylerken sesi o kadar kısıktı ki kelimelerini ancak dudaklarının hareketinden anlayabiliyordum.

“Hayır, sadece para için aramıyorum,” diye cevap verdim, konuşurken bakışlarımı kaçırarak.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “O zaman ne var, Sylvie?”

Tam o sırada yan odadan öfkeli bir çift topuğun parkede çıkardığı sesi duydum. Enid bize doğru geliyordu. “Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Annemle konuşuyorum. Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum,” diye itiraz ettim, ellerimi havaya kaldırarak.

“Geçen sefer burada yaptığın pislikten sonra Sylvie, bu teknik olarak bir suç. Sana bir uzaklaştırma kararı tebliğ edildi.”

Ağzım açık kalırken galerideki diğer insanların gözlerinin bize doğru çevrildiğini hissettim. “Uzaklaştırma kararı mı?”

Annem iç çekti. “Galeriye karşı,” dedi Enid’e, ciddi bir ifadeyle. “Gerçekten buraya gelmemelisin, Sylvie.”

“O bir yıl önceydi. Ben değiştim.”

Enid de kollarını kavuşturmuştu. “Gerçekten mi, nasıl değiştin?”

Soruyu geçiştirerek binanın etrafına göz gözdrip, “Babam nerede?” diye sordum.

“Stüdyoda,” diye cevapladı annem.

Mağlup bir iç geçirdim. Bana acıyacak biri varsa, o da babamdı.

“Sadece... konuşamaz mıyız? Bir yerde. Herhangi bir yerde. Tek başımıza.” Enid’e bakma zahmetine girmeden doğrudan anneme söylemişim.

Nefes alışverişi ağır ve ifadesi ise buz gibiydi. “Hadi,” dedi, sesinde en ufak bir hoşnutluk belirtisi olmadan.

Annemi galerinin merdivenlerinden yukarı, ofisin olduğunu bildiğim yere kadar takip ettim. İkinci kata ulaştığımızda,

ortada sergilenen ve kalbimin ağzıma gelmesine neden olan bir eser dikkatimi çekti.

Tuval üzerine akrilik bir portreydi bu. Belli ki bir araya getirilmeden önce parçalara ayrılmıştı. Resimdeki ela gözler aklımdan hiç çıkmazken kendimi durup resme bakarken buldum. Gözlerim dolarken annem olduğum yerde donup kaldığımı fark etti.

“En kötü durumdan en iyi şekilde çıktık,” diye mırıldandı sessizce ve beni ofise yönlendirdi.

Gözyaşlarımı belli etmeden önce hızlıca gözlerimi kırptırdım. Sonra peşinden ofise girdim.

Odayı geçip masasına doğru ilerlemeden önce kapıyı arkamdan kapattı. “Devam et. Bana söylemek istediğin şey nedir?”

Kendimi sıkışmış hissediyordum. Sanki hâlâ o tablonun önündeydim, hâlâ onu parçalıyordum, hâlâ onun bana ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı söylediğini duyuyordum, hâlâ yazıyı okuyordum, hâlâ bir polis arabasının arkasında ağlıyordum.

Buraya para istemeye gelmiştim. Planım yalvarmak ve onun var olmayan şefkatli tarafına hitap etmektir ama ben bile bunun nafilc olduğunu biliyordum.

Öyleyse burada ne işim vardı? Neden zahmet etmiştim ki?

Beklerken sert bir ifadeyle bana baktı. “Sylvie...” diye mırıldandı kızgınlıkla.

Yerden başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Evleniyorum,” dedim.

Kaşları yukarı doğru kalktı ve bir an için şaşırmış göründü. “Zamanı gelmişti,” diye cevap verdi, sesi biraz daha hafiflemişti. “Sen ve Aaron yıllardır birliktesiniz.”

“Aaron değil,” dedim, onun adını acıyla anarak.

“O zaman kim?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Sinirlerimi bastırmaya çalışıyordum. Henüz hiçbir şey için söz vermemiştim. Sadece anneme söylüyordum. Bu pek geçerli sayılmazdı.

“Adı Killian. İskoçya’da yaşıyor.”

Annem kahkaha attı ve bu ses o kadar büyüklük taşıyordu ki ben de elimi yükselttim. “Aslında çok zengin. Bir malikâne-de yaşıyor.”

Sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi gülmeye devam etti. “Peki bu... Killian’la nasıl tanıştınız?”

“Geçen ay oradayken,” diye cevap verdim. “Biz sadece... birbirimize rastladık ve görüşmeye devam ettik. Aslında kız kardeşi buraya ziyarete gelmişti ve her şeyi ayarlıyorduk. Yakında buradan ayrılacağım.”

Tekrar güldü. “İskoçya’ya mı *gidiyorsun*? Aaron’dan ne haber?”

“Aylardır Margot’yu beceriyor.”

Söylediklerimin kabalığı karşısında nefesi kesildi, ama onu şok etmekten biraz zevk alıyordum.

“Killian beni seviyor.”

Tanrım, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu; her ne kadar odada bunun yalan olduğunu bilen tek kişi ben olsam da.

“Düğün ne zaman?” diye sorduğunda artık beni ciddiye alıp almadığını kestiremedim.

“Aslında emin değilim. Ama yakında gideceğim, o yüzden bilmeni istedim...” Yüzümü kaldırıp onunla göz göze geldim. “Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Artık yok.”

Aramızdaki bakışın ağırlığı nefes almayı bile zorlaştırıyordu. Tuttuğu bu kini bir kenara bırakmasını bekliyor olsam da bunu yapmadı. Yüz ifadesi gergin ve mesafeliydi.

Sadece, “Tamam,” dedi soğuk bir şekilde.

Ağlama isteğimle savaşmak zorundaydım. “Bana iyi dileklerini sunmayacak mısın ya da en azından düğüne gelmeyecek misin?” diye sordum. Aptal, zayıf sesim çatallanmıştı.

Ağırlığını diğer bacağına verdi ve gözlerini devirdi. “Hayır, çünkü İskoçya’da zengin bir adamla evleneceğine bir an bile inanmıyorum. Ciddiyim, Sylvie.”

Bakışlarım karardı. “Evleniyorum.”

Alay etmesi dramatik ve kırıcıydı. “Sen hep böyle yaparsın, Sylvie. Dikkat çekmediğin her an buraya ayrıntılı bir planla ya da dramatik bir hikâyeye gelirsin. Bunların hepsi çok çocukça.”

“Kelimenin tam anlamıyla hiçbir zaman dikkatini çekemedim,” diye karşı çıktım, artık duygularımı sesimden uzak tutamıyordum. Kirpiklerimde biriken yaşlar yüzünden görüşüm giderek bulanıklaşıyordu.

“Bu kadar çocukça davranma. Büyü artık.”

Başımı salladığımda bir damla gözyaşı dökülüverdi. “Ben evleniyorum, anne. Bu doğru. İskoçya’ya taşmıyorum ve gideceğim.” Bu sözlerimden etkilenmemiş gibi görünerek bana omuz silkti. “Peki, Sylvie. Eğer inanmamı istediğin buysa, inanırım. İyi şanslar.”

“Bu kadar mı?” diye mırıldandım.

“Yaptığın onca şeyden sonra başka ne söylememi bekliyorsun?”

Titrek bir nefes aldıktan sonra gözyaşlarımı sildim. “Hepsi bu kadar. Hoşça kal, anne.”

Sarılmadan ya da el bile sıkışmadan dönüp ofisinden çıktım. Ana katta annemin grubuyla konuşan Enid'in yanından geçtim.

“Güle güle, seni yağlı amcık!” diye seslendim ona ve ön kapıdan hızla çıkarken kulağıma gelen dehşet dolu sesleri duyduğuma sevindim.

Gecenin sert havasına karşı büzülürken hırkamı üzerime çekip kendimi nefes almaya zorladım. Acı dolu her nefes alışımında barajın yıkıldığını ve gözyaşlarımın aktığını hissediyordum. 57. Cadde'ye ulaştığımda artık ciddi ciddi ağlıyordum.

Annemle yaşadıklarımın dolayısı her şey canımı yakıyordu, ama en derine inen şey bana inanmamasıydı. Neden o kısım beni bütünüyle yutuyormuş gibi hissettiriyordu? Kalmam ya da gitmem annemin umurunda değildi. Onun tarafından sevildiğimi hiç hissetmemem umurunda değildi. Beni hiç umursamasa da bana inanmadığı gerçeği... nefesimi kesiyor, dudaklarımı titretiyor ve gözyaşlarımı akıtıyordu.

Ona gününü gösterecektim. Yalan söylemiyordum. O İskoç adamla evlenecek, İskoçya'ya taşınacak ve hayatımın geri kalanında bana iyi bakılmasını sağlayacaktım. Artık ona ihtiyacım yoktu.

Daireme geri döndüğümde yüzüm gözyaşlarından darıma-
dağın olmuştu. Masamın çekmecesini karıştırıp orada bıraktığım kartı aradım. Bir an atmış olabileceğimi düşünüp panikledim.

Parlak orman yeşili kartın üzerindeki ismi gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı: *Anna Barclay*.

Gergin bir yutkunmayla telefonumu çıkarıp uluslararası numarayı çevirdim. Saati baktığımda orada sabahın çok

erken bir saati olduğunu fark ettim. Belki de uyanık olması için bile çok erkendi.

Ama telefon iki kez çaldıktan sonra halsizce cevap verdi.

“Efendim?”

“Anna,” dedim, kendimi telaşlı ve tedirgin hissederek. “Ben Sylvie Devereaux.”

“Merhaba, Bayan Devereaux,” diye yanıt verdi sakin ve ağırbaşlı tavrıyla. “Teklifimi düşündünüz mü?”

Bunu yapıyordum. Bunu gerçekten yapıyordum.

“Evet,” dedim kendime güvenerek. “Bunu yapacağım. Kardeşinle evleneceğim.”

“Çok iyi,” diye yanıtladı sesinde bir heyecan ciyaklamasıyla. “Sözleşmeyi hazırlayıp bugün göndereceğim. Eşyalarınızı sizin için depoya koyacak bir ekip ayarlayabiliriz ve ücretler de karşılanır. Tipik bekleme süresinden feragat edebilir ve evlilik başvuru işlemlerini hızlı bir şekilde işleme koyabiliriz. Bir hafta içinde taşınmaya hazır olur musunuz?”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacakmışım gibi hissediyordum. Dairemde yıllar boyunca biriktirdiğim eşyalara hızlıca göz gezdirdim. Hepsi artık benim için gerçek bir anlamı olmayan eşyalardı. Veda edecek bir arkadaşım olmadığı gibi beni uğurlayacak ailem bile yoktu.

Buradan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

“Evet. Gelecek hafta mükemmel,” diye cevap verdim.

“Harika. Çok heyecanlıyım ve Killian’ın da aynı heyecanı duyacağına eminim.”

Adının geçmesi bile kanımı dondurmuştu. Onu tekrar görecektim. Hatta onunla evlenecektim.

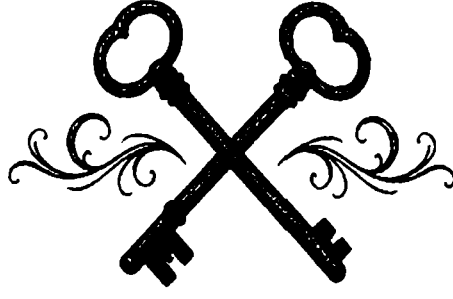
“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Haftaya görüşürüz o zaman,” dedi.

“Haftaya görüşürüz,” diye tekrarladım.

Telefon kapandığında koltuğuma çöküp boş boş bakmaya başladım.

Az önce ne yapmıştım ben?

ALTINCI BÖLÜM

Anna havaalanında durmuş, ben terminalden çıkarken beni bekliyordu. Beni gülümseyerek karşıladı ve ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bunu kabul ettiğim nevrotik gece ile uçağın tekerleklerinin Edinburgh'da piste indiği an arasında bir yerde, bu çılgın plandan kendimi tamamen vazgeçirmiştim.

Ama yine de buradaydım. Olmak istediğim için mi? Hayır. Kanıtlamam gereken bir şey olduğu için mi? Evet.

“Bayan Devereaux,” dedi kibar bir selamlamayla. “Uçuşunuz nasıldı?”

“Lütfen bana Sylvie deyin,” diye cevap verdim. Anna muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü ama İskoç kraliyet ailesinden biriymiş ve biz de tarihi bir romantizm simülasyonundaymışız gibi konuşuyordu. “İyiymiş. Teşekkür ederim,” dedim sırt çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak.

“Umarım biraz dinlenebilmişsinizdir. Önümüzde yoğun bir gün var.”

“Evet, aslında dinlendim.” Beni uçurdukları birinci sınıf koltuklar sayesinde bu doğrudu. Eminim ekonomi sınıfındakiler şu anda farklı hissediyorlardı.

Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürümeye başladı. “Bugün doğruca eve gideceğiz,” dedi son derece açık sözlü bir iş insanı tavrıyla. “Şimdi Killian’la biraz daha *uygun* şekilde tanışabilirsiniz.”

Söz konusu onu tekrar görmem olunca aniden midem kasıldı.

“Buradan malikâneye yaklaşık bir saatlik yolumuz var. Arabada bazı şartların ve kuralların üzerinden geçebiliriz.”

Sanki bu tamamen normal bir işmiş ve şimdiye kadar yaptığım en dengesiz, en pervasız şey değilmiş gibi başımı salladım.

Şoförümüz bavulumu bagaj bölümünden alıp arabamıza taşıdıktan sonra, Anna ile arka koltuğa geçtik. Bana biraz su ve yiyecek bir şeyler ikram ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu.

“İmzaladığınız sözleşmeyi gözden geçirdiğinize inanıyorum, bu yüzden bu maddelerin hiçbiri sizin için sürpriz olmamalı.” Başımı sallayıp bir yudum su içtim.

“Ancak anlaşmada tekrarlamamız gerektiğini düşündüğüm bazı önemli koşullar var.”

“Tamam...” Bu koşulları duymayı bekleyerek mırıldandım. Sözleşmeyi *okumuştum* ama yazım dili çok kafa karıştırıcı ve belirsiz olduğu için bana gereksiz gelmişti ve hemen imzalamıştım.

“Ödemenizi alabilmeniz için sözleşmenin imzalandığı tarihten itibaren evlilik süresinin bir yıla ulaşması gerekir,” dedi.

“Anladım,” dedim. Zaten yeterince açıktı.

“Bir yılı doldurduktan sonra Barclay Malikânesi’nin tapusunu Lorna teyzemize devredeceksiniz ve malikânenin tüm idaresi ona geçecek. Evliliğiniz feshedilecek ve on milyon dolarınızla birlikte Amerika’ya dönebileceksiniz.”

Yutkunabilmek için kendimi zorladım. Kulağa çok basitmiş gibi gelse de pazarlığın bu kısmı başımı döndürüyordu. Bir yılın sonunda bu adamın evini elinden almak ve hiçbir şey olmamış gibi Amerika'ya dönmenin çok kolay olmasını diliyordum.

“İlişkinizin tamamlanmış sayılması için Killian ile on iki ay boyunca birbirinize sadık kalmalısınız.”

İçeri girdiğimde bana verdiği atıştırmalık tabağından bir parça et alırken, “İkimiz de mi?” diye sordum.

“Evet, ikiniz de. Bu çok önemli bir konu, Bayan Devereaux.”

“O aletini pantolonunun içinde tutamıyorsa ben neden on milyonumu kaybedeyim?”

Bırakın *sahte* kocamı, *gerçek* erkek arkadaşımı bile sadık tutmayı başaramadığımı söyleme zahmetine girmedim.

“Bu anlaşma kurallarının bir parçası, Sylvie. Pazarlık edebileceğimiz bir şey değil. İkinizden biri evliliğin sınırları dışına çıkarken yakalanırsa, birlikteliğiniz geçersiz sayılır ve yasal koşulların hiçbirisi geçerli olmaz.”

“Ne kadar saçma bir kural bu,” diye kekeledim. “Kadın kocasına sadık olsa da kocası onu *aldatırsa*, kadın evini mi kaybedecek? Lanet olsun.”

Anna dudaklarını büzüp bana sert bir bakış attı. “Hayat her zaman adil değildir.”

Şehrin kalabalık caddelerinde ilerlerken arabanın camından dışarı bakıp, gerçek bir ilişkimiz bile yokken Killian gibi bir adamın bana nasıl sadık kalmasını sağlayabileceğimi düşündüm.

Yolun geri kalanı sözleşme hakkında sıkıcı konuşmalarla geçti. Malikânenin önüne ulaştığımızda garip bir şekilde umutsuz hissediyordum. Hayatımda ikinci kez malikâneye yaklaşıırken, bir insanın orada gerçekten nasıl yaşayabildiğine hayret ederek bakakaldım. Yirmi birinci yüzyıldan değil de tarihi bir romandan fırlamış gibi duruyordu.

İçerisinin dışarısı gibi olmadığını önceki tecrübemden dolayı biliyordum. İçerisi yenilenmiş, mutfak oturma odasıyla birleştirilmişti. Duvarlar karanlık ve ürkütücü değil, beyaz ve ferahtı.

Şoförümüz kapımızı açarken Anna gülümseyerek, “Evinize hoş geldiniz,” dedi.

Malikâneye adım attığımızda anılarım yeniden canlandı. Buraya ilk girişimden hatırladığım kolonya ve tütsü kokusunu tekrar aldım.

Ama bu sefer bir şeyler daha farklıydı. Geçen seferki sessizliğin dışında, evin bir yerlerinden oldukça hareketli bir müzik sesi geliyordu.

“Bu da ne böyle?” diye söylendi Anna.

Hemen ardından, üst kattan bir kadının iniltisi ve kıkırdaması duyuldu. Yanaklarımın kızardığını hissetmeye başladığımda, tepkisini anlayabilmek için dikkatimi Anna’ya verirken dudağımı ısırdım. İki insanın sevişme sesini duyduğumda hemen tanırdım. En son böyle bir senaryoya şahit olduğumda, karşımda erkek arkadaşım vardı. Bu sefer ise yakında kocam olacak kişiydi.

Anna öfkeyle eve girerken bana dönüp, “Affedersiniz,” dedi. Ardından hiddetle, “Killian!” diye seslendi.

Bir an için antrede istemsizce birkaç adım geriledim.

Üst kattaki kız daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

Anna oturma odasına ulaştığında tiz bir çığlık attı. Elini ağzına götürdüğünü gördüğümde ona yetişmek için acele ettim, çünkü onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu gerçekten merak etmiştim.

Köşeyi dönüp geniş oturma odasına girer girmez, koyu yeşil döşemeli kanepede üzerini örtmeye çalışan cırılçıplak bir kadınla karşılaşınca ağzım açık kaldı.

“Çok özür dilerim hanımefendi!” diye kekeleyen genç kadın aceleyle giyinmeye çalıştı. “Özür dilerim.”

“Killian!” Anna merdivenlere doğru koşarken çığlık çığlıyordu. Topukları her bir basamağa daha sert şekilde vuruyordu.

Bir yandan çıplak kadından uzaklaşıp Anna’yı merdivenlere doğru takip ederken, diğer yandan alt dudağımı ısırarak kaha-kahamı bastırmaya çalıştım.

Kız kardeşinin öfkeli saldırısını karşılamak için acele eden Killian’ın ayak sesleri, gürültülü bir şekilde evin her yerinde yankılanıyordu. Biraz sonra aralarında hararetli bir tartışma başladı ve olduğum yerde beklemeye karar verdim. Aslında merdivenleri yarılamıştım, kavgalarını dinlemeye de hevesliydim ama karışacak kadar ilgilenmiyordum.

Killian, “Evime öylece giremezsin!” diye bağırdı.

Anna da, “*Lütfen* üzerine bir şeyler giyer misin?” diye haykırdı.

Killian’m, “Canım ne isterse onu yaparım,” diye cevap verirken kullandığı o derin İskoç aksanı, yüzüme bağırdığı günün anılarını canlandırdı. Aslında bu beni korkutmalıydı ama öyle olmadı. Sadece öfkemi harekete geçirdi.

Ağır ayak sesleri yerde yankılanıyordu. Birkaç adım daha atıp parmaklıkların üzerinden baktığımda Killian'ın yatak odalarından birinde yavaş yavaş gözden kaybolan beyaz kıcını gördüm.

Anna bana doğru döndüğünde son derece telaşlı görünüyordu. "Bunun için özür dilerim. Aslında ona bugün geleceğimizi söylemiştim..."

Omuz silktim. Tüm bu plan her geçen saniye daha da anlamsızlaşıyordu. Bunu birkaç aydan fazla sürdürebilme olasılığım her geçen saniye azalıyordu.

On iki ay mı? Bu imkânsızdı.

"Bu planın hiçbir şekilde işe yaramayacağının farkındasın, değil mi? Kardeşin aletini pantolonunun içinde tutamayacak ve ben de eminim ki..."

Anna'nın öfke dolu yeşil gözlerini yüzümde hissederek başımı eğdiğimde, artık giyinmiş olan Killian'ın yatak odasından beni izlediğini gördüm.

"Tabii ki yapacak," diye mırıldandı Anna hararetle. "Çok fazla şey söz konusu."

Yatak odasından dışarı başka bir kadın fırladı. Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. Saçları darmadağındı ve bu da az önce ne yaptıklarının oldukça iyi bir göstergesiydi.

Bu da tüm o kıkırdamaları açıklıyordu.

Yanımızdan aceleyle geçerken Anna ve bana tatlı tatlı, "Affedersiniz," diye mırıldandı. Bir yandan da bir tür siyah üniformanın üst düğmelerini ilikliyordu.

Anna, ters ters Killian'a baktıktan sonra usulca dönerek, "Merak etme, Sylvie. Yakında buraya yeni bir temizlik personeli alacağız," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzaktan bir kapının kapandığını duydum.

Bu da artık müstakbel kocam ve onun kız kardeşiyle bu evde yalnız olduğum anlamına geliyordu. Killian, uzun kahve-rengi saçlarını başının arkasında topuz yaparken parmaklarını saçlarında gezdirerek yatak odasından çıktı.

“Yine mi sen?” diye sordu bana.

Ona doğru dönerken omuzlarımı dikleştirdim. “Bu sefer davetliydim,” diye cevap verdim.

“Gelmene şaşırdım.”

“Sürprizlerle doluyumdur.” Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup ona ters ters baktım.

“Bunu göreceğiz.”

Yeşil gözleri o kadar öfke doluydu ki onlara uzun süre bakmak zorlaşıyordu. Çatık kaşları sert bir ifadeyle gözlerinin üzerinde asılı duruyordu. Neredeyse bakışları altında küçülmeye başlayacak gibiydim ve böyle hissetmek sinirlerimi bozmuştu.

Ama geri adım atmadım. Çok geçmeden, hararetli bir bakışma yarışına girdik ve nihayet Anna bu saçmalığa son verdi.

“Killian, şu pisliği temizle. Sylvie’ye odasını göstereceğim ve otuz dakika sonra çay içmek için aşağıda buluşacağız. Senin de orada olmanı bekliyorum. Üzerinden geçmemiz gereken bazı konular var.”

Killian’ın dudaklarının kenarı çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. “Buluşmamızı dört gözle bekliyorum.”

Cevap vermeden yanından uzaklaştım. Kıkırdayan kızın çıktığı yerin tam karşısında, sol taraftaki uzun koridorda Anna’yı takip ettim. Bana etrafı gezdirdiği süre boyunca, Killi-

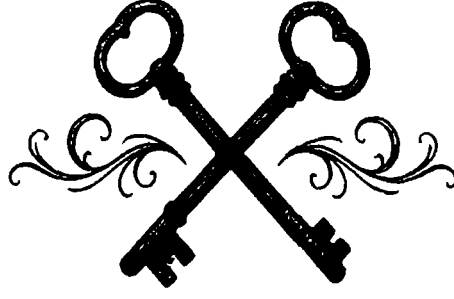
an'la yaşadığım kısa karşılaşmanın bende yarattığı kızgınlık hissini üzerimden atmaya çalıştım.

Canımı yakmaya çalıştığının farkındaydım. Benimle alay edip bana rahatsızlık vererek baskı kurmaya çalışıyordu. Bu zevki ona asla tattırmayacaktım.

Gerçek şu ki, bu parayı çok istiyordum. Bu paraya *ihtiyacım* vardı. Bu da demek oluyordu ki, öyle ya da böyle, bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydım. Her şey sona erdiğinde bu ailenin Killian'a ne yapmayı planladığı beni hiç ilgilendirmezdi. Ne o ne de tutmak istediği ev umurumda bile değildi.

Ben bu işe *kendim* için girmiştim.

Bu da önümüzdeki bir yıl boyunca bu adamın en kötü kâbusu olacağım anlamına geliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Tam kadro çalışacaklar... yeni bir ekip oluşturduğumuzda,” dedi Anna, bardağıma sıcak su doldururken. Çay poşetinin ipini alıp birkaç kez bardağın içinde salladım, o ise konuşmaya devam etti.

Kardeşinin hayatına bu kadar dâhil olması hâlâ bana garip geliyordu. Adam otuz yedi yaşındaydı. Neden burada yaşıyordu ki? Ben on sekizime bastığımda ailem beni çoktan silmişti. O yuvanın dışında olmam için ellerinden geleni yapmışlardı. Hayatımı düzene sokmam için de asla bu kadar çaba sarfetmezlerdi. Gösterdikleri tek çaba, muhasebecilerini arayıp bana yapılan ödemeleri sonlandırmak olmuştu. Eminim o da sadece kısacık bir telefon görüşmesiyle hallolmuştur. Bu ince düşünceleri beni gerçekten uygulandırıyordu!

“Ne tür bir kadro?” diye sordum, şekerliğe uzanarak.

“Bir aşçı, temizlikçi ve bir de seni istediğin yere götürebilecek bir şoför olacak.”

“Ciddi misin?” diye sordum, şaşkın bir ifadeyle. “Çalışanlar sürekli bizimle mi olacak yani?”

“Her zaman değil,” diye yanıtladı. “Belirli saatlerde çalışıyorlar ve burada yaşamıyorlar. Ama ihtiyacın olduğun her an

ulaşılabilir olacaklar. Bir de malikânede yaşayan bir bahçivan var.”

“Arabamı kendim kullanamaz mıyım?”

Sorumu duyar duymaz çenesinin gerildiğini, dişlerini sıkı-tığını fark ettim. “Seni buraya hapsedecek değiliz, tabii ki iste-diğin yere gidebilirsin. Yalnızca güvenliğin için şoförü kullan-manı tercih ederiz.”

 ayı karıştıran elim havada asılı kaldı. Aptal değildim. “G -venliğin için” demesi aslında “Seni izleyeceğiz” anlamına ge-liyordu. Nereye gidersem gideyim herkesin haberi olacaktı. Birinin karısı olacağımı –ne kadar *sahte* olursa olsun– hatırla-mak bile içimi daraltmıştı.

Birinin malı olacağım.

Yani, elbette kelimenin tam anlamıyla böyle değildi. Ama bir anda kendimi,  ağ dışı kuralların geçerli olduğu bir hayatın içinde gibi hissettim. Sanki *Downton Abbey*’de yaşıyor, özel bir şoförle gezmek zorunda olan bir prenses gibi muamele g r -yordum. Altın parmaklıklı bir hapishaneye tıklımış gibiydım.

On milyon dolar, Sylvie, diye hatırlattım kendime. Sadece bir yıllığına neredeyse her şeye katlanabileceğimi düşünüyordum. Bir yıl sürecek gerçek bir l ksten sonra hayatım boyunca rahat edebilirdim.

“Gerçeği bilmesi gereken kimse var mı? Hizmetliler mese-la?” diye sordum, bu evliliği her an herkesin önünde sahte bir şekilde sürdürmek zorunda olup olmadığımı merak ederek.

Anna, elini masaya koyup bana doğru eğildi. “Hayır! Kimse gerçeği öğrenemez. Bunu sadece ben, kardeşlerim ve halamız biliyor. Hepsi bu. Halk, hizmetliler ve özellikle geniş ailemiz, evliliğin gerçek olduğuna inanmalı.”

Güçlkle yutkundum. Az önce bu evliliğin yalnızca geçici bir sözleşme olduğunu düşünüyordum ama şimdi, insanları uzun bir süre boyunca Killian Barclay'ye âşık bir eş olduğuma inandırmam gerektiğini fark ediyordum. Sanırım altından kalkamayacağım bir işe bulaşmıştım.

Tam bu düşüncelerle cebelleşirken, Killian gürültülü adımlarla merdivenlerden inip oturma odasına daldı. Anna ve ben, küçük bir masanın etrafında oturuyorduk, önümüzde çay bardaklarımız duruyordu.

“Bize katıl, Killian,” dedi Anna, kardeşine.

Yeni duş almış gibiydi. Saçlarının uçları hâlâ nemliydi, temiz kıyafetler giymişti. Üzerinde koyu renk kot pantolon, kahverengi botlar ve beyaz, örgü bir kazak vardı.

O kaslı omuzlarıyla bana gösteriş yapmaya mı *çalışıyordu*? Resmen gösteriş yapıyordu ve buradan bakıldığında bu çok yapmacık, hatta iğrenç görünüyordu. Killian tam bir erkek egemenlik sevdalısıydı ve ben böyle adamlardan *nefret* ederdim.

Ona pek de dikkatimi vermemeye çalışarak çayımı yudumladım.

“Hayır, teşekkürler,” diye yanıtladı, odanın karşısındaki bara doğru yürüyerek. Killian kendine bir şeyler doldururken ben de Anna'nın yüzündeki tepkiyi izledim: Sert ve güçlü duruşunun ardında, hafif bir acı kıvılcımı, küçük ama fark edilebilir bir hüznün belirdi.

Killian, elinde içkisiyle tembelce kanepeye yayılırken, “Peki, düğün ne zaman?” diye sordu. “Bekârlığa veda partimi ne zaman planlayacağımı bilmem lazım.”

Yanlışlıkla ona baktım, ama bana sinsî bir şekilde göz kırpınca kan beynime sıçradı ve hemen başka yöne döndüm.

Anna, evlilik konusu açılınca oturuşunu dikleştirdi ve daha kendinden emin bir ifadeye büründü.

“Bekârlığa veda partisi olmayacak, Killian. Bence en iyisi özel bir törenle kilisede evlenme –”

“Kilise yok!” diye kükredi Killian, Anna’nın cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden.

“Killian...” diye yalvardı Anna.

“Sana söyledim. Düğün ya burada olacak ya da hiç olmayacak.”

Anna, teslim olmuş bir şekilde iç çekti. “Pekâlâ. O zaman önümüzdeki hafta halka resmi duyuru yapacağız ve düğün burada olacak. En kolay ve verimli çözüm bu.”

“*Resmi duyurudan* kastın ne?” diye sordum, çay bardağımı sıkıca kavrayarak.

“Ailemiz halka gazeteler aracılığıyla duyuru yapıyor, ama son zamanlarda sosyal medya ve aile bülteni üzerinden de paylaşımlar yapılıyor. Önümüzdeki ay, şehirde düzenlenecek bir etkinliğe birlikte katılmalısınız ki insanlar sizi bir çift olarak görsün.”

Killian’ın yüzünün buruştuğunu fark ettim.

Duyuru fikriyle o kadar meşguldüm ki onun yüz ifadesine dikkatimi veremedim. Ailem dâhil herkesin bu haberi görme ihtimali bile beni heyecandan çıldırtıyordu.

“Bekle,” dedim, içimi ürperten bir şey fark ederek. “Hizmetlilerin de evliliğimizin gerçek olduğuna inanmaları gerektiğini söyledin. Yani bu... onun odasında yatmam gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Ah, hayır,” dedi Anna hemen.

“Ah, evet,” dedi Killian aynı anda. Yüzünde şeytani bir gü-

lümseme vardı ve bu hali tehlikeli derecede çekiciydi. Bu adam, yalnızca gülümseyerek kadınları ölüme sürükleyebilirdi.

“Hayır,” dedi Anna tekrar, kardeşine yan gözle bakarak. “Bu anlaşmada fiziksel bir zorunluluk yok.” Yanaklarının kızardığını, ellerini yumruk yaptığını fark ettim.

“Tabii *istersen* başka,” diye ekledi Killian, tekrar göz kırparak.

“İstemem!” diye kestirip attım.

“Elbette dışarıdan bakıldığında *gerçek* bir çift gibi davranmanız gerekecek,” dedi Anna.

İç geçirip dişlerimi sıktım. Bunu yapabiliyordum. Birkaç saatliğine bile olsa onun tam bir pislik olduğunu unutmuş gibi davranabiliyordum.

“Bunu başarabilirsin, değil mi, sevgilim?” diye sordu Killian, her zamanki itici tavrıyla.

Aklımdan geçenleri okuma yeteneğinin olup olmadığını merak ederek Killian’a baktım.

“Ne kadar zor olabilir ki?” dedim, sahte bir gülümsemeyle.

Killian ile karşılıklı konuşmalarımızın her cümlesinde, Anna’nın rahatsızlığının biraz daha arttığını fark ediyordum. Belli ki kardeşiyle hiç anlaşılamadığımızı ve bu evlilik fikrinin gerçekten berbat bir fikir olduğunu ona defalarca söylememe rağmen yeni yeni kavırıyordu.

“Killian, Sylvie’yi bahçede kısa bir yürüyüşe çıkarsana,” dedi Anna, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak. “Birbirinizi daha iyi tanıyın. Bireysel şartlarınızı konuşun. Ben de burada biraz evrak işleriyle ilgilenirim.”

Killian’ın kanepeye gömülmüş gözleri şüpheyile parladı. Bir an, evi bastığım o gün bana casus muamelesi yaptığı anı hatırladım.

ladım. Acaba gerçekten kız kardeşinin burada olmasından bu kadar mı şüpheleniyordu?

“Bence harika bir fikir,” dedi Killian, kanepeden kalkarken. Sesindeki alay anlaşılıyordu. “Hadi bakalım, tatlım.”

Gözlerimi devirdim, sandalyemden kalktım ve onun önden yürümesini bekledikten sonra arkasından ilerledim.

Keyifsiz bir şekilde büyük Fransız kapılarından geçerek malikânenin arkasındaki bahçeye çıktı. Arabayla geldiğimiz gün burayı tam olarak görmemiştim. O gün yağmur yağıyordu ve manzaranın güzelliğini kaçırmıştım.

Barclay Malikânesi, uçsuz bucaksız bir kırın ortasında yer alıyordu. Evin arkasındaki bahçe büyük bir su birikintisine dek geniş ve düzdü. Ufukta ise yuvarlanan tepeler ve sık ağaçlık alanlar görölüyordu.

Manhattan’da büyüyen biri olarak, burası bana devasa ve bunaltıcı gelmişti. Şehirdeyken dünya daha küçük geliyordu. Gözümüz sadece önümüzdeki binaya kadar uzanıyordu. En yüksek çatı katlarında bile görüş alanımız şehrin sınırlarıyla kısıtlıydı. New York’taki manzaralar kesinlikle buradakilere benzemiyordu.

Kendimi daha da küçük hissettim. Bu koca dünyada ufacık, önemsiz, hiçbir şeye yaramayan bir insan gibiydim.

“Hadi,” diye homurdandı Killian, taş merdivenlerden bakımlı bahçeye inerken. “Bugün yağmur yağmıyor, o yüzden havanın güzelliğini en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.”

Alaycı bir kahkaha attım. “En iyi şekilde değerlendirmekten kastın ne?”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Birbirimizi tanımamız gerekiyordu, hatırlıyor musun?”

“Tamam, hakkımda ne bilmek istiyorsun?” diye sordum.

Birden durdu ve gözlerini bana dikti. “Bunu neden kabul ettin? Akıl sağlığını mı kaybettin?”

Alaycı bir tavırla burnumdan soludum. “Peki ya *sen* neden kabul ettin? Kız kardeşinin söylediklerine bakılırsa benim kaba, acımasız ve sinir bozucu olduğumu düşünüyormuşsun.”

“Ah, evet, çünkü öylesin, tatlım,” dedi gülerek.

“O zaman neden *ben*? Eğer benden bu kadar nefret ediyorsan neden benimle evlenmeyi kabul ettin?”

Bir adım atarak beni gri taş duvara doğru sıkıştırdı. Uzun gövdesi güneş ışığını engelleyerek yüzüne gölge düşürdü.

“Çünkü bir yıl bittiğinde bir karım olmasını istemiyorum. Ailem değiştiğimi gördüğünde beni rahat bırakacak ve işime karışmadan burada yaşamama izin verecek. Bu yüzden, duygularını incitmekten ya da mutlu etmeye çalışmaktan endişe etmeyeceğim bencil, kaba, acımasız ve sinir bozucu biriyle evlenmeyi tercih ederim. Bu süreçte ayrı hayatlar süreriz ve önümüzdeki on iki ayı birbirimizi pek görmeden geçiririz. Anlaştık mı?”

Kanım kaynamaya başladı. Ömrümde hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

“Anlaştık,” diye tısladım, dişlerimi sıkarak.

Arkasını dönüp yürümeye devam ederken, “Bu arada, evli olduğumuz sürece hizmetlilerle yatamayacağının farkındasın, değil mi?” diye ekledim.

Başını geriye atarak alaycı bir kahkaha attıktan sonra tekrar bana dönüp, “İstediğim kişiyle yatarım ve sen de ağzını kapalı tutarak kimseye bundan bahsetmezsin. Aksi takdirde ikimiz de bize sunulan fırsatları kaybetme riskini alırız,” dedi.

“Ah, yani sen istediğin gibi eğleneceksin ama ben eğlenemeyeceğim, öyle mi?” diyerek karşı çıktım. Boyunun iki katı büyük olmasına ya da tek eliyle beni ikiye katlayabilecek güce sahip olmasına aldırmadan öne atıldım. Beni bu şekilde ezmesine izin vermeyecektim.

“Bunu engellemek için ne yapmayı planlıyorsun, canım?”

“Bana canım falan deme!” diye tersledim.

“Sana ne istersem söyleyebilirim.”

Ona bir adım daha yaklaşıp, “Beni iyi dinle,” dedim, parmağımı göğsüne sertçe bastırarak. “Ben inatçıyım ve hangi kavgada olursa olsun asla geri adım atmam. O parayı gerçekten çok istiyorum, bu yüzden sırf senin keyfin öyle istiyor diye anlaşmamızı riske atacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Eğer beni tehdit ederek susturmaya kalkarsan, sana hayatı zindan ederim.”

“Sen gerçekten şeytan gibi bir kadınsın, değil mi?” dedi, ama söyledikleri zerre umurumda olmadı.

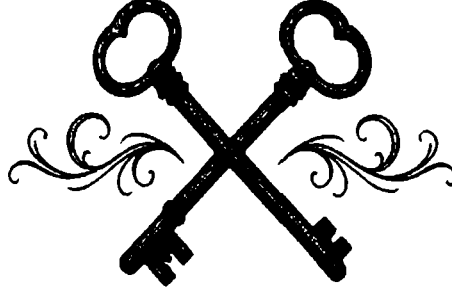
“Evet, tam olarak öyleyim,” dedim gururla. “Ve haklısın. Önümüzdeki on iki ay boyunca ayrı hayatlar süreceğiz, sonra da hak ettiklerimizi alarak yollarımızı ayıracağız. Senin işini bozmayacağım, sen de benimkini bozma.”

“Bu bir tehdit mi, *kaltak*?”

Ona meydan okuyan bir bakış attım. “Evet, öyle... *Zorba!*”

Yanımdan geçip çakıllı patikada yürümeye devam ettim. Kıpırdamadığını fark ettim ama birazdan bana yetişeceğini biliyordum.

Tüm bunların, çok güvendiği ailesinin bu malikâneyi elinden almak için kurduğu bir düzmece olmasına üzülemeyecektim. Eğer kaba ve kültürsüz bir zorba olarak hayatına devam etmek istiyorsa, ben de ona asla acımayacaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu düğün, aslında gerçek bir düğün sayılmazdı; özellikle de son iki gündür evleneceğim adamla tek kelime bile konuşmadığım düşünülürse. Bahçede yürüyüşe çıktığımız gün, bana her istediğini yapabileceğini ve benim de buna boyun eğmek zorunda olduğumu düşündürmeye çalıştığından beri tek kelime etmemiştim.

Ben boyun eğmezdim. Asla.

Son iki günü yolculuk yorgunluğumu atlatmaya çalışarak geçirmiş ama pek de başarılı olamamıştım. Gece saat üç sularında, Killian'ın odasının olduğu koridordan küfürler ve sendeleme sesleri geldi ama başka kimsenin sesi duyulmadığı için umursamadım.

Şimdi ise düz beyaz bir elbisenin önünde durmuş onu giymek için kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Yanımda ne ailem ne de bir arkadaşım vardı. Tanımadığım insanların karşısına çıkıp, nefret ettiğim ve hoşlansam bile asla evlenmeyeceğim bir adama düğün yeminleri edecektim.

Yeminlerin hiçbir anlamı yoktu. Onları söylememin de içten olup olmamamın da bir önemi yoktu.

Yeminler harcanabilen, yenilebilen ya da içinde yaşanabilen şeyler değildi. Ama para öyleydi. Para, bana istediğim yere tek başıma gidebileceğim bir araba alabilirdi.

Para, bana yeni bir şehirde yeni bir hayat kurabileceğim güzel bir ev alabilirdi.

Para, istediğim her şeyi alabilirdi. O yüzden paranın mutluluk satın alamayacağını söyleyenler ya fakirdi ya da hayata küsmüşlerdi.

Kapının tıklanması beni derin düşüncelerimden çekip aldı.

“Sylvie, hazır mısın?” diye seslendi Anna, yatak odasının kapısının diğer tarafından.

Derin bir nefes aldım. “Neredeyse.”

Ayağa kalkıp elbiseyi askıdan aldım ve başımdan aşağı geçirerek kollarımı soktum. Kumaşı göğsümün ve belimin etrafına oturarak düzelttim. Uzun, dalgalı saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü. Tuvaletin üzerindeki tokayı alıp saçlarımı Fransız topuzu yaptım. Kulaklarımın önünden ve alnımdan sarkan ince tutamları geriye taradıktan sonra sabitlemek için biraz saç spreyi sıktım.

Boy aynasına döndüğümde, kendi yansıma baki bakıp durak sadım.

Düğünlere pek sıcak bakmazdım. Evliliğe inanmazdım. Çocukken, birçok arkadaşımın hayalini kurduğu gibi, kendimi beyaz bir gelinlikle hiç hayal etmemiştim. Ama dantelli omuzları ve zengin, işlemeli kumaşıyla bu beyaz elbisenin içindeki görüntüm beni düşündüğümde fazla etkilemişti.

Olgun, mutlu bir halime benziyordum. Sanki bu halim ailevi sorunlar yaşamamış, hayatını darmadağın eden kararlar vermemişti. Sanki bu halim her şeyi doğru yapmış, iyi bir

partner bulmuş, âşık olmuş ve hayatın küçük rutinlerinde tökezlemeden ilerliyordu.

Kapı bir kez daha çalındı. “Geliyorum,” dedim, aynadaki görüntüme son bir bakış atarak.

Kapıyı açtığımda Anna beni bekliyordu. Sıcak kestane rengi saçlarıyla çok uyumlu görünen koyu yeşil bir elbise giymişti.

“Çok güzelsin,” dedi, elbiseme bile bakmadan. O anda fark ettim ki, bugün bunu söyleyecek tek kişi büyük ihtimalle Anna’ydı.

Koridorda yürüyerek arabaya doğru ilerledik. Merdivenlerden inerken giriş kapısında bekleyen Killian’ı gördüm. Sırtı bana dönüktü ve başı eğik bir şekilde telefonuna bakıyordu.

Saçları açıktı. Anna’nınkiyle aynı koyu kahverengi tonundaydı ve omuzlarına kadar iniyordu.

Üzerinde gri yün bir ceket ve yeşil-turuncu desenli bir kilt vardı. Dudaklarımı ısırarak istemsizce gülümsememi bastırdım. Gerçek hayatta hiç kilt giymiş bir adam görmemiştim ve bunu bu kadar ilginç ve hatta çekici bulduğum için kendime biraz sinir oldum.

Kilt, dizinin hemen üzerinde bitiyordu ve muhtemelen ona özel dikilmişti, çünkü adam bildiğimiz ağaç gövdesi gibi genişti. Kalın, kıllı bacakları altından görünüyordu. Uzun beyaz çoraplar ve parlak siyah ayakkabılarla tamamlanmıştı.

Arkasından bakarken bile yakışıklı olduğu gerçeği canımı sıktı. Ama dürüst olmak gerekirse, giysilerinin burada büyük bir rolü vardı. Karakteri ise onu en ufak şekilde bile çekici bulmamı oldukça zorlaştırıyordu.

Geldiğimizi fark edip bize doğru döndüğünde göz göze geldik. Bir anlığına yüzündeki o somurtkan ifade kayboldu. Sa-

dece küçücük bir an, sanki beni *gerçekten* beğeniyormuş gibi baktı. Sanki bugün biraz da olsa heyecanlı görünüyordu. Bu düşünce, en azından benim kadar sinirli olmadığına dair içime biraz su serpti.

“Hadi şu işi bitirelim,” diye homurdandı. Cümlesini bitirdikten hemen sonra yüzüne o tanıdık nefret dolu ifadeyi tekrar takındı. Kapıyı açıp bahçedeki beyaz çardağa kurulan geçici nikâh masasına doğru yürüdü.

Anna bana üzgün bir bakış attı. “Merak etme, onunla başa çıkabilirim,” diye mırıldandım, içini rahatlatmak için.

Çardağın etrafında toplanmış bir grup insan vardı. Aralarında yeşil cüppesiyle bir de rahip bulunuyordu.

Kalabalığın arasından geçerken, orada duran adamlardan birinin daha genç ve daha temiz bir Killian versiyonu gibi göründüğünü fark ettim. Yanındaki diğer adam Killian’a pek benzemiyordu ama en az onun kadar asık suratlıydı. Belki de bu ailede suratsızlık genetikti. Anna beni onların yanına götürdü.

“Declan, Lachy. Tanıştırayım, bu Sylvie,” dedi.

Kısa saçlı olan, yani Killian’ın kopyası gibi duran adam, elini uzattı ve ilk önce o konuştu. “Lachy,” dedi. “Seninle tanışmak çok güzel.” Aksanı, kardeşininkinden bile daha güçlüydü.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim sıcak bir gülümsemeyle.

Sonra diğer kardeşe dönerek sadece kısa bir baş selamı verdi.

“Declan,” dedi dümdüz bir sesle.

“Merhaba...” dedim biraz afallayarak. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Geri kalanlar çoğunlukla halalar, amcalar ve kasabanın önemli insanlarından bazıları,” dedi Anna. “Onları daha ya-

kından resepsiyonda tanıyacaksın.” Başımı sallayarak karşılık verdim.

O anda omzumda bir elin ağırlığını hissederek irkildim. Killian’ın dokunuşu ve bana bu kadar yakın olması rahatsız ediciydi. Bu anlarda rahibin bizi izlediğini fark ettim. Killian’ın nişanlım gibi yanıma süzülüşünü görünce memnuniyetle gülümsedi.

“O zaman, evlenelim,” dedi Killian. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. Çok inandırıcı görünmüyordu ama rahip pek de sorguluyor gibi durmuyordu.

“Tabii,” diye mırıldandı rahip, çardağın ortasına doğru ilerleyerek.

Herkes yerlerine otururken, Killian’ın koluna girerek çardağa doğru ilerledim. Her şey fazlasıyla aceleye getirilmiş ve düzensiz görünüyordu ama zaten önemli olan da herkesin bunu yemesiydi.

Öne ulaştığımızda Lachy’nin gülümsediğini fark ettim ve gözlerimi ona çevirdim. Yaşı bana daha yakın görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse Killian’dan çok daha fazla ilgimi çekecek türde bir adamdı.

Ellerim titremeye başladı ama Killian’a döndüğümde o titreme hafifledi. Bana öfkeyle bakmıyor ya da içinde nefret barındıran o bakışlarıyla beni delip geçmiyordu. Yalnız olmadığımı hissettim. O da bu evliliği en az benim kadar *istemiyordu*. Bunu bilmek bir nebze de olsa rahatlatıcıydı.

Rahip, düğünlerde söylenmesi gereken tüm o geleneksel sözleri okumaya başladı ama hiçbirini duymuyordum bile.

On milyon dolar, diye hatırlattım kendime. Ömür boyu rahat bir hayat.

Bu mantra, önümdeki birkaç dakikayı kolaylıkla atlatmamı sağlayacaktı. Killian’la birbirimize bakarken, birkaç gün önce yaptığımız konuşmayı hatırladım. Önümüzdeki on iki ay boyunca birbirimizden uzak durma planımızı... Eğer birbirimizden bu kadar nefret etmeseydik her şey daha kolay olur muydu? Eğer Killian’ı bir arkadaş olarak görebilseydim bu kadar zorlanır mıydım? Ya da bu, gerçekten bir şeyi değiştirir miydi?

Killian elimi sıktı ve rahibe hafifçe başını salladı.

“Ne?” diye fısıldadım.

“*Evet de,*” diye mırıldandı Killian.

“Oh, evet,” dedim, omurgamdan aşağı inen ürpertinin etkisiyle.

Rahip evlilik yeminlerini söyledikten sonra Killian da *evet* dedi.

“Yüzükler hazır mı?” diye sordu rahip.

Anna elindeki altın yüzükleri uzattı. Avucumun içinde duran basit altın halkaya göz gezdirdim. Killian için olan dümdüz, gösterişsiz bir yüzüktü.

Elini bana doğru uzattığında, yüzüğümü avucuna bıraktım. O da içimde biriken acımsı duygulara inat, süslü pırlanta yüzüğü parmağıma geçirdi.

“Bu yüzükle seni eşim ilan ediyorum,” dedi, kelimelerin içine azıcık da olsa bir zehir katarak. Gözlerimi rahibe çevirdim, acaba bu soğukluğu fark etmiş miydi? Ama yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Şimdi benim sıramdı. Titremesi bir türlü son bulmayan ellerimle Killian’ın elini tuttum.

O an ellerine bakakaldım.

Garip bir şekilde büyüleyiciydi. Parmağımın ucunda

teninin sıcaklığını hissettim. Kendi elimin küçüklüğüyle onunkinin büyüklüğünü kıyasladım. Avucunun içinde gezindim, sonra elini çevirerek yüzüğünü dördüncü parmağına taktım.

Ellerini hemen bırakmadım. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde başımı kaldırdım.

“Tanrı’nın huzurunda ve O’nun adıyla, sizi artık karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz.”

Nefesim kesildi.

Siktir! Bu kısmı tamamen unutmuştum.

Ama Killian en ufak bir tereddüt bile etmedi. Kolunu belime doladıktan sonra beni devasa gövdesine doğru çekti. Başımı kaldırdığımda gözlerim gözleriyle buluştu. Daha ne olduğunu bile anlayamadan, Killian elini başıma koyup beni sıkıca kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpüşü sert ve acımasızdı. Sakallarının tenime sürtünmesiyle gözlerimi sımsıkı yumdum.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ayaklarım yere bastığında Killian’ın kardeşlerinin ve Anna’nın yüz ifadelerini ancak fark edebilmişim. Gülümseyenler de vardı, memnuniyetsizce kaşlarını çatanlar da. Anna nazikçe ellerini birbirine vurdu, ben ise Killian’ın koluna tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım.

Ardından Killian hızla tören alanından çıktı ve ben de ona yetişmek için peşinden gittim. Gri yün ceketine sımsıkı tutunarak adımlarını takip ettim.

Killian dümdüz eve doğru giderken arkasından neredeyse sürükleniyor gibiydim.

“Bekle! Fotoğraf lazım!” diye seslendi Anna.

Killian durup ona baktı.

“Şurada, çardağın yanında,” dedi, beyaz tuğlalı yapıyı işaret ederek.

Killian beni kollarımdan yakalayıp çardağın önüne dikti. Anna da kamerasını çıkarıp objektifi bize çevirdikten sonra, “Gülümseyin!” diye seslendi.

Ama Killian’la ben yan yana durmaktan öteye gitmeye pek niyetli görünmüyorduk. Birbirimize dokunmuyorduk bile. Yüzlerimizde de en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. Bu halimizden çok da hoşlanmayan Anna, derin bir iç çekerek gözlerini devirdi.

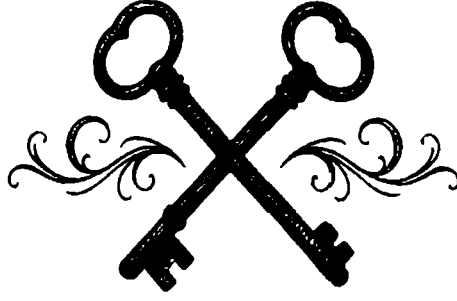
“Siktir et,” diye homurdandı Killian. Sonra kolunu belime attı. Ön tarafta ellerimizi birleştirerek kameraya baktık.

Killian’ın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdiğinde kendimi tutamayıp hafifçe gülümsedim.

Tüm bu yaşananlar inanılmaz derecede tuhaf ve garip geliyordu. Kendime bunun gerçek bir düğün değil, sahte bir evlilik olduğunu devamlı hatırlatmak zorundaydım; böylece hayal kırıklığına uğrama olasılığım azalırdı.

Düzenleme

Ny.ozlem

DOKUZUNCU BÖLÜM

Düğünden sonra herkes eve geldi. Bu koskoca malikâne, yiyecekler, insanlar ve müzikle dolup taşığında bambaşka bir yere dönüşmüştü.

Ben ise bir kasırgada savrulan tüy gibiydim; oradan oraya uçuşuyor ama hiçbir yere tam olarak konamıyordum. Killian neredeyse hiç yanımda olmamıştı ve bu durumdan oldukça memnundum. Günün büyük bir kısmı Anna'nın beni akrabalar ve aile dostlarıyla tanıştırmasıyla geçmişti.

Ailemi, Killian'la nasıl tanıştığımı, İskoçya'yı nasıl bulduğumu, kaç çocuk istediğimi bile sormuşlardı.

Elime her şarap kadehi geçtiğinde bu berbat günün etkisini biraz olsun azaltabilmek için tek dikişte içtim.

Bazı anlar vardı ki, ailelerin birlikte kahkahalar atışını izlemek kendi ailemin yokluğunu daha da katlanılmaz hissettirmişti. Ama sonra öyle anlar oluyordu ki fazla gürültücü ve baskıcı tavırları, onların burada olmamasına şükretmeme neden oluyordu.

Partinin başlamasından neredeyse iki saat sonra fırsatını bulup arka kapıdan çıkmayı başardım. Taş verandaya adım attım ve oradan da hızla merdivenleri inerek parti alanındaki gözlerden uzaklaşmaya çalıştım.

Kendime biraz nefes alma fırsatı yaratmaya çok ihtiyacım vardı.

Ama tam çakıllı patikaya ulaştığımda, görmek isteyeceğim son kişiyle burun buruna geldim. Yani, kocamla!

“Ah,” diye homurdandı Killian, kaçışını bölmemden hoşlanmamış bir halde. Devasa elleriyle hemen kollarımı kavradı. “Önüne baksana, cadı.”

“Bırak beni, Killian,” diye çıkıştım.

Elleri gevşediğinde hemen geriye çekildim ve elbisemi düzelttim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Giysilerinden hafif bir duman kokusu yükseldiğini fark ettim.

“Hava alıyorum,” dedim, arkamı ona dönerek. “Peki ya *sen*? Hepsi *senin* ailen sonuçta.”

“Evet hepsi ailem ama beni pek sevmezler. Zaten *senin* burada olma sebebin de bu. Seni severlerse beni de severler,” dedi ve beline bağlı küçük deri keseye uzanıp içinden bir sigara paketi çıkardı. Yüzümü buruşturup gözlerimi kaçırdım. Hava serin olduğu için kollarımla kendime sarılarak ısınmaya çalıştım.

Sigarasını yakarken, “İğrenç bir alışkanlık,” diye homurdandım alçak bir sesle.

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “*Senin* fikrin benim için çok önemli çünkü.”

Gözlerimi devirip ona döndüm. “Sen bile beni bu kadar bariz bir şekilde hor görüyorken, ailene nasıl kendimi sevdirmemi bekliyorsun?”

“Ah, endişelenme,” dedi alaycı bir kahkaha atarak. “Onlara çok benziyorsun. Bencil ve şımarıksın.”

“Hayatımda gördüğüm en kaba ve en bencil insan sensin!” diye bağırdım.

“Eğer ailen dediğin insanları evini elinden almak için arkandan iş çevirirken yakalasaydın, sen ne kadar kibar ve nazik olurdun acaba?” dedi soğuk bir ifadeyle. “Senin bahanen ne peki?”

“Ah!” diye bağırarak arkamı döndüm ve ondan uzaklaşmaya başladım. Ama birkaç adım attıktan sonra içimdeki öfke o kadar yükseldi ki geri dönüp yüzüne bakmadan edemedim.

“Farkındasın değil mi? Ailenin seni rahat bırakmasını sağlamanın tek yolu kendi hayatına çeki düzen vermen, sorumluluk alman ve yetişkin gibi davranman. Beni burada tutmana hiç gerek yok!” Killian, sigarasının dumanını üflerken keyifle gülümsedi. O sırtışı gördüğüm an bakışlarımı kaçırdım.

“Bu benim hayatım ve nasıl istersem öyle yaşarım. *Evim* ve mahremiyetim üzerinde hiçbir hakları yok. Ama endişelenme. Burada uzun süre kalmayacaksın, sevgilim,” dedi gözlerini kısarak. “Bahse girerim, bir ay bile dayanamazsın ve soluğu Amerika’ya dönüş uçağında alırsın.”

Yavaşça ona doğru bir adım attım. “Teknik olarak burası ailenin evi, Killian. Sen yakıp kül etmeden önce onu korumak istemeleri yanlış değil. İkincisi de bir yılın sonuna kadar bu saçmalığa dayanacağım, çünkü her ne kadar ailenin o evi senden almasını umsam da bana teklif ettikleri parayı daha çok istiyorum.”

Cümlemi bitirdiğimde neredeyse burun buruna gelmiştik ama yüzüne bakabilmek için başımı kaldırmak zorundaydım.

Tam bir bakış savaşına girmiştik ki verandadan gelen ayak seslerini duydum. Killian’dan uzaklaşmak için hareket etme-

dim ve Lachy'nin bizi bu kadar yakın görünce kaşlarını kaldırarak gülümsediğini fark ettim.

"Ah, ah! Ben neye denk geldim acaba?" dedi tatlı bir gülümsemeyle.

"Hiçbir şeye," diye homurdandı Killian. Sigarasını yere atıp ayakkabısının burnuyla söndürdü. Sonra tek kelime etmeden verandaya doğru yürüyerek ortadan kayboldu.

Lachy ile yalnız kalınca derin bir nefes aldım.

"Ona aldırma," dedi Lachy çarpık bir gülümsemeyle. Yanaklarının her iki yanında derin gamzeler vardı ve ısıltılı sırıtışını bana doğrultana kadar güzel gamzelerinin gücünü hiç anlamamıştım.

"Umurumda değil," diye cevap verdim, uzaklara bakarak. Neredeyse alacakaranlıktı. Güneş batmış, ama gökyüzünde dünyaya sepya filtresi verecek kadar ışık kalmıştı. Güneşsiz ışık, sanki iki gün arasında kalmışız izlenimi veriyordu.

Belki de benim hayatım da şu an tam da böyle mistik bir alacakaranlıktı. Ne tam gündüz ne de tam geceydi; tam ortada sıkışıp kalmıştı. Bir yıl sürecektir bir alacakaranlık...

Tüm bunlar sona erdiğinde özgür olacaktım. Artık ailemin gölgesinde yaşamak zorunda kalmayacaktım. Asla onlara ihtiyacım olmayacak ve sonunda yaşayacağım mutluluk bana huzur da verecekti.

"Her şey yolunda mı?"

Beni düşüncelerimden kopardığında Lachy'nin orada durduğunu neredeyse unutmuştum. Bakışlarımı uzaktaki puslu vadiden ayırıp dikkatimi ona verdim.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim.

Konuşmadan önce bir süre beni dikkatle inceledi. "Dinle,

tüm bunların bir saçmalık olduğunu biliyorum. Ama önümüzdeki on iki ay boyunca ailemizin bir parçası olarak burada bizlerle olacaksın. Ve bunu yapmak için kendince nedenlerin olduğunu biliyorum, ama ona düşündüğünden daha fazla yardım ettiğini bilmeni istiyorum.”

“Ona yardım etmek mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet. Kulağa tuhaf geliyor ve eminim ona yalan söylediğimiz için korkunç insanlar olduğumuzu düşünüyorsun. Oysa Killian hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki. Buna ihtiyacı var.”

Ayakkabımın burnuyla çakıl taşlarını tekmeledim. “Bana sorarsan biraz karmaşık.”

Lachy güldü. “Biliyorum. Ama inan bana, onun iyiliği için her yolu denedik.”

“Buradan taşınması sizin için gerçekten bu kadar önemli mi?”

Lachy’nin yüzü düştü. “Mesele ev değil. Bizim için değil. Eğer Anna öyle söylediyse bunun nedeni de onun pragmatik biri olması.”

Ona doğru bir adım atarken kaşlarımı kaldırdım. “Mesele ev değilse nedir?” diye fısıldadım.

Lachy çenesini sıktı ve gözlerini ufka dikti. Bu sorudan biraz rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. “Anna sana pek bir şey anlatmadı, değil mi? Yani Killian hakkında.” Hayır anlamında başımı salladım.

“Gerçek şu ki...” diye mırıldandı sessizce. “Neredeyse on yıldır Killian’ın bu evden dışarıya adım attığını sanmıyoruz.”

Bunu duyduğumda istemsizce ağzım açık kaldı. Birdenbire onunla yaşadığım her şeyi tekrar gözden geçirdim. Aklıma ilk

gelen, düğünün kilise yerine evde olması konusundaki ısrarı oldu.

“Anna bunu bana neden söylemedi?” dedim, gözlerimi dikmiş, odaklanmamış ve şok içinde bir halde.

Lachy omuz silkti. “Bunu sana söylemediği için Anna’ya kızma. Dediğim gibi, Anna sadece... siyah ve beyaz düşünür. Ona göre evi Killian’dan almak demek Killian’ı kederinden kurtarmak demektir.”

“Killian, anne ve babanızın ölümünden sonra yaşadığı üzüntüden mi kendini eve kapattı?”

İtiraz etmeden omuz silkti. “Bir bakıma, evet.”

“Bir bakıma mı?”

Lachy sorularımdan rahatsız olduğunu son derece belli eder bir şekilde güldü. “Bu sohbet bir düğün günü için fazla kasvetli olmaya başladı.”

“Gerçekleri bilmeyi fazlasıyla hak ediyorum. Bu adamla bir evde tıkalıp kalmak üzereyim ve onu tanımıyorum bile,” diyerek Lachy’ye yaklaştım.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. “Hey, haddimi aşmak istemem ama seni temin ederim ki Killian’ın yanında güvendesin. Kaba biri gibi davranabilir ama aslında öyle biri değildir.”

Bir adım geri atıp başımı salladım. “Anna bana önümüzdeki ay şehirde düzenlenecek bir etkinliğe çift olarak katılmamız gerektiğini söyledi. Killian son on yılını bu evden dışarıya hiç çıkmadan geçirdiyse, Anna böyle bir şeyin olmasını nasıl bekliyor?”

Lachy iç çekti. “Anna’nın hayal dünyası...” diye yanıtladı gergin bir gülümsemeyle.

Birden on milyonu alabilmek için düşündüğümünden daha fazla çabalamam gerekecekmiş gibi hissettim.

“Ahh.” Ben burada sıkışıp kalmışken şoförsüz istediği yere gidebileceği için onunla alay ettiğim tartışmamızı anımsayarak inledim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. “Şimdi taşlar yavaş yavaş yerine oturuyor,” diye homurdandım sessizce kendi kendime.

Kendime ait bir arabam olmaması, Killian’ı terk etmememi sağlamak için Anna’nın bulduğu garip bir çözüm yolu olmalı. Belki de Killian’la bir yerlere gidebileceğimizi ya da benim yanımda olmamın Killian’a evden çıkma gücü vereceğini umuyordu.

“Dinle...” Lachy dikkatle devam etti. “Sana Killian’ın yaşadıklarını anlatmak istemiyorum ve sanırım Anna’nın sana Killian’ın kendi isteğiyle anlatmasını umduğu çok şey var. Ama ne olursa olsun kardeşimin iyi bir adam olduğunu bilmeni isterim. O sadece... çok şey yaşadı. Acı çekiyor ve ona yardımcı olabilmek için hiçbirimizin yapabileceği bir şey kalmadı. Senin burada olmanın işe yarayabileceğini umuyorum.”

“Benden nefret ediyor,” diye cevap verdim ona doğru dönmeyen.

“Killian herkesten nefret eder,” dedi gülerek. “Ama gerçekten kimseden nefret ettiğini sanmıyorum, biliyor musun?”

Gözlerimi kapatıp ciğerlerime birkaç derin nefes çektim. Çünkü Lachy’nin tam olarak ne söylemeye çalıştığını biliyordum. Bunun yanı sıra herkesten nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Lachy’nin tatlı ve saf görüntüsüne bakılırsa, kanının öfkeyle dolup taşmasının ya da damarlarından bir zehir gibi öfkenin akmasının verdiği hissin ne demek olduğunu anlayamayabilirdi.

Killian’ın gerçekten kimseden nefret etmediğini düşünebilirdi ama bence nefret ediyor olması oldukça mümkündü.

Çünkü ben ediyordum.

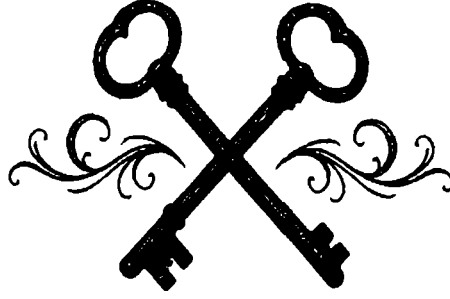
“İçeri girsem iyi olacak,” dedi gerginliğini bastırmaya çalıştığı bir kahkahayla. Ayağının altında çıtırdayan çakıl taşları seslerinin eşliğinde, verandaya çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

“Bir dakika içinde geliyorum,” diye cevap verdim arkasından.

Kapattığım gözlerimi, Lachy gittiğinde tekrar açtım.

Ve böylece alacakaranlık sona erdi.

Artık gece olmuştu.

ONUNCU BÖLÜM

Ayaklarım zonkluyordu ve bu aptal elbisenin danteli koltuk altımda bir yeri tahriş etmişti. Anna ve birkaç oyalanan misafir dışındaki herkes ayrıldıktan sonra odama kaçtım. Anna'nın söylediğine göre evin ikinci en büyük odası olan yatak odam gerçekten de devasaydı. İçinde ebeveyn banyosu, çok büyük bir gardırop ve bahçeye bakan küçük bir balkon vardı.

Odadaki her şey eski ve gösterişliydi, ama komodinin üzerine monte edilmiş düz ekran televizyon ve gece lambasının yanındaki kablosuz şarj cihazı gibi birkaç modern şey göze çarpıyordu.

Telefonumu şarj cihazına bırakırken kollarım o kadar yorgundu ki yanlışlıkla yere düştü ve yatakla komodin arasındaki boşluğa kaydı. Derin bir iç çekerek dizlerimin üzerine çöktüm ve telefonu almak için uzandım.

Parmaklarım cihaza dokunduğu anda gözüm garip bir şeye takıldı; yatak direğine bağlanmış siyah bir deri kayış vardı.

“Ne halt...”

Parmak uçlarım kayışın yıpranmış kenarına dokunduğunda açıkça kesilmiş olduğunu fark ettim. Hızla ayağa kalkıp diğer yatak direklerine göz gezdirdim ama hiçbirinde bu kayıştan yoktu.

Kaşlarımı çatarken Barclay kardeşlerden hangisinin böyle sine tuhaf zevklere sahip olduğunu hayal etmeye çalıştım.

İçimden, disiplinli ve mükemmeliyetçi küçük hanım Anna'nın aslında herkesten gizlediği çılgın bir tarafı olabileceği fikrine gülmek geldi.

Elbisemi hızla çıkarıp yere fırlattım. Banyoya gidip kaynar suyla dolu bir küvet hazırladım ve içine bolca gül kokulu banyo tuzu döktüm. Vücudumu suya bırakırken derin bir rahatlama nefesi verdim.

Bu o kadar da kötü değildi. Bu süreci başarıyla tamamlayabilirdim.

Teknik olarak yapmam gereken tek şey, her günü atlatmak ve Killian Barclay'nin başka biriyle yatmasını engellemekti. Artık onun evden hiç çıkmadığını bildiğime göre işim biraz daha kolaylaşmıştı.

Sözleşmemde bu adamın hayatını düzene sokmak gibi bir yükümlülük yazmıyordu. Onu ebeveynlerinin ölümünden sonra iyileşmesini sağlamak ya da dışarı çıkma korkusunu yenmeye ikna etmek benim görevim değildi. Ben bir ruhsal şifacı ya da terapist ya da mucize yaratan biri değildim.

Benim işim basitti: Bir yıl boyunca Killian'la evli kalıp on milyon dolar almak.

Ne diye kendimi geriyordum ki?

"Sylvie." Anna'nın sesi, yatak odamın kapısının ardından duyuldu.

"Banyodayım. Kapı kilitli," diye karşılık verdim, yorgun bir ses tonuyla.

"Biz çıkıyoruz. Killian'ı yatırdık. Bugün içkiyi fazla kaçırdı. Yarın uğrayıp her şey yolunda mı diye bakarım."

“İyi geceler,” diye homurdandım.

Bir an sessizlik oldu. “İyi geceler.”

Topuklu ayakkabılarının parke zeminde tıkırdayarak uzaklaştığını duydum.

Birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını işittim.

Ev sessizdi. Fazla sessiz.

O kadar huzursuz edici bir sessizlikti ki tüylerimi diken diken etti. Bir çığlık atmadan ya da bomba patlamadan önceki sessizliği andırıyordu. Dayanamadım.

Bu sessizlik onunla yalnız kaldığının işaretiydi. Gerçi o kendi odasında, muhtemelen derin bir uykudaydı ama yine de bu sessizlik herkesin gittiğini ve aramızda artık bir tampon bölge kalmadığını hatırlatıyordu.

Telefonumu kaptım ve müzik uygulamasını açtım. Neşeli, ritmik bir şarkı çaldım ama birkaç dakika sonra ortamın ruhuna hiç uymadığını fark ettim. Daha yavaş ve rahatlatıcı bir şey buldum. En uygun çalma listesini seçtikten sonra telefonu tezgâha bıraktım ve melodinin banyonun duvarlarında yankılanmasına izin verdim.

Küvetin içine biraz daha gömülerek rahatlamaya çalıştım. Keşke zihnimi kapatabilseydim ama mümkün değildi. Düşüncelerim sürekli bugünün olaylarına dönüp duruyordu.

Düğün. Killian’ın devasa eli benimkini kavradığında hissettiklerim. Fotoğraflar için zorla takındığı sahte gülümsemesi. Yeminlerimizi ederken gözlerime nasıl baktığı. Yanıma yaklaşırken kıyafetlerine sinmiş duman kokusu.

Şu ana kadar Killian benim için sadece anlardan ibaretti. Çoğu da sert ve nahoş anılardı.

Koca bir yıl böyle mi geçecekti?

Onu gerçekten tanıyacak mıydım? Onu sevmeye başlayacak mıydım?

Hayır. Ben kimseyi *zamanla* sevmemiştim. Bir zamanlar Margot'yu sevmiştim ve işte onun da sonucu ortadaydı.

Killian'a da yanaşmamak en iyisiydi. Onu hep uzakta tutmalıydım. Derine dalmamalı, fazla dikkatli bakmamalıydım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki altı şarkı kadar olmuştu ki koridordan gelen bir çarpma sesiyle irkildim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, banyonun kapısına bakarak doğruldum. Kapıyı açık bırakmıştım ama yatak odamın kapısını kilitletiğimden emindim.

Kilitlemiş miydım?

Ya Killian içeri dalarsa? Artık onun karısı olduğum için istediği zaman gelip hakkını alabileceğini düşünür müydü?

Kalp atışlarım hızlandı. Bir ses daha bekledim.

Uzaktan gelen küfürleri duydum. Kelimeler mırıldanıyor, sesi sarhoş biri gibi çıkıyordu.

Sonra tekrar, yere düşen ağır bir şeyin sesi. Ama uzaklaşıyor gibiydi.

Bir süre başka bir şey duymayınca küvete geri yaslandım. Rahatlamaya çalıştım.

Belki de merdivenlerden yuvarlanmış ve kafasını çarpmıştı. Eğer kan kaybından ölürse paramı almaya devam edebilir miydim?

Yoksa cinayetten hapse mi girerdim?

Kesinlikle ikinci seçenek olurdu. Eğer ortada on milyon dolar varsa, bu ölümden benim suçlanmam kaçınılmazdı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım kendi kendime.

Aşağı inmek istemiyordum ama eğer gerçekten kötü bir şe-

kilde yaralandıysa ve bu benim başıma kalırsa diye de endişeleniyordum.

“Salak İskoç herif,” diye söylenerek hızla küvetten çıkarken etrafa sular sıçradı. Havluyu kapıp vücuduma sardım, ardından yumuşacık beyaz bornozumu giyerek kuşağını sıktım.

Odamın kapısını açtığımda kilitli değildi.

Üst kattaki cam sehpanın üzeri su içindeydi, büyük vazolar-
dan biri devrilmiş ve ortadan ikiye çatlamıştı.

Taze kesilmiş kırmızı güller her yere saçılmıştı. Eğilip birini aldım ve masaya koyarken etrafa göz gezdirdim.

En azından nefes aldığımı görebilirim, odama dönüp bu kez kapımı kilitleyebilirdim.

“Killian,” diye seslendim, tamamen ilgisiz bir ifadeyle.

Yanıt vermedi.

Merdivenlere doğru sessizce ilerledim. Ön salona ulaştığımda, belki televizyon izlemek için aşağı inmiştir diye düşünerek önce oturma odasına baktım.

Ama oda boştu.

Yerde açılmamış bir viski şişesi vardı. Yeşil döşemeli koltuklardan biri devrilmişti. Demek duyduğum ses buydu.

Mutfığa yöneldim ve içeri girdiğimde şok içinde durakladım.

Oda tam anlamıyla bir savaş alanına dönmüştü.

Yerde cam kırıkları vardı. Tezgâha viski dökülmüştü. Biraz ilerlediğimde mutfak zemininin üzerinde kırmızı lekeler gördüm.

Kan!

“Lanet olsun,” diye fısıldadım.

Yemek odasına çıkan köşeyi döner dönmez Killian'ı yerde

sırtı duvara yaslanmış halde bulduğumda korkudan irkilerek geri çekildim. Bacakları önüne uzanmıştı. Üzerinde sadece dar siyah boxer'ı vardı. Uzun saçları yüzünün önüne düşmüştü.

Göğsündeki ve karnındaki koyu renkli tüyler, kalın ve kaslı vücudu dikkat çekiyordu. Elinde yarı dolu bir viski bardağı tutuyordu. Ama başı öne düşmüş, gözleri kapalıydı.

Yaklaşık bir dakika boyunca onu öylece yatarken seyrettim. Göğsünün inip kalktığını fark edince içim rahatladı. Ama kan nereden geliyordu? Camın üzerine basmamıştı.

Yavaşça ilerleyerek saçlarını araladım. Başında bir yara izi ya da kan yoktu. Sol elini kaldırdığımda ilk olarak yüzük parmağındaki altın halkayı gördüm. Bu manzara, üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettirmişti.

O yüzüğü oraya *ben* takmıştım. O *benim* kocamdı. Artık parmağımda onunla eşleşen bir yüzük vardı.

Elini çevirip avucunu incelediğimde kanın kaynağını buldum; tüm elini kaplayan uzun ve temiz bir kesik vardı. Kan, yaradan serbestçe sızarak yerde birikiyordu.

İlk aklıma gelen şey, "*Bir insan, elinden bu kadar kan kaybederse ölür mü?*" diye düşünmek oldu. Normalde kan bir noktada pıhtılaşırdı. Ama alkol kanı inceltirdi, değil mi?

Belki sadece elini yukarıda tutsam? Bir sandalyeyi çekip kolunu üzerine koysam?

Bu onun sorunu olmalıydı. Yani... Üç gün önce burada bile değildim. Eğer şu anda uyuyor olsaydım yardıma ihtiyacı olsa bile bunu fark etmeyecektim.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi kendini bu hale sokmuştu. Fazla içen oydu. Sarhoş olup bir yerlerini kesen de oydu. Derin bir iç çekerek yanında-

ki bir sandalyeyi aldım ve kolunu üzerine koydum. Kesikten hâlâ damlalar akıyordu ama önceki kadar değildi. Tamam, dedim içimden. Bitti. Yardım ettim. Vicdanım rahat.

Dönüp sessizce odama çıkarken bir an bile tereddüt etmedim ama merdivenlerin ortasına geldiğimde durdum.

Eğer sabah uyandığımda onu burada ölü bulursam, başıma büyük bir bela almış olurum. Bir de tabii ki en önemlisi on milyon dolarımı kaybederdim. Daha bir gün bile evli kalmadan dul kalmak bana beş para kazandırmazdı.

Ben Killian Barclay'yi *umursamıyordum*. Gerçekten umursamıyordum.

Ama hapse girmekten ve paramı kaybetmekten hiç hoşlanmayacaktım. Bu yüzden hızla geri döndüm ve banyoya giderek ecza dolabını açtım. Gazlı beze, bandaja ve antibiyotik kreminе uzanırken içimden lanetler okudum. Bunları ceplerime tıktıktan sonra bir de temiz bir bez alıp sıcak suyun altına tuttum.

Tüm bunları alıp yemek odasına döndüğümde Killian hâlâ aynı pozisyonda oturuyordu. Yanına diz çöküp elini kucağıma aldım. Kesğin kanaması neredeyse durmuştu.

Islak bezi alıp kanı temizlemeye başladım. Parmakları hareketsizdi ama avucunu açtığımda hafifçe kıpırdadılar. Yine de gözleri kapalıydı.

Temizledikten sonra gazlı bezle sarıp bandajı sıkıca dolamaya başladım. Yarayı biraz bastırıp kanama devam ediyor mu diye kontrol ettiğim sırada Killian hafifçe kıpırdandı.

“Ahhh...” diye inledi. Başını geriye atarak gözleri yarı açık bir şekilde bana baktı.

“Sen,” diye homurdandı.

“Yardım ediyorum,” diye cevap verdim.

“Lanet olsun, ahmak,” derken sesi kısık ve sarhoştı.

Bandajı dolarken yüzüme dik dik bakıyordu. Sözlerinin canımı yakıp yakmadığını merak ettiğini hissediyordum. Ama tartışmaya girmek istemiyordum. Onu kaba, sarhoş, cahil bir herif olarak nitelendirebilirdim ama şu an için uğraşmaya değmezdi.

Belki de ben karşılık vermediğimde kendi sözlerinin ne kadar kırıcı olduğunu fark ederdi.

Ama gözleri kapanıp nefesi düzene girerken bunun farkına varmasını beklemek boşuna olurdu.

İçimde biriken öfkeyi bastırdım.

Elini sardıktan sonra mutfığa giderek temiz bir bez alıp kan damlalarını silmeye başladım. Temizlikçiler sabah gelip her şeyi düzgünce yapardı ama en azından şimdilik kanın kuruyup leke bırakmasını engelleyebilirdim.

Uyuduğu yerin etrafındaki dağınıklığı toplamak fazlasıyla zamanımı aldı. Yerdeki kırık cam parçalarını dikkatlice toplarken bu görüntünün suçlusunu bulduğumu düşündüm: Kırılan bardağın yarısı tek parça halinde yerde duruyordu ve etrafında kan damlaları vardı. Bu durumda kırılmadan önce Killian’ın elinde olmalıydı.

Uzun süre aradığımı süpürgeyle mutfığı süpürdükten sonra etraftaki tüm fazlalıkları çöp kutusuna attım.

Muftak dolabında bulduğum yer temizleme deterjanını elime alıp kendimi bir anda tüm mutfağın zeminini, hatta Killian’ın yattığı yerin çevresini temizlerken buldum.

Ardından oturma odasına geçip devrilmiş koltuğu düzelttim.

Neler yapıyordum ben?

Sarhoş kocamın pisliğini temizliyordum.

Ve bunu yaparken saatler geçmişti.

Tam son cam kırığını da çöpe atıp mutfaktan çıkıyordum ki Killian'ın inlediğini duydum.

Dönüp baktığımda duvara yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm.

Tamamen dengesizdi.

Bir adım daha attığında neredeyse bana çarpıyordu.

Ellerim içgüdüsel olarak göğsüne dayandı. Yumuşak ama kaslı teni avuçlarımın altında ısınıyordu.

Beni kısa bir süre süzdükten sonra sendeledi ve omzunu tutarak inledi.

“Çekil önümden,” diye mırıldandı.

“Affedersin demeyi dene,” diye tavırla karşılık verdim.

“Defol git!”

Beni itmeye çalışırken dengesini kaybedip duvara çarptı. Büyük bir gürültüyle sendeledi. Omzuna doğru acıyla uzanırken yüzünü buruşturdu.

İçimden yükselen küfürleri bastırmak için derin bir nefes aldım. “Bırak da kendini öldürmeden önce sana yardım edeyim.”

“Bana dokunma,” diyerek öne doğru bir adım daha attı.

Kollarımı kavuşturdum. “Pekâlâ! Kendi başının çaresine bak, Killian! Git ve kendini kesip doğra. Umurumda değil.”

“Neden bağıırıyorsun?” diye homurdandı.

“Senin nasıl bir pislik olduğunla ilgili bağıırıyorum.”

Kollarımı tekrar göğsümde kavuşturdum. Sendeleyerek geri çekilirken durup tekrar bana doğru döndü. “Ben mi pisliğim? Ya sen? Bana yardım etmek istemiyorsun. Sadece o kıymetli paranı istiyorsun, çünkü sen bencil, küçük bir kaltaksın.”

“Elini sardım, pislik herif! Bana teşekkür etmelisin!”

“Eğer sen olmasaydın, bu kadar sarhoş bile olmazdım. Ama

böyle iğrenç bir kaltakla evlendiğimi fark ettikten sonra iyice kafayı bulmak için sabırsızlandım.”

Ona bakarken dişlerimi sıktım ve burun deliklerim öfkeyle genişledi. Buraya geldiğimden beri ilk kez bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı sorgulamaya başlamıştım. Bu katlanılmaz domuzla bir yılı geçirebilir miydim? Onu öldürmeden bu kadar uzun süre dayanabilir miydim?

“Yatağa git, Killian,” diye soğukça mırıldandım.

Durduğu yerde sallanarak bana doğru döndü. Bir an için yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi yakaladığımı sandım. Sanki onunla tartışmamı istiyordu. Bunun yerine boyun eğdim. Bana iğrenç bir kaltak demesine, ona cahil bir zorba demeden izin verdim.

“Şu an senin bütün lanet olası dağınıklığını temizlemekten tartışamayacak kadar yorgunum, bu yüzden lütfen sadece yatağa git ve beni yalnız bırak,” diye sessizce teslim oldum.

Yüzü hayal kırıklığıyla gerildi. “Memnuniyetle.”

Zorlukla merdivenlere ulaştı ve düşüp boynunu kırdığını hayal ederek aceleyle arkasından gittim. Tek kelime etmeden kolumu ona doladım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

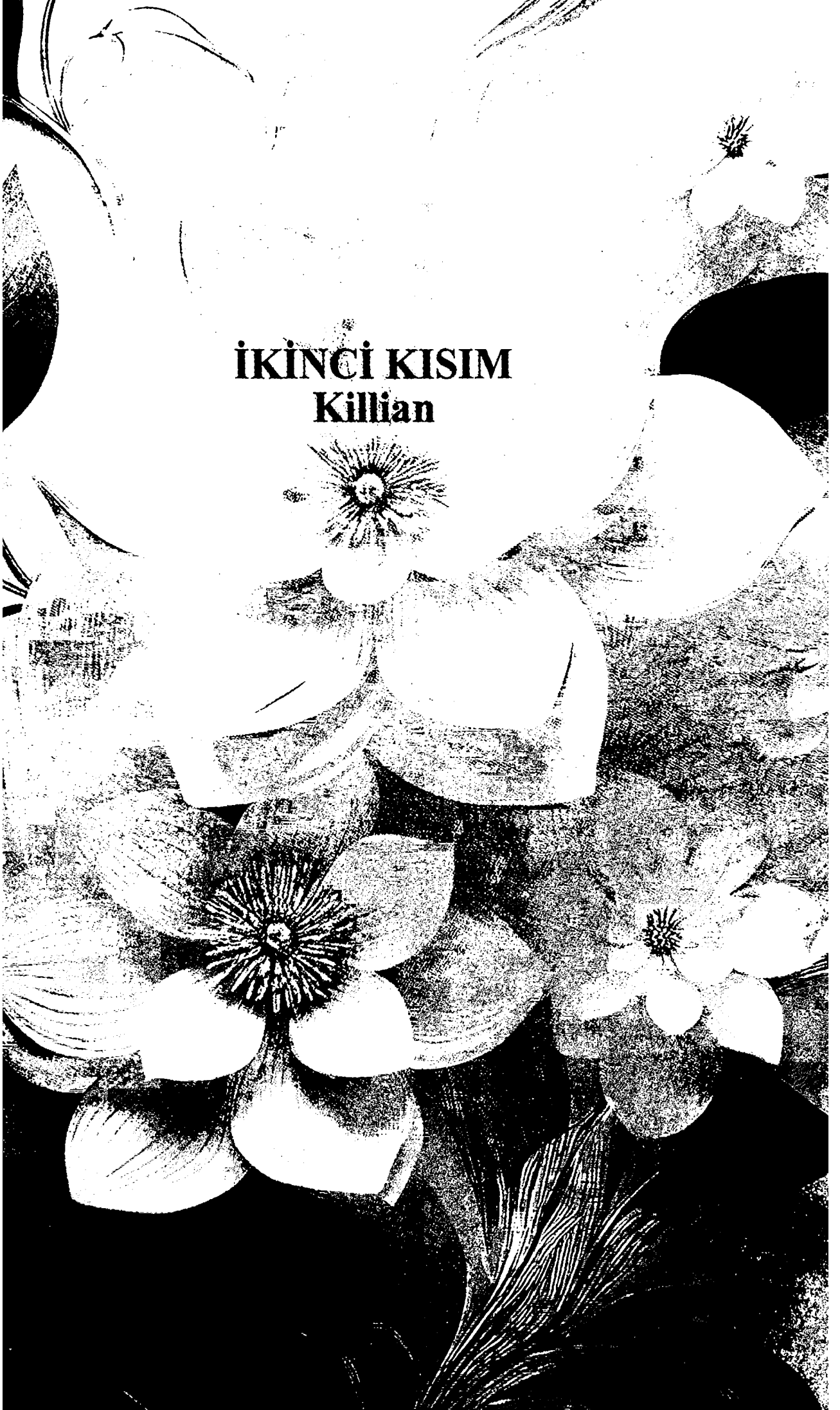
Yüzümde pişmanlık dolu bakışlarını hissetsem de karşılık vermedim. Aramızda asla bir zayıflık olmasını istemiyordum. Ne bir parça nezaket ne de merhamet. En ufak bir çekim bile...

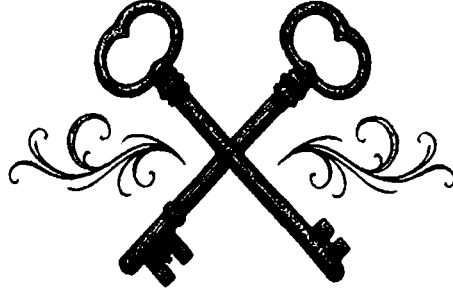
Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Killian’ı bıraktım ve sendeleyerek odasına gidişini izledim; içeri güvenle girdikten sonra kapıyı çarptı. Yalnız kaldığımda derin bir nefes aldım ve yorgunluğumun içime işlemesine izin verdim.

Bugün hayatımın en uzun günüydü.

Biri bitmiş, üç yüz altmış dört kalmıştı.

İKİNCİ KISIM
Killian

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Karım ve ben nispeten dayanılabilir bir rutine girdik. Onu görmek zorunda kaldığım tek zaman, akşam yemeğinde masada karşılıklı oturduğumuz anlardı. Bir ya da iki kez onu bana doğru bakarken yakaladım.

Hafifçe eğik ağzı, dolgun dudakları, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen dümdüz kaş çizgisi ve dikkatli ela gözleriyle, dünyanın en öfkeli ve memnuniyetsiz yüz ifadesine sahipti.

Evime girdiği andan itibaren Sylvie'nin kız kardeşimin büyük bir hevesle hazırladığı plan için mükemmel bir kız olduğunu anlamıştım. Kendini beğenmiş bir şımarık gibi evime davetsizce girmekle kalmamış, aynı zamanda bana meydan okumaya da cüret etmişti.

Hayatım boyunca bu kadar sinir bozucu ve cesur bir kadınla karşılaşmamıştım. Eğer kız kardeşimin bu savaşı kazanmasına ve bana bir yıl boyunca birlikte yaşayacağım bir eş bulmasına izin vereceksem, o zaman bu kesinlikle zarif bir kadın olamazdı. Kibar ya da narin olamazdı. Kaba davranmak veya kalbini kırmak konusunda endişelenmek istemezdim doğrusu.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, Sylvie bu iş için en mükemmel kişiydi.

Birlikte yaşamaya başlayalı neredeyse bir ay oldu. Artık onun rutinlerini yavaş yavaş öğrendim: Güne mutlaka kahve içerek başlıyordu. Sonra odasına gidip dünyanın en uzun düşünu aldıktan sonra en gereksiz televizyon programlarını izliyor ve mutfakta eline geçen neredeyse her şeyi yiyordu.

Bazı günler şoförden kendisini bir yere götürmesini istiyor ve genellikle kendi isteklerine göre bir yer seçmesi için ısrar ediyordu. *Şehirdeki en iyi kitapçı. En sakın kahve dükkânı. En salaş bar.* Birkaç saatliğine de olsa uzaklaştığında kendi evimde özgürce dolaşabiliyordum.

Ama nedense bazen o saatlerde kendimde garip bir huzursuzluk fark ediyordum. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor, ev daha önce hiç böylesine sessiz olmamış gibi hissediyordum.

Ben de şehre inebilir, istediğim bara gidebilirdim. Ama yapmak istemiyordum. Her yer fazlasıyla kalabalık ve gürültülüydü, bana göre insanlar aptaldı. Neden burada kendi kendime yaşayabileceğim böyle rahat bir alanım varken o karmaşaya girmek isteyecektim ki?

Yapamadığımdan değil, yapmak istemediğimden evimdeydim.

Bu düşüncelere dalmışken ön kapının kapandığını fark ettiğimde gelen ayak seslerini dinledim. Parkedeki sesler hantal botlara aitse gelen Sylvie'ydi. Eğer öfkeli topuk sesleriye kız kardeşim Anna'nın geldiği anlaşıyordu.

Topuklu ayakkabıların sesini duyunca hoşnutsuz bir iç çektim.

“Killian,” diye seslendi Anna.

Hemen bahçeye kaçıp güllerle meşgul olabilir ya da arılarla ilgilenebilirdim ama topuk sesleri çok hızlıydı. Anna içeri girdiğinde sandalyemden yeni kalkmıştım.

“Demek buradasın,” dedi sert bir ses tonuyla.

“Buradayım,” diye cevap verdim.

“Sylvie nerede?” Sanki karımla sıradan bir çift gibi birlikte oturabiliyormuşuz gibi odaya göz gezdirdi.

“Ben nereden bileyim?”

Anna gözlerini devirerek oturma odasına doğru ilerleyip çantasını masanın üzerine bıraktı.

“Neler yapıyorsunuz bakalım?” diye sordu.

Omuz silktim. “Birbirimizi zar zor görüyoruz aslında.”

Sinirli bir şekilde iç çekince Anna’nın neden geldiğini merak etmeye başladım.

Kız kardeşim beni sürekli hayal kırıklığına uğratmasaydı ve bir anlığına da olsa her şeyi benim gördüğüm gibi görebilseydi nasıl bir hayatım olurdu?

“Evleneli bir ay oldu ve kimse sizi birlikte görmedi. Bala-yı döneminiz sona erdi. Bu yüzden Sylvie’yle halkın karşısına çıkma zamanınız geldi.”

“Siktir oradan!” diye homurdanarak bir kadeh içki almak için bara doğru ilerledim.

“Daha öğlen bile olmadı, Killian. Şimdiden içmeye başla-man şart mı?”

“Başka ne yapmamı istiyorsun, Anna?” Bu cevabı verir vermez pişman olmuştum, çünkü ona hayatıma daha da fazla burnunu sokması için bir fırsat vermiştim.

“Sen ve Sylvie için bu geziyi planlamam konusunda yardım et,” diye yalvardı.

“Aptal bir gezintiye çıkmak istemiyorum, Anna. Bunun ne anlamı var ki?”

“İnsanlar sizi birlikte görsün, teyzelerimiz ve amcalarımız

bu evliliğe inansın diye, Killian. Onu bir rugby maçına götür. Birlikte çekildiğiniz birkaç fotoğrafı yayınla. Bu akrabalarımızı mutlu eder,” dedi. Sadece derin bir iç çekerek karşılık verdim. Bana doğru yaklaşırken topuklarını hafifçe yere vurdu. “En son ne zaman bir rugby maçına gittin?” diye sordu nazikçe. “Ya da bir futbol maçına?”

Sesinde her duyduğumda sinirlerimi bozan o endişeli ton vardı. Benim için endişelenmesinden nefret ediyordum; özellikle de ben burada gayet iyi hissederken.

“Parti veriyorum,” diye cevap verdim.

Göz ucuyla başını salladığını gördüm. “Hayır, Killian. Parti falan yok.”

“O tür bir parti değil,” diye kısıp sesle söylendim. “Sadece üniversite arkadaşlarımdan bazılarını davet edeceğim bir akşam yemeği partisi. Çok çılgın bir şey değil yani.”

Tamamen olmasa da büyük ölçüde doğru söylüyordum. Arkadaşlarım ve ben hâlâ *normal* partiler verebilecek kapasitedeydik. Geçmişte işler çığırından çıkmış ve ne kadar çığırından çıktığı kulaktan kulağa yayılmış olsa da artık partilerimiz öyle olmak zorunda değildi.

“Üniversite arkadaşların mı? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu.

Yenisini doldurmadan, elimdeki viski şişesini yerine bıraktım. Anna değiştiğimi görmek istiyordu ve evimi elimde tutmak için yapmam gereken buysa, yapacaktım.

“Çoğu artık evli ve çocuklu,” derken, kız kardeşime karşı sürekli takındığım bir özgüven havasıyla ona doğru döndüm. Yoksa beni çiğneyip geçebilirdi. “Eğer bunu yapacaksak benim yöntemimle yapacağız.”

Yüz hatlarını yumuşatmaya çalışarak iç çekti. “Peki.”

Ön kapının tekrar kapanma sesiyle konuşmamız yarıda kesildi. Çizmelerin parke üzerindeki o tanıdık yankısı dudaklarımın kenarının seğirmesine neden olmuştu. Sylvie merdivenlerden odasına çıkmak yerine uzun koridorun sonunda kız kardeşimle durduğumuz oturma odasına geldi.

Odaya girdiğinde kulağında kulaklıklarıyla telefonuna bakıyordu. Kafasını kaldırdığında ikimizin de burada durup onu izlememize şaşırarak irkildi.

“Oh, merhaba,” dedi kayıtsızca.

“Evde olmana sevindim. Seninle konuşmamız gereken bir şey var,” dedi Anna, geniş döşemeli sandalyelerden birine oturarak. Sonra yeni hizmetçimiz Martha’ya baktı. “Bir demlik çay alabilir miyiz lütfen?”

“Elbette hanımefendi,” diye yanıtladı Martha, mutfığa doğru koşturmadan önce.

Sylvie kulaklığını çıkardı. “Ne var ne yok?”

Anna sandalyelerden birini işaret etti. “Killian ve ben de tam sizin karı koca olarak artık halkın karşısına çıkmanız gerektiği hakkında konuşuyorduk.”

Otururken gözleri bir bana bir kız kardeşime kaydı.

“Nerede?”

“Burada,” diye cevap verdim alçak sesle.

“Killian’ın bazı eski arkadaşlarıyla bir akşam yemeği partisi olacak. Muhtemelen hafta sonu burada kalacaklar. Evde on altıdan fazla misafir odamız var zaten.”

“On beş,” diye düzelttim.

“Ah, evet. Elbette,” diye yanıtladı Anna. “Sylvie odalardan birini aldığına göre, şu anda on beş boş misafir odamız var.”

“Bu parti için ne yapmam gerekiyor?” Sylvie bana bakarak sormuştu.

“İkinizin gerçek bir çift gibi görünmesi gerekecek. Bu da birbirinizle *konuşmanızın* yanı sıra birbirinize karşı şefkatli olmanız anlamına da geliyor.”

Sylvie gözlerini devirip dudaklarını büzüştürdü. “Ona görgü kurallarını öğrenmesi ve kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmayı bırakması gerektiğini de söyle.”

“Sen düşüncesiz küçük bir kaltak olmayı bırakır bırakmaz ben de böyle davranmayı bırakacağım.”

Kız kardeşimin nefesi kesilmişti. “Kesin şunu! İkiniz de!”

Sylvie o kadar kolay pes etmeyecekti. “Bana ne dedin sen?” diye bağırarak sandalyesinden fırladı.

“Beni duydun,” diye cevap verdim.

“Sana yardım etmek için buradayım!” diye bağırdı.

Kıkırdayarak dudak büktüm. “Kaç para karşılığında?”

“Sen cahil bir domuzsun!”

Kan damarlarımda daha hızlı pompalanırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onu kızdırmanın ve tahrik etmenin bu kadar kolay olması heyecan vericiydi.

“Gördün mü? Şimdiden evli gibi görünüyoruz,” diye gülerek karşılık verdim.

“Seninle evliymiş gibi davranmaktansa bok yemeyi tercih ederim!” diye bağırdı Sylvie. “Korkarım küçük partinizi kaçırmak zorunda kalacağım.”

Tam ayaklarını sürüyerek odadan çıkmaya hazırlanırken, kız kardeşim ayağa kalktı. “Bu da sözleşmenin bir parçası, Sylvie!” diye seslenince, bu sözler Sylvie’yi olduğu yerde durdurdu.

Ellerini yumruk yapıp sıkmasını zevkle izliyordum. Öfkeyle arkasını döndü. “O zaman ona benimle böyle konuşmayı kesmesini söyle!”

Anna iç geçirdi. “Killian... lütfen.”

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. “Tamam.”

Anna, “Karı koca olarak inandırıcı olmanız gerekecek, yoksa bunların hiçbiri işe yaramaz,” dedikten sonra masadan çantasını aldı.

Sylvie korkmuş bir ifadeyle, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Bu konuda size yardımcı olamam. Birbirinizle nasıl konuşmanız gerektiğini öğrenmenizi ve bunu hemen çözmenizi öneririm. Bu parti ikiniz için de gerçek bir sınav olacak. Eğer konukları birbirinizi sevdiğinize ikna edemezseniz tüm yapılar boşa gidecek ve nihayetinde başarısız olacağız.”

Martha bir demlik çay ve üç fincan koyduğu tepsiyle odaya girerken kız kardeşim dışarı çıktı. Çaydan nefret ederdim ve şuradaki Bayan Amerika’nın kahve bağımlısı olduğunu biliyordum. Yine de personele boşu boşuna çay yaptırdığım için kendimi kötü hissetmiştim. O yüzden tepsiyi bırakıp giderken ona teşekkür ettim.

Sylvie kendime bir fincan çay doldurduğumu görünce oflayıp pufladı. İnatçı bir ifadeyle yanıma gelip karşımdaki sandalyeye oturduğunda ona da çay doldurup koltuğuma geri yaslandım.

Fincanı dudaklarıma götürürken, “Ne kadar da medeni görünüyoruz,” diye şaka yaptım.

“Kız kardeşin haklı. Riske atmamamız gereken çok şey var ve bunu çözmemiz gerekiyor,” diye huysuzca cevap verdi.

Çayımdan bir yudum almadan önce, “Pekâlâ, hayatım. Ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordum.

Sylvie fincanının üzerinden bana ters ters baktı. Gözlerinde alev alev yanan nefreti görmeye bayılıyordum. Onun gibi ateş saçan birini seçtiğim için çok memnundum. Bütün bunlar uysal bir genç kadınla çok sıkıcı olabilirdi.

“Herkesin içinde numara yapabiliriz, değil mi?” diye sordu.

“Elbette,” diye sırtarak cevap verdim.

“Nasıl tanıştığımızı sorarlarsa ne diyeceğiz?” diye sordu, zorla çıkarmaya çalıştığı botlarını sehpanın üzerine koyarken. Kız kardeşim bunu görse düşüp bayılırdı ama ben büyüleyici buluyordum. Tıpkı evimin sahibiymiş gibi geçit töreni yaptığı zaman büyülediğim gibi. Sylvie’de de sinir bozucu bir haklı olma duygusu vardı. Kurallar onun için geçerli değilmiş gibi davranıyordu. Etrafındaki her şey saçmalıktan ibaretmiş ve o da bu saçmalığın gözünün içine bakıyormuş gibiydi.

Bu davranışları ondan daha da nefret etmeme neden oluyordu.

Gülümseyerek omuz silktim. “Gerçek hikâyenin nesi var?”

Kaşları hızla havaya kalktı. “Arkadaşlarına evine zorla girdiğim sırada tanıştığımızı söylemek ister misin?”

“Elbette. Neden olmasın?”

“Farkında mısın bilmiyorum ama bu beni bir suçlu gibi gösterir,” diye itiraz etti.

Gözlerim kısıldı. “Ama sen zaten bir suçlusun.” Çay fincanımı yere bıraktım. “Ayrıca arkadaşlarım da tam olarak böyle biriyle evlenmemi beklerdi.”

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman olmuşum. Ve Sylvie’nin yüzündeki sinsî gülümsemeye bakılırsa, bu konuda benimle dalga geçmek üzereydi.

“Az önce senin tipin olduğumu mu itiraf ettin?”

“Hayır,” diye hırlayarak cevap verdim.

“Dikkatli ol, sevgilim. Karının senden şüphelenmesini istemezsin,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Kapat çeneni!” Yüzümü buruşturarak bakışlarından kaçındım.

Sylvie şakacı bir şekilde güldü ve sesi rahatsız edici derecede tatlıydı. “Onlara aramızdaki ilk görüşte aşk olduğunu söyleriz. Beni evinde korkusuzca dolaşırken gördüğün anda aklın başından gitti. Çoğu erkek beni öldürmeye çalışırdı ama sen değil... Sen *âşık* oldun.”

“Bu kadar yeter, öküz!” diye bağırdım.

Sylvie karşı sandalyeden bana gülümserken alt dudağını ısırırdı. “Biliyorsun, partide bana öküz, inek ya da kaltak diyemezsin.”

“Sen de bana domuz, hayvan ya da pislik diyemezsin.”

“Anlaştık,” diye cevap verdi. “Sana sadece sevgilim diyeceğim.”

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak, “Hayır,” dedim.

Dudakları büküldü ve bir gözünü kapatıp düşüncelere daldı. “Peki ya... tatlım ya da bebeğim?”

Bir tiksinti ifadesi daha takındım. “Peki,” diyerek güldü. “Sizin dilinizde *aşkım* ne demek?”

“Mo ghràidh,” diye derin bir sesle cevap verdim.

Bana bakarken yüzü düştü. Dudaklarının aralandığını ve gözlerinin ağzıma odaklandığını görebiliyordum. İfadeyi tekrarlamaya çalışırken ikinci kısmı Amerikan aksanıyla karıştırdı *mo-ger-iy* diye çıktı.

Çabucak dik oturup kendini toparladı. “Hayır, onu kullanma.”

Gülümsemem kaşlarımı çatmama dönüştü. “Neden olmasın?”

“Çünkü çok...”

“Çok ne?”

“Hiçbir şey. Sadece *sevgilim* de.”

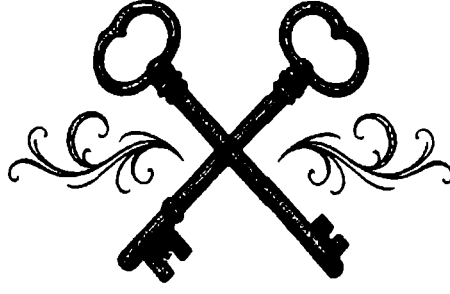
“Sevgilim demek istemiyorum,” diye itiraz ettim.

“Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?”

“Zor olan sensin... *mo ghràidh*,” diye ekledim son kısmı biraz da esprili bir şekilde söylemeye çalışarak.

“Ahh!” Hayal kırıklığı içinde sandalyesinden fırladı ve öfkeyle odadan çıktı. Merdivenlerdeki ayak seslerini duymadan hemen önce, “Bu parti bir felakete dönüşecek ve hepsi senin suçun olacak!” diye bağıırıyordu.

Elimde çay fincanımla sandalyemde keyifle arkama yaslanıp botlarımı onun yaptığı gibi sehpa koyarken gülmekten kendimi alamadım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Barclay!” Ön kapı açıldığında en eski dostum Liam McNeil’in sesini duydum. Kapıdaki valenin ceketleri almasını beklemeyeden gülererek bana doğru hızla geldi.

“McNeil!” Geniş bir sırtışla karşılık verdim. Kollarını boyuma dolayıp yumruklarını sırtıma vurarak acımasızca kucakladı.

Birbirimizden uzaklaşırken yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Seni aylardır görmedim. Daha da çirkinleşmişsin.”

“Bütün kadınları ayartınca kendimi kötü hissettim. Senin için oyunu eşitlemem gerekiyordu.”

Gürültülü bir kahkaha attı. “Ne kadar da nazıksın.”

En eski ve en yakın arkadaşımı, diğer misafirlerimizden bazılarının bulunduğu oturma odasına götürdüm. Çoğu çift olarak gelmişti. Birlikte büyümüş üniversite arkadaşları olarak hâlâ gençken yaptığımız eski partileri yapıyorduk. Sadece biraz... değişmişlerdi.

Eski ekipten geriye sadece Liam ve ben bekâr kalmıştık ama o da teknik olarak partideki tek bekâr olarak onu terk ettiğimi öğrenmek üzereydi.

Çılgın partiler vermeyi bıraktığımdan beri arkadaşlarım ilk

kez beni ziyaret ediyordu. O zamandan bu yana neredeyse iki yıl geçmesine rağmen şimdiden gözlerindeki beklentiyi hissetmek mümkündü. Ama ne olursa olsun bu partinin öncekilere benzemeyeceğini kendime sürekli hatırlatıyordum.

Kız kardeşime verdiğim söz gerçektir: Bu hafta sonu asla o partilerden biri gibi son bulmayacaktı.

Sylvie hâlâ odasında ve sahiden gelemeyeceği konusunda endişelenmeye başlamıştım. Yukarı çıkıp onu kontrol etmeli miydim? Gerekirse onu dışarı sürükleyebilirdim.

Diğer arkadaşlarım Liam'ı coşkuyla karşılar, gözlerim fuayedeki merdivenleri taramaya devam ederek Sylvie'nin aşağı inmesini bekledim.

Liam'ı bara götürürken, "Sana bir içki getireyim," dedim.

"Sağ ol dostum," diye yanıtladı. Bir bardağa iki parmak Macallan doldurup ona uzattım.

İçkiyi dudaklarına götürmeden önce çarpık bir gülümsemeyle, "Seni tekrar görmek güzel," dedi.

"Seni de," diye karşılık verdim.

Göz ucuyla Liam'ın bakışlarının odanın içinde dikkatle dolaştığını fark ettim ama insanlara odaklanamıyordu.

Sanki bir şey arıyor gibiydi.

"Ne arıyorsun?" diye sordum, kendimi gülümsemeye zorlayarak.

"Bu gece neyin peşindesin, Killian? O sapıkça şeylerden yapmıyorsun, değil mi?"

Beklemediğim bu soru karşısında neredeyse viskimi püskürtecektim. "Sana daha önce de söyledim. O saçmalıkla işim bitti."

Hınzırca gülümsedi. "Bu doğru. Ne de olsa artık evli bir

adamsın.” Omuzlarımı sıktı ve ben de yüzüğü göstermek için sol elimi kaldırdım. Ellerini omuzlarımdan indirdikten sonra, “Tabii evli olman bir zamanlar tanıdığımız o sapık herif olmayacağını anlamına gelmiyor,” diye ekledi.

“Tanrım,” diye mırıldandım. Ailemin enseme soluduğunu, evimi elimden almakla tehdit ettiğini anlatsam da anlayamazdı. Zaten onunla bu konuyu konuşmak gibi bir niyetim yoktu. “Benim için öyle. Bu gece düşündüklerinin hiçbiri olmayacak. Bu gerçekten de sakın bir hafta sonu kaçamağı.”

Bardağı dudaklarına götürerek, “Yeterince ikna edici bir açıklama,” diye cevap verdi. “Ama Killian Barclay’yi hatırladığım kadarıyla, birkaç viskinin sana neler yaptırabileceğini biliyorum.”

Eliyle sırtıma vururken içten bir kahkaha patlattı. Ben de karşılığında zorla gülümsedim.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle birden doğruldum. Kalbimin neden aniden hızla çarpmaya başladığını anlayamıyordum. Belki de karımı en eski arkadaşlarımla tanıştırmak üzere olduğum içindi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım sonuçta.

Sylvie odada belirdiğinde çenem neredeyse yere düşecekti. Zihnimde onu her zamanki tarzıyla bekliyordum: Siyah ceket, bol kesim bir üst, dar bir kot pantolon ve kalın siyah botlar.

Ama bu gece böyle giyinmemişti. İnce yeşil elbisesi derin kesimliydi ve narin omuzlarından sarkıyordu. İnce askılarına ve satenin altındaki diri göğüs uçlarının görüntüsüne bakılırsa sütyen takmamıştı.

Birden boğazım kurudu ve aletimin kasılmaya başladığını hissettim.

Nedenini anlamadığım bir şekilde ona öfkeyle baktım.

“Siktir...” diye fısıldadı Liam. “Bu...”

Dudaklarını viski bardağına dayayıp durakladığında bir ho-murtu çıkardım.

“O benim karım,” dedim hoşnutsuz bir iç çekişle.

Liam bön bön bakarken, “Vay anasını,” diyebilirdi sadece.

Tam o sırada Sylvie odanın diğer ucunda beni fark etti. Yavaşça bana doğru ilerlerken ne kadar mutsuz ve gergin göründüğünü fark ettim. Dolgun dudakları narin bir şekilde so-murtmuş, normalde ateşli olan gözleri ifadesiz ve duygusuz bakıyordu.

Ve bütün gece ona iğrenç bir kaltak olduğunu söyleyemeyecek olmak bana acı veriyordu. Onun içindeki öfkeyi özleyecektim.

Benimle barda yan yana geldiğinde bir an için tereddüt etti. Önce kucaklaşmak için yaklaştı ama sonra endişeyle geri çekildi. Rahatsızlığını hafifletmeye çalışarak kolumu omuzlarına dolayıp kıvrak bedenini kendime doğru çektim.

Sylvie benden çok daha kısaydı. Başının tepesi çeneme bile değmiyordu. Kendimi dev gibi hissetmeme ve ona hafifçe dokunmak bile onu kırmaktan endişe etmeme neden oluyordu.

“Sylvie, hayatım, bu benim eski dostum Liam McNeil. Liam, bu da karım, Sylvie.”

Liam dramatik bir şekilde kadehini bırakıp ikimize doğru döndü.

“Killian Barclay, bundan daha iyi bir tanıştırma yapabilirsin. O senin karın!” diye bağırdı.

Odadaki tüm konuşmalar kesildi ve bir anda tüm gözler üzerimize çevrildi.

Sylvie'yi odanın içinde kaynaşan diğer arkadaşlarıma doğru döndürerek uygun bir anons yapmaya çalıştım. "Evlilik habermizi internette ve gazetede gördüğünüzü biliyorum. Hepinizi eşim Sylvie Barclay ile tanıştırmak istiyorum."

Cümlem biter biter Sylvie şaşkın bakışlarla bana döndü. Belki de *evli* olduğumuzu bu kadar insanın içinde benim se-simden duyduğu içindi. Arkadaşlarımın tepkileri gürültülü ve heyecanlıydı, alkışlıyor ve birbirlerine bir şeyler mırıldanı-yorlardı.

Ben sadece Sylvie'ye bakmakla meşguldüm. Düğün günümüzdeki gibi değildi, o hâlâ bir yabancıydı ve aramızda hiçbir göz teması yoktu.

Şimdi bana soğuk ve cansız gözlerle bakıyordu. Bakışlarındaki önemsizlik acı vericiydi. Beni hiç umursamıyormuş gibi-biydi.

Umursanmamaktansa nefret edilmeyi tercih ederdim.

Ondan başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "*Mo ghràidh*," dedim. Araya bir sırtıma ve göz kırpma da ekledim.

Bu yaptığım, gözlerinin öfkeyle kısılmasına ve ellerinin beni itmeye çalışarak yanlarımı sıkmasına neden oldu ama bir santim bile hareket etmesine izin vermedim. Bunun yerine onu daha da yakınımaya çekip dudaklarımı sıkıca dudaklarına bastırdım.

Arkadaşlarım bu sevgi gösterisi karşısında çığlık çığlığa ba-ğırıyordu. Sylvie çırpınmaya devam ediyor ve bu da devam etmem konusunda beni daha fazla cesaretlendiriyordu.

İstemedен de olsa dilimi dudaklarının arasından geçirdim. Hemen kaskatı kesildi ve hafif bir inilti çıkardı. Geri çekilmek

ya da öpücüğü sonlandırmak yerine daha da derinleştirdim. Bu sadece arkadaşlarımın seslerini daha da yükseltmesine neden olmuştu. Onu bedenime daha sıkı sararken ve tutkuyla öperken, arkadaşlarımın haykırıışları beni çok tahrik ediyordu.

Dillerimiz birbirine dolaşıp dişlerimiz çarpışırken, Sylvie kısa bir an için savaşmayı bıraktı ve kollarımda eriyip gitti.

Sonunda ayrıldığımızda, fal taşı gibi açılmış ateş saçan gözleriyle bana bakıyordu. Liam beni Sylvie'den uzaklaştırıp sırtımı sertçe sıvazlarken öfkeli bakışları yüzümde sabit kaldı.

Bir şişe şampanyanın patlaması Sylvie'yi hayal âleminden uyandırmadan önce, "Hadi bunu kutlayalım!" diye bağırdı Liam. İkimizin de eline zorla birer kadeh şampanya tutuşturuldu ve kendimi arkadaşlarımla kadeh kaldırırken buldum.

Hâlâ şaşkınlık içindeydim. Ona, tepkisine, tavrına çok odaklanmışım. Gülümsüyormuş gibi yapıp arkadaşlarımın eşleriyle güldüğünde bile rahatsızlığını gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordum. İçindeki huzursuzluğu söküp almak istiyordum.

İlk şişe bittikten sonra, bu partinin raydan çıkmak üzere olduğundan endişelenmeye başlamışım. Tam o sırada Martha odaya girip yemeğin hazır olduğunu duyurdu. Böylece parti büyük masanın modern bir düzenlemeyle kurulduğu yemek odasına taşındı.

Grup masanın etrafında birbiriyle kaynaşırken Sylvie de benim karşımdaki uca oturdu. Onun bu kadar uzağımda olması sinirlerimi bozmuştu. Birbirimize ne kadar âşık bir çift olduğumuzu herkese kanıtlamamız gerekiyordu ama ona ulaşamazken bunu yapmak oldukça zordu.

Bu da birbirimize ve birbirimiz hakkında konuşma bece-

rilerimize bağılı olduğu anlamına gelmekteydi ki bu konuda şimdiye kadar çok kez başarısız olmuştuk.

Daha ilk yemeğı bitirmemiştik ki masadaki eşlerden biri, “Peki, siz nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Bakışlarım Sylvie’ye kaydı, o da bana meydan okuyan bir ifadeyle bakıyordu.

Hadi bakalım.

“Şey... bu küçük suçlunun evime zorla girdiğine inanabiliyor musunuz?”

Gözlerini kısmış bir şekilde masanın karşısından bana bakakaldı.

“Evine mi girdi?” diye güldü arkadaşım Greg karşı taraftan.

Sylvie savunmaya geçercesine, “Ben zorla girmedim,” diye cevap verdi. “Kapı kilitli değildi.”

“Duştan yeni çıkmıştım ki merdivenlerde ayak sesleri duydum. Odamdan çıktığımda güzel bir Amerikalı kadının antrede durduğunu gördüm.”

Yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini yakaladım.

“Ne yapıyordun?” diye sordu biri.

“Erkek arkadaşım evin içindeki bir şeyi görmeyi çok istiyordu ama içeri girmeye korkuyordu. Arka taraftan bir kadının çıktığını görünce ben de... içeri girdim.”

Bardağıımı elimde tutarak sandalyemde arkama yaslandım. Nasıl olmuştu da Sylvie bu eve taşındığından beri o gün hakkında tek kelime bile konuşmamıştık? O sabah giden kadını tamamen unutmuştum. İstesem de adını hatırlayamazdım.

Ama o kadından bahsedildiğinde Sylvie’nin yüzünde kıskanç bir gururun belirmediğini sezdim. Bu ifade hoşuma gitmişti.

“Yani sen öylece... birinin evine mi girdin?” diye gülerek sordu Liam.

“O andan itibaren onunla evleneceğimi biliyordum,” dedim gururla masanın başından.

Sylvie gözlerini devirip başını salladı ve gülümsemesini bastırarak, “Demek istediği, o andan itibaren onunla evlenmem için beni kandıracağını biliyordu,” dedi.

“Kendilerine âşık olmamız için hepimizi kandırıyorlar, değil mi?” dedi masadaki kadınlardan biri sırtarak.

Sylvie bana bakıyordu. Tek görebildiğim parlak ela gözleriydi. “Kesinlikle kandırıldım...” dedi.

Herkes gülerken ben de onlara katıldım. Tüm bunları insanları ikna etmek için söylediğini ve hiçbirinin gerçek olmadığını biliyordum. İçten içe beni hâlâ hor gördüğünü de biliyordum. Yine de eğlenceli olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bana iyi davranmak konusunda zorlandığını görmek hoşuma gidiyordu. Bu akşamın her saniyesinden nefret ettiğini görmek bana şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha fazla zevk veriyordu. Ve bu da benim için çok şey ifade ediyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yemekten sonra parti barda devam etti. Hepimiz oturma odasında toplanmış oturuyorduk ve ben çoktan sarhoş olmuş-tum. Bunu anlayabiliyordum.

Sylvie sanki odaklanamadığım hareketli bir hedef gibiydi. Ne zaman arkamı dönsem yer değiştiriyordu. Bir an Greg'in adını hatırlayamadığım karısının yanında oturuyor, sonra gözümü kırptığımda dışarıda, verandada, bahçenin üzerindeki sonsuz karanlığa bakıyordu.

Elimde boş bir bardakla Liam'ın yanındaki koltukta oturu-yordum. Omzuma hafifçe vurdu.

"Bu muhteşem bir kadın, Barclay. Bunu nasıl başardın?" diye söylendi.

Gülüp kaşlarımı ovuşturdum. "Ne diyebilirim ki?" diye cevap verdim. Cevaplarımı muğlak ve belirsiz tutmak zorunday-dım. Belirli bir şeye düzgünce cevap veremeyecek kadar sarhoştum.

"Çok ateşli bir kız. Bahse girerim yatakta da ateşlidir. Bana tüm kirli detayları anlat lütfen. Amerikalı kızların vahşi olduğunu duymuştum."

Midemdeki ekşi tattan kaçınarak bir kahkaha patlattım. “Bu detayları kimseye anlatmam.”

“Göt herif,” diye gülerek cevap verdi. “Aylardır kimseyle sevişmedim. Partilerini özledim. Çok çaresizim. Kız kardeşi var mı?”

Cevap vermeden tavana bakıp gülümsedim. Var mıydı acaba? Hayır. O tek çocuktu. Sanırım öyleydi.

Kahretsin, ben de tam bir götüm.

Grubumuz daire şeklinde dağılmıştı. Ekibin en akıllısı olan Angus karşımda oturuyordu. O ve karısı Claire, en uzun süredir evli olanlardı. Onun yanında Greg ve karısı... Emma mıydı? Sonra sağımızda Nick ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Theresa vardı.

Birkaç yıl önce her ay burada çılgın partiler yapmaya başlamıştık. Tam da o zamanlar evden çıkmayı bıraktım. Pek çok şeyi yapmayı bıraktığım gibi. Gözlerim grubu tararken sonunun onlar gibi olabileceğini hayal etmeye başladım: Evlenebilir, şehre yerleşebilir ve hatta birkaç çocuk sahibi olabilirdim. Kendimi geçmişe gömmek yerine *normal* bir hayat yaşayabilirdim.

Mutlu görünüyorlardı. Ama yine de hiçbirinin alkol ve kadınlarla tedavi edecek üzüntüsü ve pişmanlık yarası yoktu.

Sylvie dışarıdan içeri girdi. Kollarını kendine dolayarak yanıma geldi ve aramızda bir karış boşluk bırakacak şekilde yanıma oturdu.

Liam bara gidip taze bir şişe şarap getirmeden önce, “Hadi bir içki oyunu oynayalım,” diye duyurdu. Şarabı bizim için ortaya koydu. Sylvie’nin kadehi olmadığını fark edince bir tane alıp göz kırparak kadehi onun için doldurdu.

Azı dişlerimi sıkımdım ve neden rahatlayamadığıma anlam veremiyordum.

“Ben hiç...” dedi. Gruptaki birkaç kişi olumlu tepki verse de şahsen bu oyundan nefret edenlerdendim. Bir şekilde beni daha da sarhoş ediyor ve kendimi bok gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bu partiyi kontrol altında tutmak istiyorsam, bunun yolunun bir içki oyunu olmadığından hiç bahsetmiyordum bile.

Liam’ın bardağıma viski doldururkenki ağırlığını hissedince ona zorla gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Killian, neden sen başlamıyorsun?” dedi yanımdaki koltuğa çökerken.

Memnuniyetsizce inledim. Sonra solumdaki kadına baktım. “Daha önce hiç kimsenin evine zorla girmedim.”

Sylvie bardağını dudaklarına götürürken bana sert bir bakış attı. Etrafımızdaki insanlar kahkahalara boğulsa da kimse içki içmedi.

Dudaklarını silerken ona, “Sıra sende,” dedim.

“Hiç elimi kestiğimi fark etmeyecek kadar sarhoş olmadım.”

Sesli bir yanıt vermemeye çalıştım. Sadece elimi kaldırıp hâlâ iyileşmekte olan kabuğu gösterdim ve viskimden bir yudum aldım.

Sylvie bir süre daha bana baktı, pek gururlu görünmüyordu ama özür de dilemedi. Oyun çemberin etrafında dönüyor, soruların çoğu masum ve eğlenceli geçiyordu. Ta ki konu Liam’a gelene kadar.

“Daha önce hiç iki hatunu aynı anda becermedim.”

“Tabii ki becermedin!” diye laf attı Greg.

Sylvie’nin gözleri yüzümde gezindi. Bu defa bakışları o kadar da kötü değildi. Buradaki çocuklar beni tanıyordu, yani saklayacak bir şeyim yoktu. Herkes kahkahalar ve tezahü-

ratlarla tepki verirken kadehimi kaldırıp küçük bir yudum aldım.

Kadehimi geri indirdiğimde, odanın diğer ucundaki Angus'ın karısına bakmamak için elimden geleni yaptım.

“Sıra sende, Barclay,” dedi Liam omzumu dürterek.

Kahretsin, oyunlardan sıkılmıştım. Eskiden böyle saçmalıkları severdim ama şimdi kendimi hedefte ve tehlikede hissediyordum.

Bu tarz oyunlar için çok fazla yaşlanmamış mıydık?

“Ben hiç aldatılmadım.”

Bunu neden söylediğimi bilemedim. Bu kalabalıkta bunu söylemek riskli ve tuhaf bir şeydi, hele ki birlikte olduğumuz her partide neler yaşadığımızı düşünürsek. Ama sanırım söylerken emin olabileceğim tek şey buydu, çünkü hiç aldatılacak kadar gerçek bir ilişkim olmamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sylvie de dâhil olmak üzere pek çok insan fazlasıyla içki içti. Bu durumda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Angus içmemişti. Bunu fark etmiştim.

Yine kendimi karısı Claire'e bakmamaya zorladım.

Nick'in kız arkadaşı, Sylvie'nin içtiğini fark edince, “Sanırım Killian değildi,” dedi.

Sylvie başını salladı. “Hayır. Aptal eski sevgilimdi. Onu en iyi arkadaşım ile sevişirken yakaladım.”

“Siktir,” diye cevap verdi.

“Sen ne yaptın?” diye sordu kadınlardan biri.

Sylvie gururla ayağa kalktı. “Sırtına kaynar sıcak kahve attım. İkinci derece yanık!”

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

* * *

Oyunun üçüncü turundan sonra artık yirmili yaşlarda olmadığımız apaçık ortaya çıkmıştı. Hepimiz mahvolmuştuk. Tuvalete gitmek için kalktıktan sonra geri döndüğümde Liam'ı Sylvie'ye benden daha yakın otururken buldum.

Liam sarhoş olduğunu belli eder bir şekilde kahkahalar atıyordu. Sylvie'nin yüzünde ise çığlık atma isteği uyandıran zoraki, tereddütlü bir gülümseme vardı.

“Sylvie!” diye seslendim. İkisi de dönüp bana baktı. “Biraz uyusak iyi olacak.”

Kaşları içe doğru kıvrıldı, ona ne yapacağını söylemeye çalışmama şaşırdığı belliydi. Ama daha fazla içersem kendimi yine yerde baygın vaziyette bulmak üzereydim ve onu Liam'la bu halde bırakamazdım.

Bensiz burada kalamayacağını anlaması için sert bakışlarıma maruz kalması gerekti. Ayağa kalktığı anda koluna girdim. Hayal kırıklığıyla bana ters ters baktı.

“Biz yatmaya gidiyoruz,” dedim arkadaşlarımıza. “Hepinize iyi uykular, bir şeye ihtiyacınız olursa görevliler erkenden burada olacak.”

Sylvie'yi neredeyse sürükleyerek odadan çıkarıp merdivenlere doğru götürürken herkes arkamızdan iyi geceler diledi.

Merdivenlere ulaştığımızda, “Bırak beni,” diye fısıldadı.

Asla bunu yapmayı istemesem de bıraktım.

İkinci kata ulaştığımızda odasına doğru döndüğünü fark ettiğimde tekrar kolunu tuttum. “Bu gece benim odamda uuyacaksın.”

Arkasına yaslanıp korkunç bir şokla bana bakarak, “Sen öyle san,” diye cevap verdi aceleci bir fısıltıyla.

Neredeyse dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın olacağımız şekilde onu kendime doğru çektim. “Bu gece seni yalnız bırakmayacağım. Liam çok sarhoş ve gözleri senin üzerinde.”

“Umurumda değil,” diye cevap verdi tiksintiyle. “Kapımı kitleyeceğim.”

“Gerçekten evli bir çift gibi davranmamız gerekiyor, Sylvie. Seni ayrı bir odada uyurken görürlerse ne düşünürler?”

Liam konusuna neden bu kadar takıldığıma bir anlam veremesem de gerçekten endişeleniyordum. Adamı uzun zamandır tanıyordum ve partilerimizde ne kadar çılgınca şeyler yaşansa da onun birilerini incitecek ya da şiddet uygulayacak biri olduğunu hiç görmemiştim. Ama bu gece onun hakkında söylenenlere bakılırsa, ben yokken Sylvie’yle yan yana olma düşüncesine bile gerçekten katlanamazdım.

Sylvie iç geçirdi. “Bu fikirden vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

“Peki.” Avuçlarımdan kolunu çekerek kurtardı ve odasına doğru ilerledi. Onu tekrar yakaladığımda şaşkınlıkla bana baktı. “Pijama almam lazım. Senin yanında çıplak uyuyacak değilim.”

Yatağımda çıplak olduğunu düşününce aletim yeniden kasıldı. En ufak bir hareket görmeyeli bir aydan fazla olmuştu ve bu da mantıklı düşünmemi zorlaştırıyordu.

Sylvie’nin çileden çıkarıcı ve inatçı olduğu aşikârdı. Kişiliğinden nefret edebilirdim ama güzelliğinden bir şey kaybetmemişti ve doğruyu söylemek gerekirse aletim kişiliği pek de umursamazdı.

Birkaç dakika sonra pijamaları ve kolunun altında diş fırçasıyla odasından çıktı. Beni odama kadar takip etmeden önce kapısını arkasından kapattı.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitledim. Kilit yerine oturduktan sonra Sylvie yüzümü görebilmek için arkasını döndü. Benimle birlikte kilitli bir odada olmanın onu rahatsız ettiği her halinden belliydi.

Kilidi açarken, “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Kendini banyoya kapattı ve yatağın kenarına otururken suyun aktığını ve sifonun sesini duydum. Son bir saat içinde ayılmıştım ama hâlâ hissiz ve umursamaz hissediyordum. Aklımdan geçen her şeyi bu gece Sylvie’ye söyleyebilirmiş, her şeyi yapabilirmiş gibiydim.

Normalde sarhoş olduğumda yalnız ya da arkadaşlarımla olurum. Sarhoşken Sylvie gibi biriyle olmak son derece tehlikeliydi. Bende tüm sırlarımı ona dökme isteği uyandırıyor ve bu çok ama çok kötü bir fikirdi.

Kapı açıldığında koyu mavi saten pijamalarıyla karşımdaydı. Yabani çilek sarısı bukleleri başının üstüne toplanmış ve saten bir kurdeleyle bağlanmıştı. Makyajının her zerresi cildinden silinmiş, yanaklarını çillerle, dudaklarını doğal renginde bırakmıştı. Dudaklarının tadının ruj olmadan nasıl olacağını hissetmek için onu tekrar öpmek istiyordum. Gözleri siyah çizgiler ve gölgeler olmadan çok daha yuvarlak ve ışıltılı görünüyordu.

Çok uzun süre gözlerimi ayıramadan Sylvie’ye baktığımı fark ettiğim an ayağa kalkıp banyoya koştum. Yüzümü soğuk suyla ıslatıp dişlerimi fırçaladım. Düzgün bir çift pijamam olmadığından, tek seçeneğim iç çamaşırlarım ve beyaz tişörtümle uyumaktı.

Banyodan çıktığımda Sylvie çoktan yan tarafına kıvrılmış, yüzünü ortaya dönmüştü. Aramıza yerleştirdiği bir sıra yastığı

görünce kendi kendime gülmeye başladım. Ona dokunmak istersem, yastıkların onu koruyacağını düşünüyor olmalıydı; ki böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu.

Yatağa girip komodinin üzerindeki lambayı kapattım. Ondan olabildiğince uzağa yattım. Odayı kaplayan derin sessizlikte kesik kesik ve derin nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Yatağın üzerinde hafif bir titreme hissedebiliyordum.

Korkudan karnıma ağrılar saplanıyordu.

“Benden gerçekten bu kadar korkuyor musun?” diye fısıldadım.

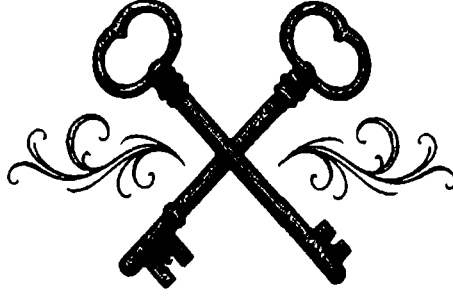
“Senden korkmuyorum,” diye meydan okurcasına cevap verdi. Cümleme başlamadan önce bir iç geçirdim.

“Titrediğini hissedebiliyorum.”

Odayı tekrar kuşatan sessizliğin içinde yüzüme tutulmuş bir ayna gibi bana bakmakta olan acı bir gerçek, bana çok sert ve zalim olduğumu hatırlatıyordu. Son bir ay içinde defalarca söylediği gibi gerçekten de acımasız bir canavardım.

Yastığını yumruklayıp tekrar yatağa yerleşmeden önce, “Titremiyorum!” diye itiraz etti.

Sonrasında tek kelime bile konuşmadık. Nefesi uyuduğunu belli ettiğinde bile uyanık kalmaya devam ettim. Hâlâ titrediğini hissedebiliyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda Sylvie yanımda değildi. Yattığı tarafta hâlâ vücudunun çukurları görünüyor ve yumuşak, çiçekli kokusu burnuma geliyordu.

Alt kattan bazı seslerin geldiğini duysam da bir süre hareketsiz kaldım. Tavana bakarak son yirmi dört saatte yaşananları gözden geçirdim. Tüm bu *sahte eş* anlaşması çok enteresandı. Sadece bir ay geçmişti ve daha on bir ayımız vardı.

Bir yıl tamamlandığında nasıl olacaktı? Benden hâlâ nefret edecek miydi? Benden daha çok mu nefret edecekti?

Gerçekten de seks yapmadan koca bir yılı geçirebilecek miydim? Elbette bir noktada evlilik dışı ilişkilerimizi aramızda bir sır olarak saklayacağımız bir tür anlaşmaya varabilirdik.

Dün gece onu Liam'dan uzak tutmaya çalışmıştım ama ya aralarında bir şey olursa? Bu da aynısını yapabilmem için bana gereken kozu verirdi. Kısasa kısas. Aramızda bir sır. Sözleşme yürürlükte kalır ama yine de kendi dünyalarımızda eğlenebilirdik.

İçten içe bu fikirden nefret etsem de uzun vadede benim için daha iyi olacağını biliyordum.

Onu odama getirmem büyük bir hataydı. Bu noktada yap-

mam gereken son şey karıma... *karımmış gibi* davranmam olurdu. Hakkımda yanlış düşüncelere kapılmasını hiç istemiyordum. Bu iş bittiğinde gitmek zorundaydı. Bir yılın sonunda yine tek başıma kalacaktım. Ayrıca bu bir yılı onu yatağıma sürükleyerek değil, ayrı geçireceğimize dair ona söz vermiştim.

Nihayet kalktığımda dışarıdan bağırışlar duyunca büyük pencereden dışarı baktım. Liam gömleksiz bir şekilde dışarıdaki geniş çimenlik sahadaydı ve kolunun altında bir rugby topu vardı. İzlediğimi görünce bana el salladı.

“O koca kıcını kaldır da aşağıya in!” diye bağırdı.

Liam’a sadece gülümseyerek karşılık verdim. Greg, Angus ve Nick’i de sahada gördüm. Beni görünce dönüp el salladılar. Bir an için kadınların nerede olduğunu merak ettim. Sylvie’nin onlarla, özellikle de Claire’le yalnız kalmasından tedirgin olmalı mıydım?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Saat daha sabahın onu bile değildi. Bu kadar erken bir saatte birbirleriyle hayat hikâyelerini paylaşacaklarını düşünmem saçma olurdu.

Yine de kendime engel olamayarak aceleyle giyindikten sonra neredeyse koşar adımlarla merdivenlerden indim. Doğruca kapıdan çıkıp evin arkasındaki araziye yöneldim ve önlerinde çay bardaklarıyla bir masanın etrafında oturan hanımları selamladım.

Üçüncü olduğunu tahmin ettiğim kahvesini yudumlayan Sylvie hariç. Kahvesinin dumanının üzerinden bana baktı. Çocuklarla buluşmak için dışarı çıkmadan önce onları yalnız bırakıp bırakmamak konusunda tereddüt ettim.

Ona *karım gibi* davranmam gerekirdi, değil mi? Bu senaryoda bir kocanın ne yapması gerekirdi? Greg ya da Nick’in ka-

dınlarını öpeceğini tahmin ediyordum. Tereddütle yanlarına doğru ilerlediğim sırada Sylvie'nin gözleri fincanının üzerinden bana dikilmişti.

“Günaydın,” diye mırıldanırken dudaklarımı alnına bastırdım. Masadaki diğer kadınlar bu jestimi hayranlıkla karşı-larken Sylvie neredeyse hiç tepki vermedi. Soğuk bir ifadeyle, usulca, “Günaydın,” diye mırıldandı.

Liam verandanın merdivenlerinden, “Pekâlâ, ikiye iki! Hadi gidelim, ihtiyar!” diye bağırdı.

Rugby topunu bana doğru kuvvetle fırlattığında topu kar-nıma çarparak yakaladım. Neredeyse nefesim kesiliyordu ama gülümsememi korumaya çalıştım.

İkimiz diğer çocuklarla birlikte sahaya koşmadan önce, Li-am'ın bakışlarının Sylvie'ye takıldığını fark ettim.

Daha önceki düşüncem yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Sylvie'yi Liam'la bir kere de olsa birlikte olmaya ikna edebilirim, evliliğimizin geri kalanında vicdanım rahat edecekti. Yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, yapılı ve oldukça sert bir erkekti. Sakalsız daha temiz bir görünümü vardı ve çok para kazanıyordu; bu detayın Sylvie için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Dördümüz yavaş ve acılı bir rugby maçı oynadık, hepimiz yaşımıza göre çok daha fazla efor sarf ettik. Nick öyle bir darbe aldı ki neredeyse ayağa kalkamayacaktı, dört yaş farkla en büyüğümüz olduğu için hepimiz ona takılıyorduk. Kadınlar ara sıra gelip bizi biraz neşelendiriyor, fotoğraflarımızı çekiyor ve düşüşlerimizi izleyip gülüyorlardı.

Yaklaşık on beş yıl önce üniversitede oynadığımız zaman-lardaki gibi olmasa da yine de eğlenceliydi.

Son on yılda bir kez bile ne kaçırdığımı düşünmemiştim, ta ki şimdiye kadar.

Bir saat sonra hepimiz terli, çamurlu ve neredeyse açlıktan ölecek durumdaydık. Angus iğrenç bir sarılmayla Claire'i pusuya düşürüp kollarını ona doladığında ciyaklamasına neden oldu. Sylvie ise bana ters ters bakıyordu.

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldandı. Güldüm, artık sırf onu sinirlendirmek için sarılmak istiyordum ama bunu yapmamayı tercih ettim.

Yanımda yürüyen Liam, "Ee, Sylvie. Bu koca İskoç'u Amerika'ya götürmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başını kaldırıp önce bana, sonra da Liam'a baktı. "Hayır," diye cevap verdi başını sallayarak. "Amerika'ya geri dönmeyeceğim."

"Hiç mi?"

Omuz silkti. "Bunun için pek bir nedenim yok. Ailemle iyi anlaşamıyoruz ve ben de burayı çok sevdim."

Claire arkamızdan, "Ailen hakkında bir şeyler okudum," dedi. Hepimiz ona dönünce, bize mahcup bir sırıtışla baktı. "Umarım bu konuyu açmamın sakıncası yoktur ama Killian'ın ailesi duyuru yaptığında internette gördüm. Annen ve babanın ünlü sanatçılar olduğu yazıyordu."

Tüm grup evin gri taş basamaklarında buluşurken bakışlarım karıma kaydı ve onun vereceği tepkiyi bekledim. Kız kardeşim, Sylvie'nin ailesinin sanatçı olduğundan bahsetmişti ama bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Pek umursamamıştım ve teknik olarak hâlâ da umurumda değildi. Sadece merak ediyordum.

Sylvie, Claire'e gülümsedi. "Sorun değil. Sanat dünyasında

oldukça ünlüler. Dünyanın her yerindeki müzelerde tabloları var.”

“Ama onlarla anlaşıyor musun?” diye sordu Angus.

Sylvie başını iki yana salladıktan sonra yumuşak bir sesle, “Hayır. Onlar sadece... lanet olası pislikler.”

Bu sözleri gruptakileri güldürdü ama nedense dudaklarım gülümsemek için kıtıldı bile.

Sylvie geldiğinden beri bana göt herif deyip duruyordu ve itiraf etmeliyim ki evet göt herifin *tekiydim*. Peki ya ailesi? Böyle bir tepkiyi hak edecek ne yapmış olabilirlerdi ki?

Liam göz kırparak, “O halde iyi bir şey yapmışsın,” dedi. Sylvie sadece yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu iyiye işaretti.

“Hadi içeri girip temizlenelim,” diyerek bu tatsız atmosferi bozdum.

Eve girdikten sonra hepimiz farklı yönlerde dağıldık. Ben odama doğru koşarken, diğerleri de çoğunlukla üçüncü katta bulunan misafir odalarına doğru ilerledi.

Hızlı bir duş aldıktan sonra aceleyle giyindim. Guruldayan midem, acele etmem konusunda ısrarcıydı. Martha’nın öğle yemeği için yaptığı her neyse, enfes kokusu buraya kadar gelmişti.

Tam odamdan çıkarken, koridorda az kalsın birini deviriyordum. Ufak tefek kadının Sylvie olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

Bu Claire’di.

Ellerim, onu devirmemek için tuttuğum omuzlarından hızla uzaklaştı.

“Özür dilerim,” diye kekeledim.

“Sorun değil,” diye cevap verdi rahatsız bir şekilde.

“Seni görmedim.”

“Ben sadece... etrafı dolaşıyordum,” diye cevap verdi. Duvara yaslanıp aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakırken gözleri yüzümde kaldı. Hızla koridoru taradığımda yalnız olduğumuzu fark ettim.

Nefesim kesilirken bakışlarım onun yüzünde gezindi.

“Nasılsın?” diye fısıldadı.

Yutkunabilmek için kendimi zorladım.

“İyiyim,” diye mırıldandım usulca.

Belli ki o da benden aynı soruyu bekliyordu ama sormadım. Onunla hiç konuşmamalıyım.

“Sylvie gerçekten çok hoş,” dedi, sıradan bir konuşma yaparak.

Karımın şu anda nerede olduğunu merak ederek tekrar etrafıma bakınarak, “O nerede?” diye sordum.

“Aşağıda,” diye usulca fısıldadı Claire, zar zor duyulabilecek bir sesle. “Herkes aşağıda.”

Gözlerim tekrar onun yüzüne kaydı. Duygularım çok çelişkiydi ve tarif etmesi zordu.

“Claire...” diye söze başlarken daha da geri çekilmeye çalıştım ama nedense bunu daha da yaklaşmak için bir davet olarak gördü.

“Seni özledim.”

Derin bir nefes almaya çalıştım. Bir yanımda ona onu hiç düşünmediğimi söylemek için can atıyordu. Sadece sarhoş olduğumda onu düşünürdüm ve şeytanlarım bana ne kadar yalancı ve kötü bir arkadaş olduğumu hatırlatmak için ortaya dökülürdü.

“Peki ya Angus?”

“Angus’ı seviyorum,” diye cevap verdi sanki çok belliymiş gibi. “Ama içimde her zaman senden bir parça olacak...”

Uzandı ve parmaklarını göğsüme dayadı.

Siktir. Siktir. Siktir.

“Angus beni hiçbir zaman senin kadar memnun edemez, Killian.”

Neredeyse nefes alamayacak bir halde, “Sana bittiğini söylemiştim,” diye yumuşakça cevap verdim. “Burada olmamalıydın. En yakın arkadaşlarımdan biriyle evlisin.”

Söylediklerimden cesaret alıyormuşçasına bir adım daha yaklaştı. “Bizi *bu yüzden* davet ettiğini sanıyordum.”

“Hepinizi buraya *karımla* tanıştırmak için davet ettim.” Keşke ona bu lanet partiyi vermemin tek sebebinin dünyaya berbat biri olmadığımı ve mutlu bir evliliğim olduğunu kanıtlamak olduğunu söyleyebilseydim.

İyiymişim gibi bile davranamıyordum.

“Ayrıca,” diye ekledim, “arkadaşıma bir daha bunu yapmayacağım...”

Merdivenlerden gelen bir gıcırtı ikimizin de geri sıçramasına neden oldu. Sylvie’nin bize şüpheyle baktığını görmeden önce bunu zar zor başarabilmiştik.

Claire kibar bir gülümsemeyle bana, “Seni görmek güzeldi,” dedikten sonra merdivenlere dönüp Sylvie’nin yanından geçti. Merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce ona, “Çok hoş bir çiftsiniz,” dedi.

Sık sık yüzünde beliren o soğuk ve cansız ifadeyle bana bakan karımla baş başa kalmıştım.

“Bu da neydi?” diye sordu meraklı bir bakışla.

“Hiçbir şey,” diye homurdanarak yanından geçip merdivenlerden indim.

Kolumu tuttu. “*Hiçbir şey* gibi görünmüyordu.”

Hayal kırıklığı içimde büyüyordu. Ona doğru döndüm, öfkeyle patlamaya hazırdım. Yüzüne doğru eğilerek alçak sesle, öfkeli bir hırıltıyla mırıldandım. “Hiçbir şey olmadığını söyledim.”

“Ne olduğu umurumda değil,” diye cevap verdi, yüzümü görebilmek için başını kaldırıp boynunu yana eğerek. “Sadece onu pantolonunun içinde tut ki bana borçlu olduğun şeyi kaybetmeyeyim.”

“Arkadaşımın karısını becereceğimi mi sanıyorsun?”

Alaycı bir sırıtışla başını eğdi. “Tabii ki hayır, Killian. Dediğin gibi... bu *hiçbir şey*di, değil mi?”

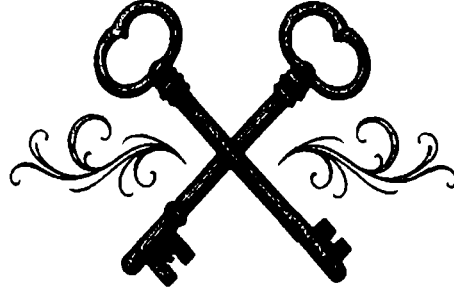
“Siktir git, sürtük,” diye homurdandım.

Gözlerini devirerek başını salladı. Beni başından savarak yanımdan geçip odasına doğru yürürken sahte bir gülümsemeyle bana bakıp, “Kimseyle yatmayacaksın,” dedi.

“Sevgilim...”

Odasında kaybolduğunda duvarda bir delik açma isteğimle savaşmak zorunda kalmıştım. Bunun yerine arkadaşlarımla –hayatımdaki *gerçek* insanlarla– birlikte olmak için aşağıya indim.

Dün gece onu bu durumdan uzaklaştırıp Liam’m sarkıntılıklarından kurtarmam büyük incelikti. Bu gece o kadar nazık olmayacaktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kahkahalar ve sohbetlerle dolu, hareketli bir gün geçiriyorduk. Arkadaşlarım yarın ayrılacaklardı ve uzun süre görüşmediğimiz için kendimi şimdiden çok kötü hissediyordum. Üniversite yıllarımızı andık, birbirimizin hayatlarını konuştuk ve bunu kesinlikle yakında tekrarlamak için planlar yaptık.

Günün geri kalanında Claire'den uzak durmayı başardım, öğle yemeğinde ya da günün ilerleyen saatlerinde arazide dolaşırken ona doğru bakmadım bile. Aynı zamanda Sylvie'den de uzak durmayı başarmıştım. Grubumuzla birlikteyken benden uzak durduğu ve genelde kadınların arasına karıştığı için onunla konuşmamamız ya da birbirimize dokunmamamız garip görünmüyordu.

Bu geceki planımız eski moda bir eğlence organize etmektir. Herkes zil zurna sarhoş olmak isterken, bu konuda yine tedirgin hissediyordum. Eskiden olduğu gibi işlerin kontrolden çıkmasına izin veremezdim.

Akşam yemeğine ilk inen bendim ve içimi kemiren kaygı hissini görmezden gelemiyordum. Bugün Claire ile konuşmamıza Sylvie'nin şahit olmasıyla ilgili bir şeyler içime sinmemişti.

Aslında kendimi kötü hissetmemi gerektirecek ne vardı ki? Claire'le olan ilişkiyi çoktan bitirmiştım.

Artık bu konuda kesinlikle kötü hissetmeme gerek olmadığını biliyordum. Ve kendimi açıklamak isteyeceğim son kişi de Sylvie'ydi.

Akşam yemeği için alt kata inen bir sonraki kişi Liam'dı. Salondaki barın yanında dururken aşağı indi ve beni derin düşüncelere dalmış halde buldu.

"Aklında ne var?" diye sordu gülümseyerek odayı geçerken.

"Pek bir şey yok," diye cevap verdim kayıtsızca.

Kendine bir içki doldururken salona doğru başını salladı. "Şu seksi karın nerede?"

Güldüm. "Hâlâ hazırlanıyor sanırım."

Liam başını sallayarak ıslık çaldı. "O benim karım olsaydı, gözümün önünden bir dakika bile ayırmazdım."

Arkadaşımın bu hafta sonu karımın güzelliği hakkında yaptığı ilk, hatta ikinci yorum değildi bu. Bu tam da olmasını istediğim şeydi ama nedense şu an beni rahatsız ediyordu.

"İstesem de onu kontrol edemem," diye sırtıarak cevap verdim.

"Endişelendiğim o değil."

Göz ucuyla bakarken Liam'ın tam olarak neden bahsettiğini merak ettim. Bu evde endişelenmem gereken başka bir adam mı vardı? Ne ima ediyordu? Arkadaşlarım flörtöz olsalar da hiçbiri kendi evimde karıma gerçekten dokunmazdı. Öyle değil mi?

Bir an için bunu bir fırsat olarak gördüm. Kabul etmem gerekirse bunu düşünebildiğim için kendimle asla gurur duymuyordum.

“Şey, bilirsin...” Sessizce geveledim. “Sylvie ve ben... bazı şeyleri açık yaşıyoruz.”

Liam kafasını kaldırıp bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre bana baktı. “Yani...” Başımı salladım.

Neyi ima ettiğimi anladığında yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Sen hâlâ sapık bir herifsin.”

“Şşt... Sesini alçalt,” diye mırıldandım. Durumu doğal göstermeye çalışarak eski arkadaşıma gülümsedim. “Bu hafta sonu kendini neye bulaştırdığını biliyor. İstedğini yapmasına izin veriyorum, o da bana izin veriyor.”

Başını kaşıdı. “Siz evli erkekleri anlamıyorum. Başka erkeklerin karınıza dokunduğunu bilmek sizi rahatsız etmiyor mu?”

Çenem kenetlendi ama içimde büyüyen endişeyi bastırabilirdim. “Bu benim açımdan sadece geri döndüğünde karıma aslında kime ait olduğunu hatırlatabileceğim anlamına geliyor.”

Liam’ın gözleri büyüdü. “İyi bir noktaya değindin.”

Alkolün kanımdaki uğultuyu dindirmesini umarak içkimi yudumladım. Böyle hissetmekten nefret ediyordum ama bu durum gerçekten de umurumda olmamalıydı. Sylvie’ye karşı romantik duygular beslemek şöyle dursun, onu çok az tanıyordum. Liam’ın yakınlığından etkilenmesini ve böylece her şeyin benim lehime sonuçlanmasını diliyordum.

Bu hafta sonu evde yaşananlar burada kalacaktı.

Kafamı kaldırdığımda kırmızımsı kahverengi bukleler gördüm. Gözlerim Sylvie’nin gözleriyle kesişti. Yanımdayken hep takındığı o soğuk ve ölü ifadeyi takındı.

Liam hâlâ odaya sırtını dönmüş olduğundan onun geldiğinden habersizdi. “Yani... bu senin için sorun olmayacağı anlamına mı geliyor?”

Karıma doğru başımı sallayarak dirseğimle ona vurdum. Liam dönüp karımı karşısında bulduğunda hemen yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Sylvie!"

Sylvie duyduğunu anlamlandırmaya çalışır şekilde yaklaşıp bir dakika daha düşüncelere dalarak bize baktıktan sonra sessizce topuklarının üzerinde dönüp yemek odasına doğru yürüdü. Bahse girerim karım bu hafta sonu saçmalığı sona erdiğinde memnun olacak ve rutinlerine kaldığı yerden devam edebilecekti.

Kalabalığın geri kalanı merdivenlerden inmeden önce Liam ile bir süre gülüştük. Çoğumuz çoktan içmiş olduğumuzdan, akşam yemeği için içeri girdiğimizde parti zaten gürültülüydü. İlk fark ettiğim şey Claire'in masada Sylvie'nin hemen yanına oturmuş olduğuydu. Ben yine başköşeye oturdum ama Sylvie'nin bana bakmasını bile sağlayamadım. Nedenini bilemem de bu beni çok rahatsız etti.

Grup çok gürültülüydü. Hepimiz oturur oturmaz Angus bir anons yapmak için çatalını bardağına vurdu. Ayağa kalkıp gülümseyerek bana baktı. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler, Killian. Eski dostlarla tekrar bir arada olmak gerçekten harika. Kadehimi sana, Sylvie'ye ve mutlu evliliğinize kaldırıyorum. Ve bu gece kafayı bulmaya!"

Herkes bir yandan içkilerini yudumlarken bir yandan da coşkulu bir tezahürat patlattı. Sylvie bile kadehindeki içkiyi tek seferde içti.

Yemekler servis edilir edilmez, akşam yemeği sohbeti içkilerin etkisiyle kaba ve uygunsuz bir hâl almıştı.

Nick bana bakarken, "Tamam, dürüst ol. Bu masada seviştiniz, değil mi?" diye sordu. Herkes gülüştü.

Sylvie'ye döndüm. Başını yana eğip yanıtlımı bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

“İki kez,” dedim.

Gruptaki herkes çılgınca alkışladı.

Nick'in kız arkadaşı gülerek, “Evet, bu güzel ve sağlam bir masa, sevişmek için mükemmel,” dedi.

Kızlar da kıkırdadı.

Sonra sıra Greg'in karısına geldi. “Tanrım, balayı dönemini özlemişim. Eminim ikiniz hâlâ hayvanlar gibi sevişiyorsunuzdur.”

Sylvie çenesini sıkıp tekrar bana doğru bir bakış attı. Beni tutan şeyin ne olduğunu anlamıyordum. Kolayca yalan söyleyebilir ve *olmayan* seksimizin ne kadar şehvetli olduğu hakkında hikâyeler anlatabilirdim. Ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu.

Sylvie devreye girerek, “Killian bana ayak uydurmakta biraz zorlanıyor,” dedi. Ağzının köşesinde bir gülümseme belirince dilimi ısırdım.

Theresa şakacı bir tavırla, “Yaş yüzünden,” diye cevap verdi. “Otuz beş yaşma geldiklerinde dayanıklılıklarını kaybediyorlar.”

“Hey!” diye söylendi Nick.

“Dayanıklılığım gayet iyi,” diye cevap verdim içtenlikle. “Anlatabilirsin, Sylvie.” Beklentiyle yüzüne baktım.

Herkes gözlerini dikmiş karıma bakıyordu.

Bir süre sonra omuz silkti. “Dayanıklılığı gayet iyi.”

“Günde kaç kez sevişiyorsunuz? Bu malikânede sadece ikiniz yaşıyorsanız, bahse girerim günde beş kez falan oluyordur.” diye sordu Greg'in karısı. Sylvie bu soruyu duyar duymaz yutkunurken boğazı hareket etti.

Dikkatini çekmek için, “İyi misin, sevgilim?” diye sordum.

“Günde üç kez mi yoksa?” diye üsteledi.

“En az,” diye karşılık verdi Sylvie, yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle.

“Yeni karın seninle ilgili her şeyi biliyor olmalı, Killian,” dedi Emma, sarhoş bir ses tonuyla. “Vahşi ve sapıkça zevklerin olduğunu mesela.”

Tepkisini ölçmek için Sylvie’ye bakarken heyecandan tenim ısındı.

Seks hayatım hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünmek komikti, ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu masanın etrafındaki insanlar bu gerçeği bilseler şok olurlardı. Şimdiden bu evin her odasında on farklı pozisyonda seviştiğimizi hayal ediyorlardı.

Claire narin parmaklarıyla şarap kadehini tutarak, “Her şeyi biliyor yani, öyle mi?” diye sordu.

Bakışlarım Claire’in yüzüne yerleştiğinde donup kaldım. Hayır, bunu yapmazdı...

Sylvie garip sessizliği doldurarak, “Şöyle diyelim...” dedi. “Çekmeceleri ya da yatakların altını karıştırmayın.”

Herkes gülerken masanın diğer ucundan ona baktığımda başım istemsizce öne eğildi. Sanki insanlara karşı beni koruyor gibi hissediyor ama bunu neden yapabileceğini asla anlamıyordum.

* * *

Yemekten sonra parti salona taşdı. Dün geceden daha karanlıktı ve Liam hoparlör sistemini nasıl çalıştıracacağını sonun-

da çözmüştü. Her yer gittikçe daha da yükselen müzik sesiyle inliyordu. Gençlik günlerimizden kalma, yirmi yıllık bir şarkının ilk ritmi duyulduktan sonra insanlar dans etmeye başlamıştı.

Yeterince sarhoş değildim. Keşke daha sarhoş olabilseydim. Viski içmeye devam etsem de bir şey beni durduruyordu. Sylvie'yi izlemeyi bırakamıyordum.

“Hadi, Killian,” diye sızlanan Emma kolumu çekiştirdi. “Dans edelim.”

Beni odanın ortasına doğru sürükledi.

“Kocanla dans etsene,” diye cevap verdim neşeli bir kahkahayla.

“O çok sıkıcı,” diye homurdandı.

Gerçekten dans etmek istemiyordum. Bu saçmalık için kendimi çok yaşlı hissediyordum. Bu şarkılar gençlik günlerimizden kalmaydı ama artık kendimi o yıllardaki adam gibi görmüyordum. Eskileri yeniden yaşamak için hiç de eğlenceli bir zaman değildi.

Zorla da olsa eşlik etmeye çalıştım. Başka bir uyumsuz çift arkamızda dans etmeye başlarken kadının bana sürtünmesine izin verdim.

Herkesin gereğinden fazla sarhoş olduğu düşünülürse, çok geçmeden sorun çıkacağını şimdiden görebiliyordum.

Dur biraz. Ne diyorum ben ya? Böyle partileri severdim. Raydan çıkan gecelere bayılırdım. Hataları, seksi, pişmanlıkları, eğlenceyi ve umursamazlığı yeniden yaşamak istiyordum.

Aniden kendimi buna meyilli buldum. İstedğim şey buydu.

Bara gidip yeni bir şişe açtım ve bardağımı fazlasıyla doldurdum. Arkamı döndüğümde Liam'ın Sylvie'nin yanında

oturduğunu fark ettim. Hatta sadece oturmuyor, koluna dokunuyordu.

Şimdiye kadar onu soğuk bir şekilde karşılamıştı ama Liam onu güldürecek bir şey söylediğinde alt dudağını dişlerinin arasına alıp utançtan olsa gerek yüzü kızardı.

Birden karımın ne duymuş olabileceğini öğrenmek için can atmaya başlamıştım.

Bu merakımı bastırarak bir bardak viski daha içip alkolün vücudumu uyuşturmasını bekledim.

Derme çatma dans pistinde bir şarkı daha başladı.

Bir dolu bardak daha boşaltıldı.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Oda mavinin tonlarına doğru yumuşamaya başlamıştı. Karanlık ve pusluydu ama alkol istediğim kadar etkisini göstermiyordu. Sanki hâlâ her şeyi çok net görüyordum.

Etrafımdaki herkes sarhoştı.

Biriyle dans ediyordum. Parmakları gömleğimin içinde dolaşırken gülüyordu. Başının üzerinden bakınca Theresa'yı Angus'ın kucağında gördüm ve aklımın bir köşesinde bu görüntünün yanlış olduğunu biliyordum; Theresa, Nick'in sevgilisiydi.

İki yıl önce bu hiç de yanlış karşılanmazdı. Her zaman yaptığımız şey tam olarak buydu. Tüm çizgileri bulanıklaştırıp her seferinde vazgeçmeden sevişmiştik.

Vahşi ve evcilleşmemiştik.

Ama ben değişmiştim. Bu partinin bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Sylvie neredeydi?

Elleri gömleğimde olan kadından uzaklaşıp tökezleyerek odadan çıktım. Koridor çok uzun gelmişti ve karşı uçtaki merdivene doğru baktığımda içimi bir korku kapladı.

Sylvie ve Liam yukarıda mıydı?

İstediğim şey aslında buydu.

Ama şimdi istemiyordum.

Bu duygular içimde adeta birbirleriyle savaşıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları birbirinden ayıramıyordum.

İkisini kendi gözlerimle görmek için koridordan merdivenlere doğru tökezleyerek ilerledim. İki adım atmıştım ki bir çift yumuşak el daha belime dolandı.

Sylvie.

“Buraya gel...” diye usulca fısıldayıp beni karanlık bir odaya çekti. Bir depo dolabıydı, ama daha itiraz edemedi beni kendine doğru çekip tutkuyla ve ihtiyaçla öpmeye başladı.

Öpüşmeye teslim oldum, yoğunluğun beni bu karanlık denize sürüklemesine izin verdim. Dudakları çok iyi gelmişti ve onun Liam’la bir yerlerde olması gerektiği gerçeğine odaklanmışken o buradaydı. Burada, benimleydi.

Kahretsin, istediğim bu değildi. Ama kendimi durduramıyordum.

“Tanrım! Lütfen dokun bana. Sana ihtiyacım var,” diye inledi öpüşürken. Bu söyledikleri kulağa çok yanlış geliyordu.

Ama ne kadar yanlış olduğunu düşünsem de kendime engel olamayacak kadar sarhoştum.

Elimi tutup bacaklarının arasına götürdü ve parmaklarımı külotunun nemli bölgesine doğru itti. Benim için o kadar ıslanmıştı ki, bunu hissettiğimde bir inilti çıkardım.

Sylvie’ye karşı hissettiğim bu duygulara anlam veremiyor-

dum. Bu nefret dolu arzuyu. Ona sahip olma, ona hükmetme, boyun eğmeye zorlama, onu sadece *benim* yapma ihtiyacını. Onu istemiyordum. Onu umursamıyordum. Sadece ona *ihtiyacım* vardı.

Bu düşünceyle aletim pantolonumun içinde taş gibi sertleşmişti. Daha önce hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim. Dik başlı, inatçı karımı bana itaat etmesi için becerme fikriyle kasıklarımnda bir ateş alevlendi.

Ne yaptığımı anlayamadan parmağım onun içindeydi. Koluma yapışmış, inliyor ve sızlanıyordu. Ve aniden bunun çok *kolay* olduğunu fark ettim.

Bir şeyler eksikti.

Benimle savaşıması gerekiyordu.

“Seni çok özledim,” diye mırıldandı. “Lütfen becer beni, Kilian.”

Elimi elbisesinin altından çektim. “Lanet olsun!” diye inlerken sırtım duvara çarptı ve ne yaptığımı tam da o an anladım.

“Ne oldu?” diye mırıldandı.

“Claire?”

“Evet, tabii ki. Başka kim olabilir ki?” diye sorarken sesi duygusallıktan çatallaşıyordu.

Bir anda kalbim paramparça oldu.

“Gitmeliyim,” diye kekeleyerek kapıyı açtım ve neredeyse dolaptan koridora düşüyordum. Salondan inilti ve seks çığlıkları yükseliyordu.

Sylvie hangi cehennemdeydi?

Arkamdan gelen sesleri duyduğumda merdivenlere doğru bir adım attım. Döndüğümde açık kapıdan dışarıda iki silü-

et gördüm. İki vücut birbirine yapışmış, neredeyse tek vücut gibiydi.

Kapıya yaklaştıkça içimdeki öfke kaynamaya başladı. Dışarı fırlamamamın tek nedeni bir parçamın bunu bilmek istemesiydi. Liam'ın kendisine dokunmasına gerçekten izin verirmiydi?

Aklımın bir köşesinde istediğimin bu olduğunu hatırlıyor ama nedenini bir türlü adlandıramıyordum.

Kadının ellerini adamın göğsüne bastırdığını gördüm silüette. Onu alçak duvara doğru sıkıştırmıştı. Dudaklarını onun kine doğru eğdi.

“Yapamam,” dedi, sadece Sylvie'nin yapabileceği soğukkanlı bir meydan okumayla.

“Hadi bebeğim. Sana kendini çok iyi hissettireceğim,” diye mırıldandı adam.

Öfke içimde dinamit gibi patladı. Daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Birdenbire yavaş tempomu koruyamadım. Adeta koşuyordum.

Liam'ı yakasından tutup Sylvie'den uzaklaştırdım.

“Az önce karıma ne *dedin* sen?”

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, yüzünde büyük bir şok vardı. “Vay canına, dostum. Sorun olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Sana yapamam dedi,” diye çıkıştım.

“Tamam, tamam,” diye kekeledi.

“Killian, kes şunu!” Sylvia kolumu çekti. “Sadece konuşuyorduk.”

“Sadece konuşmuyordunuz, Sylvie. Seni becermeye çalışıyordu.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim!” diye tersledi.

“Yukarı çık!” diye hırladım ona doğru.

Bir an için gücenmiş gibi göründü. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!”

Dişlerimi sıkarak Liam’ın yakasını bırakıp dikkatimi Sylvie’ye verdim. Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkelenmiştim. Kolunu kavrayıp onu evin içine, uzun koridorun sonuna kadar sürükledim. Yol boyunca bir yandan ayaklarını yere vuruyor, bir yandan da kolumu tokatlayıp bağıırıyordu.

“Bırak beni, seni lanet olası hayvan!”

Ama durmadım. Tek görebildiğim Liam’ın ellerini bedenine değdirmesine izin verdiğıydi. Benim olması gerekeni almasına izin vermesiydi. Beni aptal yerine koymasıydı.

Yatak odasına ulaştığımızda onu içeri fırlatıp kapıyı arkamdan çarparak ikimizi de odaya kilitledim.

Kolunu geri çekti ve yüzüme doğru elini savurdu. Hissetmedim bile.

“Neyin var senin?” diye bağırdı. “Herkes iyi vakit geçiriyordu ve *sen* bunu mahvetmek zorundaydın! Berbat durumdaysm, Killian!”

“*Evimde* başka bir adamın seni becermesine izin vermek üzereydin!” diye karşı çıktım, sesim o kadar yüksekti ki neredeyse duvarları titretecekti.

“Aşağıda herkes birbiriyle sevişiyor, Killian! Bunun ne tür bir parti olduğunu anlayamayacağımı mı sanıyordun? Beni Liam’a doğru nasıl ittiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Ona ne söylediğini biliyorum, Killian! Açık bir ilişkimiz olduğunu söyledin ve bana yaklaşması için onu *sen* cesaretlendirdin! İçten içe beni becermesini *dilediğini* biliyorum, çünkü

bu senin için istediğin kişiyi becermek için bedava bilet olacaktı!”

“Hayal görüyorsun!” Ben de onun öfke seviyesine karşılık vererek bağırdım.

“Ben mi *hayal* görüyorum?” diye karşılık verdi. Gözleri öfkeden çılgına dönmüş vaziyetteydi ve bunun bitmesini istemiyordum. Kavga ettiğimizde yüz ifadesindeki ateşi sevmiştim. “Çok çıkarıcı ve cahilsin! Tanrım, senden *nefret* ediyorum!” Sesi artık çığlık çığlığaydı ve misafirlerimizin bizi duymamasına imkân yoktu.

Hâlâ sarhoş olsam da böylesine ateşlenmiş haliyle ilgili hissettiğim bir şey ona dokunmak istememe neden oldu. Bu istek sadece cinsellikle ilgili değildi, çaresiz bir şekilde ona sadece dokunmak istiyordum. Ona doğru uzanarak tekrar kolundan tuttum ve kendime çektim. Hemen karşı koydu.

“Çek ellerini üzerimden!” diye bağırarak kollarını kurtarmaya çalıştı.

Kolunu sıktım ve yüzüne doğru eğilerek alay ettim. “Sen benim karımsın ve sana istediğim kadar dokunabilirim.” Bunu sadece öfkesini körüklemek için söylemiştim. Bunu yapmak çok kolaydı.

Gözlerimin içine bakarken burun delikleri genişliyor ve azı dişleri gıcırdıyordu. İçten içe gerçekten ne kadarını yapabileceğimi merak ediyordu. “Bana dokunursan yemin ederim uykunda ölürsün,” diye mırıldandı kin dolu bir ses tonuyla.

“Senin gibi çirkin, bencil biriyle evli olmaktansa ölmeyi tercih ederim,” dedim. Bu bir oyun gibiydi. İkimiz de tatmin olana kadar bir hakaret diğeriyle yer değiştiriyordu. “Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

“Güzel!” diye tersledi. “O zaman Liam’ın yanına geri döneceğim.”

Uzaklaşmaya çalıştı ama onu yine kendime doğru çektim. Bunu yaptığımda gözlerinin nemli olduğunu fark ettim. Söylediğim bir şey sinirlerine dokunmuştu.

“Cesedimi çiğnemen lazım!” diye bağırdım. Bir kolunu bana doğru uzattı. Yüzüme temas edemeden bileğinden yakaladım.

“İstediğin bu, değil mi?” diye bağırdı. “Arkadaşının beni becermesini istiyorsun, böylece benden kurtulabilirsin. Her zamanki gibi yaşamaya devam et, Killian. Böylece hiçbir şeyin değişmesi gerekmez.”

Çığlık attıkça, ikimiz de daha fazla mücadele ediyorduk. Onu sakinleştirebilmemin tek yolu onu yatağa yatırıp bedenimi onunkinin üzerine kapatmaktı. Bileklerini avuçlarımın içine alarak başının üzerinden yatağa sabitledim.

Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıyken birdenbire bağırmayı bıraktı ve sessizliğe gömüldük. Vücudunun benimkinin altında olmasının verdiği his dayanılmazdı. Ona kıyasla kendimi çok büyük hissediyordum ama onu ezmediğimi biliyordum. Benim cüsemle ve ona verdiğim diğer her şeyle başa çıkabilirdi.

Yine gözlerindeki nemi fark ettim. Gözlerini kırptığında bir damla gözyaşı yüzünün kenarından aşağı yuvarlanıp saçlarının arasında kayboldu. Onu gerçekten incitecek ne söylemiş olabilirdim ki?

“Ne yaptığımı neden bu kadar önemsiyorsun?” diye sorarken ses tonundan nefret damlıyordu.

“Önemsemiyorum,” diye karşılık verdim.

Hayat dolu gözleri bir an için gözlerimle buluştu. Nefesle-

rimiz normale dönerken birbirimize bakıyorduk. Sonunda, “Lütfen bırak beni, Killian,” diye mırıldandı.

Dikkatlice bileklerini bırakıp bedeninden uzaklaştım.

Başka bir şey söylemeden, kapıyı arkasından çarparak banyoya doğru yürüdü.

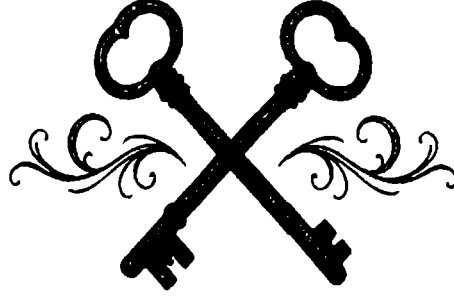
Dışarı çıkmasını beklerken bayılmamak için kendimi zor tuttum. Çıktığında üzerinde dün geceki pijamaları vardı. Beni sessizlikle cezalandırarak yattığı tarafa yürüdü ve yatağa uzandı. Sırtı bana dönük şekilde yastığını tekrar yumruklarken homurdanıyordu.

Kıyafetlerimi iç çamaşırlarıma kadar yırtarcasına çıkarırken sendeledim. Işığı kapattıktan sonra karımın yanındaki yerime uzandım.

Bu geceki davranışlarım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini bilsem de öyle hissetmiyordum. Dürüst olmak gerekirse kafam hâlâ karışık. İşlerin doğru mu yoksa yanlış mı gittiğini anlayabilmiş değildim. Tek bildiğim, bu kadın söz konusu olduğunda kafamın her gün biraz daha fazla karıştığıydı.

ÜÇÜNCÜ KISIM
Sylvie

ON ALTINCI BÖLÜM

Parke zemindeki tanıdık topuk tıkırtısı beni kitabımdan çekip aldı. Kütüphanedeki koltuğa uzanarak dikkatimi tekrar okuduğum kitaba vermeye çalışarak, Anna'nın beni bulmasını bekledim. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve bunu bütün hafta boyunca devam ettirerek beni şimdiye kadar hissettiğim en kötü mevsimsel depresyona sürüklemişti. Günlerdir güneşi görmemiştim – yoksa artık haftalar mı olmuştu?

“İşte buradasın,” dedi zoraki olduğu anlaşılan neşeli bir ses tonuyla kütüphaneye girerken. Onu karşılamamı bekliyormuş gibi bir tavırla kapının yanında durdu.

“Selam,” diye geveledim, az önce okuduğum sayfaya geri dönerek. “Ne var ne yok?”

“Killian nerede?” diye sordu.

Ona doğru dönerek, “Ben nereden bileyim?” diye cevapladım.

Killian'ı gerçekten de günlerdir görmemiştim. Burada, evde olduğunu biliyordum. Her gün etrafımdaki hareketlerini hissediyor ya da duyuyordum. Ama birbirimizi görmüyor ve dolayısıyla konuşmuyorduk. İstemeye istemeye birlikte yaşamaya devam ediyorduk.

İki ay önce vahşi bir hayvan gibi beni yatağa yapıştırdığı o geceden beri onunla göz teması kurduğumu bile sanmıyordum. O gece Killian'la arama *gerçekten* mesafe koymam gerektiğini anlamıştım. Tehlikeli ya da zalim olduğu için değil, kolayca tehlikeli bir bölgeye girebileceğimiz için bunu yapmalıydım.

Özellikle tartışmalarımız şiddetlendiğinde, neyin nefret neyin tutku olduğunu anlamak zorlaşıyordu. Aramızdaki bu şey, durmadan yayılan bir ateş gibiydi ve kibriti her yaktığımızda nerede biteceğini asla bilemiyordum. Ona yumruk atma arzusu ve onu öpme arzusu aynı duyguyu hissettirmişti.

“Kardeşim nasıl?” Anna kendini bir koltuğa bırakırken sormuştu.

Kitabımı masaya bırakıp doğruldum ve sabırsızlıkla ona baktım. “Onun gerçekte kocam *olmadığının* farkındasın, değil mi? Onun nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikrim yok, Anna. Konuşmuyoruz. Arkadaş bile değiliz.”

Beni başından savarken, gözünün önünde duran gerçeği görmezden gelmeye çalıştığı hissine kapıldım. “Bunu biliyorum. Sadece demek istediğim... evden hiç ayrıldı mı?”

Sinirli bir şekilde içimi çekerek kaşlarımı çattım. “Hayır. Ve hazır konu açılmışken...” Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırırken ses tonum artık öfkeliydi. “Neden bana bundan bahsetmedin? *On* yıldır evden çıkmadığından?”

Anna yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bunun doğruluğundan emin değildim. Hiçbirimiz değildik. Şüphelerimiz vardı ama nereden bilebilirdik ki?”

“Ne bok oldu? Nasıl *bilemediniz*?”

Oturduğu yerden fırladı ve odada volta atmaya başladı.

“Killian henüz on sekiz yaşındayken ailemiz bir araba kazasında öldü. Geri kalanımız da teyzemiz ve amcamızla yaşamaya gitti ama Killian burada kaldı. Onlar öldükten sonra çok farklı bir insana dönüştü. Eskiden çok mutlu ve hırslıydı. Sonra, sanki... dağıldı. Üniversiteye gitti ve sürekli partiler verdi. Çok fazla içti ve yanıma gelmeyi bıraktı.”

Öne doğru eğilerek her kelimesine kulak verdim, Killian'ın bu kadar acı çektiğini düşündükçe midemi kemiren pişmanlık duygusunu görmezden gelmeye çalıştım. Hem de bu acıları tek başına çekmişti.

“Peki, şimdi bunu neden yapıyorsun? Neden evini elinden almaya çalışıyorsun?” diye sordum.

Gözleri sıkıca kapanırken yüz hatlarma kazınmış acıyı görebiliyordum. “Onun gitmesini asıl isteyen teyzem.”

Anna tekrar yerine oturdu, gözlerindeki rahatsız olmuş ifadeyi anlayabiliyordum. “İki yıl önce kardeşim Declan, Killian'ın partilerinin ne kadar kontrolden çıktığını fark etti. Detaylara girmeyeceğim ama ailemizin evini...” Yanakları kızarmaya başladığında sesi alçaldı.

“Ailenizin evini mi?” diye ısrar ettim.

“Fark etmez,” diye yanıtladı, cevabı elinin tersiyle iterek. “Mesele şu ki teyzem aile evimizin bir tür seks kulübü gibi muamele görmesini istemiyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadın ağzını her açtığında söylediklerine daha da sinirleniyordum. Ne tür bir aile birbirine bu şekilde davranabilirdi ki? Nasıl hem onu çok sevdiklerini iddia edip hem de ona zarar vermek isteyebilirlerdi?

“Burası *onun* evi,” dedim, biraz yüksek çıktığını fark ettiğim

bir sesle. Elimi kanepenin koluna vurdum. “Yasal olarak onun, değil mi? Yani ne isterse yapabilir. Bu *sadece* bir ev. Peki ya burayı terk etmezse? Hayatında ona huzur veren tek şey bu ev olabilir, ama siz –onu sevmesi gereken insanlar– burayı elinden almaya çalışıyorsunuz. Killian gerçekten acı çekiyor olabilir ve siz sadece onu daha fazla incitmek istiyorsunuz! Neyiniz var böyle?”

“Burada neler oluyor?” diye gürledi derin bir ses kapı aralığından. Sylvie ve ben dönüp baktığımızda Killian’ın orada durduğunu ve öfke dolu bir ifadeyle bizi izlediğini gördük.

“Killian,” dedi ayağa kalkarken usulca.

Killian, Anna’yı görmezden gelip gözlerini bana dikti. “Neden kız kardeşime bağıırıyorsun?”

“Ben...” Kelimeler dilime dolandı. *Neden* az önce ona bağıırıyordum ki?

“Sorun yok, Killian. O sadece seni savunuyordu.”

“Hayır savunmuyordum,” diye itiraz ettim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kıs kıs güldü. Kanım anlamadığım bir öfkeyle kaynamaya başladı.

“Tatil yaklaşıyor,” dedi Anna. “Lorna Teyze ikinizi de Hogmanay partisinde görmeyi çok istiyor.”

“Hayır,” diye yanıtladı Killian, Anna daha konuşmasını bitirmeden.

“O da ne?” diye sordum.

“Yılbaşı gecesi kutladığımız geleneksel bir festival,” diye karşılık verdi hoşnutsuz bir ses tonuyla.

“Bunu bir düşünür müsün lütfen?” diye yalvardı Anna.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzündeki savaşı düşünceleeri fark ettim. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Mesele

sadece bir yıl evli kalmak değildi. Bu, ailesine uslandığını kanıtlamakla ilgiliydi. Evi elinde tutmaya hakkı olduğunu göstermekle ilgiliydi.

Tabii ki... *ona* göre plan buydu.

Hiç kimse için durulup durulmadığı ya da daha iyi olup olmadığı önemli değildi. Önemli olan evi Killian'ın elinden alıp kendi ellerine geçirmekti.

“Peki,” diye mırıldandı. “Bunu düşüneceğim.”

Anna rahatlamış görünerek, “Teşekkür ederim,” dedi.

Killian odadan çıkmadan önce bakışlarını bir an için yüzümde gezdirdi. Gözlerinin ne kadar etkileyici olabileceğini neredeyse unutuyordum.

“Benim hakkımda konuşmayı kes,” dedi kapıdan çıkmadan önce.

Kitabım hâlâ kucağımdayken koltuğa oturduğumda odayı bir sessizlik kapladı. Anna ile yaptığım konuşmadan kalan öfke iliklerime kadar işlemişti.

İkimiz de konuşmadan önce Killian'ın evi terk ettiğini haber veren ön kapının kapanma sesini duyana kadar bekledik.

“Kendini kötü hissetmiyor musun?” diye fısıldadım. “Ona yaptığın şey için? Bu sahte evlilikle onu kendi evinden çıkarcığın için?”

“Bunu anlayamazsın!” dedi sadece.

Bunun muhtemelen aileme ve evlatları olarak beni ne kadar az önemsediklerine yönelik bir iğneleme olduğunu biliyordum. Fakat Killian'a bunu neden yaptığımız konusunda yalan söylemenin nasıl bir önemseme göstergesi olduğunu asla anlayamayacaktım.

“Lütfen Sylvie,” diye mırıldandı usulca. “Ona yardım etmeye

çalışır mısın? Onu o partiye katılmaya ikna et, ben de anlaşılmayı güzelleştireyim.”

Başım dikleştirdi. “Ne kadar?”

“On bin,” diye açık açık cevap verdi.

“Beni dinlemeyeceğini biliyorsun,” diye itiraz ettim. “Benden nefret ediyor.”

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde, yüzünde bir parça tebesüm olduğunu görünce şaşırdım.

“Senden nefret etmiyor,” dedi. “En azından senin düşündüğün kadar değil.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Sana bunu düşündüren ne?”

“Sana nasıl baktığını görüyorum. İkiniz düşündüğünden daha çok benziyorsunuz. Eğer senden hoşlanmasaydı, seninle tartışmaya zahmet etmezdi. Senin duygularını incitmekten korkmuyor, çünkü bunu kaldırabileceğini biliyor. Senin gücünü görüyor, Sylvie. Ve bir yılın sonunda Amerika’ya döndüğünde seni özleyeceğine gerçekten inanıyorum.”

Masadan çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. “Onu ikna edebilecek biri varsa o da sensin,” dedikten sonra çıkıp gitti.

Anna gittikten sonra sanki tüm sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Düşünceler içinde kaybolmuşum, sanki bir harita üzerinde bir şeyi saptamaya çalışıyormuşum gibi her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyordum. Bu konudaki hislerim neydi? Kilian, bu evlilik, bu ev hakkında gerçekten ne düşünüyordum?

Duygularım dağınık ve karmaşıktı. Çok uzun zamandır bu evdeydim. O kadar uzun süredir bu işin içindeyim ki artık çıkış yolunu bulamayacağımı düşünüyordum. Sonundaki ödül üç ay önce olduğu kadar parlak gelmiyordu.

* * *

Can sıkıntısı bir hastalık gibi kemiklerime işlemiştı. Konuşmadığımız o geceden beri ilk kez bile isteye Killian'la kavga etmeyi düşündüm, çünkü en azından yapacak bir şeyim olurdu. Ama sonra onunla her kavgamızın tehlikeli bir şekilde alevlendiğini hatırladım. Ve bu da geçmemem gereken bir çizgiydi.

Bu çizgiyi geçersen kocamla sevişmem gerekebilirdi ve bu da berbat bir fikirdi.

Romanım üzerinde çalışmayı denedim. Ancak dizüstü bilgisayarımı açmak genellikle bir arama motoru açmama yol açıyor ve bu da bir zaman yolculuğu simülasyonunda sıkışıp kalmışım gibi, bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim insanların hayatlarının gözümün önünden geçmesine neden oluyordu.

Onlar Burning Man'de ya da Bali'de bir tatil köyündelerdi. Bense bir Charlotte Brontë romanının ortasına düşmüş gibi on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir İskoç malikânesinde harcanıyordum.

Dokuz ay kalmıştı. Bunu yapabilirdim. Dayanabilirdim.

Kütüphanedeki kanepeye uzanıp ateşin çıtırtısını dinlerken etrafımdaki raflarda duran yüzlerce kitaba dalgın dalgın göz gezdirdim. Kelimelerin hepsi gökyüzündeki anlamsız yıldızlar gibi birbirine karışıyordu.

Okuduğum kitap benim için çok sıkıcı ve politik olmaya başlamıştı. Ateşli bir aşk ilişkisi hakkında müstehcen bir şeyler okumak istiyordum ama yazar savaştan sonra Rus siyasi ikliminin iç işleyişini araştırmayı seçmişti ve devam edemeyeceğimi anlayıp bıraktım.

Şu anda hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Ta ki gözlerim diğerlerine hiç benzemeyen bir başlığa takılana kadar.

Boyun Eğme Sanatı.

Doğrulup gözlerimi kısarak kitabın başlığına tekrar baktım. Kitabın sırtı koyu kırmızı, isminin yazılışı ise anlamlı ve gösteriliyordu. Arıcılıkla ilgili bir kitapla klasik bir roman arasında bir şeydi. Koltuktan kalkıp kitabı raftan almak için odanın diğer tarafına yürüdüm. Kitabın ön yüzündeki resimde kırmızı saten şeritle birbirine bağlanmış bir çift bilek vardı.

Şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. Killian'ın gizlice odaya girmediğinden emin olmak için hızla etrafımı kontrol ettikten sonra kitabı açtım.

İçinde resimler ve çoğunlukla metinler yer alıyordu. Çizimler açık saçık olmasa da cinsellik içeriyordu.

Başını eğip diz çökmüş bir adam.

Bir kadına şehvetle bakan başka bir kadın.

Bağlanmış ve havada asılı duran çıplak bir kadın.

Bu kitap Killian'a mı aitti? Gerçekten bu işlerle ilgileniyor muydu? Karyolanın demirine bağlanmış deri bir kayış bulmuştum ama o herhangi bir şey olabilirdi. Başka birine de ait olabilirdi. Belki Anna'nın herkesten gizlediği sapkın bir tarafı vardı.

Birden aklıma Killian'ın beni boyun eğmeye zorladığı görüntüler geldi ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Bunları yapabileceği kadınlardan mı hoşlanıyordu? Claire de bunları yapabildiği kadınlardan biri miydi?

İşte bu yüzden asla *gerçekten* birlikte olamazdık. Benim üzerimde böyle bir kontrolü olmasına asla izin veremezdim. Bir şey "kazandığını" düşünmesine de izin vermek istemezdim.

Sonra o gece üzerimdeki ağırlığını hatırladım; adrenalimin yükselişini, kalbimin çarpışını, karnımda uyanan heyecanı...

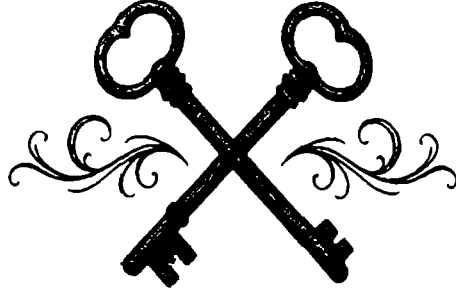
Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi pencereye çekti. İlk fark ettiğim şey yağmurun dindiği oldu. Camlardan ışık parıltısı süzülürken, içimden bir ses güneş ışığı ihtimalini sevinçle karşıladı.

Pencereye yürüyüp evin arkasındaki tarlaların ıslak ağaçlarına baktım. Sonra çimlerin arasından eve doğru yürüyen Killian'ı gördüm.

Saçları açık, yağmurdan sıırıslılam olmuş ve geriye doğru savrulmuştu. Beyaz gömleği vücuduna sıımsıkı yapışmış, ıslak ve şeffaftı. Eve doğru yürüyüşünü merakla izlediğime inanamıyordum.

Hayatımda Killian gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Zevksiz, inatçı ve öylesine cüretkârdı ki sinir bozucuydu. Ama ne istediğini çok iyi biliyor ve izin isteme zahmetine bile girmeden istediği her şeyi alıyordu. Başka kimseyi değil, gerçekten kendini önemsiyordu.

Ve gerçek şu ki, eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim belki de gerçekten hoşlanabilirdim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dolabımdan atkımı kaptığım gibi boynuma doladım. Odamdan çıkarken koridorda bir kapının daha kapandığını duyduğumda iki kapı ötede Killian'ı gördüm.

Bir an durup birbirimize baktık. Artık aynı anda aynı yerde bulunmamız nadiren gerçekleşiyor ama bu da her seferinde biraz tedirgin edici oluyordu. Vahşi yeşil gözleri bir an için gözlerime dikildi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu gözleri vücudumda gezindikten ve kışlık botlarımı fark ettikten sonra.

“Alışveriş yapmak için şehre gidiyorum,” diye cevap verdim.

Karşılık vermeden sadece bakmaya devam etti. Ben de kayıtsızca, “Gelmek ister misin?” diye sordum.

Yüzünde aniden beliren bir tedirginliğin ardından, “Tabii ki hayır,” dedi.

Ona doğru bir adım atarak, “Sorun ne?” diye sordum. “Küçük bir alışverişten mi korkuyorsun?”

Başını eğip bana gayet ciddi bir ifadeyle baktı. Saçlarının yarısının başının arkasında topuz yapıldığını, geri kalanının da omuzlarına döküldüğünü fark ettim. Amaçsız bir şekilde uzanıp parmaklarımla saçlarını karıştırmaya başladım.

“Saçlarını kestirmen gerek.”

Bakışları parmaklarımı takip edip yüzüme kaydı, neden dokunduğum konusunda onun da en az benim kadar şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Doğal olarak uzanıp asi buklelerimden birini çekiştirdi.

“Senin de öyle.”

Alaycı bir ses tonuyla, “Birbirimizin saçlarını kesmeye ne dersin?” diye sordum.

Neler oluyordu böyle?

Tedirgin bir şekilde güldü. Onun bile kafası karışmıştı. Burada durmuş, hakaretler savurmadan gündelik bir sohbet içinde birbirimize takılıyorduk. Sanırım dün o kitabı bulmak Killian’a bakış açımı bir şekilde değiştirmişti. Tam olarak nasıl hissettiğimden emin değildim. Neredeyse merakım nefretimin önüne geçmiş gibiydi.

“Tamam, peki... Gelmek istemediğinden eminsen...” Bece-riksizce merdivenlere yöneldim ve yüzünde bir tereddüt belirtisi gördüğüme yemin edebilirdim.

Üç aydır ilk kez, onu burada yalnız bıraktığım için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

“İyi eğlenceler,” diye mırıldandı ve ben merdivenlerden inip şoförümüz Peter’ın beni beklediği ön kapıya doğru yürürken arkasını dönüp gitti.

Bu suçluluk duygusu şehre giderken de içimdeydi. Alışveriş yaparken bile oradaydı. Hiçbir şey ilgimi çekmedi. Mağazalar ve restoranlarla dolu bir cadde vardı ve yaya yolunun ortası boyunca unlu mamuller ve süs eşyaları gibi tatil ürünleri satan tezgâhlar bulunuyordu.

Bizim oralarda Noel’i pek sevmezdim. New York’ta Noel

ruhunu hissetmemek çok zordu. Ama burası farklıydı. Rockefeller Center'daki gibi Noel ağacı yoktu ama daha ilginç ve rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Bir giyim mağazasından çıktıktan sonra el yapımı deri eşyalar, cüzdanlar, kemerler ve başka şeyler satılan tezgâhların birinde durdum. Gözlerim çok büyük bir çift kahverengi deri eldivene takıldı. Bir süre parmaklarımı yumuşacık dokusunda gezdirdikten sonra elime aldım.

Killian'ın ellerini düşündüm. Düğün günümüzde ellerimi tuttuğundaki ağırlığını ve o gece avucundaki açık yarayı sardığımda hissettiğim dokusunu hatırladım.

Sonra onları kolumda ve belimde hayal ettim.

Bu sadece bir anı olsa da zihnime demir bir damga gibi kazınmıştı. Ellerimi yatağa sabitlediklerinde nasıl hissettirdikleri de hâlâ aklımdaydı. Benimkinden çok daha büyüklerdi. Elleriyle çok şey yapabilirdi ama bana karşı asla acımasızca kullanmazdı. Beni tuttuğunda bile gücünde özen vardı.

“Bunları satın almak ister misin, canım?” diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın.

Açıktaki kalan elimi eldivenlere bastırıp boyut farkını hesaplamaya çalıştım. Uzun parmakları benim incecik parmaklarımı gölgede bırakıyordu.

“Evet, lütfen,” diye gülümseyerek mırıldandım ona bakarken. Çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım ve ona iki banknot uzattım. “Üstü kalsın.”

“Teşekkür ederim,” diye tatlı tatlı cevap verdi. Sonra bana eldivenler için bir poşet uzattı. “Mutlu Noeller, canım.”

“Mutlu Noeller.”

Ne yazık ki eldivenler, içimi kemiren suçluluk duygusunun

yerini doldurmuyordu. Bana ne olmuştu böyle? Kasabaya geldiğim için neden kötü hissediyordum ki? Gerçekten gelmek istiyormuş gibi değildi. Eğer isteseydi, bunu söyleyebilirdi. Resmen rica etmiştim.

Ayrıca zaten *benimle* gelmek istemezdi. Eminim bir gün Killian evden çıkma korkusunu aşacak ve bu da muhtemelen üniversite arkadaşlarıyla bir rugby maçına katılmak için olacaktı. Hoşlanmadığı Amerikalı bir kızla alışveriş yapmak için olmayacağı kesindi.

“Sylvie?” Arnavut kaldırımını zeminden başımı kaldırdığımda bir vitrinin yanında duran tanıdık bir kadın gördüm.

“Claire?” diye tereddütle cevap verdim.

Gülümseyip kalabalığı yararak bana sarıldığında, bu kadın hakkında ne hissetmem gerektiğini hızlıca çözmeye çalıştım. Çünkü doğal tepkim, onun kocamı becermeye çalışan yalancı, aldatan bir yuva yıkıcı olduğunu *düşünmektir*. Ama Killian benim kocam değil, orası da benim evim değildi.

Yine de ondan nefret ediyordum.

Hızlı kucaklaşmamızdan ayrıldığında omuzlarımı tutup bana sevimsiz bir şekilde sırtıttı. “Nasılsın?”

“İyiym,” diyerek cevap verdim, onun zoraki coşku seviyesini karşılayamayarak.

“Killian nasıl?” diye sorduğunda gülümsemem kayboldu.

“Gayet iyi,” diye mırıldandım duygusuzca.

“İyi.” Yanıtını uzatarak verirken onun adını söylemesine vereceğim tepkiyi ölçtüğü belliydi.

Ondan hoşlanmadığımı biliyor olmalıydı. Neden bu sahte oyunlara gerek duyuyordu ki? Onu koridorda Killian ile yakalamıştım. O gece onu dolaba nasıl çektiğini duymuştum.

Ayrıca onu orada bir şey yapacak kadar uzun tutmadığını da biliyordum –bu da Killian’ın onu geri çevirdiği anlamına geliyordu– tabii ki istemediğinden değil, sözleşme yüzünden bunu yapmamıştı.

Ama Claire bu detayları bilmiyordu. Aklınca Killian’ın beni daha çok sevdiğini düşünüyor olmalıydı ve bu bana kendini beğenmiş bir gurur yaşatmıştı.

“Seninle gelmedi mi bugün?” diye sordu, gözleri kalabalığı tarayarak.

Azı dişlerimi sıktım. “Hayır. Evde kaldı.” *Ev* kelimesinin altını çizdim. *Bizim evimiz.*

“İşin var mı?” diye sordu. “Bir şeyler içelim.”

Bu kadınla bir şeyler içmek istemesem de bana söyleyeceklerini duymak istiyordum. Merakım her zaman beni yeniyordu.

“Kulağa harika geliyor,” diye yalan söyledim sahte bir gülümsemeyle.

Yakındaki bir bara doğru yürürken yolu o gösterdi. İçeri girdiğimizde paltolarımızı ve atkılarımızı kapının yanındaki kancaya astık. Sonra boş bir masa bulup karşılıklı oturduk. Barmen bize birer bira getirdi ve ben de Killian’ın eldivenlerini yanıma koydum.

Bir süre havadan sudan konuştuk. Claire bana restoran işletmeciliğindeki işinden bahsetti. Ben de ona New York’taki hayatımdan ve bir yılı aşkın süredir dokunmadığım bir roman üzerinde nasıl çalıştığım söz ettim.

Konuşmamızda bir duraklama olunca, onun daha skandal bir konuya atlamaya hazır olduğunu sezdim.

Claire bir içki daha aldıktan sonra “Şey...” dedi. “Sen ve Killian hakkında küçük ama pis bir dedikodu duydum.”

Biramdan uzun bir yudum alıp detaylandırmasını bekledim.

“İkinizin açık ilişki yaşadığı söyleniyor. Bu doğru mu?”

Biramı bırakıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu bana neden sorduğunu çok iyi biliyordum. Bana karşı ne kadar güç kullanabileceğini görmek için beni test ediyordu. Bu kadına patlamamak ve onu her şeye burnunu sokan bir kaltak olduğu için azarlamamak için kendimi zor tuttum. Bunları yapmak yerine yumuşak bir şekilde cevap verdim.

“Biliyorsun... dedikodulara hiçbir zaman güvenemezsin.”

Güldü. “Elbette bunda bir doğruluk payı vardır.”

“Yok.” Cevabım netti. Göz göze geldik, onun ifadesi eğlenceli ve mutluyken benimki soğuk ve gaddardı.

“Tamam,” dedi gülerek. “Sadece soruyordum.”

“Eminim öyledir,” dedim. “Sadece merak ettin, değil mi?”

Kaşları kalktı ve gülümsemesi soldu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Bir yudum daha alıp vereceğim cevabı beklerken işkence çekmesini umarak bir süre bu soruyla baş başa kalmasına izin verdim.

İçten içe, Killian’la yatmaya çalışmış olmasımı umursamam gerektiğini biliyordum. Bu beni ilgilendirmemeliydi...

Ama ilgilendiriyordu. Çünkü o yasal olarak benim kocamdı ve eğer o gece kocamın aklını çelmeyi başarsaydı, bu kaçamak bana on milyon dolara mal olabilirdi.

Tüm bunlar bir yana... Kocamı baştan çıkarmaya çalışmıştı.

“Biliyor musun, Claire...” Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak devam ettim. “Dedikodulara güvenemeyebilirsin ama içgüdülerine güvenebilirsin. Ve içgüdülerim bana o hafta sonu

benim evimde, seni becermesi için kocamı baştan çıkarmaya çalıştığını söylüyor.”

“Sylvie...” diye tersledi, söylediklerimi duyan var mı diye etrafına bakınırken.

“İçgüdülerim bana Killian’la geçmişte ve hatta muhtemelen Angus’la evliken bile defalarca seviştiğini de söylüyor.”

Öne doğru eğildiğinde nefesindeki titremeyi fark ettim. “Kes şunu!”

Ama durmadım. Bu konu hakkında düşündükçe bir şeyin farkına varmaya başlamıştım. “Dur tahmin edeyim,” dedim başımı eğerek. “Küçük ilişkiniz, partilerde yaptığınız o sapık swinger saçmalığının bir parçasıydı, değil mi?”

Gözleri yarı kapalıydı ve bu da haklı olduğumu gösteriyordu.

“Sana bundan bahsetti mi?” diye fısıldadı.

“Killian kendi dertleriyle uğraşüyor,” diye çıkıştım. “Senin onun kafasını daha fazla karıştırmaya ihtiyacı yok.”

Killian arkadaşının karısını becerecek bir adama benzemiyordu. En azından bu konuda kendini bok gibi hissetmeden, gönül rahatlığıyla bunu yapmazdı. Kendini kilitlediği hapis-hane bu muydu? Vicdan azabı ve pişmanlıkla çevrelenmiş bir hapis-hane mi?

“Bu sadece benim hatam değildi, anlıyor musun?” diye yanıtladı. “Yaşadıklarımızdan o da en az benim kadar sorumlu. Yaptığım şey için kendimi çok kötü hissediyorum ve bunun bedelini kendi suçluluk duygumla ödüyorum.”

Bu kısım beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Seni becermesi için tekrar ikna etmeye çalışacak kadar mı suçluluk duyuyorsun?”

“Lütfen sesini alçaltır mısın?” diye fısıldadı öfkeyle.

Barın etrafındaki meraklı bakışları hissettiğimde büzülüp sessiz kaldım. Normalde dikkat çekmek umurumda olmazdı ama bu konu benimle ilgili değildi. Bu onun meselesiydi ve insanlar bu işe karıştıkça daha da sinirleniyordum. Sinirlerimi yatıştırmak için çaresizce biramdan bir yudum daha aldım.

“Biliyor musun...” dedi ensesini kaşıyarak. “Killian için hiç de beklediğim gibi bir kadın değilsin. Çok benziyorsunuz ve bu durumda birbirinize nasıl uyum sağladığınızı hayal bile edemiyorum.”

“O kadar da benzemiyoruz,” diye itiraz ettim. Bu yorum beni hazırlıksız yakalamıştı. Killian’a hiç benzemiyordum. O küstah, kaba ve düşüncesiz biriydi.

Claire cevap vermeyince yutkunup başka tarafa baktım.

“Ne? Onun için benden çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum aniden.

“Neye ihtiyacı olduğunu senden daha iyi biliyorum diyelim,” diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verince kanım yeniden kaynamaya başladı.

“Öyle mi? Neye ihtiyacı var peki?” Meydan okumak için ama biraz da merak ettiğim için sormuştum.

Kollarını masaya dayayıp öne doğru eğildi. “Killian’ın onun için her şeyi zorlaştıracak dik başlı, şımarık bir kadına ihtiyacı yok. Ona güvenen birine ihtiyacı var. Kontrolü elinde tutmasına ve tam da olduğu gibi baskın bir erkek olarak yaşamasına izin verecek birine ihtiyacı var.”

Yüzüm alaycı bir ifadeye büründü. Sırf onun *ihtiyacı* olduğu için kendimi asla olmadığım bir şeye dönüşmeye zorlamadım. Ama onun fikrinin zihnime yerleşmesine izin verdikçe, daha da *yanlış* gelmeye başlamıştı.

“Onu hiç tanıımıyorsun,” dedim.

Bana küçümseyen bir tavırla baktı. “Peki, sen tanıyor musun? Onu ne zamandır tanıyorsun? Üç aydır mı? Eğer sapık swinger partilerinin içeriğinin bu kadarıyla sınırlı olduğunu düşünüyorsan hiçbir şey bilmiyorsun demektir.”

Birden, Killian’ı on yıldır tanıyor olsa bile, ondan çok daha iyi tanıdığım konusunda kendime çok güvendim. Hatta bu noktada onu kendi ailesinden bile daha iyi tanıyor olabileceğimi hissettim. Belki de benim yanımda kendisi olmaktan korkmadığı içindir. Bana çirkin yanlarını, kimsenin görmesine izin vermediği yanlarını gösteriyordu. Korktuğu, hayal kırıklığına uğradığı, yalnız ve kızgın olduğu zamanları görebiliyordum. Onların tek gördüğü, sahte gülümsemeler ve prova edilmiş yüzlerdi.

Deri eldivenleri ve çantamı alarak masadan kalktım. Bu bardan ve bu şehirden çıkmak için duyduğum ani çaresizlik baskın gelmişti. Sadece eve gitmek istiyordum.

Öfkeyle ayağa kalkarak Claire’e doğru eğildim ve ne kadar mantıksız olursa olsun aklımdaki her şeyi zorla dışarı döktüm.

“Onu tanıımıyorsun, çünkü tanısaydın ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını bilirdin. Killian’ın daha fazla kontrole ihtiyacı yok. Bunun için kendini çok fazla suçluyor. İhtiyacı olan şey *güvenebileceği* biri. Kararları ve onları verme zorunluluğunun yükünü üzerinden alacak biri. Kendini gerçekten bırakabileceği biri.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Ve bu kişinin *sen* olduğunu mu düşünüyorsun?” Biraz daha yaklaşarak, “Ben olduğumu sadece düşünmüyorum, *biliyorum*,” diye cevapladım.

Yüzü öfkeyle asıldığında, birasının kalanını suratına fırlat-

ma ya da burnuna yumruk atma dürtüsüne direndim. Eski Sylvie bunu yapabilirdi ama ben kendimi tuttum. Aaron'a saldırdığım gibi bu hilekâra da saldırmak istesem de yapmadım. Bunun yerine dik durup ona sadece baktım.

“Kocama bir daha dokunursan seni öldürürüm!”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ve son cümlemi de söyleyip, palto ve atkımı kaptığım gibi hızla bardan çıktım.

Şehrin sokaklarında öfkeyle yürürken cinayetle tehdit etmenin, bir çocuk gibi ona içki fırlatmaktan çok daha olgun bir davranış olmadığını fark ediyordum. Bu benim açımdan iyi bir gelişme sayılırdı. Ve bunun için kendimle gurur duydum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Peter'ın beni bıraktığı yere doğru Arnavut kaldırımli sokakta hızla ilerlerken aklım hâlâ Claire'le yaptığım konuşmadaydı. Beni yedi gibi almasını söylemiştim ama saatime baktığımda sekiz buçuğu çoktan geçtiğini fark ettim.

Kapalı bir dükkânın önünde durup çantamdan telefonumu çıkardım. Hemen Peter'ın numarasını buldum ama şarjım çok azalmıştı.

Siktir!

Hızla ona bir mesaj göndermeye çalıştım.

Beni almalısın...

“Lanet olsun!” Sihirli bir şekilde hayata dönmesini umarak tuşları tekrar sıkarken bağırdım. İşe yaramaz telefonumu elimde tutarak etrafıma bakmak için başımı kaldırdım. Mutlaka buralarda şarj aleti satan bir dükkân olmalıydı.

Ama neredeyse her dükkânın vitrini karanlık ve kapıları kilitliydi. Bu kasabadaki neredeyse her şeyin erken kapandığını unutmuştum.

Tamam, pekâlâ. Peter'ın beni bıraktığı yere kadar yürüyecektim. Beni orada beklediğine emindim. Böylece sokaktan aşağıya, dönmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru yürü-

meye devam ettim. Ama o sokağa ulaştığımda kesinlikle hatırladığım gibi bir yer olmadığını fark ettim. Demek ki bir yerde yanlış bir dönüş yapmış olmalıyım.

Paniğe kapılmaya başladım. Taksi çağıracak param yoktu, New York'taki gibi sokaklarda taksi de yoktu.

Boku yemiştım.

Panik yapmayı bırak, Sylvie. Daha kötü durumlarda da bulundun.

Gördüğüm sokak isimlerinden birinin tanıdık gelmesini dileyerek yürümeye devam ettim. Ama hava çok kararmıştı ve hiçbir şey beş saat önceki gibi görünmüyordu. Claire'in beni bildiğim bölgeden uzaklaştırmasına asla izin vermemeliydim. Onunla hiç gitmemeliydim.

Bu görüşme beni daha da sinirlendirip kafamı karıştırmıştı. Killian'ı onun düşündüğü gibi sevmiyor olsam da bir parça sempati besliyordum. Hayatındaki herkes onun için en iyisinin ne olduğunu biliyor gibiydi. Bu durumda kendini kapatmasına şaşmamalı! Çevresindeki tek bir kişi bile ona yardım etmeyi teklif etmemişti. Sadece onu kontrol etmek istiyorlardı.

Ve bunu onun ihtiyacı olan şekilde de yapmıyorlardı.

Bu duyguyu iyi tanıyordum. Ailem tamamen başka biri olmamı istemişti. Yaptığım ve söylediğim her şey onları hayal kırıklığına uğratiyordu. Öyle ki kendimi herkesten soyutlamaya başlamıştım, çünkü yalnız olmak, birinin beklediğinden daha azı olmaktan daha kolaydı.

Ama bu yalnız kalmak demekti.

Çok yalnız.

Bunun Killian için nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebildim. Claire'e söylediğim her kelimedede ciddiydim. Killian'ın sa-

dece şefkatle sığınabileceği bir yere, her haliyle onu destekleyip *kendisi* olarak kalmasına izin verebilecek birine ihtiyacı vardı.

Belki de benim ihtiyacım olan da buydu.

Çünkü şimdi düşünüyorum da Aaron’la bunu hiç hissetmemiştim.

Kendi yargıları olmadan beni hiç desteklememişti. Killian’ı düzeltebileceklerini iddia eden Anna ve Claire kadar kötüydü.

Daha ne olduğunu anlamadan gözlerimde biriken yaşları hissettim. Şehirde kaybolmuş olmanın verdiği panikten olsa gerekti. Ya da Claire’le yaşadığım olayın çılgın enerjisinden de kaynaklanıyor olabilirdi. Ağlamaya başladıktan sonra kendimi durduramadım. Şehrin karanlık sokaklarında öfkeyle yürürken gözlerimdeki yaşları silip durdum.

Hareketli barlar ve keyifsiz tütün mağazaları dışında açık hiçbir yer yoktu. Kendimi zorlayarak birine girebilirdim. Muhtemelen yardım edecek birini ya da bir şeyi bulabilirdim. Ama yapmadım.

Eve geri dönmenin ne faydası vardı ki? Yine de kaybolmuş sayılacaktım.

Yanıma yaklaşan lastiklerin gıcırtısı beni düşüncelerimden uzaklaştırdığında çığlık attım. Parlak ışıkların ardını görebilmek için siyah arabadan uzaklaştım. İçinden birinin çıkmasını beklerken, bunun şoförüm Peter olmasını umuyordum.

Kapı hızla açıldığında soluğum kesildi.

Killian’ın paniklemiş ifadesi tüylerimi diken diken etmişti. “Neredeydin sen?” diye gürledi. Sesinin bu kadar öfkeli çıktığını hiç duymamıştım. Bir adım daha uzaklaştım.

“Killian?” Zihnim gördüklerime yetişemiyor ve işlem yapmıyor gibiydi.

“Bin şu lanet arabaya, Sylvie!” diye bağırdı hırıltılı bir komutla.

Yüz ifadem tiksintiyle buruştu. “Bana böyle bağırmaıa devam edeceksen seninle arabaya binmem.”

Kapıyı çarpıp bana doğru yürürken gözlerim daha da irileşti. “Sana şu lanet arabaya binmeni söyledim, kadın! Ya beni dinlersin ya da seni omzuma atıp zorla bindiririm.” Yüzünde öfke dolu bir ifadeyle beni binaya doğru sıkıştırdı. Ellerinin titrediğini ve gözlerinin kararsızlığını fark etmekten kendimi alamadım.

“Neyin var senin?” Meydan okurcasına cevap verdim ama ses tonum normalde olduğu gibi öfkeli bir sıcaklık taşıııyordu. Onun kadar öfkeli olamayacak ölçüde kafam karışmış ve şok olmuş durumdaydım.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı bana doğru uzanırken.

Olay çıkarıp polisin onu hapse atmasına fırsat vermeden ellerimi kaldırıp teslim oldum. “Tamam, tamam!” diye bağırdım. “Bineceğim. Sadece... rahatla biraz.”

“Rahatlamak mı?” diye bağırdı bana. “Bizi çok endişelendirdin. Peter seni aramaya geldi ama telefonuna cevap vermediğin için seni bulamadı.”

“Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Üzgünüm, özür dilerim.”

“Bin şu lanet arabaya!”

Göğsü panik içinde, sığ bir şekilde kabarıyordu. Hızla etrafından dolaşıp yolcu tarafına koştuktan sonra arabaya bindim ve kendimi rahatlamaya zorladım. Aslında yanlış bir şey yapmamıştım. Sadece biraz geç kalmıştım. Telefonumun şarjı bitmişti. Herkesi endişelendirmek benim suçum değildi.

Killian yanıma binerken, arabanın direksiyonundan ona

baktım. Bu benim için çok garip bir görüntüydü. Onu sadece evde görmüştüm. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

“İyi misin?” Arnavut kaldırımli yoldan aşağı inerken nazikçe söylendim.

Bana doğru dönerek, “İyiyim,” diye homurdandı.

İyi görünmüyordu.

Ama konuyu uzatmadım. Killian’ın araba kullandığı gerçeğini hâlâ aklımdan çıkarabilmiş değildim. Evde değildi. Evden... çıkmıştı.

“Çok... düşüncesizsin, Sylvie,” diye tersledi.

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış fırlattım. “Düşüncesiz miyim? Sadece bir hataydı. Üzgün olduğumu söyledim!”

“Bizi çok endişelendirdin.” Öfkesi arttıkça elleri direksiyonu daha da sıkı kavıyordu.

“Biraz geç kaldığım için mi bu kadar endişelendiniz?”

“Çünkü kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Peter seni bulamadı. Ve çalışanlarımı üzgün görmekten hiç hoşlanmam.”

Bakışlarım onun üzerinde yoğunlaştı. Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değildi.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık. Sanki göğsümde bir yumru varmış gibi hissediyordum. Yutamadığım bir duygu. Geçmeyen bir acı. İçimde bir kanser gibi büyüyen suçluluk duygusu.

Bugün olanlar için öfkeliydi ve benim için bu kadar endişelenmesine gerçekten bir anlam veremiyordum. Daha önce birinin endişesini bu kadar yoğun hissettiğimi hiç sanmıyordum. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı da anlayamadım.

Malikâneye vardığımızda içimdeki bu duygudan kaçmak için çaresizce arabadan fırladım.

Peşimden geldi, beni bırakmaya hazır olmadığı belliydi. Kapıyı çarptım, ama hızla açtı ve kendisine çarpmadan önce içeri girdi.

“Sylvie!” diye kükredi peşimden. Merdivenleri yarılarmıştım ki beni kovalamaya başladı. İliklerime kadar titredim ve bunun adrenalin mi, korku mu yoksa beklenti mi olduğunu anlayamadım.

Büyük bir şeyin eşiğindeydik. Bunu hissediyor ve korkuyordum. Çünkü bu, içinde yaşadığım sessiz, güvenli, küçük baloncuğun dışına çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Arkamı dönüp, “Ne istiyorsun?” diye bağırdım.

“Küstah bir çocuk gibi davranmayı bırakmanı istiyorum!”

Birkaç basamak daha çıkarak benden iki adım geride durdu. Bu seviyede boyum ancak onun kadardı.

“Neden küstah bir çocukmuşum? Seni endişelendirdiğim için mi? Bu benim suçum değil, Killian! Senin suçun. Sana asla beni önemsemen gerektiğini söylemedim.”

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını çok iyi bildiğim için arkamı döndüm. O tanıdık iri el, kolumu sararak beni tekrar kendisine doğru çekti. Ellerim göğsüne gitti ama onu itmek yerine gömleğine yapıştım.

Bir eliyle enseme kavrayıp dudaklarımızı birbirine değdirecek kadar beni kendine yaklaştıırken öfkeyle parlayan gözlerine bakıyordum.

“Beni çok sinirlendiriyorsun,” diye mırıldandı.

Dudakları dudaklarıma yapışıp kalmadan önce çaresiz bir nefes aldım. Bu önceki sahte öpüşmelerimize hiç benzemi-

yordu. Onlar *gerçek* evlilik oyunumuzun bir parçasıydı. Bu ise gerçektir.

Dillerimiz birbirine muhtaç bir arzu karmaşasında buluştu. Alt dudağımı ısırduğunda gömleğinin kumaşından kolunu okşadım. Beni daha da yakına çekerken enseme sıkıca kavrayıp dudaklarımı daha da sert öpmeye başladı ve bana bunu neden *yapmamam* gerektiğini unutturdu.

Kendime Killian'dan hoşlanmadığımı hatta *nefret* ettiğimi hatırlatmaya çalışıyordum. Ama bu argüman şu an hissettiklerimin yanında çok zayıf kalıyordu. Bedenim bir tutku fırtınasına kapılmış gibiyken, tüm düşünceler zihnimde bir esintiyle kaybolup gitti.

Öpüşmeyi kesmeden beni yatırdığı basamaklarda dudaklarını çeneme doğru kaydırды. Sakalının sert dokusu boynumu çizirken bir nefes daha verdim. Öpücükleri acımasızdı, tıpkı bana karşı tutumu gibi.

Beni kırmaktan asla korkmuyordu. Ne olursa olsun yaptıklarına dayanabileceğimi biliyordu.

Bir hışımla paltomu ve atkımı çıkardı. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, bacaklarım ayrılmaya çalışırken onu kendime daha da yaklaştırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşmesine izin veriyordum.

Aramızdaki boy farkı bu pozisyonda daha da endişe vericiydi.

Sürtünüp kalçalarımın bastırırken, yapacağı her şeye muhtaç olduğumu belli eden bir çığlık attım.

Dudaklarını tekrar kendime doğru çekip onu daha da sert öpmeye başladım. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum. Uzun zamandır yanan bu ateşi söndürmek istiyordum.

Üzerimden kalkıp kot pantolonumun düğmelerine uzandı. O iri parmaklar fermuarımı indirirken ben de kıyafetlerimden kurtulmak için kalçalarımı kaldırdım. Merdivenlerin serin ahşabını kalçamda hissettiğim an beklentiyle titredim. Her şey çok hızlı geliyordu. Ama durdurmak da istemiyordum.

Killian aşağıya doğru hareket edip dudaklarını bedenime yapıştırmadan önce pantolonum sadece dizlerime kadar inmişti. Saçlarını tekrar tutup şaşkınlıkla bir çığlık attım. Sıcak dilini klitorisimde hissettiğim anda uyarılmam şiddetlenerek içimde patlamaya başladı.

Ama bu açı çok zorlayıcıydı ve bacaklarımı istediğim gibi açamıyordum. Bu yüzden tekrar oturdu ve sanki bacaklarımın arasına girme ihtiyacının üstesinden gelmiş gibi botlarımı çıkarmaya çalıştı.

Ben gömleğini çekiştirirken, bağcıklarını çözmeye ara verip uzun kollu gömleğini yırtarak çıkardı. Çıplak göğsüne ve omuzlarına ellerimle dokunmak sarhoş ediciydi. Teninin açılan her parçasında daha fazlasına dokunma ihtiyacı duyuyordum.

Sonunda botlarımı çıkarmayı başardı. Sonra tek bir sert hareketle pantolonumu indirdi.

Ve işte bu kadar. Bir anda belden aşağım çıplak bir şekilde merdivenlerde uzanmış, bana istediğini yapabileceği şekilde *onun için* cırılçıplak kalmıştım. Bu sinir bozucu ve biraz da korkutucuydu.

Ama bedenim şehvetle dolup taşığından ona doğru uzandım. Bir saniye bile tereddüt etmeden birkaç basamak altımda dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Bir kolunu kalçama dolayarak beni adeta yok ediyor, her hassas santimimi emip yalıyordu.

Diğer koluyla göğsüme doğru uzanıp tişörtümü çekiştirerek göğüslerimin sertleşen uçlarına dokunacak kadar açtı. Bu hissin etkisiyle güçlükle nefes aldım.

Omurgam eğiliyordu ve bu pozisyonda ciğerlerim umutsuzca hava çekmeye çalışsa da nafileydi. Ona karşı çaresizdim. Parmaklarımı basamakların etrafında kenetledim ve bedenimi ele geçirmesine zevkle izin verirken gözlerimi kapattım.

Adını haykırmak istiyordum. Durmaması için ona yalvarmak istiyordum. Dilini içime sokarken gözlerinin içine bakmak istiyordum ama bunların hiçbirini yapmadım. Killian'ın dudakları ve dili en özel, en mahrem yerlerimde dolanırken, bu yaşadığımızın ne anlama geldiğiyle yüzleşmeye hazır değildim.

Sadece boşalmak istiyordum. Bana yaşattığı orgazmı yaşamak... Ve bundan zevk almayı ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyordum.

Zevkin sınırlarını aşmadan önce, göğsümü kavrayan elini tutup ağızma götürdüm. Kendimi tutkuya o kadar kaptırmıştım ki neyi neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dudaklarımı orta parmağının etrafına doladığımda parmaklarının içimde yarattığı hissi hatırladım. Yumuşakça parmağını yalıyor, bacaklarımın arasındaki hareketlerini yansıtıyordum.

Kendimi hazırlamak için neredeyse hiç şansım olmadı. Hızlı bir nefesle, vücudum zevk içinde patladı ve parmağını ısırardım. Benim boşalmamdan aldığı zevkle inliyordu. Ciğerlerimde sadece vahşi bir orgazm inlemesi çıkarmaya yetecek kadar hava kalmıştı.

Elini ağızımdan çekip boğazımı sıkıca kavradı ve dalga dalga gelen hislerin saldırısına uğrarken beni öylece tuttu. Bedenim

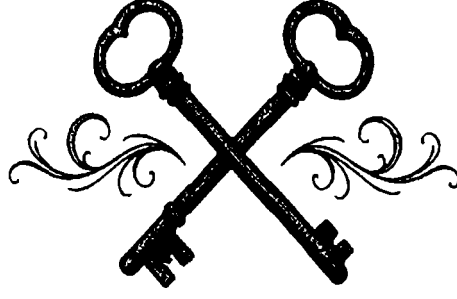
doruk noktasına doğru yuvarlanırken yıldızları görüyordum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Sonunda durduğunda merdivenlere yığıldım. Dudaklarını geri çekti, nefes nefese kaldığını duyabiliyordum.

İkimiz de o ana birlikte teslim olmuş gibiydik. İkimiz de konuşmuyorduk. İkimiz de hareket etmiyorduk.

Bir süre sonra yavaşça doğrulabildiğimde yüzü bana dönük, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş bir halde olduğunu gördüm. Kıyafetlerim dağınık bir şekilde merdivenlere saçılmıştı.

Bir yanım ona uzanmak istese de gerçekte yüzleşme korkusu yeniden ortaya çıktı ve kendimi tuttum. Bunun yerine eşyalarımı hızlıca topladıktan sonra tek kelime etmeden odama çıkıp sessizce kapıyı kapattım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bütün gece dönüp durdum. Rahatlamış olmama rağmen hâlâ gergin hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki her yer, sakalının çiziklerinden dolayı kızarmıştı ve acıyordu. Bütün gece, yaşadığım zevk dolu anların hassasiyetini hatırlayıp durdum.

Dudaklarının sıcaklığı. Dilinin sürtünmesi.

Hepsi çok fazlaydı, sistemime aşırı yüklenmiş gibiydi.

Ve zihnimde fırtına gibi esmeye devam eden bir şey de *neden* sorusuydu. Neden benimle öpüşmüştü? Neden bana dokunmuştu? Neden karşılığında tek bir şey istemeden o merdivende bana zevkten yıldızları göstermişti?

Onu endişelendirdiğim için arabada kendimi çok suçlu hissettirmişti. O sırada öfkeli ve korumacıydım ama şimdi daha net görebiliyordum; Killian beni önemseydiği için endişeleniyordu ve hayatım boyunca hiç böyle bir endişe hissetmemiştim.

Bana karşı hisleri değişmiş miydi?

Peki ya benim hislerim?

Duygularımızı karıştırmak kötü bir fikirdi. Killian'ın benimle evlenmesinin evini kaybetmesine neden olacağından

hâlâ haberi yoktu. Eğer ona karşı bir şeyler hissetmeye başlarsam, o zaman suçluluk ve pişmanlık gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalacaktım. Ve ne olursa olsun bunlardan kaçınmak niyetindeydim.

Şu anda aramızdaki boşluk fazlasıyla yoğundu. Benim yatağımla onun arasındaki her bir santimin hiçbir anlamı yokmuş gibiydi. Sanki uzansam ona dokunabilirdim ama yapmayacaktım. Bütün gece aklımdan odasına sessizce girme düşüncesi geçip durdu.

Ne yapabilirdim ki? Bir zamanlar evine davetsiz girdiğim gibi şimdi de aynı şekilde yatağına mı girecektim? Kızıışmış bir kedi gibi aletine mi tırmanacaktım?

Bugün yaptığımız şey, arkamızı dönmeden önce bir duvarı gözetlemek gibi gelmişti. Ve yalan söylemeyeceğim. Bugünden sonra, o duvarı tekrar gözetlemek istiyordum. Daha fazlasını... Sadece orgazm harika olduğu için değil, o an kendimi yalnız hissetmediğim için.

Ama yapmayacaktım. Yapamazdım. Gözlerimi sonunda kazanacağım ödülün ayırmak istemiyorsam, seks yapmak kötü bir fikir olurdu. Bu yılı atlatıp on milyonumu alarak kalan günlerimi huzur içinde geçirmeliydim.

Aptalca bir şey yapma, Sylvie.

Saat sabahın üçünü geçiyordu ki sonunda daha fazla dayanamayarak yatağımdan fırladım. Öfkeyle koridorda yürüyüp ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadan odasına daldım.

Yatağında sırtüstü hareketsiz yatarak huzur içinde uyuyordu. Kapıyı arkamdan çarptığımda bile kıpırdamadı.

Yatağına doğru yürüyüp göğsünü dürterek, "Hey!" diye bağırdım.

Bir sıçrayışla uyandı. Gözleri yatağının yanında duran halime odaklandığında kaşlarını çattı. Sonra benden uzaklaşıp tekrar uyuyacakmış gibi gözlerini kapattı.

“Killian!” Onu tekrar iterken bu kez çığlık attım.

“Ne istiyorsun, karıcığım?” diye bağırdı.

Öfkeyle dolup taşmıştım ve kelimelerimin ağzımdan çıkmasına izin verdim.

“Bunu neden yaptın?”

Bana doğru dönerek ellerini havaya kaldırdı. “Neyi?”

“Merdivenlerde,” diye cevap verdim bıkkınlıkla.

“Sen neden bahsediyorsun be?” dedi oturduğu yerden kalıp gözlerini ovuştururken.

“Biz bunu yapmıyoruz, anlıyor musun? Biz gerçek bir çift değiliz.” Kendi sesimi duyuyordum. Telaşlı gibiydim ama zaten şu anda kendimi *telaşlı* hissetmem çok normaldi.

Killian onun için hiçbir şey ifade etmediğimi söyleyip bana bağırmıştı ve sonra birdenbire beni diliyle becermeye başlamıştı. Gaslighting böyle bir şey mi bilmiyordum ama artık kendi zihnimi tanıımıyormuş gibiydim. Aklıma arzu ve tutkuyla sızmayı başarmıştı ve bu yüzden nefretin nerede bitip şehvetin nerede başladığını kestiremiyordum.

Bir inilti çıkarırken elini yüzünde gezdirdi. “Sen neden bahsediyorsun? Ne yapmıyoruz? Sadece seksti, Sylvie. Sakin olur musun?”

“Hayır,” diye çıktım. “Çünkü seninle bunu... yaptığımızı bilmiyordum ve bu beni şaşırttı. Sadece nedenini bilmek istiyorum. Bunu neden yaptın?”

“Neden sana oral seks mi yaptım?” diye sorduğunda yanaklarım utançtan kızardı.

“Evet.”

Ay ışığında bana bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı.

“Çünkü canım istedi.”

Bu cevaptan tatmin olmamıştım ve nedenini anlamıyordum.

“Bunu yapmıyoruz. Dediğim gibi, biz gerçekten evli değiliz,” diye tekrar uyardım.

Kollarını kavuşturmadan önce, “Evet, öyleyiz,” diye karşılık verdi.

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. “Yani... biz gerçekten bir çift değiliz. Yani sadece seks yapmıyoruz.”

Bir an sakalını kaşdı ve kendimi parmaklarına odaklanmış halde buldum ve ağzımdayken nasıl hissettirdiklerini hatırladım. Isırdığım yerde bir iz bırakıp bırakmadığımı merak ediyordum.

“Neden olmasın?”

“Ne demek neden olmasın?”

Omuz silkti. “Neden fiziksel bir ilişki yaşayamıyoruz? Evliyiz ve önümüzde yapacak daha iyi bir şeyimiz olmayan uzun ve soğuk bir kış var.”

Birdenbire, kütüphanede ve oturma odasında sürekli inzivaya çekilmesem bu evin ne kadar eğlenceli olabileceğini hayal ettim.

Ama hayır. Bunu kafamda tekrar gözden geçirdim. Eğer Killian’la fiziksel bir ilişkiye girersem duygularım kesinlikle karışacaktı ve bu kötü bir fikirdi.

Düşüncelerimi hızla kafamdan silip attım. “Hayır.”

“Gerçekten de bu yüzden mi gelip beni uyandırdın? Bunu bir daha yapmayacağımızı söylemek için mi?” diye sorduğunda sesindeki şüpheciliği sezebiliyordum.

“Evet,” diye cevap verdim, yerimde kalarak.

Daha önce ondan duymadığım kadar alçak bir sesle, “Bura-ya gel,” dedi.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Ona karşılık verdiğimde artık çok geçti.

“Hayır,” diye gönülsüzce söylendim.

Bir hırıltı çıkardı. “Hemen buraya gel.”

Kaşlarım çatıldı ve ona doğru öfkeli bir adım attım. “Benimle böyle konuşamazsın! Seni dinlemek zorunda değilim.”

Bir anda uzanıp elimi tutarak beni yatağa çekti ve yanında yatmam için vücudunun üzerinde çevirdi. Sonra da iri bedenini üstüme yuvarladı.

“Killian!” diye bağırdım.

“Havlıyorsun ama ısırılmıyorsun, benim küçük karım.”

“Gerekirse ısırırım!” diye cevap verdim öfkeyle.

Sağ elini kaldırırken bana bakıp güldü. “Bu doğru. Sen ısı-rıyorsun. Nasıl unutabilirim ki?” Bana orta parmağındaki kırmızı çizgiyi gösterirken, bunu aynı zamanda beni terslemek için bir fırsat olarak kullanıyordu.

Birden ağırlığını bacaklarımın arasında hissettim. Onun üzerinde dar bir boxer’dan başka bir şey yoktu, benim üzerimde ise basit bir uzun tişört ve bir külot vardı. Onunla konuşmaya gelmemin pek de akıllıca olmadığını şimdi fark ediyordum.

“Bana bunu yapmamızın hoş olmayacağını mı söylüyorsun?” diye sordu kasıklarının göbeğime doğru sürterken.

Bir mucize eseri, içimden yükselen iniltiyi bastırmayı başardım.

Çünkü gerçekten güzel bir duyguydu. Hem de çok güzel.

“Hayır,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

“Yalan söyleme, mo ghràidh.”

“Bana öyle deme.”

İtirazıma aldırmadan devam etti. “Bunu bütün kış yapabiliriz. Yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı için bütün gün hayvanlar gibi sevişebiliriz. Yine de benden nefret edebilirsin. Bana kaba ve göt herif dersin, ben de sana inek ve bencil orospu derim. Ama bunu bir sürü orgazm eşliğinde yaparız.”

Bana tekrar sürtündü ve bu sefer tepkimi tutmayı başaramadım. Küçük bir inilti yükseldi ve o an işimin bittiğini anladım. Herhangi bir tartışma artık zayıf ve anlamsız olacaktı.

“Test yaptırdım,” diye inledi boynumda.

“Ben de yaptırdım,” diye cevap verdim. “Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Gördün mü?” diye mırıldandı. “Bizi durdurabilecek hiçbir şey yok.”

“Senden nefret ediyorum,” dedim sesim çatlayarak.

Aletinin sert boyu klitorisime doğru kayıyor ve sırf büyüklüğünü hissetmek için elimi aletinin etrafına sarma dürtüsüyle savaşıyordum. Şu anda hissettiklerime bakılırsa inanılmaz derecede büyüktü.

“Ben de senden nefret ediyorum, sevgilim...” diye karşılık verdi, tekrar sürtünerek.

Yine inledim.

Gözlerimiz buluştuğunda yeşil gözbebeklerine bakakaldım. Yakışıklı, zengin bir İskoç deviyle dağınık ve sıradan bir seks yapmanın başıma gelebilecek en kötü şey olmadığını inkâr edemezdim. Bu noktada onu geri çevirmek aptallık olurdu.

Sürtünmeye devam etti ve çok geçmeden ne kadar kızgın olduğunu ve dengesizleştiğini fark etmeye başladım. Nefes alışısı sığlaşıyor ve dudakları arzuyla aralanıyordu. Boxer’ın içindeki

aleti o kadar sertti ki, klitorisime hevesle sürtünürken canımı yakıyordu. Ama bu zevk veren bir acıydı. Tüm vücuduma yayılan arzulu, içgüdüsel bir acı.

“Tadın hâlâ dudaklarımda, Sylvie. Bunu düşünmeden duramıyorum.”

Bu sözleri beni ateşe verdi. Artık geri dönme umudum kalmamıştı.

Sırtım dikleşti ve başım arkaya doğru eğildi. “Killian...” Adını bir yalvarış gibi söylerken inliyordum.

“Bana durmamı söyle,” diye mırıldandı, dudakları boğazıma yaklaşıırken.

“*Durma.*”

Aşağı uzanarak kalçalarına dokundum. Ona dokunmak çok garip ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyordu. Tam olarak ne zamandır avuçlarımı kalçalarına bastırmak istiyordum? Onu kendime çekmek için tüm kuvvetimle sıkmak ya da?

Daha sert sürtünüyor ve bu kuru sürtünmeyle yetinip yetinmeyeceğini ya da külotumu kenara çekip içime girme fırsatını değerlendirip değerlendirmeyeceğini merak ediyordum. Bu noktada hangisini istediğimi gerçekten kestiremiyordum.

Bu *neredeyse seks* hissini çok sevmiştim: Onun çok yanımda olması ama hâlâ tam olarak istediğim yerde olmaması.

Aklım çoktan bu hissin içinde kaybolmuştu. Bunu durdurmam gerektiğini biliyor ama nedenini hatırlayamıyordum. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Bu yüzden bacaklarımı kalçalarına dolayıp sıkıca tutunarak vücudumu sıkılaştıran ve kanımın damarlarımda daha sıcak akmasına neden olan bir ritimle onu daha sert, daha sert ve daha da sert kavramaya çalıştım.

Yüzümü ona doğru çevirerek dudaklarını hızla dudaklarıma yapıştırdı.

Öpüşünü çoktan hafızama kaydetmiştim. Sahte öpüşmelerimizden çok farklıydı. Gerçek öpüşmesi acımasız ve tutkuluydu. Isırıyor, emiyor ve yalıyordu.

“Ben...”

Beni tekrar öperken kelimeler dudaklarımdan zorla dökülüyordu. Biraz geri çekildiğinde yüzündeki coşku ifadesini gördüm; doruğa yakın bir ifadeydi bu.

“Seni izlemek istiyorum, sevgilim. Çok güzel boşalıyorsun.”

Kalçalarım şimdi daha hızlı hareket ediyor, eğiliyor ve sürtünüyor, sert aletin ritmine ayak uydurmaya çalışıyordu. Bizi ayıran tek şey iç çamaşırlarımızın ince pamuk katmanıydı ve sanki onlar üzerimizdeyken bir yangının orta yerine düşmüşüm gibi alev alev hissediyordum.

Yaşadığım zevk patlamasının verdiği haz bedenimi ele geçirdiğinde kendimden beklemeyeceğim kadar yüksek bir çığlıkla inledim. Kaslarım onun etrafında sıkıca kenetlendi ve kendimi bu hissin içinde boğulmaya bıraktım. Merdivenlerdeki kadar güçlü olmasa da onu yakalamak zaten eğlencenin yarısıydı.

Hareketleri hızlandı, ta ki ben başımı kaldırıp onu yüzünde bir coşku ifadesiyle zevk içinde titrerken bulana kadar. Boşılırken aletin bana doğru seğirdiğini hissettim ve boxer'ın içinin nasıl ıslandığını izlemek için bedenlerimizin arasına baktım.

Olduğumuz yerde donup kalmıştık ama sonra parmaklarını bedenimde gezdirmeye başladı. Buna karşılık ben de göğsünün kaslı hatlarma dokundum. Yavaşça göğüs kıllarını okşar-

ken, bu yaşadığımız şeyin berbat ötesi olduğunu fark etmesini bekledim.

Ama öyle olmadı.

Yanıma doğru yığılıp nefesini tutarken gözlerini tavana dikti.

“Gördün mü?” diye kısık bir sesle mırıldandı. “Birlikte gayet *eğlenceli* vakit geçirebiliyoruz.”

Eğlenceli. Benim yüzümden her şeyini kaybetmek üzere olduğunu öğrenene kadar *eğlenceli*.

“Elbette,” diye cevap verdim usulca.

Dönüp yataktan fırlayarak banyoya gitti. Karanlıkta kaybolurken onu izledim.

“Sakın kıpırdama!” diye bağırdığında gözlerimi devirdim.

“Bana patronluk taslayamayacağını ne zaman öğreneceksin?”

Banyoda kendi kendine güldükten sonra yeni bir boxer giyip yanıma uzandı.

“Bu gece burada uyuyacaksın, değil mi?” diye sordu.

Yüzünü daha rahat görebilmek için ona doğru döndüm. “Burası seninle daha sıcak,” dedim neden hâlâ onun yatağında olduğuma dair bir bahane sunmaya çalışarak. “Elbette öyle,” diye yanıtladı uykulu bir şekilde. “İyi geceler, sevgilim.”

“Ben senin sevgilin değilim.”

“Hâlâ benden nefret ediyorsun, değil mi?” diye sordu şakacı bir şekilde.

“Evet,” diye yalan söyledim. *Keşke* ondan hâlâ nefret ediyor olsaydım, ama ne olursa olsun kendime karşı dürüst olmak zorundaydım; ondan nefret etmeye devam etmek için tek bir neden bile bulamıyordum.

“Tamam, güzel,” dedi esneyerek. Çok geçmeden, başım kollarımdayken uykuya daldığında nefes alışverişlerinin değiştiğini fark ettim.

Uyumaktan başka bir şey istemesem de zihnim allak bullak olmuştu. Eğer böyle bir yola girersek, ilişkimizi sadece fiziksel olarak sürdürebilir miydik?

Killian’dan artık nefret etmiyor olabilirdim ama onu asla sevemeyeceğimden emindim. Onunla ilgili katlanamadığım çok fazla şey vardı. Fazlasıyla kontrolcü ve cahil biriydi ama en önemlisi de onun için hiçbir şey ifade etmiyor oluşumdu. Sıcak bir vücuttan ve bir amaçtan başka bir şey değildim.

Evet, bu durumda ilişkimizi sadece fiziksel olarak sürdürebilirdik.

Ayrıca başka seçeneğim de yoktu. Killian bu evliliğin sadece evini ondan çalmak için bir aldatmaca olduğunu öğrendiğinde benden gerçekten *nefret* edecekti.

Burada öylece uzanırken, kendime bundan sonra Killian’a ne olacağının umurumda olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Gerçek bir ilişkimiz yoktu. Dokuz ay içinde buradan gitmiş olacaktım ve o benim için hiçbir şey ifade etmemeye devam edecekti.

On milyon dolar daha zengin olacaktım. Artık Bayan Barclay olmayacaktım.

Ve her şey tam da olması gerektiği gibi olacaktı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Sonunda gözlerimin ağırlığına yenik düşüp uyuduğumda o kadar derin dalmıştım ki bütün gece hareket ettiğimi sanmıyorum. Gözlerimi açtığımda Killian'ın odasını görünce şaşkınlıkla etrafıma bakakaldım. Son yirmi dört saat ne büyük bir kasırgaydı.

Yavaşça ona dönüp yatağın diğer tarafında uyuyan bedenine baktım. Sırtüstü yatıyordu, koyu kahverengi saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Onunla ilk tanıştığımdan bu yana sakalları uzamış ve kalınlaşmıştı.

Bir süre öylece uzanıp çıplak teninin her bir santimini inceledim. Normalde onu bu şekilde görmeme izin verilmiyormuş da fırsat buldukça gizlice bakmam gerekiyormuş gibi gelmişti. Uzanıp parmaklarımı nazikçe omzundaki kaslarından aşağı doğru gezdirmeye başladım.

Bütün gün ne yapıyor da böyle bir fiziğe sahip oluyordu acaba? Sık sık spor salonuna gittiğini düşünebileceğim bir adamın vücuduna sahipti ama bildiğim kadarıyla evde spor salonu yoktu.

Bakışlarım, vücudunun alt tarafını örten koyu yeşil çarşafın altında kaybolana kadar göğüs ve karın kaslarının üzerinden

aşağıya doğru süzüldü. Dün gece boxer'ın içinde sakladığı şeyin tadına bakmıştım ve şimdi de merak etmekten kendimi alamıyordum.

Yavaşça çarşafı kaldırıp altına hızlıca bir göz attım. Bu açıdan tek görebildiğim koyu renk boxer'ı ve kalın kalçalarıydı. Çarşafı bıraktığımda kendimi sırtırken buldum.

Killian gerçekten benim tipim değildi. Sığ, düşüncesiz ve her yönden kaba biriydi. Peki, neden birdenbire ondan bu kadar etkilenmişim?

Belki de karşımdakinin benden hoşlanıp hoşlanmadığı endişesi olmadan sadece fiziksel bir ilişkinin tadını çıkarabildiğim için böyle hissediyordum. Killian'ın benden hoşlanmadığını *biliyordum*. Bu da işleri kolaylaştırıyordu. Duygulardan çok seksle ilgileniyordu.

Ve işin içinde duygular olsa *bile* –ki yoktu– Anna ve kardeşlerinin planladıkları şeyin gerçekten Killian'ın çıkarına olmadığını nereden bilebilirdim? Ne olmuş yani karışıyorlarsa? Ona yardım etmeye çalışıyorlardı, bu da benim de ona yardım ettiğim anlamına geliyordu.

Yani, gerçekten de bu konuda vicdanım rahattı.

Kıpırdanınca düşüncelerimden sıyrıldım. Uyanıp beni ona bakarken bulmak üzere olup olmadığına baktım. Gözlerini açmayınca yastığa gömülüp rahatladım.

Birdenbire yine kız kardeşi ve teyzesini düşünmeye başladım. Hogmanay partisi gelecek haftaydı. Anna'ya Killian'ın katılması konusunda net bir cevap vermemiştim. Yani, bu fikirden vazgeçtiğini varsayıyordum. Ama ben vazgeçmemiştim.

Killian'ı evden çıkarmam için bana on bin dolar teklif etmişti ve bunu başarmak gerçekten o kadar da zor olamazdı. Şimdi

seks de işin içine girdiğine göre eminim onu partiye gitmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdikten sonra karın kaslarına doğru kaydardım. Sonra boxer'ınm bel bandının hemen üzerinde yumuşak bir çizgi çizdim. Tekrar kıpırdansa da uyanmadı. Çok dikkatli bir şekilde üzerine oturdum ve ağırlığımı hâlâ yumuşak olan aletinin üzerine verdim.

Cidden ne yapıyordum ben böyle?

Çok değil, yirmi dört saat önce bile Killian'la yatma fikri aklımın ucundan geçmezdi. Şimdi o uyanık bile değilken bir at gibi üzerine biniyordum. Sanki buna hakkım varmış gibi vücuduna dokunuyordum.

Gözlerini açmadan inledi. Uykulu bir şekilde aşağı uzanıp bacağıma tutundu. Bir yandan bana sürtünürken, diğer yandan da beni tutuyordu.

“Killian...”

Ben yavaşça üzerine yerleşirken gözlerini kapalı tutarak mücadele etti. Aletinin altımda sertleştiğini hissediyordum. Her geçen saniye o sert aletine dokunmak, onu elimde ve vücudumun çok farklı yerlerinde hissetme isteğimle daha da çaresizleşiyordum.

Bu şekilde üstte olmak bana normalde onunlayken hissetmediğim bir güç ve kontrol hissi vermişti. Killian benden çok daha iriydi. Ama şu anda elimi kolayca boxer'ınm içine sokabileceğimi ve onu tamamen merhametime bırakabileceğimi biliyordum.

Ta ki gözleri açılana, beni belimden kavrayıp sırtüstü yatırına ve tekrar bacaklarımın arasına girene dek... Bunu yaparken çılgılık attım, ama yüzünü boynuma gömüp dün gece yaptığı

gibi sertleşmiş aletiyle bana sürtünmeye başladığında çılgılığım hızla sönüp gitti.

Sakalının hassas cildimi çizdiği yerler hâlâ acıyordu. Bu sadece aldığım zevki yoğunlaştıran lezzetli bir acıydı.

“Uyanmak için ne güzel bir yol,” diye inledi boynuma doğru.

İri ve sert elleri vücudumu okşuyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Ona bir şey söyleyecektim... Ama ne?

Sonra tişörtümü kaldırıp göbeğime doğru öpücükler kondurmaya başladı. Dudaklarını memelerimin sertleşmiş uçlarında gezdirdikten sonra dişleriyle hafifçe ısırmaya başladı. Gözlerim aldığım zevkin etkisiyle kapanırken dudaklarımdan soluksuz bir nefes kaçıverdi.

Ne söyleyecektim ki?

“Hog-a... hoga... kutla...” Kekelediğim kelimeler dudaklarımdan bir yalvarış gibi döküldü.

Killian şaşkınlıkla bana bakmadan önce donup kaldı. “Ne dedin sen?”

Düşüncelerimi yeniden toparlamam gerekiyordu. “Yeni yıl partisi, gelecek hafta... teyzende.”

Kaşları çatıldı. “Bu konuyu *şimdi* mi açıyorsun?”

“Beni yatağa atan sendin,” diye karşı çıktım.

“Çünkü sertleştiğini gördüğün aletime biniyordun.”

“Bence gitmeliyiz,” dedim ısrarla. “Partiye.”

Alay ederek üzerimden kalkarken sırtüstü yuvarlandı. Tekrar konuşana kadar bir süre öylece uzandık.

“Aptal bir partiye gidip gitmemem *neden* bu kadar umurunda?” diye sordu tavana bakarak.

“Çünkü ailen on yıldır malikânenen hiç çıkmadığını düşü-

nüyor.” Yavaşça ona doğru döndüm. “Bu doğru mu?” Yumuşak bir sesle sormuştum.

“Tabii ki hayır,” dedi huysuzlanarak. “Altı yıl kadar oldu,” diye eklerken gözlerimi ondan ayıramadım. İrkilmiştım. *Altı yıl.*

Yan dönerek başımı koluma dayayıp ona baktım. “Neden?”

O da benim tarafıma doğru döndükten sonra şaşkınlıkla kaşlarını çatıp bana baktı. “Neden mi çıkmadım? Çünkü çıkmak istemiyorum. İnsanları sevmiyorum. Burayı seviyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra omuz silkerek, “Yeterince makul,” dedim.

Killian’ı hiçbir konuda sıkıştırmak istemiyordum. Kız kardeşi zaten bunu fazlasıyla yapıyordu. Hepsinin yaptığı buydu. İtip kakarlar, burunlarını sokarlar ve buna da ilgilenmek derlerdi. Ama gerçekten altı yıldır (dün geceden önce) evden çıkmadıysa, daha geçerli bir nedeni olmalıydı.

İçlerinden herhangi birinin bunu sormayı akıl edip etmediğini gerçekten merak ediyordum.

“Öyleyse yanıldıklarını kanıtlayalım ve partiye gidelim,” diye önerdim.

“Hayır.”

Alaycı bir sesle, “Hadi ama,” diye ısrar etmeye çalıştım.

Elimi uzatıp göğsüne dokundum ve parmaklarımı meme ucunda gezdirmeye başladım. “Anlaşmayı tatlandıracağım.”

“Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu muzip bir sırıtışla.

“Eminim bir yolunu bulabilirsin,” diye cevap verip onu hafifçe ittim.

Sırtüstü döndü. “Her ne düşünüyorsan, muhtemelen zaten yapacaktın.”

Ellerini başının altında kavuştururken ona kırgın bir bakış fırlattım. “Bu kadar kibirli olma, kaba herif. Seni hiç istemedim.”

Gülümsedi. Yanaklarındaki gamzeler sakallarının arasından zar zor seçilebiliyordu. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Öyle bir çekicilikle, “Evet, istedin. Yalan söyleme,” dediğinde adeta ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

Yastığa vurarak, oflaya puflaya yataktan fırladım. “O partiye gitmeyi kabul etmediğin sürece *hiçbir şey* olmayacak.”

Arkamdan, “Seni kindar kaltak!” diye seslense de cevap vermedim. Koridordan odama doğru yürürken hâlâ gülümsemi bastırıyordum.

* * *

Killian’ın erkek ve kız kardeşlerinin içeri girdiğini duyduğumda üst kattaki odamda giyiniyordum. Normalde evde pek kutladığım bir şey olmasa da bugün Noel’di.

Aaron ile nadiren birbirimize hediye alırdık. Aslında geçen yıl Noel’de ona hiçbir şey aldığımı sanmıyorum ama aklım hemen alt kattaki ceketimin cebinde duran deri eldivenlere gitti.

Aptal değildim. Burada neler olduğunun farkındaydım.

Sadece üç ay sürmüş ama bir şekilde Killian’dan nefret etmeyi bırakmış ve ona karşı... bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Hayır! Bunu dile getirmeyecektim. Bu gerçeği kendime bile söylemeyecektim.

Bu bir seçenek değildi. Killian ve benim bir geleceğimiz yoktu. Bu evlilik Eylül’de bitecekti. On milyonumu alacak ve hayatıma devam etmek zorunda kalacaktım.

Buraya geldiğimden beri beni rahatlatan düşünce buydu ama birdenbire bunu düşünmek bile midemi bulandırmaya başlamıştı.

Merdivenlerden inerken salondan kahkahalar yankılanıyordu. Anna'nın sesinin yanı sıra Lachy ve Declan'ın seslerini de net bir şekilde duyabiliyordum.

Köşeyi dönüp odaya girdiğimde, Killian ve kardeşlerinin kanepelerde toplanmış, neşeye hediyelerini açtıklarını görünce gülümsedim.

Beni görünce Anna'nın yüzü aydınlandı. "Mutlu Noeller, Sylvie!" diye bağırıp elinde koniye benzeyen bir şapka ve konfeti ile bana doğru geldi.

Şapkayı başıma yerleştirip beni kucaklamak için kendine doğru çekerken güldüm. "Mutlu Noeller," dedim usulca.

Kanepede Killian'ın yanında yer vardı ve dikkatlice ona bakarak oturdum. Kolunu rahatça bana doladı. Bu odadaki herkesin evliliğimizin sahte olduğunu bildiğini hatırladıktan sonra bu hareketi bana biraz garip gelmişti. Numara yapmak için bir neden yoktu.

Anna kucağıma bir hediye paketi bırakırken, "Al, Sylvie," dedi. Endişeyle, "Nedir bu?" diye sordum.

"Aç hadi!"

"Birbirimize hediye alacağımızı bilmiyordum."

Beni başından savdı. "Bunun için endişelenme. Sadece aç."

Kâğıdı sıyırdığımda suçluluk duygusundan midem bulanıyordu. Paketin içinde bir karton kutu vardı ve kapağını kaldırdığımda içinde katlanmış yumuşak bir kaşmir eşarp buldum.

"Bu çok güzel," diyerek çekip çıkardım ve ipeksi dokusu parmaklarımın arasından kaydı. "Çok teşekkür ederim."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda Anna bana gülümsemedi bile. “Bir şey değil.”

“Kimseye bir şey almadım,” dedim utanarak.

Killian omzumu silkti. “Sorun yok. Gerçekten.”

Ama bana öyle gelmiyordu. Kendimi bir pislik gibi hissetmiştim. Bunun bir aile etkinliği olacağını nereden bilebilirdim ki? Ben buraya ait değildim. Başkasının evinde bir sahtekâr gibi hissediyordum. Ailem hiçbir zaman geleneksel bir Noel kutlaması yapmamıştı. Etkinlikler ve partiler yapardık ama hediye alışverişlerimiz genellikle erken saatlerde olur ve asla on beş dakikadan fazla sürmezdi.

“Ben de sana bir şey aldım ama bunun için kendini kötü hissetmene gerek yok.” Killian koltuktan kalkıp odayı geçerek ağacın yanına gitti. Küçük bir kutu çıkarıp yanıma getirdi. Kutuyu kucağıma bıraktığında endişeden tüylerim diken diken olmuştu.

Başımı kaldırıncı göz göze geldik ve geçen geceki çekimin aynısını hissettim.

Hızla başka tarafa bakmaya çalıştım. Kucağımdaki hediye dağınık bir şekilde sarılmıştı, bu da paketi kesinlikle Killian’ın kendi elleriyle yaptığını gösteriyordu. Benim için bir hediye paketlemişti...

Ellerim titreyerek kâğıdı yırttım. İçinde yepyeni bir cep telefonu vardı. Gözlerimi kırıştıtarak şaşkınlıkla ona baktım.

“Kırdığının yerine yenisini almam gerektiğini düşündüm,” dedi gülerek. Boğazımda yükselen duyguyu yutkunarak bastırdım. Aylar önce tamamen yabancı birinin telefonumu botuyla paramparça etmesini izlediğim o günü hatırlamıştım.

“Zaten yeni bir telefon aldığını biliyorum,” diye ekledi. “Ama

bunun pil ömrü daha iyi, böylece alışverişe çıktığında seni yarı yolda bırakmaz.”

Gözlerimi onun yüzüne çevirdiğimde göz göze geldik. Oda-
nın geri kalanı sessizdi ve bizi izlediklerini biliyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Dudağı ince bir sırıtışla kıvrıldı. “Ben de sana bir şey aldım.”

Koltuktan zıplayarak, montumun asılı olduğu antreye koştum. Ceplerini karıştırırken deri eldivenleri buldum. Eldivenlere bakarken, sadece yirmi dört saat önce onunla aramızdaki ilişkinin ne kadar farklı olduğunu hatırladım birden.

Eldivenleri kucağına bıraktım. “Fazla bir şey değil ama bunları gördüm ve...”

Gözleri yüzüme kayarken sesim kesildi. Artık bizi tanıyamıyordum bile.

Plastik torbaya uzanıp kahverengi deri eldivenleri çıkardı. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirerek eldivenlere bakarken Killian’ı endişeyle izliyordum. “Bayıldım!” dedi.

İri elini eldivenin içine sokarken, yüzeye çıkan duygularımı güçlkle bastırıyordum. Ellerine olan takıntım, onları o yumuşak deriyle kaplı görünce daha da güçlenmişti. Anna odanın diğer tarafından gülümseyerek, “Ne kadar güzeller,” dedi. Başımı kaldırdığımda hepsinin bizi izlediğini fark ettim.

Tüylerim diken diken oldu. Sanki duvarlar üzerime geliyordu. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Birden garip bir kızgınlık hissettim. Killian belli ki ona karşı hiç istemediğim bir şey hissetmem için beni kandırmıştı. Ya da belki de bu hislerim sadece bu kadar uzun süre aynı evde sıkışıp kalmaktan kaynaklanıyordu.

Dışarı çıkmalıydım. Kafamı boşaltmalıydım.

Aceleyle koltuktan fırladım. Kafesteki bir fare gibi yükselen korku hissini bastırmak için ciğerlerime derin nefesler çekerek mutfağa daldım.

Kendimi normale döndürmeye çalışarak kahve yapmaya başlasam da ellerimdeki titremeyi hissedebiliyordum. Cezveye su doldururken sıcak bir el sırtıma dokundu.

“Sorun nedir?”

Elinden kaçtım. “Yok bir şey.”

“Eldivenler için teşekkür ederim dedim,” diye savunmaya geçti.

“Teşekkür ettiğini biliyorum. İyiyim dedim.”

“İyi görünmüyorsun.” Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Dün gece olanlarla mı ilgili?”

Yüzüne bakarken kaşlarım havaya kalktı. “Tabii ki hayır. Seks bile yapmadık, Killian. Sana yapışıp kalmayacağım.”

Cevap vermeden önce bu kez onun kaşları havaya kalktı. Bakışlarını yüzümde hissetmek beni daha da rahatsız etmişti.

Suyu cezveye koymadan önce, “Bana bakmayı kes!” diyerek onu tersledim.

Elimdekileri bırakır bırakmaz derin bir iç çektim. Sanki an-sızın kendimi duymaya başlamıştım ve sesim nevrotik çıkıyordu.

Tezgâha tutunarak başımı serbest bıraktım. “Özür dilerim. Neyim olduğunu inan bilmiyorum.”

Yumuşak bir nefesle karşılık verdi. “Noel’deyiz, Sylvie. Evini özlüyorsun ve buraya geldiğinden beri ailenle bir kez bile konuştuğunu görmedim.”

Homurdanıp güldüm. “Ve muhtemelen asla da konuşmayacağım.”

Öne doğru bir adım attı. “Görüşebileceğin kimse yok mu? Bir arkadaşın bile mi yok?”

“En iyi arkadaşım erkek arkadaşım la yattı, yani hayır. Arkadaşım bile yok.”

“Sylvie...”

Sesindeki acıma duygusundan nefret ediyordum. İlgisinden nefret ediyordum. Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyordu.

“Biz varız. Yalnız değilsin.”

“Evet!” diye bağırarak elimi tezgâha vurdum. Sonra ona doğru dönüp içimde kaynayan tüm hayal kırıklığını yansıttım. “Evet öyleyim, Killian! Sen benim ailem ya da arkadaşım değilsin. Sen benim kocam değilsin ve bunu gayet iyi biliyorsun. O yüzden bir saniyeliğine de olsa rol yapmayı bırakabilir miyiz?”

Sempati ifadesi küçümsemeye dönüştü. “Numara mı yapıyoruz, Sylvie?”

Ona ters ters baktım. “Tabii ki yapıyoruz. Bunların hiçbiri gerçek değil.”

Sadece başını sallayarak cevap verdiğinde, onu yumruklama arzuma karşı koymak zorunda kaldım. Neden Noel’de damarıma basmaya çalışıyordu ki? Bu kadar kendini beğenmiş, zor, yakışıklı ve sevimli olmak zorunda mıydı?

Bu eve ilk geldiğim zamanlardaki gibi cahil bir pislik olmaksızın vazgeçmesi için ona kim izin vermişti?

“Peki, Sylvie. Numara yapmayı bırakacağım.”

Kollarını önünde kavuşturdu, birbirimize bakarken mutfak sessizleşmişti. Az önce söylediklerinde samimiyetinden şüphe etmeme neden olan bir şey vardı.

“Rol yapıyordun... değil mi?” Dikkatlice sormuştum.

Bana doğru uzun ve tehditkâr bir adım attı. “Elbette yapıyordum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, unuttun mu?”

Bu sözlerin acısıyla savaşıırken dişlerimi sıktım. Kayıtsızmış gibi davranarak yüksek sesle alay ettim ama o sadece bir adım daha yaklaşmayı tercih etti. “Sana inanmıyorum,” diye karşılık verdim.

“Ve ben de senin için hiçbir şey ifade etmiyorum, öyle değil mi? O eldivenleri bana bu yüzden aldın.”

Şaşkınlıkla ellerimi göğsüne bastırıp onu itmeye çalıştım. “Sen çekilmez bir pisliksin...”

Küfürlerimi duymazdan gelerek bedenimi tezgâha yasladı. Bileklerimi ellerinin arasına alıp arkamda birleştirdi. Tutuşundan kurtulmak için ne kadar çabalasam da başaramadım.

Daha da kötüsü, denemekten vazgeçtim. Çünkü vücudunun benimkine karşı verdiği hissi sevmeye başlamıştım. Endişeli zihnimi sakinleştirmesini sevmiştim.

Ve onu bu kadar çok sevmiş olmaktan nefret ediyordum.

Yüzü bana birkaç santim yaklaştığında usulca fısıldadı. “Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama tüm bunların numara olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Yalnız olduğumuzda bile. Sen *benim* karımsın, Sylvie. Sürenin dolmasını beklemeden bu evden ayrılmayı deneyebilirsin. Beni yeterince kızdırırsan gitmene izin verebilirim. Ama içimde gitmeyeceğine dair bir his var. Çünkü senin için *hiçbir şey* ifade etmiyorum ve sen de bunu biliyorsun.”

Ona karşı koymaya çalışıyordum. “Bu işin sonunda gideceğim. Ve aramızda bir sözleşmenin olması beni senin gerçek karın yapmaz.”

Hızlı bir hareketle, boştaki elini bacaklarımın altından geçirip kalçam tezgâhın üzerine gelene kadar beni kaldırdı. Üzerime doğru eğildiğinde pantolonundaki sertliğin klitorisime sürtündüğünü hissedince nefesim kesildi.

Hâlâ bileklerimi arkamda tutuyordu. Yüzüme doğru eğilip dudaklarımı sertçe öpmeye başladı. Bu kadar çabuk eriyip gitmem utanç vericiydi. Dili ağzımı işgal ederken küçük bir iniltiyi bastıramadım, bacaklarım istemsizce beline dolandı.

“Seni burada becerebilirim ve sen de bana izin verirsin. Değil mi sevgilim?” Dudaklarıma değen sıcak nefesi düşünmemi zorlaştırıyordu.

“Her kavga ettiğimizde beni öylece becerip teslim alamazsın.”

“Alamaz mıyım?”

Tam ellerimi serbest bırakarak bol eşofmanının lastiğiyle oynamaya başladığı sırada mutfığa yaklaşan ayak seslerini duyduk. Bu kez göğsünü ittiğimde yumuşayıp geri çekildi.

Anna mutfığa girerken, “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Killian muhtemelen ereksiyonunu gizlemek için sırtını döndü. Ben de masum rolü yaparak, basit bir sohbet ediyormuşuz gibi bacak bacak üstüne atıp olduğum yerde kaldım.

“Ben de kahve yapıyordum,” diyerek cezveyi gösterdim.

Gözleri tatil heyecanıyla parlıyordu. “Harika. Salona geri dönmelisiniz. Açmamız gereken daha çok hediye var.”

“Hemen geliyoruz,” diye yanıtladı Killian derin bir homurdanmayla. Anna heyecanla mutfaktan çıktı.

Gülümseyerek tezgâhtan inip kahveyi yapmaya devam ettim.

Başlat düğmesine bastıktan sonra Killian’a döndüm. Gözle-

rine bakarken, daha önce hissettiğim o güçlü bağı görmezden gelerek, bu yılın geri kalanını atlatmak için ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Killian'a karşı hissettiğim tüm duyguları bir kenara bırakmalıydım. O hâlâ sadece kendini düşünen, cahil, kaba, acımasız, huysuz bir pislikti.

Gözünü hedeften ayırma!

Benim için önemli olan tek şey işin sonundaki on milyon dolardı. Büyük bir aleti ve büyüleyici bir gülümsemesi olan yakışıklı bir İskoç'un buna engel olmasına asla izin vermeyecektim.

Yanından geçerken çatık kaşlarının yerini muzip bir gülüşün aldığını fark ettim. Kolumu tuttu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerimiz bir anlığına buluşsa da bu bağı kabul etmek yerine görmezden gelmeye çalıştım.

Sanki bir meydan okumaymışçasına birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sonra başını iki yana salladı, anladığını biliyordum. İkimiz de hissetmememiz gereken şeyleri hissetmeye çok yaklaşmıştık. Ve en iyisi her şeyin eski haline dönmesiydi.

"Mutlu Noeller, kaltak," diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle.

Kolumu geri çektim. "Mutlu Noeller... hayvan."

Ve böylece omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissederek yanından uzaklaştım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oturma odasındaki kanepede uzanmış, bulabildiğim en gereksiz İngiliz reality şovunu izlerken, Killian'ın merdivenlerden indiğini duydum. Başımı kaldırıp nasıl görüldüğüne bakarken ağzım açık kaldı.

Normalde çizme giyer, çizmeler ahşap zemine gürültüyle vurur ve sanki bir dev tarafından saldırıya uğramışız gibi ses çıkarırdı. Ama bu ses farklıydı. Daha hafif ve yumuşaktı.

Odaya girdiğinde ona bakmak için koltuktan kalktım.

Üzerinde yeşil beyaz eteği ve düğünümüzde giydiği gri ceket vardı. Kendimi, o eteğin üzerimde yarattığı etkiye tam anlamıyla hazırlamamın hiçbir yolu yoktu.

Kafam tamamen karışmıştı ve bu karışıklığın etkisiyle hemen tahrik oldum.

Sonra kafama dank ettiğinde oturuşumu dikleştirerek, “Partiye mi gidiyoruz?” diye sordum. Heyecanla adeta şakımıştım.

“Fikrimi değiştirmeden önce giyinsen iyi olur,” diye mırıldandı alçak sesle.

Onu ikna etmek için söz verdiğim güzelliği henüz düşünmemiştim bile. Ama sonra mutlaka düşünecektim. Şu anda merdivenleri hızla çıkmakla meşguldüm ve dolabımdaki han-

gi elbisenin bu akşamki etkinlik için uygun olacağını düşünüyordum.

Kıvrımlarımı saran altın rengi kadife bir elbisede karar kıldım. Dalgalı yakası, taşlarla kaplı bir parça tülle örtülmüştü. Saçlarımı başımın arkasında bir tokayla yarım topuz haline getirmem uzun sürmedi. Buklelerime biraz spreyci sığıttım. Sonra hızla makyajımı yapıp Killian'ın geri dönmesine fırsat vermeden aşağıya koştum.

Bu parti için neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyordum. Belki Killian'ı gitmeye ikna etmem karşılığında on bin dolar alacağım içindi. Belki gecenin sonunda yüksek ihtimalle yapacağımız seks içindi. Ya da belki de ortaya çıkıp hepsinin aklını başından aldığında ailesinin yüzündeki ifadeyi görmek istediğim içindi.

Merdivenlerden indiğimde Killian beni bekliyordu.

“Bu...” Bakışlarını telefonundan kaldırıp bana dikti. “Hızlıydı.”

En alt basamağın yanında dikildim, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordum.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Yutkundu. “Güzel görünüyorsun, karıcığım.”

“Sen de fena değilsin, vahşi.”

Ayakkabılarımı giymek için banka otururken kendi kendime sııttım. Böyle anlar bana hep ironik geliyordu. Yani, evli bir çift gibi şakalaşmamız ve gerçek olmasa da *gerçekmiş* gibi hissetmemiz garipti.

Topuklarımın üzerinde kayarken Killian'ın saçlarına baktım. Artık omuzlarını geçmişti. İpeksi pürüzsüzlükte ve bakımlı görünüyordu, ama dürüst olmak gerekirse... çok uzundu.

Ayağa kalkıp uçlarından çekiştirdim. “Şunu düzeltebilir miyiz lütfen?”

“Şimdi mi?” diye sordu inanamayarak.

“Sadece bir dakika sürecektir.” Elini tutup onu merdivenlerden yukarı sürükledim. “Hadi.”

İsteksiz de olsa onu banyoma çekmeme izin verdi. Makyaj masasındaki sandalyeyi çekip oturması için işaret ettim. Küçük şeyin üzerinde ne kadar iri görüldüğünü görünce kendime hâkim olamayıp güldüm. Artık aynı boydaydık.

Raftan bir havlu kapıp omuzlarını örttükten sonra bir saç tokasıyla tutturdum. Üst çekmeceyi açıp saç uçlarımı kesmek için kullandığım makası aldım.

Banyoda dolaşırken Killian’ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Saçma su sıktığımda yüzünü buruşturdu ve usulca küfretti. Uzun saç tellerini tararken de nazik davranmıyordum.

Uçlarını hizalamaya çalışırken, “Saçını kim kesiyor?” diye sordum.

Omuz silkti. “Rastgele kadınlar. Bazen hizmetçiler. Bazen de ben.”

“Cık, cık, cık!”

Arkama yaslanıp ona bir göz attım. “Ne kadarını kesebilirim?” diye sordum.

“Saç bu. Ne kadar kestiğin umurumda değil. Tekrar uzar nasılsa.”

Bunu düşünürken dudaklarımı büküp kafasındaki dağınık kahverengi saçlar olmadan nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım.

“Tamam...” dedim ve hemen kesmeye başladım. Uzun saç

parçaları beyaz havludan yere dökülürken zar zor tepki veriyordu. Kendine özgü görünümünün yavaş yavaş daha temiz ve sade bir şeye dönüşmesini izlemek biraz sinir bozucuydu.

Kesişimi dikkatle izlerken, “Kuaför müsün?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladım tepede bıraktığım uzunluğu şekillendirirken. “Ama saç şekillendirmeyi hep sevmişimdir.”

“Peki, neden yapmıyorsun?”

“İş olarak mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

Durup saçlarının son haline baktım. Çok kısa olmasa da eskisinden daha hoş görünüyordu. Gençlik yıllarımı düşündüm. Bunu hiçbir zaman bir kariyer yolu olarak değerlendirmemiştim.

“Ben bir yazarım,” diye cevap verdim hevessiz bir şekilde.

“Seni bir şey yazarken görmedim.”

“Şimdi sakalını kesmem gerek,” diyerek konuyu hızla değiştirdim.

Eğilip saçlarını tararken Killian’ın yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım, bir yandan da fazlalıkları kesiyordum. Gözlerini gözlerime dikmişti ama ben ona bakmaya cesaret edemedim.

Fazla yakındık.

Fazla samimi.

“Senin bir yazar olup olmadığına kim karar verdi? Sen mi?” diye sordu usulca.

Güçlkle yutkundum. Ama cevap vermedim.

“Yazarken şu anki gibi aydınlanıyor musun?” diye sordu bu defa.

Donup kaldım. Zihnimdeki cevap *hayır* idi.

Makası tezgâhın üzerine koyup havluyu omuzlarından çekerken, “Fark etmez,” diye cevap verdim.

“Fark etmez mi?”

“Hayır. Yazar, kuaför ya da huysuz bir İskoç karısı olmamın bir önemi yok. Çünkü ne yaparsam yapayım, asla yeterli olmayacak.”

“Kim için?”

“Kes şunu, Killian!” diye çıkıştım. Sonra aynayı işaret ettim. “Sadece kendine bak. Beğenip beğenmediğini söyle.”

Hoşnutsuz bir iç çekişle küçük sandalyeden kalkıp büyük aynaya döndü. Bir an duraksayarak yansımasına tereddütle baktı.

“Hoşuna gitmedi,” dedim. Tepkisi beni ansızın germiştir.

Yeni görünümünü incelemek için başını öne arkaya çevirdi. Daha sofistike bir tarzla daha yaşlı görüldüğünü fark etmiştim. Ama bu iyi anlamdaydı. Saç çizgisinin kenarlarında göze çarpmaya başlayan gri lekeler vardı.

“Bayıldım,” dedi kısık bir fısıltıyla.

“Yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum,” diyerek bana doğru döndü. “Çok iyi bir iş çıkardın.”

Tekrar yutkundum, gözlerimi kaçırırken ağzımı belirsizlikle büktüm.

“Güzel. Beğenmene sevindim.”

Banyodan çıkmak için döndüğümde kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

İki parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırdı. “Bu önemli.”

Çenemi tutarken sabırsızca kıpırdandım, beni bırakmasını bekliyordum.

Böylece artık onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacaktım. “Tamam,” diye inandırıcı olmayan bir şekilde mırıldandım. “Geç kalacağız.”

Rahatlayarak gitmeme izin verdiğinde odadan çıktım. Gözlerimi kırptıştırırken yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Kardeşlerinin onu gördüklerinde verecekleri tepkiyi dört gözle bekliyordum.

* * *

Arabaya bindiğimizde Killian'ın yanımda gerildiğini hissettim. Bacağını sallıyordu ve çenesini sıkarken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordum. Peter, Killian'ın sinirli olduğu gerçeğini örtbas etmek için havadan sudan konuşmaya çalıştı.

Killian'ın altı yıl boyunca evinden çıkmamayı seçmesinin aslında pek de bir "seçim" olmadığı benim için apaçık ortadaydı. Şu anda kendiyle mücadele ediyordu. Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Elimi koltuğun üzerinden uzatıp çıplak dizine koydum. Gergin hareketlerini yatıştırmak için pek bir şey yapmıyordu. Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı, ben de kucağına doğru uzanıp iri ellerinden birini avucumun içine aldım.

Peter bizimle hava durumu ve tatiller hakkında sohbet etmeye devam ederken, Killian'm elini sıktım. Dizlerini sallaması sakinleşip sükûnete kavuşurken onu izledim.

Ta ki şehir dışındaki büyük bir evin önüne varana kadar. Barclay Malikânesi kadar büyük olmasa da yine de oldukça gösterişliydi. Büyük, dairesel bir giriş yolunda başka arabalar park edilmişti, bu yüzden Peter kapıya kadar sürdü ve bizi indirmek için durdu.

Peter kapıyı açana kadar Killian kımıldamadı bile.

İkimiz de dışarı çıkmadan önce, "İyi eğlenceler," dedi Peter.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim usulca.

Kapının yanında bir gaydacı vardı, misafirler geldikçe çalıyordu, ama sanırım en son gelen bizdik. Onu orada görmek beni hazırlıksız yakalamıştı. Bunun samimi bir aile toplantısı olacağını düşünmüştüm ama evin büyüklüğüne ve içeriden gelen gürültüye bakılırsa bu tam bir Yeni Yıl partisiydi.

Ön girişte durup Killian’ın ilk adımı atmasını bekledim. Fark edilir şekilde tereddütlüydü. Ben de yanında durup beklemeye başladım. Bir anlık sessizlikten sonra ona döndüm.

Yüzü gergindi, göğsü yavaş ve sık nefeslerle hareket ediyordu. Uzanarak elini tekrar tuttum. “İstemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz.”

Başını iki yana salladı. “İçeri giriyoruz. Bana bir saniye izin ver.”

“İstediğin kadar zamanın var,” diye cevap verdim, elini sıkarak.

Bakışları, birbirine kenetlenmiş ellerimize ve oradan da yüzüme doğru kaydı. Bir an sonra bir sonuca varmış gibi görünüyordu ve bir amaçla ön kapıya doğru döndü.

Kolu çekmeden önce, “Hadi şu işi bitirelim,” diye mırıldandı.

Önce normal büyüklükteki evlere benzeyen bir fuayeden içeri girdik. Bizim yaşadığımız malikâneye hiç benzemiyordu. Tekrar elimi tuttu ve geniş bir oturma odasına ulaşana kadar aile evinin koridorunda yürüdük.

İçeri adım attığımız anda sohbet kesiliverdi.

Etrafımdaki kalabalığa şöyle bir bakarken Anna’yı gördüm. Sonra Killian’ın kardeşi Lachy’yi diğer kardeşi Declan’la konuşurken buldum, ikisi de Killian’ın eteğinin aynısını giy-

mişlerdi. Hepsi ağız bir karış açık, donmuş bir halde bize bakıyordu.

İlk yaklaşan Killian'ın kız kardeşi oldu. Anna sarılmak için kollarını iki yana açarak aceleyle bize doğru geldi. Kollarını kardeşine doladığında gözlerindeki yaşları fark ettim. Anna sonunda sarılmayı bıraktığında Killian'ın yeni saç kesimine gülümsedi.

Ardından bana sarıldı ve sarılırken de minnet dolu bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bu teşekkür, içimde bir gurur dalgası yaratmıştı. Aslında fazla bir şey yapmamıştım. Ayrıca Killian'ın gelmesini sağlamak için ona gerçekte ne teklif ettiğimi Anna'nın bilmek isteyeceğini de sanmıyordum. Bilmesi de gerekmiyordu. En azından Killian şimdi evinden farklı bir yerde, buradaydı.

Sonra Lachy beni kucakladı. "Çok uzun zaman oldu küçük kardeşim," dedi şakacı bir ses tonuyla.

"Ah, onları rahat bırak, Lach. Bunca zamandır o büyük evde ne yaptıklarını biliyorsun."

"Declan!" Anna göğsüne vurarak onu azarladı. Adamlar güldü ve hemen Killian'ın tepkisini görmek için başımı kaldırdım. Yüzündeki gerginlik gitmiş, hatta gülümsemeye başlamıştı.

Killian'ın ailesinin geri kalanı gelip bizi karşıladı. Bize içecek ve yiyecek ikram edildi ve tüm bu süre boyunca birbirimizin yanında kaldık. Teyzesi nihayet onu karşılamaya gelene kadar bir saat rahatlıkla geçip gitti.

Onunla düğünde ayaküstü tanışmıştım ama o zaman da şimdi olduğu gibi Killian'ın en büyük hayranlarından biri olmadığı açıktı. Yanımıza yaklaştığında omuzlarım hemen gerildi.

“Zamanı gelmişti yeğenim,” dedi.

Yaşlı bir kadındı, muhtemelen yetmişlerinin sonundaydı. Killian gibi koyu renk saçlı ve soluk tenliydi. Killian’ın aksine zayıf ve çelimsizdi.

“Merhaba, Lorna Teyze,” dedi Killian alçak ve mırıltılı bir sesle.

“İyi görünüyorsun,” diyerek elindeki içkiyle Killian’ı baştan ayağa süzdü. “Ve Amerikalı karını da getirmişsin.”

Ona ters ters bakarken çenem gerilmişti. Killian’la ilgili tüm bu planın iplerini elinde tutan kadının bu olup olmadığını düşündüğümde içimde birdenbire çok kötü bir his beliriverdi.

Killian beni daha yakına çekerek, “Tabii ki karımı getirdim,” diye cevap verdi. Bir elimi göğsüne koyup ona yakın durdum.

“Baban hayatta olsaydı bu uzun yokluğun hakkında ne derdi?” diye sordu, kristal kadehinin kenarından bana bakarak.

“Eminim Killian’ın bu kadar iyi olduğunu görmekten çok mutlu olurdu,” diye cevap verdim, kocamın göğsüne vurarak.

Teyzesi şarabını yudumlarken güldü. “Onu tanı mıyordun bile.”

“Eminim burada olsaydı,” diye araya girdi Killian, “o da Sylvie’yi severdi.”

Bunu söylediğini duyunca kalbim aptalca bir şekilde daha hızlı atmaya başladı. Ama hemen kendime bunun sadece bir numara olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. O beni sevmiyordu. Ama rol yapmakta çok iyi iş çıkardığı kesindi.

“Ama ne yazık ki hayatta değil,” diye yanıtladı Lorna.

Bunu söylerken ona nasıl dik dik baktığını fark etmiştim. Bu bakış, burun deliklerimin öfkeyle alevlenmesine neden oldu. Yavaşça bizden uzaklaşırken yüzüne yumruk atma dürtümle savaşıyordum.

“Bakın!” diye seslendi Killian’ın kuzeni olduğunu tahmin ettiğim genç kadınlardan biri, başımızın üstünü işaret ederken. “Ökseotu!”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” diye ekledi Declan, mağrur bir sırıtışla.

Yukarı bakınca başımızın üzerinde asılı duran yeşil topu gördüm. Killian’a şakacı bir ifadeyle baktım. Ve o da tam olarak yapmasını umduğum şeyi yaptı.

Beni belimden tutup kaldırdı ve dudaklarıma derin, tutkulu bir öpücük kondururken beni dramatik bir şekilde yatırdı. Ailesi etrafımızı sarmış, tezahürat yapıyordu. Killian sonunda beni ayağa kaldırdığında yüzümdeki gülümsemeyi silmekte zorlandım.

Rahatlamaya başlamıştı. Bundan emindim.

Partiye ilk girdiğimizde Killian kendinde değildi. Tanıdığım o alaycı ve iğneleyici pislik olamayacak kadar gergindi.

Killian ve ben ellerimizde içeceklerimizle odanın köşesine geçerken ona doğru dönüp, “Teyzen tam bir kaltak,” diye fısıldadım.

Kendi kendine gülerek, “Haksız sayılmazsın,” dedi.

Etrafa bir göz attım. “Yani burası onun evi mi?”

“Evet.”

“Çalabileceğimiz havalı bir şeyi var mı?”

“İşine yarayacak bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Hadi,” diye mırıldandım, elini tutarak. “Eminim başımızı belaya sokacak bir şeyler bulabiliriz.”

Killian beklemediğim bir şekilde teklifimi kabul etti.

Odadan çıktığımızı kimse fark etmedi bile. Onu mutfağın önünden geçirip merdivenlerden yukarı çektim. Bir ofis, iki

yatak odası, büyük bir banyo ve ana yatak odasıyla karşılaştık. Sonunda onun yatak odası olduğunu varsaydığım yere gelince hemen etrafı gözetlemeye başladım.

Şifonyerin üzerinde duran mücevherlere bakarken, “Neden senden bu kadar nefret ediyor?” diye sordum.

Kapının pervazına yaslanırken omuz silkti. “Ailemin ölümü için beni suçluyor.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ailene ne oldu? Araba kazası değil miydi?”

“Evet,” diye mırıldandı başını sallarken.

“Ama bu korkunç bir şey.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye kestirip attı, yere bakarak.

İnci bir kolye alıp elbisemin üzerinde tuttum. “Ne düşünüyorsun?”

“Eşyalarını karıştırırken yakalarsa seni öldürür.”

Güldüm. “Bunu görmek isterdim. Seninle konuşma şeklinden sonra daha kötüsünü yapmadığım için kendini şanslı hissedebilir.”

“Vay vay vay!” diyerek bana doğru bir adım attı ve gülümse-di. “Bana karşı biraz korumacı gibisin, mo ghràidh.”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır. Sadece onun bir sürtük olduğunu düşünüyorum ve açıkçası sana sürtüklük yapmak benim işim.”

Arkamdan yaklaşarak beni kalçalarımın kavradı ve sür-tünmeye başladı. Bu yakınlık beni hâlâ şaşırtıyor ama içimde filizlenen sıcaklığı durdurmuyordu.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp omzumun üstünden nazikçe öperken kıpırdamadan durdum. Küçük bir mırıltı çıka-

rarak, dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarırken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Sonra gözlerimi açıp önümüzde duran büyük aynaya baktım. İkimizin görüntüsüne dalıp gidebilirdim. Bizimle ilgili tatmin edici bir şey vardı; birbirimize o kadar iyi uyuyorduk ki bunu inkâr etmem mümkün değildi. Ama bize ne kadar uzun süre bakarsam o kadar fazla utanç duyuyordum.

Kendimizi incelemeye son vererek ona döndüm ve duvara ittim. Tek kelime edemeden boynundan tutup dudaklarını kendime doğru çektim. Onu hararetle öpüyor, dudaklarını ve dilini tutkuyla yalıyordum. O da tutkuma karşılık veriyor ve beni aynı şekilde öpüyordu.

Göbeğime değen aletin sertleşmeye başladığını hissediyordum. Eteğinin kalın kumaşının arasından elimi uzatarak büyük bir istekle onu okşamaya başladım.

“Bekle, bekle, bekle,” diye mırıldanarak öpüşmemizi sonlandırdı.

“Ne?” Nefes nefese sormuştum.

“Bunu burada yapamam.”

Pis bir gülümsemeyle, “Elbette yapabilirsin,” diye cevap verip onu geri ittim. Sonra aletin iyice belirginleştiği yeri işaret ederek, “Çünkü kesinlikle bununla oraya geri dönemezsin,” dedim.

Bir elini saçlarıma daldırarak başımı geriye yatırdı ve bana gülümsedi. “O zaman belki sen benim yerime bu işi halledebilirsin, sevgilim.”

Bana taktığı bu isimle dalga geçtiği için ona küfretmek ile çaresizce *onun yerine bu işi halletmek* arasında kalarak hızla uzaklaştım.

Doğal olarak ben ikincisinden yanaydım.

Elim aşağı doğru kaydırarak boxer'ınm kumaşına değene kadar eteğini yukarı kaldırdım.

“Bu bende büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Bunların altına bir şey giymemen gerektiğini sanıyordum.”

Boynumu tekrar öperken güldü. “Dışarısı bunun için biraz soğuk. Sence de öyle değil mi?”

Boxer'ının bel lastiğine ulaştığımda yavaşça aşağı çekerek aletini serbest bıraktım. Elime aldığım an ağırlığını hissettiğimde inleyerek çığlık attım. Ben aletini okşarken o da hevesle boynumu emiyor, parmaklarım büyük aletin sonuna kadar zar zor ulaşabiliyordu.

“Dudaklarını aletimin etrafına sar, sevgilim. Ağzının sıcaklığını hissetmek istiyorum.”

İçim arzuyla yanıyordu. Dizlerimin üzerine çöktürmek için saçlarımı tutarken, bunu yapmak için bir an bile tereddüt etmedim. Aletin tamamını görebilmek için boxer'ını daha da aşağı çekerken başım eteğinin altından kaydı. Büyüklüğünü gördüğümde gözlerim irileşti.

Daha önce görmediğim kadar uzun, kalın ve ucu şişkindi; bir anlığına uzun uzun hayranlıkla izledim. Parmaklarımla ucunu okşadıktan sonra, başını dilimin üzerinde gezdirdim. Ben bunu yaparken o hırıltılı bir inilti çıkardı.

Ucunu ağzıma alarak hevesle emerken sızan sıvının tadını aldım ve daha da zevkle yalamaya devam ettim. Tekrar inledi.

“Bunu tekrar yap, sevgilim.”

Aletin başıyla tekrar oynarken, dilimi ucunun hemen altında gezdirdim. Aletini ağzımın içine daha da sokarken eli yine saçlarımı buldu. Etkileyici uzunluğunun ağzımda olma-

sı inanılmaz derecede tatmin ediciydi ve yaptığı her darbede daha da fazlasını ağızma alabilmek için kendime meydan okuyordum. Etrafını kavradım ve emerken dudaklarımın ulaşmadığı boşluğu elimle doldurdum, her seferinde nasıl kasıldığını hissedebiliyordum.

İnlemelerine doyamıyordum, bu yüzden ağzımın her hareketiyle daha da fazla zevk almasını sağladım. Uyluklarımın arası alev alevdi.

“Becer beni, mo ghràidh. Ağzında olmak çok iyi hissettiriyor.”

Boşalmaya yaklaştığını hissettiğimde yavaşladım. Aldığım bu zevkin bitmesine hazır değildim. Hayatımda hiç oral seks yapmamıştım ama Killian’ın övgülerini duymak beni motive etmişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Sylvie...” diye mırıldandı hırıltılı bir ses tonuyla. “Yüzüme bak.”

Okşamaya ve yalamaya ara vererek ona baktım. İskoç eteğini yukarı kaldırarak bana baktığında zevkten yüzünün neredeyse donduğunu fark ettim. “Devam et.”

Ellerimi ve ağzımı kullanarak onu tekrar doruk noktasına yaklaştırdım. Bu kez bunu yaparken onu izliyordum. Onun zevk alışına ve bakışlarının yoğunluğuna bağımlı hissediyordum, buna kendiminkinden daha çok ihtiyacım vardı. Dilim ve ellerim aletinin etrafındayken çılgınca inliyor, sıkıyor ve sertçe emiyordum. Her an ağızma boşalmak üzere olduğunun farkındaydım.

Ve bunu istiyordum.

“Neredeyse geldim, sevgilim. Sakın durma.”

Sonunda elime yapıştığında, dilimin tuzlu bir şekilde ser-

best kalmasını hevesle bekledim. Ağzıma boşaldığında hayal kırıklığına uğramadım. Boğazıma çarptığını hissediyordum, bu yüzden öğürme riskine girmeden önce hızla yuttum.

Killian bu manzara karşısında bir dizi küfür savurdu. Ağzımı çekip dudaklarımı silmeden önce onun orgazmının bitmesini bekledim. Ve nihayet ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, bana bir hayalet görmüş gibi baktığını fark ettim.

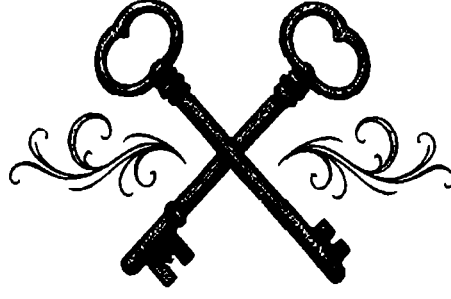
“Ne oldu?” diye sordum ayağa kalkarken.

Başını salladı. “Hiçbir şey.”

Ama ellerinin bir saniye bile bedenimden ayrılmadığını fark etmiştim. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Sonra beni öpmek yerine göğsüne yasladı. Bunu beklemiyordum ama onu itmedim de.

Kalbinin atışının kulağımda yankılanmasına izin verdim. Bunun birbirlerinden nefret eden insanların yaptığı bir şey olmadığını hatırlatan her türlü düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Killian'la partiye geri dönmek üzere aşağıya indiğimizde teyzesinin dikkatli bakışlarını üzerimizde hissetsem de bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bir içki daha alıp büyük Noel ağacının yanında duran kardeşlerinin yanına doğru el ele yürüdük.

İçinde bulunduğum bu iyi ruh halini açıklamam mümkün değildi. Tatilleri pek sevmezdim. Genelde aile toplantılarını da sevmezdim. Ve dokuz ay sonra bu ülkeden sonsuza dek ayrılacağımı biliyordum.

Ancak çalan müzik ya da havadaki tatlı ve baharatlı bir şeyin kokusu bu partiye rahat ve sıcak bir hava verirken iyi hissetmemek imkânsızdı.

Declan sert bir ifadeyle, “Kardeşimiz sana çok zorluk çıkarmıyor, değil mi?” diye sordu. Benimle konuşurken ki ani rahatlığına ve kelimelerindeki hafif sürçmeye bakılırsa bunun ilk viski kadehi olmadığına bahse girmeye hazırdım.

Killian'a bakarak gülümsedim. “Merak etme, onunla başa çıkabilirim.”

Gruba geri döndüğümde hepsinin bize nasıl baktığını fark etmiştim. Partideki hiç kimse gerçeği bilmezken bu üçünün

bildiğini unutmak kolaydı. Aslında Killian ve benim evimizin mahremiyetinde gelişigüzel takıldığımızdan şüphelenmezlerdi.

Neden yapsınlar ki?

Bunu sadece bu üçü ve kötü kalpli Lorna Teyze biliyordu.

Gözlerini tekrar üzerimde hissederek omzumun üzerinden geriye döndüğümde onu tehditkâr bir şekilde bana bakarken buldum. Sanki o gözler neyi kabul ettiğimin acımasız bir hatırlatıcısı gibiydi. Bu insanlar beni zalim bir şeyin suç ortağı yapmışlardı.

Ve bunu tamamen kabul etmiştim, başından beri her şeyi biliyordum.

Tekrar gruba döndüğümde biraz huzursuz hissediyordum.

Lachy kardeşine gülümseyerek, “Killian hiçbir zaman görgülü biri olmadı,” diye şakalaştı.

Killian, “Benim terbiyem gayet iyi, teşekkür ederim,” diye yanıtladı. “Ayrıca buradaki hiç kimse bunun kadar kaba ve sert değil.”

Bana baktığında yüzüme sahte bir gülümseme takındım. Ben de ona şaka yapmalıydım ama kendimi hasta gibi hissetmeye başlamıştım.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

İçinde bulunduğumuz oda üzerime üzerime gelince kolumu Killian'inkinden ayırdım.

“Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim,” diye mırıldanıp, usulca partinin arasından geçerek koridora doğru ilerledim. Hiçbir sorun yaşamadan banyoya ulaştım, ancak kapıyı kapatıp aynada kendime baktığımda omurgam boyunca tırmanan o tanıdık huzursuzluk yeniden içimi kemirmeye başladı.

Sakin ol, Sylvie. Yanlış bir şey yapmıyorsun.

Üç uzun ve derin derin nefes alıp kendime bunun Killian için en iyisi olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Bunlar benim ailem değildi. Sadece Killian'a yardım etmeye çalışıyorlardı.

Bu üç şey kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. İşe yaradı sayılır. En azından kendimi panik atak geçirmemeye ikna edebilmişim.

Banyonun kapısını açtığımda yine o tehditkâr gözlerle karşılaşıncı şaşırdım: Lorna koridorda beni bekliyordu.

“Affedersiniz,” diye mırıldandım usulca, yanından geçip gitmeye çalışmadan önce.

“Yeğenimle iyi anlaşıyorsunuz,” diyerek beni durdurdu. Koridorda yalnızdık, konuşmamızın partideki kimse tarafından duyulmayacağı kadar uzaktaydık.

Rahatsızlığımı bastırıp ona döndüm. “Her şey göstermelik. Sana söz veriyorum.”

“Buradan bakıldığında hiç de göstermelik gibi görünmüyor.”

Yüz ifadesi soğuk ve duygusuzdu. Bana annemi hatırlatmıştı, damarlarımda dolaşan öfkeyle savaşmak için ellerimi yumruk yaparak sıktım.

Ona basit bir omuz silkme hareketi yaparak sinirimi gizlemeye çalıştım. “Ne fark eder ki? Bir yılı atlatacağız ve her şey planladığımız gibi gidecek.”

Duvara yaslanırken gözleri kırıştı. “Öyle mi olacak gerçekten?”

“Elbette.”

Bana doğru bir adım attığında, ona söylemek istediğim her şeyi içime attım.

“Güzel,” dedi. “Çünkü eğer bir şeyler ters giderse, o paranın tek kuruşunu bile göremeyeceksin.”

“Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

“Yerinde olsam Killian’a karşı hissettiklerini yanlış anlamasına izin vermemek için daha dikkatli olurdum. Sen sözleşme-deki bir maddeden başka bir şey değilsin.”

“Ne yaptığımı sanıyorsun?” Hararetli ama sessiz bir tonda cevap vermişim. “Bana söylenen her şeyi yapıyorum.”

Bir adım daha yaklaştı, artık neredeyse burun burunaydık. “Ona nasıl baktığını görüyorum. Yukarıda ona ne tür iğrençlikler yaptığını bilmek bile istemiyorum. Beni iyi dinle! Yeğenime karşı hisler beslemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O evi almamızı engelleyemezsin ve eğer yolumuza çıkmayı aklımdan bile geçirirsen, buraya geldiğinden daha kötü bir şekilde Amerika’ya geri dönersin.”

Onu itmek istiyordum. Ellerim uzanıp onu duvara fırlatmak için kaşınıyordu ve ne kadar yaşlı olduğu umurumda değildi. Ama derin bir nefes beni durdurdu.

Düşündüklerimi yapmak yerine sadece yüzüne baktım. Hırslayarak parmağımı ona doğrulttum ve bu hareketim onu şaşırttı. Bana bakarken gözleri korkudan irileşti.

“Sakın beni tehdit etmeye kalkma! Ben sadece param için buradayım ve sonra gideceğim, ama bana ihtiyacın olduğunu unutma! Bu yüzden bir daha karşıma çıkmadan önce iki kez düşün!”

Arkamdan gelen ayak seslerini duysam da öfkemi bastırmıyordum. Aklımın bir köşesinde Killian’ın bunların hiçbirini duymasını istemediğimi hatırlatan bir şey vardı. Gerçeği asla bilmemeliydi.

“Sylvie,” diye mırıldandı koridorun sonundan.

Bakışlarımı Lorna’dan ayırmadan sözlerime devam ettim. “Yaşlı bir cadalozdan başka bir şey değilsin ve Killian’ı asla umursamıyorsun. Eğer neyin iyi olduğunu bildiğinden bu kadar eminsen, onu rahat bırak. Ona bakma. Onunla konuşma. Ve eğer Barclay Malikânesi’ne gelmeyi aklından bile geçirirsen, bil ki geldiğinden daha kötü bir şekilde ayrılacaksın.”

“Sylvie!” Killian’ın sesi bu defa sert bir tondaydı. Sonra sıcak elini kolumda hissettim ve ellerimin titrediğini fark ederek döndüm. Killian’ın gözlerine baktığımda kaşlarını öfkeyle çatmak yerine gülümsüyordu.

Başparmağını çenemde gezdirdi. “Hadi, sevgilim. Evimize gidelim.”

Uzaktan tezahüratlar yapıldığını ve kalabalığın “Auld Lang Syne” şarkısını söylediğini duydum.

Titreyerek başımı salladım. Kolunun altına gömülürken beni koridordan ön kapıya doğru götürdü. Erkek ve kız kardeşlerine veda bile etmeden ayrılıyorduk.

Birileri “Mutlu Yıllar!” diye bağırır da aldırış etmeden çıkışa doğru çok hızlı ilerliyorduk.

Ceketini omuzlarıma koyarak beni sardı ve ön kapıdan çıkardı. Peter orada bizi bekliyordu. Killian arka koltuğa oturmama yardım etti. Gökyüzünü kırmızı ve altın renginde aydınlatan havai fişekler vardı ama ben ona odaklanmış durumdaydım. Arabaya yerleştikten sonra Killian yüzümü tekrar kendisine doğru çevirdi.

Gözlerinin içine bakarken, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyordum. Kelimelerle ifade edilemeyecek bir histi bu ya da buna uygun kelimeler varsa bile şu anda onları çağırış-

tıracak kapasitem yoktu. *Benim* ve *evim* gibi hissediyordum. *Güven. Rahatlık...*

Ona baktığımda sanki kendime bakıyordum.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve ben de mesafeyi kapatarak dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. Onu bu sefer öncekilerden çok farklı öpüyordum. Fiziksel bir şeye ihtiyacım varmış gibi değil, duygusal bir şeye ihtiyacım varmış gibiydi. Dudaklarımız birbirine değdiği andan itibaren sanki onu içime çekmiş gibiydim. Zihnimin ve kalbimin içine...

Uzaklaştığında göz göze geldik. Aramızda kozmik bir şeyin kıvılcımları parlıyordu.

İçimde bir panik dalgası oluşmaya başlıyordu. Böyle bir şey olamazdı, olmamalıydı. Kimse için böyle hissedemezdim, hele ki onun için asla. Killian'a *âşık olmak* istemiyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Çarpık bir şekilde gülümsediğinde beni paniğimden çekip aldı.

“Oral seksi unut; o yaşlı kaltağa aklından geçenleri söylediğini görmek bütün gece yaptığın en ateşli şeydi.”

İçimi korku kaplasa da güçlükle kıkırdadım. Ama nedense kendimi ona daha sıkı sarılmış bulmuştum. Beni kendisine âşık olmaktan *koruyabilirmiş* gibi hissetmek istiyorum.

Hissettiğim bu belirsizliğin altında o yaşlı sürtükle yaşadığım tartışmadan daha fazlası vardı. Sürekli bana söylediklerini tekrarlıyor, Killian hakkında konuştuklarını hatırlıyordum. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim. Ailemin tablosunu parçaladığım geceden, hatta onlarla geçirdiğim her kötü andan daha fazlasıydı bu.

Aslında hiç önemsememem gereken birine karşı zalimce

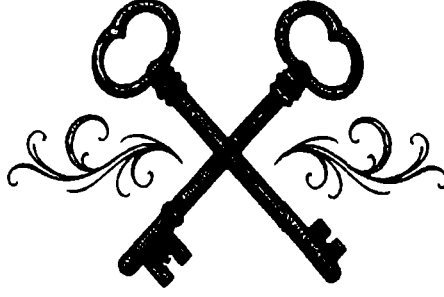
davranıldığını biliyordum. Peki ama bu neden böylesine öfkeli-
kelendirecek kadar beni ilgilendiriyordu? Neden bu kadar kız-
gındım? Kimeydi bu öfkem?

Killian dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadığında, söyledikleri nefesle yazılmış kelimeler gibi geldi. O kadar kısık ki Peter bile ön koltuktan duyamazdı.

“Senin içinde olmak istiyorum, Sylvie. Seni *karım* yapmalıyım.” Bir sıcaklık dalgası beni en derinimden vururken tüylerim diken diken oldu. Koltuğumda kıvranarak ona doğru dönüp dudaklarımla dudaklarını buldum.

İhtiyacı olan tek cevap öpücüktü.

Evet. Evet. Evet.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evin önüne yanaştığında neredeyse arabadan dışarı fırlayacaktık. Killian beni kollarına alıp ön kapıya kadar taşıdı. Sonunda beni yere bıraktığında, boynumu yalarken ceketini omuzlarımdan adeta yırtarak çıkardım.

Ona duyduğum bu ihtiyaç çok şiddetli ve yakıcıydı. Ve bu konuda hislerimizin karşılıklı olduğunu biliyordum. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarak çıkartıyor, düğmelerle ve fermuarlarla boğuşuyorduk. Elbisemi başımın üzerinden çekip çıkardığında evin girişindeydik. Gömleğini pençelerimle açarken birkaç düğmesini koparmıştım.

Merdivenleri çıkmamız bile bir mucizeydi ama odasına vardığımızda giysilerimizden geriye bir şey kalmamıştı. Beni yerden kaldırdı ve içeri taşıyıp yatağa atarken bacaklarımı bedenine sardım.

Aleti vücudundan dışarı doğru uzanırken onu tekrar görmek içimde heyecan ve korku dolu bir his uyandırmıştı. Beni yatağın kenarına sürükledi. Aşağı uzandı ve saçlarıminın diplelerinden bir avuç tuttu.

“O güzel ağzını tekrar aletimin etrafında görmeme izin ver, sevgilim.”

Bir an bile düşünmeden doğruldum ve sertleşmiş aletini ellerime aldım. Hevesle dudaklarımı etrafına doladım, uzunluğunu tükürükle kapladım. Ne kadar zevk aldığını bildiğim gibi ucunu sertçe emmeye başladım. Bir inilti çıkarırken kalçaları öne doğru eğildi.

“Ne kadar iyi bir eşsin sen,” diye mırıldandı. Başımı tutuyor ve yavaşça ağzımın içinde gidip geliyordu.

Karısı olmanın bir rol olduğunu biliyordum ama aynı zamanda da... *karısı gibi* muamele görmek vücudumu tahrik ediyordu. Onun karısı olma düşüncesine bayılıyordum.

Ki bu hiç bana göre değildi. Birinin malı gibi hissetmek istemezdim. Sevişmek ve kurtulmak için kullanabileceği bir şey olarak görüyordum.

Ama şu anda... istiyordum. Gerçekten, *gerçekten istiyordum*.

Aletinin daha da sertleştiğini hissettiğimde, bir hırıltıyla beni çekti ve yüzüme boşalma dürtüsüyle savaştığını izledim.

Hayatımda hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim. Vücudum alev alev yanan bir ateşle kaplıydı.

Killian'ın aletinin ucundan bir damla meni sızdığında, dilimi uzatıp hafif bir iniltiyle yaladım.

“Lanet olsun, kadın!” diye mırıldandı.

Ellerim bacaklarında aşağı yukarı kayarken ona gülümse dim, daha fazlası için istekliydim.

Gözleri yatak başlığına ve arkaya doğru kayarken, yüz ifadesinde bir muziplik parıltısı gördüm.

“Seni yatağıma bağlayacağım ve şimdi seninle birlikte olacağım,” dediğinde bir şekilde ihtiyaçtan daha da ısındım.

“Tamamen seninim...” diye fısıldadım, dudaklarının köşesinin orantısız bir sırtışla kıvrılmasını izlerken.

Sonra beni kollarımın altından tutup hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa geri fırlattı. Bana doğru sürünürken çılgılla karışık bir kahkaha attım.

Üzerimde gezinirken beklentiyle kıvranıyordum. “Kollar yukarı,” dedi seksi ve hırıltılı bir komutla.

Hemen itaat ettiğimi fark etmişti. “Oh... Bakın şimdi kim beni dinliyor.”

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi bastırdım. “Buna fazla alışma.”

Eğildi, tatlı ve sakın bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Birbirimizden ayrıldığımızda, aynı havayı solurken bir an için olduğu yerde donup kaldı. Bu hassas ve son derece samimi bir andı.

Yavaşça ayağa kalkıp sağ elimi avucunun içine aldı. Boynumu bükerek, yatak direğine zaten bağlı olan deri kayışı çekip bileğime dolmasını izledim. Bu kayış, ilk taşındığımda bulduğum kendi yatağımın direğindekiyle aynıydı.

O zamanlar bağlanma fikrine ne kadar öfkelendiğimi hâlâ hatırlıyordum. Şimdi ise bu zevke özlem duyuyordum.

Düğümü tamamlarken parmakları ustalıkla hareket ediyor, bileğimin etrafındaki halkayı nazikçe ve çok sıkı olmadan tutuyordu. Tutuşunu test ettiğimde yerinden oynamadı. Sonra diğerini bağlamaya çalışırken tahrik olmuş bir halde beklenti içindeydim.

Vücudumda aşağı doğru ilerleyerek beni öpücüklere boğuyor, göğüslerimde durup her birine masaj yapıyor ve şefkatle emiyordu. Bacaklarımın arasında daha fazla nem birikirken zevkle inledim.

“Killian!” diye haykırdım nefes nefese bir yalvarışla. “Sana ihtiyacım var!”

“Buradayım, mo ghràidh.” Göğüs kafesimde bu sözleri mırıldanırken derin sesi gövdemde titreşiyordu.

Ağzının yuttuğu her santimde soluk soluğa kalıyordum, sanki ciğerlerim hava tutmuyor, daha da alçalıyordu. Kalçalarım o zevkli sürtünmeyi aramak için beklentiyle birbirine sürtünüyordu. Sakalları bacaklarımın iç kısımlarını çizdiğinde heyecandan titredim.

“Bacaklarını benim için aç, güzelim,” diye mırıldandı.

Bacaklarımı ayırdığımda göbeğime doğru inmeden önce bir saniye bile kaybetmedi. Hararetle yalıyor ve bedenimi hafif hafif ısıırıyordu.

“Tanrım! Tadına bayılıyorum,” dedi sesinde cinsel bir açlıkla.

Başımı arkaya atarak, zevk beni ele geçirirken inledim. Bir parmağını içime sokup klitorisime doğru bastırdığında az kalsın dağılıyordum.

“Çok dar.” Sesi şehvetle dolup taşıyor ve itişini sürdürerek beni doruk noktamın uçurumuna sürüklüyordu.

“Killian, lütfen!” Çığlık atıyordum, kollarımla deri kayışlara sarıldım.

“Bana ne istediğini söyle, sevgilim.”

Şilteden başımı kaldırıp vücudumun aşağısına, onun durduğu yere baktım. Dudakları arzuma bulanmıştı ve bu beni daha da vahşileştirdi.

“Beni becermenı istiyorum. Lütfen. Hemen.”

İnsanı savunmasız bırakan gülümsemesiyle bir kahkaha attı. “Ne kadar bozuk bir ağzın var, sevgilim.”

“Sana yalvarıyorum...” diye cevap verdim.

Bir an için isteğimi düşünmüş gibi görünse de sonunda ricamı görmezden gelip tekrar bacaklarımın arasına daldı.

Parmağını içimde kıvrıyor, biraz bekleyip daha sert itiyordu. Gergindim, her an patlamaya hazırdım.

“Önceliğim karımın zevkleridir,” diye homurdandı bacaklarımın arasından. Sonra dudaklarını klitorisimin etrafına sardı, emdi ve dilini kullanarak hassas noktalarım dokundu.

Ve hepsi buydu. Benden bu kadardı.

Orgazmım neredeyse beni küçük parçalara ayırıyordu. Çok yoğundu. Çok iyiydi. O kadar zevkliydi ki hayatımda ilk kez zevkten canım yanıyordu.

Bacaklarım çırpınıyordu, kollarım bağlıydı ve içimden çıkan sesler düpedüz pornografikti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir patlamadan sonra nihayet yatağa geri döndüğümde bacaklarımın arasındaki boşluk sırlıklam ve hassastı.

Killian hiç vakit kaybetmedi. Dizlerinin üzerine çıkararak bacaklarımın arasına yerleşti ve geniş kalçalarına yer açmak için uyluklarımı yukarı doğru bastırdı.

Aletinin büyük, sert ve sıcak başını hassas açıklığıma doğru bastırdığını hissettiğimde nefesimi tuttum. Baş girerken paniklemeye başlamıştım. Derim o kadar sıkı geriliyordu ki yanıyordu.

“Yavaş ol,” diye fısıldadım. “Alıştığımdan daha büyük.”

Bir homurtu ile biraz daha derine kaydı. Adrenalin ve uyarılma duygusu baş döndürücü bir arzuya dönüşürken tüyletim diken diken oldu. Killian kocaman aletinin içimde kaybaldığı noktaya bakıyordu. Beni incitmemek için hassas bir dikkatle yavaşça hareket ediyordu. Sanki bir santim daha alamayacakmışım gibi hissettiğimde henüz sonuna kadar girdiğini bile sanmıyordum.

Kollarımı tekrar çekiştirdim. Dikkati yüzümdeydi. “Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim. Bana güvenebilirsin.”

Gözlerimiz buluştuğunda yine o duygunun çekiciliğine teslim oldum. Bu ne zaman olmuştu? Bana nefret dolu sözler söyleyen adam ne zaman korkumu ve acımı elinde tutan, bunun yerine bana güvenlik ve rahatlık sunan biri haline gelmişti?

Ona güvenmek için bir nedenim yoktu ama güveniyordum.

Yavaşça dışarı çıkarken tekrar bacaklarımın arasına bakıyor ve bu sefer biraz daha derine itiyordu. “Neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Her santimini rahatlıkla alıyorsun, mo ghràidh. Beni çok iyi alıyorsun.”

Tanrım, bu kelimeler aynı zamanda bir uyarıcıydı. Vücudumda vızıldıyorlar, her şeyi çok iyi hissettiriyorlardı. Keşke beni becerirken hep bu sözleri fısıldasaydı, vücudumdaki sinir uçlarının kilidini açan gizli bir kod gibiydi.

“Daha hızlı...” diye fısıldadım ve kalçaları hemen daha hızlı hareket etmeye başladı. Her itişinde daha da derine giriyor ve ben hiç gelmeyen acıyı endişeyle bekliyordum. Sonunda kalçaları bedenimle birleşene dek içime tamamen girdi. Adeta içimde olmak için yaratılmış gibi mükemmel bir uyumdu bu.

Bu haz omurgamdan aşağıya bedenimi sarıyor, o hareket ettikçe ve beni tekrar tekrar doldurdukça bundan bunalıyordum. Her şey çok fazlaydı.

Gözlerimi ondan alamadım. Beni becerirken yüzündeki coşku ifadesini izliyordum; kendi zevkinin peşinde bedenimi kullanırken daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlıyordu. Bakışlarını bedenlerimizin birleştiği noktadan ayıramıyordu ve bunu izlemekten bu kadar hoşlanması çok sevimliydi.

Keşke zihninin içini görebilseydim. Bendeki bu her şeyi kapsayan duyguyu hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum. Bu onun için hâlâ sıradan bir seks miydi? Yoksa o da benim gibi daha fazlasını hissediyor muydu?

Bakışlarını yüzüme kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve o bağlantı geri geldi. Yalvaran bir çığlık attığımda bu çağrıya hemen karşılık verdi. Bedenini bedenimin üzerine yasladı, kalçalarını amansızca itip çekmeye devam ederken dudaklarımı öptü. Dili benimkine dolanırken kolları başımı sardı.

Bacaklarımı beline doladım, farklı bedenlerimize rağmen birbirimize bu kadar iyi uyduğumuza şaşırıyordum. Vücutlarımız o kadar yakındı ki tek vücut gibiydik.

Dudaklarımızı birbirine bastırarak beni daha sert becerip, “Seni dolduracağım. Karımı. Seni *benim* yapacağım,” diye fısıldadı. Keşke kollarımı ona dolayabilseydim. Kelimelerimle ifade etmekte zorlandığım her şeyi bedenimin söylemesine her şeyden çok ihtiyacım vardı. Ama bileklerim hâlâ bağlı olduğu için başka seçeneğim yoktu.

Tereddütle kekeledim. “Doldur beni, Killian. Beni... *senin* yap.”

“Sen benimsin.”

Kulakları sağır eden bir inleme ve kalçalarındaki bir titremeyle boşalırken ikimizi de titrettiğini hissettim. Aleti içimde nabız gibi atıyor ve ben sıcaklığın üstesinden geliyordum. Vücudu hâlâ benimkinin üzerindeyken, onun yakınlığında yüzüyordum. Kokusunu, dokunuşunu, nefesini içime çekiyordum.

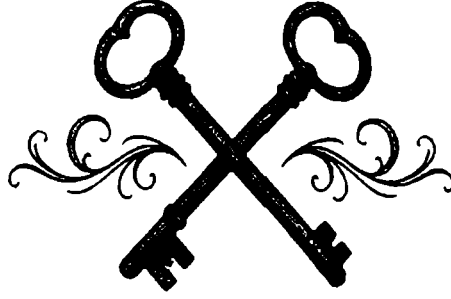
Onun her parçası benim bir parçam oluverdi.

Bu yaşadığımız, seksten çok daha fazlasıydı. Bunu bilmiyordu.

Sonunda üzerimden kalktığında, dudaklarımız daha tereddütlü bir öpücükle tekrar temas etti. Sonra benden uzaklaştı, aletini içimden çıkarırken beni dikkatle izledi. Gözleri o noktadan ayrılmıyordu.

Damlayan menileri başparmağıyla yavaşça içeri ittiğini hissettiğimde nefesimi bıraktım.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda daha yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. “Artık resmileşti, sevgilim,” dedi usulca. “Artık *gerçekten* benim karımsın.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ne okuyorsun?” Killian salonun kapısından sormuştu. Kucağımdaki kitaptan başımı kaldırıp utangaç bir gülümsemeyle baktım.

Merak duymamdan dolayı utanmıyordum. Bu kitabı aylar önce kütüphanede bulmuştum. Ama Killian’ın beni yatağına bağladığı ve kendisine ait olduğumu iddia ettiği geceye kadar bunun ilgimi çeken bir şey olabileceğini fark etmemiştim.

Başlığı okuması için kitabı yavaşça kaldırdım.

Boyun Eğme Sanatı.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Böyle bir kitabım olduğunu unutmuşum,” dedi. “Merak ettiğin için mi yoksa denemek istediğin için mi okuyorsun?”

İçimi çektim. “Bilmiyorum. Bunlar hoşuna gidiyor mu?” diye sordum.

Bakışları gözlerimi delip geçiyor, aramızdaki gerilim her geçen saniye daha da artıyordu.

“Bazen,” diye mırıldandı. Yavaşça odanın derinliklerine doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattığında güçlükle yutkundum. Killian bazen nefesimi kesen bir varlığa sahipti ve sanırım onu kendimden uzaklaştırmak için o kadar uzun

zaman harcamıştım ki, bunu takdir etmek için kendime bir şans vermemiştim.

“Bunun gerektirdiği güveni seviyorum,” diye ekledi gözlerimin içine bakarak. “Birine bedeninin tüm kontrolünü bana verecek kadar bağlı hissetmeyi seviyorum.”

Oturduğum sandalyeye ulaştığında ellerini iki yanıma koyarak beni içine hapsetti. Onun varlığını bir ateşten yayılan sıcaklık gibi hissediyordum.

“Bu benimle yapmak istediğin bir şey mi?”

“Oh, kesinlikle, mo ghràidh,” diye cevap verirken gözleri kısa süreliğine kapandı.

“Tamam o halde,” diye sııttım. “Belki bir gün.”

Bir gün kelimesi canımı yaksa da hemen geçıştirdim. Killian ve benim “bir gün”lerle dolu bir geleceğimiz yoktu ve bu çok da odaklanmak istediğim bir şey değildi.

O da bana sııttı. “Evet, bir gün.”

Dikkatimi tekrar kitabıma verdiğimde ayağa kalktı ve bir içki almak için bara gitti. Bu konu hakkında konuşmaya başladığımızdan beri sayfadaki kelimelere odaklanmakta zorlanıyordum. Sadece birkaç ay geçtiği halde Killian çok değişmişti. Pervasızlığa ve taşkınlığa daha az meyilli görünüyordu. Bana parti düşkününü ve playboy olarak tanıtılan bir adam olarak, artık bu özellikleri onda göremiyordum.

İlk geldiğim zamanlarda Anna’nın bahsettiği bir şeyi hatırlayarak meraklandım.

“Teyzeni bu kadar kızdıran bir şey mi oldu?”

Güldü. “Onu kızdıracak ne yapmadım ki?”

“Hayır, yani... evle ilgili.”

“Ah,” diye inledi, elinde bir içkiyle bana doğru dönerek. Bara

yaslanıp derin bir nefes aldı ve acı çektiği bir anısını hatırlıyormuş gibi uzaklara daldı. Sonra başıyla elimdeki kitabı işaret ederek, “Aslında bununla çok ilgisi var,” dedi.

Kitabı kucağımdan kaldırarak, “Bu mu?” diye sordum.

“Evet. Birkaç ay önce verdiğimiz partiyi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Eskiden daha çok olurdu. Bazen o kalabalıkla bazen de başkalarıyla. Ve bir süre sonra parti konusunda biraz ünlendim. Neredeyse her hafta sonu insanlar gelirdi. Arkadaşlarını da davet ediyorlardı ve bir süre sonra bu işin kontrolden çıktığını anladım. Evim yabancılarla doluydu ama bunu seviyordum. Onlar... sıradan partiler değildi, anlıyor musun?”

“Sanırım anlıyorum,” diye mırıldandım, gözlerinin içine bakarak.

“İnsanlar kontrolden çıkmışlardı ama ben kendimi özgür hissediyordum. Kısa süre sonra evim artık bir hapishaneden ziyade kaçış yeri gibiydi. Normal insanların özgür hissetmek, kendilerini ifade etmek ve yeni şeyler denemek için geldikleri bir yere dönüşmüştü.”

Bu partilerin sonlanmasıyla ilgili bir fikrim olmasına rağmen, “Ne oldu?” diye sordum.

“Haber aileme ulaştı. Aile evimizin hafta sonları bir seks kulübüne dönüştüğünü öğrendiler ve bundan hiç memnun olmadılar.”

İçimi bir pişmanlık duygusu kaplarken dudağımı ısırdım. Teyzesinin neden bu kadar kızgın olduğunu şimdi anlıyordum, ama aynı zamanda bunun Killian için ne anlama geldiğinin de farkındaydım. Onun için önemli olan bir şey elinden alınmıştı.

“Bu yüzden partileri durdurmak zorunda kaldın,” diye ekledim pişmanlıkla.

Evet anlamında başını salladı, hüzünlenmiş gibiydi.

“Özür dilerim.”

“Bu senin suçun değil,” dedi omuz silkerek.

Haklıydı. Bu kısım benim suçum değildi ama ona huzur veren bu yeri tamamen kaybetmesi benim suçum olacaktı.

“Belki bir gün gerçekten de böyle bir yer açabilirsin ve burası senin evin olmak zorunda kalmaz. Bence kulağa harika geliyor.”

Ona umut, teselli ya da başka bir şey vermeye çalışıyordum ama yüz ifadesi bana istediğim güvenceyi vermedi.

Sonra nihayet eğildi ve dudaklarını alnıma bastırarak, “Hayır, bunu yapamam,” diye mırıldandı. Şaşkınlıkla ona baktım.

Sırıtarak, “Ama belki... yapabiliriz,” diye ekledi.

“Killian...” Tüm bu yaşadıklarımızın *gerçek* olduğuna dair acımasız iddiasına karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki kelimeler dudaklarımda asılı kaldı.

İçkisini barın üzerine bırakıp tekrar yanıma geldi. Gözlerindeki o hararetli bakışla içten içe yandığımı hissediyordum. Sonra beni tekrar içine hapsetti, o kadar yakınımaya eğildi ki nefes almayı unuttum.

“Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum,” diye mırıldandı alçak sesle. “*Ben* senin kocanım, Sylvie. Sen de benim karımsın.”

İnek, *sevgilim* ya da *mo ghràidh* değil de karımsın dediğinde çok gerçekçi geliyordu.

“Ben...” diye karşı çıkmaya çalışsam da yakıcı bir öpücükle sözümü kesti. Dili ağzımı işgal ediyor ve söylemek üzere ol-

duğum şeyi unutuyordum. Beni bu şekilde şaşırtmasına izin verdiğime inanamıyordum. Her şeyi kaybetmek istemiyorsam onu aklımdan çıkarmalıyım.

Bir elimi göğsüne bastırarak onu zorla ittim. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve başparmağıyla dudaklarındaki nemi silerken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtiş vardı.

“Neye istersen inanabilirsin, Killian Barclay, ama bana dokunmana izin vermem beni senin yapmaz. Ben kimsenin karısı değilim.”

Tahmin ettiğim gibi bu onu sadece güldürdü. “İstediğimize inanabilirsiniz, Bayan Barclay,” diye cevap verdi, kelimelerin üstüne üstüne basarak. Sonra kucağımdaki kitabı eline alıp kendini beğenmiş bir tavırla ekledi: “Ama sen *benim* karımsın ve gerçekten boyun eğmen an meselesi.”

Doğrudum, yüzümü onunkine yaklaştırırken omurgamı dikleştirdim. Çelik gibi kararlı bir bakışla kitabı elinden alıp yere fırlattım.

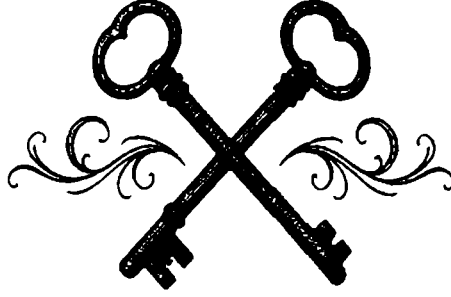
“Asla,” diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak.

Sırıtarak beni tekrar öptü. Dizlerinin üzerine çöküp kıyafetlerimi yırtmaya başladığında ona izin verdim.

Şimdilik bedenime sahip olabilirdi ama kocamın kalbime sahip olmasına izin vermeyi reddediyordum.

DÖRDÜNCÜ KISIM
Killian

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar evimde yalnız olmayı severdim. Yalnızlığın sessiz huzurunu severdim. Kimse beni taciz etmez ya da sorularıyla beni bezdirmezdi. Kimse benim için endişelenmez ya da bana neyin iyi ve doğru olduğu konusunda fikrini söylemezdi.

Şimdi, kendimi *ona* doğru çekilirken buluyordum.

Gittiğim her yerde karımın nazik ayak seslerini, evimin koridorlarında kendi kendine mırıldandığını duyuyordum. Burada bir hayalet gibi yaşıyor, kokusu ve narin varlığıyla her odaya adeta musallat oluyordu. Saçlarının ve her gece yüzüne sürdüğü losyonun kokusu... Onunla ilgili her şey bu evin çatlaklarına, taşların derinliklerine sızmıştı. Döşemelere ve perdeler bile iz bırakmıştı.

Altı ay önce bu eve geldiğinde ondan nefret etmiştim ama şimdi bayılıyordum.

Sylvie inatçı ve dik başlıydı. Bana her gülümsemesinin on katı kaşlarını çatıyordu. Nefretini ve küçümsediğini göstermek için bu kadar inatçı ve çaresiz davranışlar sergileyen biriyle hiç tanışmamıştım.

Keşke bu küçümsemeye karşılık verebilseydim, ama son altı

ayda içimde bir yerlerde büyümüştü adeta. Ve bu, Noel'den sonra her gece yatağıma gelmeye başlamasından çok önceydi.

Bu onun ateşiydi. Onun tutkusuydu. Bu ateşi fark etmemin nedeni benim de onu hissedebilmemdi. Sanki benim anladığım dilden konuşuyordu.

Karıma âşık olmaya hiç niyetim yoktu.

Ama Sylvie evime yalnızlık duygusuyla gelmişti ve ben de bunu anlamıştım. İnkâr etmek istese de bir şekilde ortada buluşmuştuk.

Artık hayatımdaki boşluğu partilerle ve yabancılarla doldurma ihtiyacı hissetmiyordum. Bunların hiçbirini özlemiyordum. Ancak dürüst olmak gerekirse, Sylvie ile ilişkimizde onu bu yaşam tarzıyla tanıştırabileceğim bir yere gelebilmeyi umuyordum.

İnatçı ve asabi olabilirdi ama eminim bana çok güzel boyun eğecekti. Onu benim yapmak, benim için diz çöktürmek, tamamen benim kontrolümde olmasını sağlamak istiyordum.

Araziden gelirken evimin kapısında durup onu dinledim. Derin, sonsuz sessizlikte, üst kattaki bir şeyin hafif tıkırtısını duydum. Sese doğru sessizce yürüdüm. Böylece küçümseme zırhını giymeden önce onu gafil avlama şansım oluyordu.

Kütüphaneye doğru köşeyi döndüğümde, kapının girişinde durup pencerenin yanındaki masada oturan Sylvie'yi izlemeye başladım. Bir zamanlar görmek için gizlice bu eve girdiği eski daktiloda çılgınca yazı yazıyordu.

Bukleleri dağınık bir topuz halinde başının üzerinde toplanmıştı. Üzerinde bana ait olduğunu bildiğim uzun kollu bir flanel gömlek vardı ve daktilonun üzerine eğilirken bacaklarını önünde kavuşturmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, böyle görünürken ona nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. Tıkırtı kesildi ve bir nefesle bana döndü.

“Pislik herif!” diye bağırdı. “Ödümü kopardın!”

Odaya girerken kendi kendime güldüm. “Ne üzerinde çalışıyorsun, mo ghràidh?”

Eskiden alaycı bir şekilde söylesem de artık kullanmadığım sevgi sözcüklerime karşı zehirli tepkiler vermeyi bırakmıştı.

“Ne zamandır ilham geldiğini hissediyordum, bu yüzden yeni bir hikâye üzerinde çalışmaya başladım,” diye yanıtlayıp daktilosuna geri döndü.

“O eski şeyle mi? Dizüstü bilgisayarın yok mu senin?”

Omuz silkti. “Garip bir şekilde motive edici. Sanırım tuşların sesinden olabilir. Seni rahatsız ediyor muydu?”

Başımı salladım. “Hiç de değil.”

“Yazık,” dedi duygusuz bir sesle ve ben yine istemsizce güldüm.

“Okuyabilir miyim?” Oturduğu yere doğru yürüdüm ve masaya yaslandım.

“Kesinlikle hayır.”

“Neden olmasın? Yoksa benimle ilgili mi?” diye alay ettim.

“Belki.”

“Yani, kocaman aleti olan gösterişli bir İskoç hakkında mı?” Orantısız bir sırtışla cevap vermiştim.

Gözlerini devirdi. “Daha çok viskisini bile elinde tutamayan çirkin, kaba bir sarhoşla ilgili.”

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. “Kırıldım. En azından kadını-nı nasıl memnun edeceğini biliyor mu?”

Bu sefer gülümsemesine engel olamadı. “Ortalama biri.”

Ayağa kalkıp ellerimi masanın iki yanına koyarak onu kafese aldım ve dudaklarımı ensesine bastırdım. “Bahse girerim kahramanımız daha önce hiç şikâyet etmemiştir.” Sonra onu şefkatle kulağının altından öptüm, tüylerinin diken diken olduğundan zevk alıyordum.

Karımla kavga etmeyi sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu ne kadar kolay sinirlendirebildiğimi görmek hoşuma gidiyordu. Bunu yapmak çok geçmeden en sevdiğim şey haline gelmişti.

Tabii ki onu her gece yatağında inlettikten hemen sonra.

Zamanında sayısız kadının zevkine tanık olmuştum ama Sylvie açık ara favorimdi. Çünkü o savaşıyordu. Kendi orgazmlarına bile savaşarak ulaşıyordu. Acı çekmeyi tercih ediyordu, bu onun ruhuna programlanmış gibiydi. Hayatımın her anını ona kendi zevkine düşkün olmayı öğretmeye adamam gerekse bile bunu yapacaktım.

“Peki, kitabın *araştırma* gerektiriyor mu?” Boynuna doğru öpücüklerimi derinleştirirken sormuştum. Omzuna daha fazla öpücük kondurmak için giydiği gömleğin yakasını sıyırdım.

Memnun bir şekilde inledi. “O *tür* bir araştırma gerekmiyor.”

Sözleri sıkıntılı gelse de ses tonu umut vericiydi. Sylvie’de en sevdiğim şey her zaman istekli olmasıydı. Bana fiziksel bir ilişkiye *girmeyeceğimizi* söylemek için uyandırdığı o sabahı her hatırladığımda hâlâ kendi kendime gülüyordum. O zamandan beri beni hiç geri çevirmemişti.

Kelimenin tam anlamıyla dokunuşuma bağımlıydı.

“Killian...” diye sızlandı. “Odaklanmaya çalışıyordum.”

“O zaman izin ver de zihnini temizleyeyim.” Elimi gömleğinin ön tarafına doğru kaydardım, dudaklarım omzundan aşağıya doğru yolculuğuna devam ederken düğmelerini açtım.

“Temizlemiyorsun,” diye inledi. “Buğulandırıyor sun.”

Gömleğini, çıplak göğüslerini ortaya çıkarabileceğim kadar açtım. Açıkta kalan göğüslerine ellerimle masaj yaparken sesinin daha da yükseldiğini ve düzensizleştiğini duymak için onları daha da fazla sıkmaya başladım.

“O zaman bana kitabının ne hakkında olduğunu söyle, ben de seni rahat bırakayım.”

Ben onu öpmeye devam ederken kahkahası sırtında titreşti. “Bu şantaj, pislik herif.”

“Mmmm...” Dudaklarım tenindeydi. “Seni soyarken bana başka isimler söyle.”

“Biz...”

Elim eşofman altının içine doğru kayarken sözleri kesildi, parmaklarımı külotunun altına kaydırduğımda onu sırılısıklam ve benim için fazlasıyla hazır halde buldum.

Orta parmağım kıvrımlarının arasına girip onu çılgına çeviren noktayı bulmak için kıvrılırken, “Ne diyecektin, sevgilim?” diye sordum.

Yüzünü yüzüme doğru çevirirken kolumu sıktı.

Dudaklarımız birbirine yapışmadan hemen önce, “Sen tam bir götsün,” diye mırıldandı. Parmağım sabit bir hızla içine girip çıkıyor ve ben daha hızlı hareket ettikçe gerilişini çok zarif buluyordum.

Aletim pantolonumun içinden çıkacakmış gibiydi ve onu kurtarmak için giderek daha fazla huzursuzlanıyordum.

Parmağım hâlâ onun kaygan derinliklerine gömülüyken,

daktiloya bir göz attım ve sadece küçük bir satır yakaladım: *Dünyada sevmek isteyeceğim son kişi o, ama elimde değil. Seviyorum.*

Dikkatimi tekrar ona verirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Parmağım hâlâ onun alev alev yanan içindeyken, diğer kolumu beline dolayıp onu sandalyeden kaldırdım. Sylvie'yi yüzü masaya dönük olacak şekilde çevirdim. Bir elimle eşofman altını çekiştirirken, diğer elimle de kendi pantolonumu çıkarmaya çalışıyordum.

Aletimin serbest kalması sadece bir saniye sürmüştü, hızlı hareket ederek eşofmanını çıkarttım ve kendimi onun beni zevkle bekleyen sıcaklığıyla hizaladım.

“Masayı kavra, mo ghrâidh. Sıkı tutun.”

Onu daha fazla eğmek için omuzlarını aşağı doğru iterek, koca aletimi içine sokmadan hemen önce masanın kenarına beyaz parmaklarını geçirmesini izledim. Parmak uçlarına doğru hareket ediyor ve rahatlamış şekilde bir zevk çılgılığı atıyordu.

Kendimi tamamen içine sokmadan önce vücudunun bana tamamen açılması için hâlâ birkaç küçük vuruş gerekiyordu. Vajinası gerildiğinde ve bedenime uyum sağlayabildiğinde içine daha sert girdim.

“Devam et, sevgilim. Şimdi bana bir şeyler söyle. Söyle hadi bekliyorum.”

“Siktir git,” diye mırıldandı ve itişlerimin şiddetini artırmak için kalçalarını bana doğru itti.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin,” diye homurdanarak cevap verdim.

“Senden nefret ediyorum, vahşi herif.”

“Biliyorum,” diye gülümseyerek cevap verdim. “Devam et.” Yüksek perdeden bir iniltiyle karşılık verdi. “Pislik...”

“Bunu zaten söylemiştin,” diye takıldım ona.

“Çenenin kapat ve sadece beni becermeye odaklan,” diye yalvardı.

Aşağıya her bakışımda aletimin onun içinde kayboluşunu görmekten zevk alıyordum ve onun da görmesini istiyordum. Bu yüzden onu aceleyle çekip masanın üzerine kaldırdım. Çıplak kalçaları dağınık kâğıtların üzerindeydi. Sonra sağ bacağına kaldırdım ve yavaşça tekrar içine girdim.

“Bak beni ne kadar iyi anlıyorsun, mo ghràidh. Sanki benim için yaratılmışsın.”

Bakışları aşağı doğru indi ve ben içinde gidip gelirken benimle birlikte hareketlerimizi izlemeye başladı. Dikkatini gözlerime çevirdiğinde, yüzünde sıcak ve şefkatli bir şeylerin izlerini görebiliyordum. Gömleğimi kavradı ve dudaklarımı kendi dudaklarına çekti.

Onu becerirken vücuduma sıkıca tutundu, bundan asla yorulamayacağımı biliyordum. Birbirimize asla mükemmelden azını hissettirmeyecektik.

Vücudunun kasıldığını ve zevkten titrediğini hissettiğimde alt dudağımı ısırıldı. Boşalmaya başladığımda dudağımın acısına karşı inledim, içine üç kez daha sert darbelerle girip çıktım. Onu doldurmak bana hayal ettiğimden daha fazla tatmin veriyordu. Sanki ona geri veremeyeceği bir şey sunuyordum. Reddedemeyeceği ya da karşı koyamayacağı bir şey. Her milimini alıyordu, çünkü içten içe o da bu zevki benimle yaşamak istiyordu.

Yavaşça çıkmadan önce bir an için birbirimize baktık, nefes

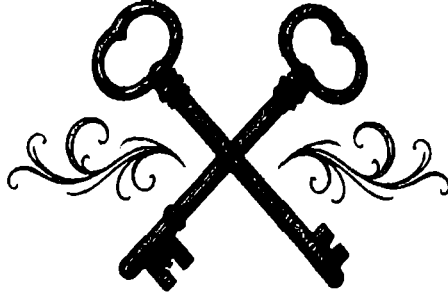
nefese kalmıştık. Birkaç damla benim serbest kaldığını gördüğümde başparmağımla hızla içine geri ittim. O da buna hiç itiraz etmedi.

Tek kelime bile konuşmadan iç çamaşırını ve eşofmanını giymesine yardım ettim. Onu bulduğum gibi sandalyeye geri oturturken dudaklarını birbirine bastırdı. Ama şimdi saçları topuzundan dökülüyordu, gömleği buruşmuş ve yanakları kızarmıştı. Ve orgazm sonrası sersemlemiş bir ifadesi vardı.

“*Bunu da kitabına yaz,*” dedim dudaklarımı başının tepesine bastırırken.

Alt dudağını ısırmasını ve gülümsemesini bastırmaya çalışmasını izledim.

Aletimi tekrar pantolonumun içine sokup fermuarını çektikten sonra odadan çıkıp dışarıdaki işime geri dönmek için kapıya yöneldim. Bunu yaparken gülümsüyordum. Kokusunun hâlâ tenimde, yüzüğünün hâlâ parmağımda olduğunu biliyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Martha mutfaktan, “Yemek hazır, Bay Barclay!” diye seslendi, ben kapıyı arkamdan kapatırken. Bir şekilde zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, arazinin kenarındaki çiftlikte ne kadar zamandır bulunduğumu fark edememiştim. Bahçıvan ekim sezonunda kendisine yardım etmeme izin veriyor ve orada sık sık zamanın içinde kaybolabiliyordum. Parmaklarımın altındaki topraktan ve vadinin sakinleştirici sessizliğinden başka hiçbir şey yokken, bunu bir çeşit terapi olarak görüyordum.

“Teşekkür ederim, Martha. O zaman temizleneyim,” dedim ceketimi çıkarırken. “Sylvie’yi gördün mü?”

Merdivenleri koşarak çıkarken, “Hâlâ yukarıda, kütüphanede!” diye seslendi arkamdan. Artık parmak ucunda yürümeye zahmet etmiyordum. Gerçi muhtemelen öyle yapmalıydım, çünkü onu kütüphanede bulduğumda artık masasında bir şeyler yazmıyordu. Şöminede ateş çıtırdarken, salonda dinlendirici bir uykudaydı. İçeri girdiğimde oda sıcaktı ama göğsünde kenetlenmiş parmaklarına dokunduğumda onları soğuk buldum.

Kanepenin arkasından battaniyeyi kaptığım gibi nazikçe

üzerine örttüm ve onu özenle yatırdım. Dokunuşumla hafifçe kıpırdansa da hemen uykuya daldı.

Ayağa kalktığımda daktilonun hâlâ masanın üzerinde durduğunu fark ettim.

Ancak yanında dağılmış birkaç sayfa yerine şimdi kalın bir yığın vardı. Kaşlarımı çatarak odayı geçip sayfanın üstündeki başlığı okuyarak onları elime aldım.

Boşta Kalan Eller.

Daha fazla okumadan Sylvie'nin uyuduğu yere döndüm. Battaniyeyi üzerine serdiğimden beri bir santim bile kıpırda-mamıştı.

Bunu okumak benim için mahremiyet ihlali olurdu, ama aynı zamanda... bu doğrudan onun ruhundan ve zihninden dökülen bir hikâyeydi. Bu merakıma nasıl karşı koyabilirdim ki?

Yavaşça sandalyeye oturup kendime sadece birkaç sayfa okuyacağımı söyledim. Ama o ilk birkaç sayfa uçup gitti ve çok geçmeden beşinci bölüme gelmiştim. Dağınık ve şiirseldi, tıpkı onun gibi. Hikâye bizimkine benzemiyordu ve ilk baştaki hayal kırıklığıma rağmen ana karakter eski bir evde tek başına yaşayan kaba bir İskoç sarhoşu değildi.

Ama onuncu bölüme geldiğimde bunun çok iyi bir şey olduğunu anlamıştım, çünkü bu hikâyedeki adam Tanrı'dan korkuyordu. Birçok kişi tarafından sevilen ünlü bir müzisyendi ama kapalı kapılar ardında kadının gizlice onun için müzik yaptığı ortaya çıkıyordu. Buna rağmen adam kadını sürekli reddediyor, asla değer vermiyor ve onu değersiz olduğuna inandırıyordu.

Çevirdiğim her sayfada daha fazla hayal kırıklığına uğru-

yordum. Bazı noktalarda ona önemsizmiş gibi davranan aşâğılık bir erkek karakter *olduğumdan* endişelenmiştim. Sylvie beni böyle mi görüyordu?

Onu reddediyor muydum? İstenmediğini ve değersiz olduğunu hissettiriyor muydum?

Hiçbir şey yapmayan erkek arkadaşının önünde başka bir adamla flört ettiği bir sahne vardı. Sylvie benim için hiçbir şey ifade etmese bile onu arkadaşım ile görmeye dayanamazdım.

Okurken bir saat daha geçip gitmişti. Endişem asla yatışmıyordu, çünkü hikâyenin sadece yarısını bitirebilmişim. Ve kadın kahraman hâlâ o müzisyen bozuntusunu terk etmemişti.

Bitmemiş kitabı masanın üzerine bırakarak, hâlâ huzur içinde uyumakta olan Sylvie'ye döndüm. Bu kadar mükemmel ve zeki birinin kendini değersiz hissetmesine kim izin verebilirdi ki? Bunu yapan o aptal eski erkek arkadaşı mıydı? Ya da böylesine değişken bir ilişkiye sahip olduğu ailesi mi?

Neden onların yarattığı eksiklikleri telafi etmem için bana şans vermiyordu?

Onu izlerken ateş sönmüş ve oda serinlemiş olmasına rağmen yanaklarının eskisinden daha kırmızı olduğunu fark ettim.

Sandalyemden kalkıp hızla ona doğru yürüdüm ve elimi yanağına dayadım. Ne kadar sıcak olduğunu fark ettiğimde anında dehşete kapıldım. Kendimi inanılmaz derecede işe yaramaz ve paniklemiş hissetmem sadece bir saniye sürmüştü.

Kapıya koşup tırabzanın üzerinden, "Martha! Çabuk kütüphaneye gel!" diye bağırdım.

Hizmetçimiz ve aşçımız neden bu kadar çaresiz olduğumu görmek için merdivenlerden yukarı koştu.

“Ne oldu?” diye sordu ikinci kata ulaştığında, nefes nefese kalmış bir halde.

“Sylvie yanıyor!” diye cevap verdim telaşla.

Martha beni geçip kütüphaneye girdi ve doğruca Sylvie’nin baygın yattığı yere gitti. Elini Sylvie’nin yanağına ve alnına dayayarak uykusunda irkilmesine neden oldu.

“Sadece ateşi var,” dedi. “Endişelenecek bir şey yok efendim.”

“Ne yapmalıyım?” diye cevap verdim çıldırmış gibi.

Hafifçe kıkırdadı. “Hadi onu yatağına götürelim...”

“Benim yatağıma!” diye bağırdım. “Yani... *bizim* yatağımıza.” Bir yandan kekelerken, bir yandan da aklımı kaçırmış gibi görünmeden mantıklı konuşmaya çalışıyordum. Hizmetçiler Sylvie’nin karım olmasına rağmen kendine ait odası olduğunu ama orada neredeyse hiç uyumadığını biliyorlardı.

“Elbette,” diye yanıtladı kadın, hiçbir şey düşünmeden. “O zaman onu taşımama yardım edin.”

Sylvie’yi kolayca kanepeden kaldırırken, “Ben taşıyım,” dedim.

Hemen uyandı ve şaşkınlıktan parlayan gözlerle bana baktı. “Ne... yapıyorsun?” dedi uykulu ve bulanık bir ses tonuyla.

Martha, “Onu yatağına götürün, ben de ateşini düşürecek bir şeyler getireyim,” diyerek odadan çıktı ama yeterince hızlı değildi.

“Hasta olmuşsun, mo ghràidh.” Alnından öptüm, dudaklarıma değen teninin sıcaklığından hoşlanmamıştım.

“Ben... iyiyim,” diye kekeledi ve boş bir çabayla kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Oysa kafasını kaldıracak kadar bile enerjisi yoktu.

“Hayır, değilsin,” dedim itiraz ederek. “Ateşin var ve yatakta olman gerekiyor.”

Odama ulaştığımda ne kadar soğuk olduğunu fark edip onu daha sıcak bir yerden alıp buraya getirdiğim için kendimi kötü hissettim. Hemen onu yorganın altına yatırdım. Yanma kıvrıldığımda çoktan uykuya dalmıştı bile.

Şömineyi yaktım. Burada pek sık ateş yakmazdım ama bu odayı daha hızlı ısıtacaktı.

Martha bir tepsiyle döndüğünde oda neredeyse ısınmıştı. Tepsiyi yatağın başucundaki masaya koydu. İçinde bir demlik çay, su, biraz ilaç ve bir ateş ölçer vardı.

Bana döndüğünde başka talimatlar bekliyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ateşini ölçün,” diye cevap verdi, aptallığıma duyduğu kızgınlığı gizlemeye çalışarak. “Otuz dokuz nokta dört derecenin üzerinde bir şey çıkarsa ambulans çağırmamız gerekecek.”

Gözlerim korkuyla açıldı. *Ambulans* mı?

“Ama endişelenmeyin, o kadar da sıcak değil. Sadece biraz aspirinle ateşini düşürün. Bol bol su içtiğinden ve dinlendiğinden emin olun.”

“Bekle, bekle, bekle! Ona *benim* mi bakmam gerekiyor?” diye sordum panikle.

Martha’nın bana bakışı ancak hayret dolu bir yargılama olarak tanımlanabilirdi. “Siz onun kocasısınız, Bay Barclay. Ona sizden daha iyi kim bakabilir?”

“Ama ben ne yapacağımı bilmiyorum!” diye neredeyse bağırarak karşılık verdim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra koluma vurdu. “Sadece soğuk algınlığı. Ona ihtiyacı olanı verin, iyi olacaktır.”

“Tamam,” diye cevap verdim gergin bir yutkunmayla. Kula-

ğa çok basitmiş gibi geliyordu: *Ona ihtiyacı olanı ver.* Ama ben onun neye ihtiyacı olduğunu nereden bilebilirdim ki?

“Vardiyamızın sonuna kadar aşağıda olacağız. Siz de yemek yemelisiniz efendim.”

“Ben iyiyim,” diye cevap verdim inatla. Bu şekilde yemek yemem mümkün değildi. Midem düğüm düğümdü ve Sylvie hâlâ yarı baygın bir şekilde yatağında yanıyordu.

Bir de baktım ki Martha gitmiş ve ben hasta karımla baş başa kalmışım. İyi tarafından bakarsak, oda artık ısınmıştı.

Umarım *çok* sıcak değildi.

Uzun kollu gömleğimi çıkarıp Sylvie’nin uyuduğu yatağın yanına oturdum. “Sylvie, uyanmalısın, sevgilim.”

“Hmm.”

“Ateşini ölçmem gerek.”

Ağzı sanki ateşinin ölçülmesini bekliyormuş gibi açıldı. Hızlıca ateşölçeri alıp düğmesine bastıktan sonra yavaşça ağzına yerleştirdim. Dudaklarını kapattı ve beklemeye başladık. *Bip* sesini duyduğumda çekip okudum: otuz sekiz.

Ambulansa gerek yoktu.

“Sana ilaç getirdim, mo ghràidh.”

Rahatsız bir ifadeyle kendini yarı oturur pozisyona getirdi. Şişeden hızlıca iki hap çıkarıp ağzına yerleştirdim ve suyu uzattım. Yastığa geri düşmeden önce suyu yudumladı.

Öksürmeye başladığında durup endişeyle ona baktım. Ama bu sadece bir öksürüktü ve saniyeler içinde tekrar uykuya daldı.

Sevgiyle saçlarını geriye taradım. Ona bu şekilde baktığımda kalbim adeta bedenimin dışına çıkıyordu. Üzerimdeki etkisini nasıl tahmin edebilirdi ki?

Sylvie mükemmel değildi. Kusurları vardı ve onları yara izi gibi teninde taşıyordu. Ve bu görünmez yara izleri onu daha da güzelleştiriyordu.

Benim de yaralarım vardı ama onları mizahın ve viskinin ardına saklıyordum. Ailemin evinde kilitli kalıyordum ve her gün kendime yalan söylüyordum; istersem gidebileceğim yalanı...

Onun için daha iyi olabilirdim. Bu evden daha çok çıkabilirdim. Gerçek bir erkek olabilirdim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Eğer ihtiyacı olan bunlarsa hepsini yapabiliirdim.

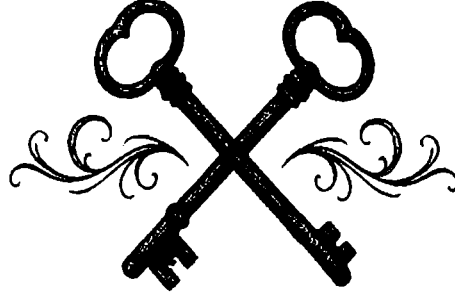
Ona ihtiyacı olanı verin, iyi olacaktır.

Kitaptaki o adam gibi olmayı reddediyordum.

Ayağa kalkıp üzerimde sadece boxer kalacak şekilde soyundum. Sonra da karımın yanına, yorganın altına girdim. Bana yanaşıp yüzünü göğsüme yasladı. Teninin ne kadar sıcak olduğunu hissetmek bana acı veriyordu.

Ancak kısa bir süre sonra ateşinin yavaşça düştüğünü fark etmeye başladım. Uykuya dalmamdan hemen önce neredeyse normal gibiydi. Artık dinlenebilirdim. Bunun sadece ilacın bir etkisi olduğunu ve ateşin muhtemelen sabaha geri geleceğini biliyordum ama şimdilik uyuyabilirdik.

Ben de öyle yaptım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

Belime sardığım bir havluyla duştan çıktığımda karımı kırmızı burnu ve cam gibi gözleriyle bir çift bot giyerken bulduğumda dehşet içinde bakakalmıştım.

“Bu evden çıkmam gerek, Killian. Aklımı kaçıracağım!” diye karşı çıktı.

“Hâlâ hastasın!” diye bağırdım ona doğru gidip botlarını elinden alırken.

“Üç gündür bu yatakta yatıyorum. Ateşim düştü. Sadece biraz burun tıkanıklığım kaldı. Önemli bir şey değil.”

Çenem hayal kırıklığı içinde sıkıştı. Ateşi çıktıktan sonraki sabah, bitmek bilmeyen hapşırma ve öksürükten başka bir şey olmadan uyanmıştı. Günlerce ona ihtiyacı olanı vermeye çalıştım: ilaç, dinlenme, su, yemek.

Hastalandığımda günlerce uyurdum ama Sylvie çok inatçıydı. Son üç gün boyunca her kararında benimle mücadele etmişti. Üzerine titrememden ve onun için endişelenmemden nefret ediyordu. Buna alışık olmadığı için böyle davrandığını düşünüyordum.

“Gitmiyorsun, Sylvie.” Sesimi alçak tutup duygusuz olmaya çalıştım.

Öfkeyle ayağa kalktı. “Şimdi de beni tutsak mı ediyorsun?” Bana bağırarak için kullandığı güç, onu öksürük krizine sokuyordu. Nefes almak için yatağa geri yığıldı.

Onun bu kadar mücadele ettiğini görmek midemi ağrıttıyordu. Sylvie benim gibi değildi. Eve tıkalı kalmaktan nefret ediyordu ve temiz havaya hasret olduğunu biliyordum.

“Hadi,” dedim.

Bana şüpheyi baktı. “Ne hadi?”

Önünde diz çöktüm ve botunun bağını ayağına geçirecek kadar açtım. “Burada tutsak değilsin, Sylvie. Biraz temiz havaya ihtiyacın olduğu doğru ama bu kadar hastayken yalnız gitmene izin veremem. O yüzden sana yardım etmeme izin ver.”

Ayağa kalktı ve kısıp gözlerle bakarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Ayağını botun içine kaydırıdıktan sonra bağcıklarını bağladım. “Sadece arazide yürüyüşe çıkacağız. Altmış dönümlük bir arazide oturuyoruz, biliyorsun.”

Hırıltılı bir nefesle tekrar öksürme dürtüsüyle savaştı. Sonra yine aynı hırıltılı sesle, “Merak etme iyiyim,” dedi.

“Bugün yağmur yağmıyor ve ben hep senin yanında kalacağım.”

Başını yana eğdi. “Ben çocuk değilim, Killian.”

“Evet,” diye cevap verdim, bağcıklarını sıkarak. “Çocuk değilsin, karımsın ve seninle ilgilenmek de benim işim.”

“Gerçekten değil,” diye zayıfça itiraz etti.

“Kapat çenenin, inek,” dedim, onu güldürerek. “Çok mu sert oldu?”

Yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. “Hiç de değil.”

Sonra ellerini bana uzattı ve kalkmasına yardımcı oldum.

Ateşini kontrol etmek için alnına tekrar dokundum. Dediği gibi ateşi düşmüştü, hem de onu düşürmek için ilaç bile almadığı halde.

Çiftliğe giden çakıllı yol boyunca yürürken Sylvie'nin elini hiç bırakmadım. Hava artık eldivenlere ihtiyaç duymayacağımız kadar sıcaktı, gerçi bana aldığı deri eldivenler hâlâ cebimde duruyordu.

"Altmış dönümün tamamını yürümeyeceğiz, değil mi?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Tabii ki hayır," diye gülerek cevap verdim. "Kendini iyi hissediyor musun? İstersen geri dönebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Hayır dönmeyelim, iyiyim." Sonra koluma sarıldı, çiftliğe giden patikada yavaşça yürürken başını omzuma yasladı.

"Bütün gün burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gülerek, "Yapabileceğim pek bir şey yok aslında. Çoğunu bahçe ekibi yapıyor. Elimden geldiğince onlara yardım etmeyi seviyorum," diye cevapladım.

"Çok şey yapıyor olmalısın. Yani bu fiziği korumak için," dedi kol kaslarımı sıkarak.

Aniden durup ona doğru dönerek, "Bana... iltifat mı ediyorsun?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Buna alışmasan iyi olur."

"Alışmayacağım. Sanırım sadece isim takmayı tercih ederim."

Tekrar yürümeye başladığımızda, "Tamam, güzel," diye alay etti. "Büyük kasların olabilir ama hâlâ aptal ve çirkinsin."

"Bu sadece bir yalan," diye sırtarak cevap verdim. "İnanılmaz derecede yakışıklıyım."

Ona bir daha baktığımda dudağını ısırıldığını ve yanaklarındaki kızarıklığı gizlemeye çalıştığını fark ettim.

* * *

Çiftliğe vardığımızda, çiftlik bekçisi Ben, ahırın önündeki şirin tuğla evinin dışında duruyordu. Onu Sylvie ile tanıştırdım. Sylvie, Ben'i sıcak bir şekilde selamlamıştı ve bunu görmek güzeldi. Şirretliğini sadece bana saklıyordu.

Ben ile üzerinde çalıştığımız bahçe hakkında konuşmaya başladığımızda, Sylvie çiftliği keşfetmek için yanımızdan uzaklaştı. Gri kısırağı bulduğunda, Ben'le olan konuşmamı yarıda kesip ona doğru koştum.

“Sakin midir?” diye sordu çok yaklaşımadan önce.

Ahırının yanındaki sepette sakladığımız elmalardan birini alıp Sylvie'nin eline bırakırken, “Çok naziktir,” dedim. Elini hayvana doğru uzatırken onu vücuduma yasladım.

“Adı ne?” diye sordu.

“Moire,” diye cevap verdim ve bu Sylvie'nin kıkırdamasına neden oldu.

“Bu kadar komik olan ne?”

Omuz silkti ve salya akan elini ceketime sildi. “Sadece bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor.”

“Moire,” diye cevap verip, onun için uzattım ve R harfini biraz daha yuvarladım. Sonra onu daha yakına çekip dudaklarımı kulağına bastırmak için eğildim. Sakalımın gıdıklamasıyla kıkırdadı.

Ama dudaklarına yaklaştığımda, “Öpme beni! Hastayım ben!” diyerek beni itti.

“Umurumda değil,” diye cevap verdim onu kendime doğru çekerken. Sadece vücudunun her zaman ellerimin altında olmasını istiyordum. Günümün her saniyesinde onu bedenime yaslamayı ve dudaklarımı ona değdirmeyi arzuluyordum.

“İğrençsin,” diye ciyakladı yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarından sertçe öperken. Hasta olması ya da bir günde bir kutu peçeteyi bitirmiş olması umurumda değildi. Bu yaptığım iğrençlikse öyle olmasına razıydım. O benim kadınımdı, kötüyü de iyiyle birlikte kabul edebilirdim.

“Hastalıkta ve sağlıkta, hatırladın mı?” Dudaklarım onun- kilerden birkaç santim uzaktayken söylemiştim bunu.

Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki hafif paniği görebiliyordum. Ne zaman evliliğimizden bahsetsem böyle oluyordu, artık korkuyormuş gibiydi. Altı aydır evliydik ve daha altı ayımız vardı. Bir yıl sonra yanımda kalmasını beklediğime dair herhangi bir işaret vermemiştim, en azından şimdilik.

İçten içe öyle olmasını *umuyordum*.

Bu ifadeden duyduğu rahatsızlığı hissederek onu hemen bıraktım. Gözlerini kaçırınca ben de Moire’a başka bir atıştırma-lık vermeye daldım.

Ben atın yelesini okşarken Sylvie ahıra doğru işaret ederek, “Bunlar ne?” diye sordu.

Yukarı baktığımda diğer taraftaki kutu gibi beyaz yapıları gördüm ve dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. “Sana göstereyim,” dedim elini tutup onu kovanlara doğru götürürken. Ahırın yanında durup hızla kollarımı sıvadım ve ellerimi muslukta yıkayarak temizledim.

Sonra kutuyu üstten açıp çerçeveyi kovanın dışına kaldırırken yüzündeki ifadeyi izledim. Arı sürüsünün sesi hemen du-

yulmaya başlamıştı ve Sylvie yanımdan kaçarken çığlık çığlığa bağıırıyordu. Onu kolundan yakalayıp sert bir bakış attım.

“Sakin ol, sevgilim. Sana zarar vermeyecekler.”

O anda birkaç düzine arı çerçeveyi terk edip etrafımızda vızıldamaya başladı, ben de karımı hızla yanıma çekip saçlarına fısıldadım. “Sadece rahatla. Ben yanımdayım.”

Boğuk bir ses çıkardı, aşağı baktığımda yüzünü gömleğime gömdüğünü ve gözlerini kapattığını görebiliyordum.

“Sylvie, bak,” dedim çerçeveyi kutunun kenarına koyarken. Bir kolumla onu güvende tutmak için etrafını sararken, diğer kolumu da ne kadar nazik olduklarını göstermek için arılarla kaplı kovana bastırdım.

Bana daha sıkı sarılırken sızlandı.

“Korkacak bir şey yok,” dedim. “Çayına koyduğun bal buradan geliyor.”

“Evet, marketten de alabilirim.”

“Marketten almanın neresi eğlenceli?” Parmağımı çerçevenin kenarındaki bal peteğinin bir kısmına sokup ona ne kadar kolay damladığını gösterdim. Bir tanesini ağzıma götürüp yalayarak temizlediğimde parmaklarım balla kaplanmıştı.

Aşağı baktığımda gözleri elime odaklanmıştı, ben de parmağımı dudaklarına götürdüm. Sıcak dilini orta parmağımın uzunluğu boyunca gezdirmeden önce bir süre inceledi. Dilinin parmağıma değdiğini görünce ve hissedince çıkan hırıltıyı tutamadım.

“Lanet olsun, kadın,” diye homurdanarak onu güldürdüm.

Tam o sırada kafasının yanında bir arı vızıldayınca paniğe kapılıp ciyaklayarak arıya vurdu. Koşmaya başlayınca onu elimden kaçırdım.

“Sylvie, sakin ol!”

Ama sakin olamıyordu. Ayağı takılıp düşene kadar çırpındı ve sonunda tökezleyip sert bir gümbürtüyle çimlere düştü. Bu da bir başka öksürük krizine neden olmuştu. Koşup onun vah-şi buklelerine yapışmış olan işçi arıyı yakaladım. Parmaklarım onu sardığı anda beni soktu ve arıyı yere fırlattım.

Söylenince Sylvie endişeyle bana baktı. Öksürükleri arasında, “Sana tehlikeli olduklarını söylemiştim!” diye ciyaklamayı başardı.

Dişlerimi kullanarak iğneyi çıkardım ve çimlere tükürdüm. Sonra karımın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

“Hayır, mo ghràidh. Tehlikeli değil. Sadece onlarla nasıl başa çıkılacağını bilmek gerek.”

Öksürmeye devam ederken onu yukarı çekip sırtını sıvazladım. Öksürüğü bittiğinde nefesindeki hırıltıyı duyabiliyordum. Doktor virüsün kendiliğinden geçeceğini ama öksürüğün daha uzun sürebileceğini söylemişti. Keşke bu kadar uzun sürmeseydi. Onun bu hırıltılı sesine dayanamıyordum.

Kasılması bittiğinde elimi avucunun içine alıp parmağıma baktı. Soktuğu yerde kırmızı, şişmiş bir yumru oluşmuştu. “Acıyor mu?” diye fısıldadı.

“Yok,” dedim. “Çok kötü değil.”

Sonra parmağımı ağzına götürüp dudaklarını işaret parmağımın ucuna bastırdı. “Özür dilerim.”

Başının üstünü öptükten sonra, “Hadi o zaman,” diye karşılık verdim, “eve dönelim ve seni yatağa götürelim. Bugün yeterince temiz hava aldın.”

“Tamam,” diyerek kabul etti.

Çıkardığım çerçeveyi yerine koymak için geri dönerken

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Yarın doğum günün mü?” Sylvie beni çiftliğin yanındaki toprakta diz çökmüş halde bulmuştu. Güneşin altında gözlerimi kısıarak, içimde nedenini bilmediğim kötü bir hisle ona baktım.

“Evet... Neden?”

“Bana ne zaman söyleyecektin?” diye sordu. “Kız kardeşin az önce bir mesajda bahsetti.”

Omuz silktim. “Sana neden söyleyeyim ki? Bir önemi yok.”

“Tabii ki var,” diye yanıtladı. “Anna doğum günlerinde hep arkadaşlarını çağırdığını söyledi.”

Tek cevabım hoşnutsuz bir iç çekiş oldu.

Bu doğruydı. Doğum günümde her zaman arkadaşlarımı çağırırdım ama bu her seferinde iyi sonlanan bir şey değildi. Parti dediğimiz şey seks, alkol ve sefahat âleminden başka bir şey değildi. Artık gerçekten ilgimi çekmiyordu.

Eğer doğum günüm için bir şey isteseydim, bu sadece evde eşimle geçireceğim sıradan bir gün olurdu. Ya da belki de beni *gerçekten* önemsediyini itiraf etmesi de olabilirdi. Bunu yapabilmeyi ben de isterdim.

“O zaman bir parti verelim,” dedi heyecanla.

Artık öksürük krizine girmeden benimle konuşabildiği için bundan faydalıyor ve benimle on kat daha fazla tartışıyordu. Bundan zevk almıyorum desem yalan söylemiş olurum.

“Hayır,” diye homurdanarak, dikkatimi çit hattı boyunca filizlenen yabancı otları koparmaya verdim.

“Hadi sefil dev. Bir partiye *ihtiyacım* var. Çok sıkıldım.”

“Seni meşgul edeceğim merak etme,” diye cevap verdim hınzır bir sırıtışla.

Gözlerini devirdi. “Zaten günde iki kez sevişiyoruz, Killian. Zavallı kadınsı organlarım artık bu tempoya dayanamıyor.”

Göz ucuyla Ben’in elindeki aleti karıştırdığını ve ardından hızla ahıra doğru koşarak konuşmamızı duyamayacağı bir yere gittiğini gördüm. Gülüşünü duyabiliyordum.

Sonra Sylvie’ye döndüm. “Dur biraz... Sana zarar vermiyorum, değil mi?”

“Hayır, sevgili kocacığım. Bana zarar vermiyorsun. Ayrıca...” diye omuz silkerek ekledi, “biraz acıyı severim.”

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalkmıştı. *Ah, bu konuya geri dönüyoruz.*

“Doğum günümde ne kadar acıdan hoşlandığını görmeye ne dersin?”

“Hayır!” diye bağırdı, ayağını yere vurarak. “Bu evde her gün tek başımıza oturamayız, Killian. Farklı insanlarla vakit geçirmeye ihtiyacımız var. Kutlama yapmalıyız. *Eğlenmeye* ihtiyacımız var. Bunun ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Kalçalarımın yaslanıp yenilgi dolu bir iç geçirdim. Şu anda bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyordum. Bu çok açıktı. Karım aklına bir şey koyduğunda onu fikrinden *vazgeçirmek* mümkün değildi.

“Peki,” dedim iç çekerek. “Bir parti. Sadece birkaç kişi. Çılgınca bir şey değil.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı sevinçle sıçrayarak. Sonra elini uzatarak, “Bana telefonunu ver,” dedi.

Tartışmadım bile. Sadece arka cebimden çıkarıp uzattım. “Arama geçmişime bakma.”

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Sonra da tek kelime etmeden mesaj yazmaya başladı.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” İçimde bir tereddüt ve parano-ya ile sormuştum.

“Grup sohbeti,” dedi bana telefon ekranımı göstererek.

“Bunu nasıl buldun?” diye sorarken şok geçiriyordum.

“O kadar da zor değil, Killian. Çok da fazla kişiyle mesajlaşmıyorsun zaten.”

Telefonum hemen gelen yanıtlarla titremeye başlayınca ekrana bakıp gülümsedi. “Geliyorlar!”

Telefonumu geri alırken içimde bir korku duygusu yükseldi. Arkadaşlarımı görmek beni her zaman mutlu ederdi ama onları görmenin beraberinde neler getirdiğini de biliyordum. Her zaman partilerimizin bekâr erkeği olmuştum. Ama artık korumam gereken başka biri vardı. Çünkü o adamlardan herhangi biri karıma el sürebileceğini düşünürse, bu hafta sonu iyi bitmeyecekti.

* * *

“Barclay!” Liam beni her zamanki heyecanıyla karşıladı ve arabasından koşarak çıkıp kollarını bana dolayarak sarıldı. “Nasılsın bakalım?”

Kendimi hoş bir ifade takınmaya zorladım ve başımı salladım. “İyiyim.”

Gülerek, “Evlendin ve artık hiç parti yapmak istemiyorsun, öyle mi?” diye sorarken koluma vurdu.

“Öyle de denebilir,” diye cevap verdim yüzümü buruşturarak.

“Nerede o muhteşem karın?”

Sylvie’ye olan ilgisini ölçmek için onu incelerken dişlerim gıcırdadı. Tam o anda bizi kapıda karşılamak için merdivenlerden inen hafif ayak seslerini duydum.

Liam onu görünce, “İşte orada!” diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve Liam’ın coşkuyla ona yaklaşıp sarılmasını izledim. Gözleri gözlerimle buluştuğunda adeta beni azarlarmışçasına kısa bir süreliğine irileşti. Bana defalarca bu hafta sonu düzgün davranmamı söylemişti. İçten içe çok fazla içmememi ya da terbiyeli olmamı kastetmediğini biliyordum. En ufak bir şey için birinin kafasını koparan sahiplenici bir mağara adamı gibi davranmaktan kaçınmamı kastediyordu.

Söz veremezdim.

Sylvie çalışanlarla konuşmak için mutfağa giderken, McNeil ve ben de bir şeyler içmek için salona yöneldik. Yanımızdan uzaklaşırken bir anlığına göz göze geldik. Bakışlarındaki belli belirsiz sıcaklık beni kandırıyordu. Bana burada mutlu olduğumu ve iyi bir çift olduğumuzu söylüyordu. Çünkü şu anda benim karım gibi *hissediordu*.

Bardan bir içki alırken, “Ee...” diye söze başladı Liam. “Geçen sefer özür dilediğimi biliyorum ama bunu tekrar yapma ihtiyacı duydum.”

Başımı salladım. “Liam, sorun yok.”

“Hayır, var. Geçen sefer buraya geldiğimde seni kızdırmıştım ve bu tamamen benim hatamdı.”

“Sana karım konusunda bu kadar ileriye gidebilmen için yeşil ışık yakan bendim,” diye cevap versem de beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Belli ki karını çok seviyorsun, Killian.”

Kendimi yutkunmaya ve metanetime korumaya zorlayarak burnumdan ağır bir nefes verdim. Liam’ın sözleri göğsümde bir pişmanlık ateşi yakmıştı. Bu evlilik gerçek olmasa bile o haklıydı.

Karımı çok seviyordum.

Onunla tartışmak yerine basitçe, “Haklısın,” dedim. Sonra yüzünü bir sırıtış kapladı. “Senin adına sevindim.” Hissettiğim suçluluk duygusu geri geldi ve daha da canımı yaktı.

Bir saat sonra ekibin geri kalanı içeri doluşmaya ve her zaman olduğu gibi içki içilmeye başlandı. Greg, Nick ve eşleri salondaki koltuklarda toplanmıştı, kısa süre sonra oda kahkahalarla doldu. Ben kenarda durmuş, elimde içkiyle barın yanında takılıyordum ve diğerlerini izlemeye devam ediyordum.

Sylvie yanıma sokulduktan sonra, “O içkiyi uzun zamandır yudumluyorsun,” diye fısıldadı.

Yarısı boş viski bardağıma bakarak, “Bu gece ağırdan alıyorum,” diye cevap verdim.

Kaşları yukarı doğru kalktı, alaycı ve esprili bir şekilde cevap verme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi dudağını ısırmasını izledim. Bunun yerine bardağı elimden alıp içkiyi bir dikişte yudumladı.

Yutar yutmaz öksürmeye başlaması beni güldürdü. “Bunu neden yaptın?” diye sordum.

“Ağırdan almak istiyor olabilirsin,” diye yanıtladı gergin bir sesle. “Ama ben sarhoş olacağım.”

Alçak bir sesle itiraz ettim. “Sakin ol, mo ghràidh.”

“Ah, sakın ol, seni koca aptal. Ne yanlış gidebilir ki? Beni her şekilde koruyorsun.”

Kendine bir kadeh daha doldurmasını izledim ama tekrar içmek için hamle yaptığında onu durdurmak için kolundan tuttum. “Aklını başına topla, karıcığım.”

Bir sonraki kadehi yudumlamadan önce gözlerini devirdi. “Rahatla, Killian.”

Sonra onu bara yasladım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Benden o kadar küçüktü ki ona ulaşmak için neredeyse eğilmem gerekiyordu. “Ben bir canavar değilim, bunu biliyorsun. Eğer çok sarhoş olursan aklını başından alamam ve bu gece bunu yapmayı planlıyorum. O yüzden tekrar söylüyorum...” Kadehi elinden alıp bara bıraktım. “Aklını başına topla.”

Gözlerimle buluşmadan önce endişeyle yutkunmasını izledim. Sonra beni şaşırtarak ensemden tuttu ve dudaklarımla buluşmak için beni aşağı çekti.

Barın yanında öpüştüğümüzü fark ettiklerinde arkamızdaki konuşmalar aniden kesildi. Sonra da tabii ki bir ıslık ve uğultu koptu.

“Parti erken başlayooooor!” diye bağırdı birisi heyecanla.

Sylvie’nin öpücüğünden kurtulduğumda herkes kahkahalara boğulmuştu. Ben dik durup kendini beğenmiş bir sırıtişla arkadaşlarımıza doğru dönerken o da bana bakıp gülümsüyordu.

Tam o sırada kapı aralığındaki çifti gördüm ve gülümsemem

anında kayboldu: Angus ve Claire girişte duruyordu. Angus'ın yüzünde heyecanlı bir ifade vardı ama Claire bana ve karıma kaşları çatık bir şekilde bakıyordu.

İşte o zaman Sylvie sanki sahipleniliyormuşum gibi kolumu sıkıca kavradı. Ve yalan söylemeyeceğim, bu çok hoşuma gitti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sylvie sarhoşken çok sevimli oluyordu. Aslında teknik olarak sadece çakırkeyif olduğunu düşünüyordum ama bu hali bile akşam yemeğinde çoğunlukla benimle ve yaptığım aptalca şeylerle ilgili komik hikâyeler anlatmasına yetmişti. Gruptaki herkes ona bayılıyordu; masanın karşısında karıma delici bakışlar atan kısa saçlı esmer kadın hariç hepsi.

Sylvie ile Claire arasında bana anlatılmayan bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Hepimiz masanın etrafına oturduğumuzda, Sylvie yanımdaki yeri, sandalyesini çoktan çekmiş ve oturmak üzere olan Claire'den agresif bir şekilde çalmıştı.

Masadaki herkes de bunu fark etmişti. O zamandan beri sessiz olan Angus bile bu gerginliğin farkındaydı.

Suçluluk duygusu, kaburgalarımın arasına saplanmış ve çıkaramadığım bir bıçak gibi göğsümü deliyordu.

Sylvie, her zamanki buyurgan tarzıyla, akşam yemeğini zayıflatıcı bir gariplikten tamamen kurtardı ve herkesi saniyeler içinde güldürmeye başladı. Yemeğimizi bitirdiğimizde eli sertleşen aletimin üzerindeydi ve onu hemen o anda odamıza sürükleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Bütün gece neredeyse hiçbir şey içmedim. Uzunca bir süre

masada oyalandık. Herkesin ne kadar sarhoş olduğunu görebiliyordum. İşte o *an* iş arkadaşlarla verilen uysal bir akşam yemeği partisinden çok daha kötü ve ahlaksız bir şeye dönüştü...

Dürüst olmak gerekirse bu anlar gecenin en sevdiğim kısımları olurdu ama bu gece değildi. Bu gece karımla yalnız kalabilmek için hepsinin gitmesini istiyordum.

“Bekle!” Sylvie sesinde bir bulanıklıkla bağırdı.

“Tanrım! Ne diye bağıırıyorsun?” diye sordum.

“Pastan!”

“Pastam mı?”

Masadan kalkıp mutfağa koştu. Claire’in bana baktığını hissedebiliyordum ama ona doğru dönmedim.

Greg’in eşi Emma sıcak bir gülümsemeyle, “Karın gerçekten harika biri,” dedi.

“Evet,” diye mırıldandım kendi kendime. “Öyle.”

Tam o sırada yemek odasının ışıkları söndü ve mutfaktan sıcak bir parıltı yayıldı. Daha ne olduğunu anlamadan Sylvie’nin şarkı mırıldandığını duymaya başladım.

“Mutlu yıll...” diye başlamıştı, diğerlerinin de katılmasını bekleyerek. Onlar da katılınca, “Mutlu yıllar sana!” diye hep bir ağızdan şarkı söylediler.

Tüm şarkı boyunca dev çikolatalı pastanın üzerindeki mumların üzerinden bana sıırttı. Kendime engel olamadan gülümseyerek karşılık verdim. Pastayı önüme koyduğunda şarkı bitmişti ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Gözlerimi kapatıp hızlıca bir dilek tuttum ve mumları üfledim. Herkes alkışlarken utancımı gizlemeye çalışıyordum.

Sylvie pastayı kesip her bir parçayı dağıtırken kendimi onu merakla izlerken buldum. Bu kadın her nasılsa eski erkek ar-

kadaşmın üzerine sıcak kahve fırlatan ve bir yabancınn evine zorla giren kadınla aynı kişiydi. O, benim sakalımı öpen ve kanayan elimi tedavi eden kadındı. Onu çözdüğümü sandığım her an, beklediğimden daha fazla katman ve güzellikle beni şaşırtıyordu.

“Bir oyun oynamalıyız!” Sylvie elinde bir kadeh şarapla bağırdı.

“Başka bir içki oyunu olmasın,” diye mırıldandım.

“Hayır...” Masadaki boş şarap şişesini kaptı ve gülümseyerek, “Şişe çevirmece oynamışsındır, değil mi?” diye sordu.

Hararetli bakışlarım gözlerine adeta kenetlendi.

“Sylvie...”

Herkes heyecanla tepki verdi.

“Karın partiyi nasıl başlatacağını biliyor,” dedi biri kıkırdarak.

Tüm kalabalık hemen yemek masasından salona koştu. Geniş odanın ortasında bir yer açtılar. Şöminenin hemen önünde bir çember oluşturacak şekilde oturdular. Sylvie bana uzanarak yanına oturmamı işaret etti.

Liam bir şişe daha şarap aldı ve o an ne kadar acı verici bir şekilde ayık olduğumu fark ettim.

Şişe çevirmecenin bu gece için kötü bir fikir olduğunu hissedebiliyordum.

Arkadaşlarımla birlikte geçmişte sapıkça şeyler yapmıştık. Bu partiler her zaman bir şekilde sekse yol açar ve ben de her zaman birlikte oynamaya açık olurdum. Oysa bu odada gerçekten becerdiğim sadece bir kişi vardı ve o kişi de bu partinin bir parçası değildi.

Hayır, bu *tamamen* farklı bir şeydi.

Ama bu çiftlerin asla partnerlerini paylaşmakla ilgili bir sorunları olmamıştı. Sanki benim evim birbirlerini becerebilecekleri güvenli bir alanmış ve bunun hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

Artık evliydim ve bu benim için çok şey ifade ediyordu. Bir grup eş değiştirenle takılan biri olarak, aniden kendimi buraya ait hissetmemeye başladım.

“Tamam, kurallar basit. Eğer şişe sizi gösterirse öpüşmeyi ya da içmeyi seçebilirsiniz,” diye açıkladı Sylvie.

“Ya da daha fazlasını...” Liam herkesi güldürerek ekledi.

Sylvie şişeyi çevirmek için hamle yaptığında hemen yerden alıp diğer tarafında oturan Liam’a uzattım. Sylvie bana hayal kırıklığına uğramış gibi huysuz bir bakış attı ama umurumda değildi. Liam şişeyi döndürürken ben sinirli bir sessizlik içinde oturdum.

Şişe Emma’yı gösterdi. Herkes alkışlayıp tezahürat yaptı. Emma’nın yanakları hemen kızarmıştı. Sonra parmağını Liam’a doğru uzatarak içki içmektense öpüşmeyi tercih etti. Liam yerde sürünerek ona doğru gidip kızın yüzünü tutarak dudaklarına hevesle uzun ve ıslak bir öpücük kondurdu. Herkes heyecanla tepki vermişti, hatta onun yanında gülmekte olan Greg bile.

Öpüşme bittiğinde Liam tekrar yerine oturdu. Sırada Nick vardı. Şişesi, öpüşmek yerine içmeyi tercih eden Claire’i işaret etti. Nick’ten sonra Theresa geldi. Şişe Angus’a gelene kadar döndü.

“Buraya gel,” dedi Theresa’ya. Claire’in dudaklarının ince ve öfkeli bir çizgiye dönüştüğünü fark ettim.

Theresa sürünerek Angus’a yaklaşırken gülüyordu. Ama onu dudağından öpmek yerine aşağıya dalıp boynunu yala-

maya başladı. Etini emdiğinde başını arkasına atmasına neden oldu.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Angus, kız onu bırakınca. Geride kalan kızarıklığa dokununca, “Bu saatten sonra cehennem kadar sertim,” diye mırıldandı alçak sesle.

Hepimiz kahkahalar atarken Sylvie’nin yanıma daha da yaklaştığını hissettim. Theresa şu anda kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Sonra sıra Claire’e geldi, gerilmiştim. Şişe dönerken endişeyle izledim, bana tehlikeli bir şekilde yaklaştığında panikledim.

“Benim!” dedi Sylvie, düşüncelerimi yarıda keserek.

“Görünüşe göre tam seninle Killian’ın arasında durdu,” dedi birisi.

“Hayır, bende!” diye karşı çıktı Sylvie. Sonra Claire’e ters ters baktı. “Peki... ne olacak şimdi?”

Claire, “Kurallara göre senin seçmen gerekiyor,” diye cevap verdi.

“Küçük bir öpücükten korkmuyorum.”

“Sylvie...” Onu uyarmaya çalıştım. Ama beni görmezden geldi. Onun yerine Claire’e doğru eğildi ve inatla gözlerinin içine baktı. İki kadın arasındaki gerilim herkes tarafından hissediliyordu ve karımın ne yapmak üzere olduğu konusunda haklı olarak endişeliydim.

Claire eğilse de öne atılan Sylvie oldu. Dudaklarını Claire’inkilere bastırarak onu tutku ve ateşle öptü. Ve Claire’in alt dudağını ısırıldığını gördüm. Claire inledi, Sylvie’nin coşkusuna kendi coşkusuyla karşılık vererek dudaklarını uzattı. On uzun saniye boyunca ikisi bu öpüşmenin kontrolü için mücadele ederken geri kalanımız endişeyle izliyorduk.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Sylvie'nin dudakları kızarmıştı, Claire ise Sylvie bir şekilde kazanmış gibi kızgın ve yenilmiş görünüyordu.

Liam, "Sanırım bir şişe daha içmenin vakti geldi," diyerek odadaki havayı değiştirdi. Hemen ayağa fırlayıp bir şişe şarap aldıktan sonra ışıkları kısmak için duvara doğru yürüdü. Claire'e ters ters bakan Sylvie'nin gözlerinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Ancak Claire odadan hışımla çıktıktan sonra rahatladı.

"Bu da neydi şimdi?" diye fısıldadım.

Sylvie omuz silkti. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Belli oluyor," diye takıldım.

"Nedenini bilmiyormuş gibi davranma," diye cevap verdi yüzüme bakmadan.

Şaşkınlıkla ona bakarken başımı eğdim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Benim küçük karım, kocasını kıskanıyor mu yoksa?" diye fısıldadım usulca.

"Aldatanlardan hoşlanmam," diye mırıldandı. Benimle sevişmek için can atan başka bir kadını kıskandığını inkâr ediyordu.

"Hilekârlarla dolu bir odadasın, sevgilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Elimi çenesi boyunca kaydırarak yüzünü kendime doğru çevirdim. "Beni kıskandığını görmek hoşuma gidiyor."

Benden uzaklaşırken, "Kıskanmıyorum," dedi.

"O zaman bu gece başka biriyle öpüşmemde bir sakınca görmezsin diye düşünüyorum."

Gözleri alev alev yanarak bana öfkeyle baktı. "Buna cüret edemezsin."

Hafifçe güldüm. “Aslında bu aldatmak sayılmaz. Sadece bir öpücük.”

Çemberin ortasına uzanarak şarap şişesini elime aldım. “Sıra bende!” diye duyurdum ve çemberde kendi aralarında flörtöz sohbetler eden herkesin dikkatini çektim. “Claire’in dönmesini bekleyelim mi?” diye sordu Liam.

Angus karısını aramak yerine eliyle geçiştirerek, “O iyi,” diye karşılık verdi.

Şişeyi çevirdiğim sırada Sylvie gözleriyle beni adeta bıçaklamaya devam ediyordu. Üç turdan sonra şişe Theresa’nın önünde, yani Angus’m boynundaki morluktan sorumlu olan kadının önünde durdu.

Grup toplu bir, “Ooooo!” sesi çıkardı.

Theresa’ya doğru eğilip dudaklarına iffetli bir öpücük kondurmadan önce karıma göz kırptım ve koltuğuma geri oturdum.

Grup bu kez toplu bir, “Ahhhhhh!” tepkisi verdi.

Sylvie hâlâ öfkeliydi. Şişeyi alıp kendisi için döndürdü. Greg’i işaret edince çenem gerildi. Görünüşe göre içki içmeyi bırakmıştık, çünkü meydan okurcasına ona doğru süründü ve yüzünü tuttu. Onu derinden öpüşünü, dilini ağzına bastırışını öfkeyle izledim.

“Bu kadar yeter!” diye bağırdım.

Bunun sadece bir şaka olduğunu düşünen herkes gülmeye başladı. Ama ben yine de karımı yanıma doğru çektim. Du-dağının kenarında kalan Greg’in tükürüğünü sildim ve ona uyarıcı bir bakış attım.

“Karın bu gece çok yaramazlık yaptı, Kill,” diye mırıldandı Theresa. “Onu nasıl cezalandıracaksın?”

Sylvie bana gergin bir bakış fırlattı ama ben başımı geriye

eğip tehditkâr bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim. “Bilmiyorum ama onu cezalandırmak istiyorum.”

Yerde olan Theresa dudağını ısıyor, sanki bunu görmek için can atıyormuş gibi bakıyordu. Diğer herkes kıpırdandı. Onların da en az benim kadar bunu görmek için can attıklarını biliyordum.

Sylvie’ye doğru eğilip ona gülümsedim.

“Devam et o zaman, Killian,” dedi Greg. “Ona partilerimizde neler yaptığımızı göster.”

“Ne düşünüyorsun, mo ghràidh?” diye fısıldadım. “Onlara karımın ne kadar sert olduğunu gösterebilir miyim? Ne kadar iyi dayandığını?”

“Beni incitirsen, ben de seni incitirim,” diye zehirli bir şekilde karşılık verdi.

Hıncırca gülümsedim. “Buna eminim.”

Sonra dudaklarını tutup onu sertçe öptüm. Öpücüğün içinde erimeye başladıktan sonra yerden kalktım ve onu da yanımda sürükledim. Grubun geri kalanı yerde kalmıştı. Theresa Angus’ın, Emma da Liam’in kucağına oturana kadar sarhoş bir karmaşa içinde birbirlerine karıştılar.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık onlarla ilgilenmiyordum. Aklımda kalan en önemli şey Sylvie’nin Greg ve Claire’le öpüştüğüydü. Dili onların ağzındaydı. Elleri vücudunda. Onu kanepeye fırlatıp minderlerin üzerine diz çöktüğüm sırada gözüm dönmüştü. Bir hamlede elbisesini kaldırdım ve bunu yaptığım da şaşkın bir çığlık attı.

“Bu, benim tatlı karım,” dedim elimle kalçasının yanaklarını kavrayarak, “sadece benim.”

Karşılık olarak sadece inlemekle yetindi. Solgun, hassas eti-

ne masaj yaparken, arkamdakilerin yumuşak inlemelerini duyuyordum. Gösterinin tadını çıkarıyor olmalılardı.

“Bana seni cezalandırabileceğimi söyle, Sylvie. Söylediğini duymam gerek.”

Yüzünü kanepenin minderlerine bastırarak acı dolu bir inilti çıkardı.

“Söyle, karıcığım. Evet mi hayır mı?”

Başını kaldırdığında, gözlerinde dirençle karışık uyarılmışlığı görebiliyordum.

“Merak etme, sevgilim. Bana bunu ödetmene izin vereceğim ama önce kocan tarafından sahiplenilmenin ne kadar iyi bir his olduğunu sana göstermek istiyorum.”

Başı geriye düştü ve bir inilti daha çıkarırken omurgası kavislendi. “Evet...” diye nefes nefese cevap verdi.

“İşte benim karım,” diye sııttım.

Sonra hiç vakit kaybetmedim. İnce dantel külotunu sıyrarak, arkamdaki arkadaşlarımın güzel karımın pırıl pırıl ve pembe vajinasını doyasıya seyretmelerine izin verdim. Kıvrımlarını görmeleri için açtığımda odanın karanlık tarafından gelen boğuk bir, “Becer onu!” sesi duydum.

“Tadı da görüntüsü kadar güzel,” diye mırıldandım başımı aşağı eğip ıslaklığını uzun uzun yalamadan önce. Ben yaladıkça zevkle kıpırdanıyor ve inliyordu.

Ben onunla oynarken, bir parmağımı içine sokup çıkarırken ve arka deliğini uyarırken, o kıvranıyor ve minderlere küfürler yağıdırıyordu.

“Hepsi benim,” diye mırıldandım alaycı bir ifadeyle, uzun bir yalama sırasında. “Başka hiç kimse sana dokunamaz. Anlaşıldı mı?”

Sözlü bir karşılık vermeden sadece inledi. Ben de elimi geri çekip dudaklarımı yalayarak sağ kalçasına sert bir şaplak indirdim. Şaşkınlık ve zevk karışımı bir ses çıkardı. Bir soluk alma ve sızlanma gibiydi. “Hoşuna gitti, değil mi mo ghràidh?” Alt dudağını ısırarak evet anlamında başını salladı.

Elimi tekrar savurup bu kez diğer tarafa indirdim ama iki kez daha yapmadan önce toparlanmasına zaman tanımadım. Adeta uluyor ve inliyordu, teslim olmaya karşı verdiği savaşın zevkiydi bu.

“Anlıyor musun, Sylvie? Bana tamamen benim olduğunu söyle.”

“Hayır,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, başını sallayarak. Yüzümde sinsî bir gülümseme belirdi.

“O zaman daha fazlasına ihtiyacın var.”

Elbisesini yukarı kaldırarak kalçasına sert bir tokat daha indirdim. Her vuruşumda etinin kızarmasına bayılıyordum. Onu tekrar tekrar tokatlarken inlemeleri gırtlaktan ve muhtaç, her vuruşta onu becermem için gittikçe daha istekli hale geliyordu.

“Söyle Sylvie,” diye mırıldandım karanlık bir sesle. “Bana benim olduğunu söyle.”

Buna öfkeyle karşı koymaya devam ediyordu ve onun bu mücadelesine bayılıyordum. Bana durmamı söyleyebilirdi ve bunu yapardım. Ama içten içe istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

“Daha fazla vur,” diye sızlandı, kalçalarını geriye doğru iterek.

Attığım her tokatta elim yanıyordu. Pantolonumun içinde aletim fermuarımı zorluyor, onun içine girme düşüncesiyle

ucundan sızıyordu. Sylvie acıdan kanepenin arkasını kavrar-ken parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

Son sert vuruşumda, “Tamam!” diye bağırdı.

Durakladım, sonunda duymak istediğim şeyi söylemesini beklerken ağır ağır nefes aldım.

“Ben seninim!” diye haykırdı nefes nefese bir iniltiyle. “Ben seninim, ben seninim, ben seninim!”

Bir an bile tereddüt etmeden fermuarımı indirip zonklayan aletimi çıkardım. Pantolonumu yeterince aşağı indirdikten sonra kanepeye uzandım ve onu yanıma çektim.

“Üzerine bin ve bana göster o zaman,” dedim sertleşmiş aletimi işaret ederek.

Aceleyle kucağıma çıktı. Bu sefer aletimin büyüklüğüne alışmak için kendine zaman tanımamıştı. Sırılsıklam bir halde beni içine alırken acı içinde irkildi.

Onu ensesinden tutup yüzünü kendime doğru çektim. Onunla öpüşürken, kucağımda hevesle zıplamaya başladığında yüzündeki gözyaşlarının ve terin tadını alabiliyordum.

“İşte benim karım,” diye fısıldadım, dudaklarını yalarken.

Kalbim göğsümde kabarıyordu. Sadece o vardı, sadece biz vardık. O anın sıcaklığıyla bunları söylemiş olabileceğini biliyordum ama içimden bunların doğru olması için dua ettim.

Benim kadını. Karım. Sevgilim.

Kalçalarını aletime sürttükçe elleri boynumu sıkıca kavradı, kendini aldığı zevke bıraktı ve her itişte daha da yüksek sesle haykırdı. Hızlandıkça sesi daha da yükseliyor ve daha da yükseliyordu. İçindeki zevki durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum.

Sonra sanki beni kendisiyle birlikte aşağı çekmek için sıkıca

tuttu. Yükümü serbest bırakırken aletim sarsıldı, titredi, boşalmamla birlikte yüksek sesle inledi.

Sonunda üstüme yığılıp başını omzuma yasladığında kalbi göğsümde atıyordu.

Arkasından gelen zevk iniltileri ve çığlıkları bana neredeyse hiç ulaşmıyordu. Ben ona odaklanmıştım, o da bana.

Gözleri yaşlarla dolu ve sanki derin bir şey söylemek üzereymiş gibi şaşkınlıkla bana baktı. Nefesimi tutmuş, duymayı çok istediğim sözleri bekliyordum.

“Killian...” diye fısıldadı.

Çabucak, terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çektim.

“Evet, sevgilim,” diye fısıldadım karşılığında.

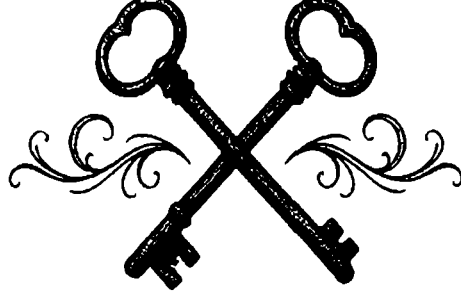
Dudakları birbirinden ayrıldı ama kelimeler orada takılıp kaldı. Ben bir şey, *herhangi* bir şey beklerken saniyeler birbiri ardına geçip gidiyordu.

Gözlerinde çok fazla acı vardı, gerçekten nasıl hissettiğini ifade etmek onun için çok zormuş gibiydi ve bunu zaten biliyordum. Bir zamanlar ifade ettiği nefret artık yoktu, ama ne dense bana başka bir şey vermeyi reddediyordu.

Onun yerine dudaklarını kapattı ve başını tekrar omzuma yasladı. Kollarımda gevşerken nefesi yakıcı bir sıcaklıkla boyuma değişiyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZUNCU BÖLÜM

Kütüphaneden gelen o tanıdık tıkırtı sesini tekrar duydum. Arka kapıdan içeri girerken olduğum yerde bekledikten bir süre sonra botlarımı çıkarıp sessizce yürüdüm. Sylvie son birkaç haftadır romanı üzerinde pek çalışmamıştı. Önce hastalandı, sonra benim doğum günü partim oldu. Ve o zamandan beri yine garip davranmaya başlamıştı.

Sanki Sylvie her seferinde hayatının sadece küçük bir parçasına girmeme izin verecekmiş gibiydi. Sanırım birkaç hafta önceki o parti gecesi artık birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu fark etmiştik ve bundan hoşlanmamıştı. Onu suçlayamazdım. Başta ben de bu durumdan hoşlanmamıştım.

İstemediğiniz birine âşık olmak çok garip bir duyguydu. Zorlanmış ya da kandırılmış olmak gibiydi. Bana onu küçümsemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatan her şey gitmişti. Hafızamdan sonsuza dek silinmişti.

Sessizce, parmak uçlarımla merdivenleri çıktım; parmaklarının o gürültülü tuşlara vuruşunun hipnotize edici sesiyle büyüleniyordum. Kütüphaneye ulaştığımda her zaman yaptı-

ğım şeyi yaptım; onu izlerken kollarımı kavuşturup sessizce kapının önünde dikildim.

“Seni görebiliyorum,” diye seslendi, daktilosunda yazmaya devam ederken eğlenmiş gibiydi.

Odaya girerken alçak sesle güldüm. Yaptığı işi bırakmadı. Aslında yazmakta olduğu hikâyenin büyüüne kapılmış gibi görünüyordu. Sayfanın sonuna ulaştığında, eskisini makineden çıkarıp yeni kâğıdı koyuyordu.

Ona mükemmel bir dizüstü bilgisayara sahip olduğunu tekrar hatırlatabilirdim ama bunu zaten biliyordu. Ve eğer bu işe yarıyorsa, ben kim oluyordum da onu durdurmaya çalışıyordum?

Yeni beyaz kâğıdı taktıktan sonra sandalyesini arkaya doğru yasladı, kollarını başının üzerine uzatarak omurgasını esnetip sırtını ve karnını ortaya çıkardı. Odaklanmak için kendimi zorlamam gerekti.

Mayıs ayının başlarındaydık ve içimi bir panik duygusu kaplamaya başlamıştı. Çünkü evliliğimizin kalan günleri sayılıydı. Sylvie’nin burada sadece dört ayı kalmıştı. Onu burada benimle kalmaya ikna etmem için dört ay daha gerekecekti. *Sonsuza kadar* karım olması için...

“Dışarıda çok güzel bir hava var,” dedim temkinle.

Ayağa fırlayıp büyük pencereden dışarı bakarken bir an için şaşırmış göründü.

“Aslında yağmur durdu.”

“Her şeyin yeniden başlaması an meselesi.”

Bana dönerken atkuyruğunun etrafındaki lastik bandı çekti. Vahşi ve yumuşak saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi.

“Aklında ne vardı?” diye sordu.

“Bu bir sürpriz,” diye cevapladım.

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İyi. Zaten biraz ara vermem gerekiyor. Ayakkabılarımı giyeyim.”

Sylvie ile dışarıda buluştuk. Arka kapıyı kapatıp bahçe duvarının yanında duran Moire’i gördüğünde yüzündeki ifadeyi izliyordum. Ağzı açık kalmıştı.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu tatlı bir şaşkınlıkla, gri taş basamaklardan büyük hayvana doğru koşarken.

“Küçük bir gezintiye çıkmak isteyebileceğini düşündüm,” dedim çok hevesli görünmemeye çalışarak. Sylvie’ye yaklaşmanın vahşi bir hayvana yaklaşımdan farksız olduğunu öğrenmiştim. Nazik ol. Çok karizmatik olma. Çünkü kolay ürker.

“Daha önce hiç ata binmedim,” dedi korkuyla.

Elimi ona doğru uzattım. “Seni tutarım.”

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde sevecen bir ifade sezsem de hemen silinip gitti. “Söz mü?” diye sordu.

“Elbette,” diye cevap verdim. Çok güçlü bir şekilde ona özel ve samimi bir şeyler söyleme arzusu hissediyordum ama bunu yapmaktan kaçındım. *Dikkatli olmalıydım.*

“Pekâlâ,” dedim, onu eyere doğru çekerek. “Önce sol ayak.”

Ayağını üzenginin içine kaydırды ve atın sırtına atladı. Arkasına tırmandığımda bir iç çekişle bedenime yaslanarak rahatladı. Ben ona yakinken daha rahattı. Keşke bunu görebilseydi.

Arazinin çevresinde yavaş bir tırısla ilerlerken arkasına yaslandı. Giderken pek konuşmadık ama karımla ilişkimizde sessizlikte bile birlikte rahat olduğumuz o noktaya ulaşmıştık. Anlamsız konuşmalarla zamanı doldurmamıza gerek yoktu. O benim kız kardeşim ya da arkadaşlarımın eşleri gibi değildi.

Sylvie dünyada kimseye bir açıklama ya da özür borcu yokmuş gibi yaşıyordu. O kimseye ait değildi, bana bile.

Sylvie korkusuzdu. Ve ben onun bu yönünü çok seviyordum.

Özellikle de kendim olmama izin vermeleri için herkesle sürekli mücadele ediyormuşum gibi hissettiğimde... Kız kardeşim, teyzem ve hatta ölmüş anne babamın bile kafalarında benim nasıl olmam gerektiğine dair bir vizyon vardı. Defalarca başarısız olmuşum. Hiç kimsenin olmamı istediği kişi olamamıştım. Bu yüzden yalnız kalmak daha kolaydı. Evimde, hayal kırıklığını hissedemiyordum.

Uzaktan nehri gördüğümüzde, “Araziniz buraya kadar uzanıyor mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Oraya kadar uzanıyor,” diye cevap verdim, önümüzdeki nehri göstererek. “Dünyanın geri kalanına daha bağlı hissetmemi sağlıyor,” diye ekledim. Ona karşı neden bu kadar açık olmam gerektiğinden emin değildim. Belini kavradım. “Bazen buraya sadece akıntıya bakmak için geliyorum, akıntının gidişini izliyorum.”

Dikkatlice konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. “Neden gitmiyorsun? Sen de gidebilirsin, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Boğazımda oluşan rahatsızlığı yutkunarak bastırdıktan sonra, “Nereye gidebilirim ki? Ben buraya aitim,” diye cevapladım.

“Nereye istersen gidebilirsin, Killian. Kız kardeşini ve bu evi geride bırakıp kendi hayatını yaşayabilirsin.”

Belini daha sıkı kavradım. “Peki, sen nereye gideceksin?” Hafifçe nefes verdiğini duyabiliyordum. “Bilmiyorum, Kilian.”

“Benimle gel, her yere gidebiliriz.” Bunu denemem aptallıktı ama yapmak zorundaydım. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu kadının beni neden hâlâ kendinden bu kadar uzakta tutmak istediğini anlamıyordum.

Sanki aramızdaki *hiçbir* şey gerçek değilmişçesine...

“O kadar kolay değil,” diye fısıldadı.

“Evet, kolay. Ben senin kocanım. Seni istediğin her yere götürebilirim.”

“Ne için? Ne kadar süre için? Bu yıl dolduğunda ne olacak?” Sesi giderek vahşileşiyordu ve Sylvie’nin duygularına kapılıp gittiği anları öğrenmeye başlamıştım. Tam olarak yapmamam gereken şeyi yapıyor, gelecekte ve duygularımızdan bahsederek onu korkutuyordum ama artık daha fazla sessiz kalmaya dayanamazdım. Onun hakkında ne hissettiğimi, *bizim* hakkımızda ne hissettiğimi bilmesi gerekiyordu.

“O zaman evimiz temelli benim olacak,” dedim yalvaran bir ses tonuyla. “Teyzem yakamızdan düşecek ve istediğimiz her şeyi yapabileceğiz.”

Yüzünü ellerinin arasına alırken yenik bir ses çıkardı. “Kilian...”

Çenem sıkıştı. Bu da beni hayal kırıklığına uğratma şekli miydi? Hissettikleri konusunda gerçekten o kadar yanılıyor muydum? O da benim gibi hissetmiyor muydu?

“Her şeyi kafamda kuruyorum o zaman,” diye cevap verdim sinirli bir homurtuyla. “Bana karşı gerçek anlamda hiçbir şey hissetmiyorsun.”

Başını kaldırdı, dudaklarının titrediğini görebiliyordum. “Ben öyle bir şey demedim.”

“O zaman ne diyorsun, mo ghràidh?”

“Bilmiyorum. Tüm bunları bana neden şimdi soruyorsun? Neden bir karar vermek zorundayım?”

Bulutlar üzerimize ağır bir sis bırakmaya başladığında vücudunun titrediğini hissettim. Ona çok sert davrandığım için suçluluk duyuyordum, bu konuda yalnız olup olmadığımı bilemeyecek kadar çaresizdim.

“Sorun yok, sevgilim,” diye fısıldadım dudaklarımı başının yan tarafına dayayarak. “Hadi evimize dönelim.”

Eve doğru sakın yürüyüşümüzü sürdürürken, yağmur hafif bir çiselemeden yavaş bir yağmura dönüşüyordu. Çiftliğe vardığımızda Moire’i hızla ahıra geri koyup kapıyı kapattım. Sylvie ahırın çatısının altında durmuş yağmuru izliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa derin düşüncelere dalmış ve düpedüz endişeliydi. Bu konuları gündeme getirdiğim için kerdimi bok gibi hissediyordum.

Sadece sekiz aydır buradaydı. Bu herhangi bir ilişki için hızlı bir süreydi, özellikle de bir evlilik için. Başlangıçta belirlediğimiz sözleşmenin ötesinde benimle gerçekten evli olması için ona baskı yapmam çok saçmaydı.

Özür dilemek için ona arkadan yaklaştığımda hızla bana doğru döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Bu hareketi beni şaşırtmıştı, bu yüzden gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim.

“Evi siktir et, Killian. Bu aptal sözleşmeyi de siktir et. Her şeyi boş verelim ve birlikte buradan gidelim,” dedi.

Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerim irileşti. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Beni istediğim yere götüreceğini söylemiştin, şimdi evi teyzene geri verelim ve gidelim!”

Gözlerinin içine şüpheyile bakarken ellerini tuttum. “Sylvie, tatili kastetmiştim. Evimi tabii ki teyzeme vermeyeceğim.”

Dudakları kapanırken yüzü bir sanki bir yenilgiyle kaplandı ve üzgün gözlerle bana baktı.

“Peki,” diye fısıldadı. “O zaman... sadece öp beni.”

Ne yapmaya çalıştığına anlam vermeye çalışarak ona baktım. “Sen iyi misin?” diye sordum.

Ama bana cevap vermedi. Bunun yerine dudaklarımı kendine doğru çekti ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırırdı. Kollarını boynuma dolayarak, sanki dikkatimi ya da kendi dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi beni öpmeye başladı...

Vücudu benimkine yapışıyor ve bacaklarının sanki onu kaldırmamı istiyormuş gibi açıldığını hissediyordum. Böylece onları bana sarabilecekti. Yanıltıldığımı hissediyordum ve kafam artık daha önce olduğundan daha da karışık.

Sylvie’nin bana söylemediği bir şey mi vardı?

Öpüşmeye ara verip dudaklarımı dudaklarına dayayarak nefes aldı. “Seninle uzaklara gitmek istiyorum, Killian,” diye fısıldadı. “Ben sadece–”

Garaj yolundaki çakılların üzerindeki tekerleklerin sesi sözlerini daha ağzından çıkmadan kesti. İkimiz de dönüp eve doğru yavaşça giden bir arabayı izledik. Siyah bir sedandı, pahalı ve özel, koyu renkli camları vardı.

“Bu da kim?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok...” Sylvie yorgun bir şekilde cevap verdi.

İkimiz de yağmurluklarımızı başımıza geçirip el ele eve doğru yürüdük ama karımın dokunuşundaki tereddüdün far-

kındaydım; evde kimin olduğunu bilmese bile, kim olabileceğine dair belirli bir korkusu olduğunu da.

Evin ön kapısına vardığımızda, gelen her kimse çoktan içeri buyur edilmişti. Sylvie, ben onu kapıya doğru yönlendirmeden önce endişeyle bana baktı.

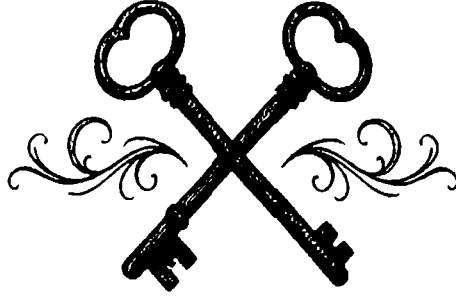
“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadım rahatlatıcı bir şekilde.

Ön kapıyı çekip açtım, içeri girip yağmurluklarımızı çıkardık.

Evimin geniş girişinde tanımadığım bir çift duruyordu. Kadın ince yapıydı, dudakları aşağıya kıvrılmıştı ve Sylvie’ninkinden birkaç ton koyu, uzun, kızıl saçları vardı. Adam ise koyu kıvrıcık saçlara sahipti, ancak açılan saç çizgisi nedeniyle başının üstü kel kalmıştı.

Sylvie birden korkuya kapılmış gibi elimi sıktı. Ona doğru döndüm, karşımızda duran iki kişiye dehşetle bakıyordu. Tam birini çağırıp burada neler olduğunu açıklamasını isteyeceken, sonunda ağzını açıp konuştu.

“Anne... Baba... Burada ne işiniz var?”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

“Kızımız bizi gördüğü için pek heyecanlı görünmüyor, Tor,” dedi adam, burnundan gelen tiz bir sesle ve alaycı bir gülümsemeyle. Evimde duran bu iki yabancıya bakarken, kendilerini sanki karımın güneşi onlarmış gibi gösteren bu tavırları öfkeden kanımı kaynatıyordu; sanki Sylvie onların etrafında dönmeye mahkûmmuş gibi davranıyorlardı.

Kadın, Sylvie’ye bakarak kendini beğenmiş ve alaycı bir ifadeyle, “Tabii ki heyecanlı,” diye cevap verdi. “Sadece biraz şaşırdı.”

“Burada ne işiniz var?” diye sorusunu tekrarladı Sylvie.

Kadın önce adama sonra da bize baktı. “Şey... İskoçya’da olacağınızı söylemiştin, biz de geldik.” Ardından gözleri yukarıya, yüzüme doğru kaydı. “Demek kızımın kaçıp evlendiği adam sensin.”

Adam, “Gerçek olduğunu görmek güzel,” diye şaka yapınca ikisi birden güldü. Sylvie ve ben sessiz kalmıştık.

Kadın etrafına bakarak evi inceliyormuş gibi göründü. “Gerçekten etkileyici bir tasarım,” dedi, dekoratif detayları ve armatürleri işaret ederek.

Adam hemen atıldı. “Ve bu halı, Torrence. Bu halıyı gördün mü?” diye sordu.

Sylvie'nin annesi yere bakarak, "El dokuması olmalı," diye cevap verdi.

İkisi halı hakkında konuşmaya devam ederken, bakışlarım Sylvie'ye kaydı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Dudakları aralıktı, gözleri nemliydi ve burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu.

Donup kalmıştı ama gözlerinin kenarında yaşlar birikiyordu.

Öfkeyle içim parçalanıyordu ama bunu yutkunarak bastırmaya çalışıyordum. Bunlar onun ailesiydi. Biraz sıra dışı olabirlerdi ama yine de ailesiydiler. Bu yüzden içimdeki tüm gücü kullanarak ses tonumu kontrol edecek ve dilimi ısıracaktım.

Martha'nın misafirlerimizi karşılamak için tekrar antreye girdiğini görünce, onları içeri davet etmenin ve en azından medenice davranmaya çalışmanın en iyisi olacağına karar verdim.

Elimi kaldırarak onları salona yönlendirdim. "Lütfen, buyurun. Martha bize çay yapar ve biz de..." Duraksadım, görgü kurallarına pek alışkın değildim. "Birbirimizi tanıyabiliriz."

Sylvie'nin eli koluma kenetlendi, tırnakları tenime gömüldü. Bana döndüğünde yüzündeki tereddüdü hemen okudum. *Lütfen, hayır*, diyordu bakışları.

Onu kendime çekip dudaklarımı alnına bastırdım. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım.

Sonra elimi sırtına koyarak onu salona yönlendirdim. Ebeveynleri ise evin içinde gezinerek duvarlardaki sanat eserlerine ve pencerelerin mimari detaylarına hayranlıkla bakmaya devam ediyorlardı. Yıllardır farkına bile varmadığım şeylerdi bunlar. Yine de evimin değerini geçmişinde ya da tasarımında

bulmuyordum. Benim için asıl değer, bana otuz sekiz yıldır sunduğu konfor ve sıcaklıktı.

“Pekâlâ, henüz resmi olarak tanışmadık,” dedi adam, elini bana uzatarak. Onunla ilgili garip bir şey vardı. Gözlerimin içine bakmıyordu. Karısından çok daha kısa boyluydu, muhtemelen Sylvie’nin minyon yapısını ondan aldığı belliydi. Ama her ne kadar küçük bir adam olsa da kendini bir kucak köpeği gibi taşıyordu; odadaki en büyük ve en güçlü kişi olduğunu düşünen biri gibi değil, en büyük ve en güçlü kişinin kucağında oturan biri gibiydi.

“Yuri Deveraux,” dedi kibarca. Elini sıktım, çenemi kenetleyerek.

“Killian Barclay,” diye yanıtladım gururla.

Kadın ise ne kendini tanıttı ne de elimi sıktı. Gözlüğünü çıkarıp önünde tutarak duvardaki bir tabloyu inceledi.

“Torrence, tatlım, gel otur,” dedi adam, karşımdaki koltuğa yerleşerek. Sylvie, ebeveynleriyle neredeyse tek kelime etmemişti ama yüzündeki ifadeye bakılırsa içten içe öfkeden yanıyordu. Yanımda fitili kısa bir barut fıçısı gibi oturuyordu.

Elimi uzatıp onun elini tuttum, sıkıca kavrayarak. Gerekirse onu sakinleştirebilmeyi umuyordum.

“Sylvie ve ben Amerika’da olduğunuzu bilmiyorduk,” dedim sakince.

“Evet, yıllardır Londra’da sergi açan bazı iyi arkadaşlarımız vardı ama hiç gitmemiştik. Bu yüzden bir seyahate çıkıp döndük.”

Sylvie’nin eli irkilince biraz daha sıkıca tuttum.

Bunu babasının da fark ettiğini düşündüm, çünkü gözleri ellerimize kaydı ve hemen ardından kızının yüzüne baktı.

Ama gözlerini uzun süre onun üzerinde tutmadı. Yüzünde beliren kısa bir sempati ifadesini yakaladım, ardından hızla boğazını temizledi.

“Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu.

“Imm...” diye kekeledim, Sylvie’ye dönüp bir cevap arayarak.

“Bir daktilo vardı,” diye mırıldandı Sylvie, kayıtsızca.

“Daktilo mu?” diye sordu adam, bir anda bu konu ilgisini çekmiş gibi görünerek. “Tatlım, yazıyor muydun?”

“Yazmak mı?” diye tiz bir sesle çıkıştı annesi, odanın diğer ucundan. “Ne yazıyordun?”

Babasının sesi meraklı ve ilgili çıkarken, annesinin tepkisi neredeyse suçlayıcıydı.

“Hiçbir şey,” diye karşılık verdi Sylvie, alnını ovuşturarak.

Tanışmamızın hikâyesi bir anda el yapımı bir halının altına süpürülmüş gibi oldu, çünkü Sylvie’nin ebeveynleri kızlarının yazıyor olması fikrine tamamen kapılmıştı. Bunun onun için bu kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordum.

“Ne demek hiçbir şey?” diye sordu annesi, bir anda tablolar-dan çok daha fazla ilgisini çekmiş gibi. Sylvie’ye doğru yürüdü, fakat diğerleri gibi oturmak yerine adeta kızının tepesinde dikildi. “Profesörlerinle iletişimde misin? Belki sana bir eleştiri sunabilirler. Okulundaki o profesörün adı neydi, Yuri? Hani şu *New Yorker* ile bağlantısı olan?”

“Yeter,” diye mırıldandı Sylvie, yüzünü ellerinin arasına gömererek.

“Tatlım, annen sadece sana yardım etmeye çalışıyor,” dedi babası nazikçe, ama bu hiç yardımcı olmadı.

Tam o anda Martha çay tepsiyiyle içeri girdi, neyse ki gerginliği dağıttı. Sylvie’nin annesi sonunda kızının karşısındaki

koltuğa oturdu ve Martha çayları doldururken burnu havada, kibirli bir şekilde bekledi.

“Teşekkür ederim, Martha,” dedi Sylvie gülümseyerek. Hizmetçi çıktıktan sonra konuşma tam da kaldığı yerden devam etti.

“Babanın da dediği gibi, Sylvie, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Bir yayınevinin ilgisini erken çekmek, ileride rekabeti azaltmana yardımcı olur.”

“Yayımlamayacağım,” dedi Sylvie, inatçı bir ses tonuyla. Şeker küpünü çayına karıştırırken gözlerini fincanından ayırmadı.

Torrence, “Nedenmiş o?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Çünkü istemiyorum,” diye kestirip attı Sylvie, kısa ve net bir tonla.

Annesi bu cevabı duyduğunda kaşığını sertçe masaya çarptı, çıkan ses havayı bıçak gibi kesmişti. Omuzlarım istemsizce kulaklarıma kadar yükseldi, kendimi sakin tutmaya çalışıyordum.

“Tatlım,” dedi Yuri, elini karısına uzatarak.

“Hayır,” diye karşı çıktı kadın. “Bunu bilerek yapıyor,” diye hışımla kızına baktı.

Ellerimi yumruk yaptım ama cevabımı yavaş ve sakin bir şekilde verdim. “Emin olabilirsiniz ki eşim sizi incitmek için bir şey yapmıyor.”

“Hayır, ama bunu beni sinirlendirmek için yapıyor.”

Sylvie yüz hatlarını kaplayan ölü gibi bir ifadeyle annesine baktı. “Hayatımı yaşamam ve mutlu olmam neden seni sinirlendirmek için yaptığım şeyler oluyor?”

“Çünkü sana yardım etmeme izin vermiyorsun. Sanki başarılı olmak istemiyor gibisin.”

“Başarı senin için gerçekten bu kadar önemli mi?”

“Bu herkes için önemli, Sylvie.”

Çenem tekrar sıkıştı. Karıma yan gözle bakıyor, kıvılcımın füyüyenin ucuna giderek yaklaşmasını izliyordum.

Sylvie’nin bunu içinde tutmasının sebebinin ben olup olmadığı merak ettim. Acaba bu insanlara karşı gerçekten nasıl hissettiğini göstermeyi benim için mi reddediyordu? Tanıdığım Sylvie asla kendini tutmazdı. Alevlerini umursamadan etrafa savurur, yoluna kimin çıktığına aldırmaz etmezdi. Ama şimdi... Her şeyi içine atıyordu. Ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Odadaki sessizlik uzadığında konuşmayı sürdürmeye çalışan kişi Yuri oldu. “Ne yazıyordun, tatlım?” diye sordu.

Sylvie fincanını sertçe masaya bıraktı. “Bu konuyu kapatabilir miyiz? Yazı hakkında bir şey söylediğimi unutun!”

Adam, Sylvie’nin patlamasına pek tepki vermedi. Ama annesinin onu nasıl izlediğini fark etmiştim. Dudaklarının ucunda eleştiri bekliyordu, ağzından çıkmak için sabırsızlanıyordu. Karısını susturmasını ve eşimi eleştirmeden önce iki kez düşünmesini sağlaması için Yuri’ye gözlerimi dikerek içimden ona yalvardım.

Tabii ki yalvaran bakışlarımı dikkate almadı.

“Her zaman çok dengesizdin,” diyerek konuşmaya başladı annesi. “İşte buradayız, senin evindeyiz, daha önce hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, bize bahsetmediğin yeni kocanla tanışmaya geldik ve bizimle düzgün bir sohbet bile edemiyor musun, Sylvie? Seni böyle yetiştirmedik.”

“Beni siz yetiştirmediniz!” diye patladı Sylvie.

“Saçmalama. Annen ve baban olarak senin için ne kadar bü-

yük fedakârlıklar yaptığımızı asla tam anlamıyla bilemeyeceksin.”

“Doğum günlerini mi feda ettiniz? Noeller? Yoksa annen *seni* on altı yaşında yabancıların önünde çıplak poz vermeye mi zorladı?” diye haykırdı Sylvie, öfkesini artık içinde tutamayarak.

Başımı kaldırıp öfkeli bakışlarımı ikisine yönelttim.

“O bir sanat dersi içindi, Sylvie. Lütfen mantıklı ol,” diye sızlandı bir fareden farksız görünen babası.

Sylvie onu görmezden geldi. “Ve buraya beni ve kocamı ziyarete gelmediniz. *Buralardaydınız* ve uğradınız. Onun hakkında hiçbir şey bilmemenizin nedeni de beni aramamanız. Bir kere bile sormadınız. Umursamıyorsunuz. Neredeyse bir yıldır kızınızla konuşmadığınız halde ortaya çıkıp lanet *halı* hakkında konuşuyorsunuz.”

Sesi kısılmıştı, titremesi ise göğsümde yankılanıp içimi paramparça ediyordu. Bu iki değersiz insanı evimden atmama saniyeler kalmıştı.

Sylvie’nin babasına tekrar gözlerimi dikerek içimden ona yalvardım. *Hadi, bir şey yap. Bir kere de kızının yanında dur.* Ama yapmadı. Yine sessiz kaldı.

Sylvie, derin bir nefes alıp burnunu çekti. Annesi ise ona uzun uzun baktı, bir şeyi tartıyormuş gibiydi. Ardından başını hafifçe sallayıp alçak bir sesle, “Portreni kendi ellerinle parçaladığın gün, asla mutlu olamayacağını anlamıştım. Ancak dünyanın merkezi olursan var olabileceğini biliyordum. Zavallı küçük Sylvie! Her zaman herkesin ilgisine muhtaçsın. Şımarık, küçük bir sürtüğe dönüştüğünün farkındasıdır umarım,” dedi.

Yuvarlak ahşap masa aniden odanın karşı köşesine uçtu. Üzerindeki çay tepsisi, demlik ve fincanlarla birlikte yere çarpıp paramparça oldu. Odayı korku dolu bir çılgılık ve birkaç

küfür kapladı. Oturduğum sandalyeden fırladım ve önümde oturan iki kişiye öfkeyle parmağımı doğrulttum.

“*Defolun* gidin evimden!” O kadar bağıırıyordum ki duvarlardaki sanat eserleri gürültüden titriyordu.

“Senin neyin var böyle?” diye bağırdı kadın.

“Sen...” diye bağıırırken, onu yakasından tutup sandalyesinden çekmek için öne doğru uzandım. “Sen... Siz... Artık evimizde *istenmiyorsunuz!*” Bununla birlikte onu kapıya doğru sürükledim.

Arkamda bir yerde adamın sinirli bir şekilde, “Karımdan uzak dur!” diye söylendiğini duydum.

Ön kapıya ulaştığımızda kadını çıkışa doğru neredeyse fırlattım. Kızına dönmeden önce bana dehşetle baktı.

“Böyle bir adamla mı evlendin? En ufak problemde şiddete başvuran biriyle mi?”

Adam karısının yanında yerini alırken, “Kızımızı neden seninle bırakalım?” diye çıkıştı.

“Çünkü onu *seviyorum*, lanet olası ahmaklar! Ve asla onunla sizin konuştuğunuz gibi konuşmuyorum. Ve bilginiz olsun...” diye ekleyip ön kapıyı hızla açarak dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru ortaya çıkardım.

Bu kez parmağımı Sylvie’nin annesinin yüzüne doğru uza-tıp ona doğru eğildim. “Bir çocuğun, ailesinin evreninin merkezi olması *gerekir*, nankör, bencil sürtük.”

İkisini de yağmurun içine attım. İkisi de tepkilerim karşısında o kadar dehşete düşmüştü ki sinirlerim bozuldu. Sylvie’yi hayatı boyunca bu ikisinin yanında hiç kimse savunmamış mıydı? Bunlar gibi beceriksiz, duygusal olarak ihmalkâr ebeveynler bir insana kim bilir ne tür zararlar verebilirdi?

Evimin ön basamağında ıslanırken şok içinde bana bakıyorlardı.

Kapıyı kapatmadan önce yere düşen kırmızı ve altın desenli halıya gözüm takıldı. Öfkeyle yerden kaptığım halıyı hızla rulo yaparak, birkaç adım ötede zayıf ve korkmuş halde duran bu insanlara doğru fırlattım.

“Alın! Alın lanet olası halınızı!” Halı, yağmurun altında ağır bir gürültüyle yere düştü. Hızla kapıyı çarparak kapattıktan sonra nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Dışarıda bir araba kapısının kapanma sesi duyulunca yerimden kıpırdamaya cesaret ettim. Lastiklerin çakıl taşlarını ezme sesini duyduğumda, kapının önünden ayrılarak Sylvie’yi aramaya koyuldum.

Beklediğimin aksine ne oturma odasında ne de girişteydi.

Neredeyse paniklemeye başlamıştım ki yukarıdan, kütüphaneden gelen ayak seslerini duydum.

“Sylvie!” diye bağırdım, sesimdeki çaresizlikle. Onun tepkisini duymaya ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Birkaç saniye sonra merdivenlerden hızla indi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, ifadesinde inatçı bir öfke vardı. Daktiloyu kollarıyla sımsıkı kavramış, ön kapıya doğru taşıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda hızla kapıyı açıp dışarı çıkmıştı bile. Şaşkınlık içinde bakakaldım, ardından daktiloyu yağmurun içine fırlattığını gördüm.

“Sylvie, dur!”

Kolundan yakalamaya çalıştım ama hızla çekip kurtuldu. Yağmurun altında koşarak daktiloyu tekrar tekrar tekmele-

meşe başladı. Botlarının her darbesiyle daktilonun parçaları etrafa saçılıyordu. Bir noktada, onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim. Eğer buna ihtiyacı varsa bırakacaktım.

Sonunda yanına yürüyüp kolunu nazikçe tuttum. “Mo gh-ràidh,” diye fısıldadım.

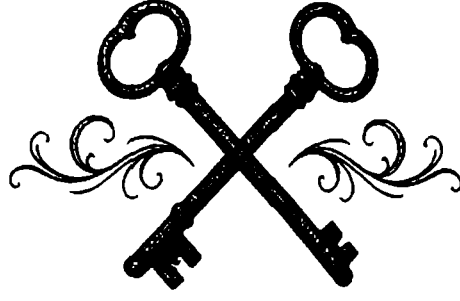
Beklemediğim bir anda, Sylvie öfkeyle bana döndü. “Beni rahat bırak, Killian! Yalan söyledin! Beni sevdiğini söyleyerek yalan söyledin! Sen benim kocam değilsin. Bu evlilik gerçek değil!”

Onu durdurmak için kollarından tuttum. “Ne diyorsun? Tabii ki seni seviyorum.”

Benden kurtulmak için çırpındı. “Şimdi seviyor olabilirsin ama bu heves geçecek. Bir gün benden sıkılacaksın ya da senden hoşlanmayacağın bir şey isteyeceğim ve o zaman bana öfkelenip bağıracaksın. Gördün mü onların bana nasıl baktığını, Killian? Kendi anne babası tarafından seilmeyen birini sen nasıl sevebilirsin?”

Söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken, gözlerindeki panik ve *korkuyu* gördüm. Bu, benim tanıdığım Sylvie değildi. O vahşi, korkusuz, meydan okuyan kadın gitmiş, yerine kırılan ve kaybolmuş biri gelmişti.

Elleri kayganlaşan tenimizden sıyrılıp sonunda kollarımdan kurtulduğunda, onu dehşet içinde izledim. Ardından hızla ağaçların olduğu yöne doğru koşarak birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur tenime çarparken, ağaçlara doğru hızla koştum. Yağmurun sesi ayak seslerini bastırıyordu ama ileride bir hareket görebiliyordum. Güneş batarken gökyüzü giderek kararıyor ve Sylvie'yi gözden kaybetmeye başlıyordum. Ama panik yapmayacaktım. Çok uzağa gidemezdi; ya yola ya da nehre ulaşacaktı.

“Sylvie, lütfen...” diye yalvarırken, artık ondan sadece birkaç adım gerideydim. “Sırılsıklamsın, sevgilim.”

“Beni rahat bırak, Killian!” diye bağırdı, evimizden hızla uzaklaşmaya devam ederken.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim ardından.

“Önemi yok.”

“Önemi var. Sylvie, lütfen. Onları siktir et!”

Yanıt vermeyince hızımı artırdım. Kolundan yakalayabilecek kadar ona yaklaştım. Kaçmasını engelleyerek onu bir ağaca yasladım ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Lanet olsun! Benden kaçmayı bırak!”

“Beni rahat bırak, Killian!” diye hırçınlaştı.

“Hayır!” diye gürledim, yüzüne iyice yaklaşarak. “Ben senin kocanım. Seni bırakmam. *Hep* yanında olacağım. Sana *her zaman* değer vereceğim, anlıyor musun?”

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, yağmur damlalarıyla birbirine karışıyordu. “Sen gerçek–”

Hızla sözünü kestim. “Bunu bir daha söyleme, Sylvie Barclay. O aptal sözleşmeyi umursamıyorum. Seni seviyorum. Bütün kalbimle, her şeyimle seni seviyorum. O yüzden bana ‘gerçek kocam değilsin’ saçmalığını anlatma. Çünkü buradayım. Ve seni asla terk etmeyeceğim. Onlar gibi değilim.”

Sylvie ağaca yaslanarak çöktü, başını geriye atıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. “Çok acıyor, Killian. Bunu tüm hücrelerimde hissediyorum. Keşke göğsümün içine girip kalbimi söküp atabilsem. Bazen bu acıdan, bu... yalnızlıktan ölecekmişim gibi hissediyorum. Hayatım boyunca insanların arasında oldum ama hep yalnız hissettim.”

“Artık yalnız değilsin, Sylvie. Asla.”

Tekrar hıçkırarak ağladı. “Çok öfkeliyim, Killian. Ne yaparsam yapayım, kimse umursamıyor.”

“Ben umursuyorum.”

“Sadece çılgılık atmak istiyorum!” diye haykırdı.

“O zaman at, Sylvie. Bana istediğin kadar bağırabilirsin, yine de seni bırakmayacağım.”

Hiçbir ses çıkarmayınca, onu biraz daha sıkıca tuttum. “Tamam, diyelim ki kimse seni sevmiyor. Ne fark eder? Ama ben buradayım, mo ghràidh. Ve sana söz veriyorum, onların yerine de seni yeterince seveceğim. Seni tutacağım, sana sarılacağım ve ne yaparsan yap, seni bırakmayacağım. Çünkü sen *benimsin*, anlıyor musun?”

Gözleri sonunda gözlerimle buluştuğunda gözyaşlarıyla dolmuş, kızarmış ve yorgun görünüyorlardı. Ve o anda teslim oldu. Kollarını boynuma dolayarak kendini bana yapıştırdı.

Onu yerden kaldırıp sıkıca göğsüme bastırdım, ağlamaya devam ederken sımsıkı sarıldım.

Bir süre, ikimiz de sırılıklam olmuş halde sadece birbirimize tutunarak durduk. O ağlarken tüm yükünü taşımaya hazırdım.

Sonunda boynuma doğru mırıldandı. “Killian...”

“Evet, sevgilim,” diye fısıldadım.

“Hadi eve gidelim.”

Böylece onu kollarımın arasına alıp göğsüme yasladım ve eve taşıdım.

* * *

Sylvie eve vardığımızda hâlâ titriyordu. Martha kapıyı açık tutmuş, elinde büyük bir havluyla bizi bekliyordu. Sylvie’nin üzerinde bir yağmurluk bile yoktu. Vücudunun her bir noktası iliklerine kadar ıslanmıştı, benimki de öyleydi ama ben üşümüyordum. Sadece onun titremesini hissediyordum.

“Banyoyu hazırlayayım,” dedi Martha, biz içeri girerken.

“Teşekkür ederim, Martha.”

“Zavallı kız,” diye mırıldandı, Sylvie’nin ıslak buklelerini yüzünden geriye doğru iterek. Onun ıslanıp üşümesine mi, yoksa bugün ailesinden gördüğü muameleye mi üzüldüğünü kestiremiyordum.

Çamurlu botlarımla, Sylvie’yi kollarımda taşıyarak yukarıya koştum. Halıları, mobilyaları kirletiyor olmamız umurumda bile değildi. Onu doğrudan odamıza, oradan da banyoya götürdüm.

Martha hızla işe koyulmuş, havluları hazırlamış, suya hoş

ve yatıştırıcı bir koku yayan granüller eklemişti. Sonra da hızla dışarı çıkmış, titreyen karımla beni baş başa bırakmıştı.

Sylvie'yi tezgâhın üzerine oturttum. Dudakları mosmor olmuş, gözleri kıpkırmızıydı. Bütün bedeni titriyordu, bu yüzden hızla üzerindekiyi çıkarmaya başladım. Kazağı, tişörtü, sütyeni, pantolonu, iç çamaşırı... Cildi o kadar soğuktu ki, dokunduğumda bile kemiklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Onu hiç vakit kaybetmeden kucaklayıp dikkatlice sıcak suyun içine bıraktım.

Suyun içinde kıvrılmış oturuyordu ama hâlâ titriyordu. "Yanıma gel," dedi dişleri birbirine çarparak.

Bedenimde en ufak bir tereddüt bile hissetmeden kıyafetlerimi hızla çıkardım ve küvete girerek karşısına oturdum. Sylvie kucağıma tırmandı, bacaklarını belime dolayıp vücutlarımızı birbirine yapıştırdı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Seni tuttum," diye fısıldadım saçlarına.

Omzuma sıcak gözyaşları damladığında tekrar ağlamaya başladığını anladım.

"Tamam, Sylvie. Ağla. Ağlayabildiğin kadar ağla," dedim, onu sımsıkı sararak. "Ben buradayım, hep yanımdayım."

Onun gözyaşlarının göğsümden ve omuzlarımdan süzülmesine izin vererek, bir saat geçirmişiz gibi hissettim. Gözyaşları tamamen kurduğunda, birlikte küvette gevşedik. Suyun içinde tamamen üzerime uzanmış, ben de arkama yaslanmıştım. Nihayet ısındığımı hissettim. Parmakları artık buz gibi değildi, demek ki o da ısınmıştı.

Sakinleştiğini fark edince, onunla konuşmaya cesaret ettim.

"Ne demek istedi?" diye fısıldadım. "Annen senin tabloyu parçaladığını söylediğinde?"

Sylvie derin bir nefes aldı. “On sekizinci doğum günümde bir portremi yaptılar. Bana hediye olarak verilecekti ve birçok ödül kazandı, bu yüzden bir galeride büyük bir parti düzenleyerek onu sergilediler. Resmin adı bile *En Büyük Başarımız* idi.”

“Beğenmedin mi?” diye sordum.

Sylvie, yüzünü göğsümden kaldırmadan yanıt verdi. “Çok güzeldi ama o lanet resme bir parti yapıldı, *bana değil*. Benimle ilgili kutlanması gereken gün yine onlarla ilgili bir şeye dönüştü ve odanın en arkasında otururken fark ettim ki, ben sadece onların başka bir yaratımıydım. Kusurlu bir yaratım. Bir hata. Ödüller kazanmıyordum, kürsülere çıkarılmıyordum, kimse tarafından kutlanmıyordum. Kimsenin başyapıtı değildim.”

Sessizce dinliyordum.

“O gece, herkes gittikten sonra gizlice annemle babamın atölyesine geri döndüm ve o tabloyu paramparça ettim. Günlerce ağladılar. Annem bana neredeyse bir yıl boyunca tek kelime etmedi. Mahvettiğim şey sadece biraz boya, biraz tuval ve bir renk yelpazesiydi, ama hiçbir zaman *ben* olmayacaktı. İçten içe onlara bunu göstermek zorunda olduğumu hissettim sanırım. Ama anlamadılar.”

Neredeyse bir yıl önce tanıdığım o öfkeli ve yalnız kadını hatırlayarak sırtını okşadım. Onun içindeki acıyı fark etmemiştim, tıpkı onun da benimkini bilmediği gibi. Kendi acımız, başkalarının acısını görmemizi engelliyordu.

Ama şimdi, karımı gerçekten gördüğümde, onu her zamankinden daha fazla sevdiğimi düşündüm.

“Sen bir başyapıtsın, Sylvie,” diye fısıldadım saçlarına.

“Berbat durumdayım.”

“Hepimiz berbat durumdayız, ama işin püf noktası bu halimizin bir şaheser olduğunu düşünen birini bulmakta. Ailen kör ve aptal olabilir ama ben değilim. Bir şaheseri gördüğüm an tanırım.”

Bugün o iki canavar ortaya çıktıktan sonra ilk kez karımın gülümsediğini görüyordum.

Bir süre sonra usulca, “Seni seviyorum...” diye fısıldadı.

Kalbim hızla çarpıyordu, güçlükle nefes alsam da bunu belli etmemeye çalıştım. Bunun yerine sırtını okşadım ve o kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

“Ben de seni seviyorum...”

Minik bedenini bana daha da sıkı sardı, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Nefesinin sıcaklığı tenimdeydi. Gözlerimin içine bakarak bana bu sözleri söyleyeceği günü bekleyecektim. Bekleyebilirdim. Bugünlük bu kadarı yeterliydi.

“Bunu söylememek için gerçekten çok uğraştım,” diye mırıldanınca güldüm. Sonunda ayağa kalkıp bana baktığında, göğsümde bir ateş yanıyormuş gibiydi. “Ama sen bunu çok zorlaştırdın.”

“Özür dilerim,” diye yalan söyledim. Sonra yüzümü tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yumuşak dili ağzımın içine girdi ve ben de dilimi içine kaydırdım, birbirimizin içinde eriyormuşuz gibi geliyordu.

Dilinin her vuruşunda göğsüm daha da daralıyor ve ellerim vücudunun etrafında daha fazla dolaşıyordu. Bedenimde sürünmeye başladığında aletim aramızda seğirdi.

Birdenbire tek düşünebildiğim, aramızda geçen birkaç kelime ve temsil ettikleri her şey oldu.

“Killian,” diye mırıldandı.

“Evet, mo ghràidh.”

Kendini geri çekerek gözlerimin içine bakarken yüzümü tuttu. “Ben hazırım.”

Bu iki kelime dudaklarından yumuşak, nefes nefese bir fısıltıyla dökülüyordu ama taşıdıkları anlam, onları söyleme şeklinden çok daha güçlüydü.

“Neye hazırsın?” diye sorarken, bir yanım zaten vereceği cevabı biliyordu.

“Beni *gerçekten* senin yap.”

İstediği şeyin farkına varınca aletim daha da sertleşti. “Bana tam olarak ne istediğini söyle,” diye ekledim netleştirmek için.

Bana daha sıkı sarılırken gözleri yoğun bir şekilde nemlendi. “Canımı acıt. Sana güveniyorum. Sadece beni bu acıdan uzaklaştırmama ihtiyacım var. İçimdekileri boşaltmama yardım et, Killian.”

Onun bana bu sözleri söylediğini görmek göğsümde bir sızı yaratmıştı. Karımı incitmek istemiyordum ama onun bu acıyı nasıl karşıladığını görmenin çok güzel olacağını da biliyordum. Benim sert, güçlü, inanılmaz karım.

“Benimle gel,” dedim.

Beceriksizce dışarı çıktık, bedenlerimizin temasını zar zor kesiyorduk ve havlularla uğraşmadık. Çıplak bedenini kollarıma aldığımda, bacaklarını belime doladı ve onu odamıza taşıdım.

Onu yatağa yatırırken her zamankinden daha fazla özen gösterdim. Onun için iyi bir koca olmak, ne kadar nazik olabileceğimi göstermek istedim. Aynı zamanda ona tam olarak istediğini vererek, her zaman güvende ve korunmuş olacağını hissettirmeliydim.

“Bana güveniyor musun, *mo ghràidh?*”

Kesin bir şekilde başını salladı.

“Kelimelerini kullan, karıcığım.”

“Evet,” diye cevapladı tereddüt etmeden.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı bacaklarının iç kısmında gezdirdim; ayak bileklerinden dizlerine, oradan da uyluklarının birleştiği noktaya kadar öpücükler kondurdum. Huzursuzca kıpırdanıyordu ama kendimi fazla kaptırmadım.

Dik oturarak, parmaklarımı nazikçe dizinin üzerinden geçirdim. “Güvenli kelimen *kırmızı* olacak, anladın mı? Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, sadece *kırmızı* demen yeterli ve hemen duracağım.”

Ağır nefesler alarak başını salladı. “Anladım.”

“Aferin sana.” Övgümle yüzündeki ifade yumuşadı. “Şimdi, dizlerinin üzerine çök.”

Sylvie’nin, bir emri yerine getirmek konusunda içten içe mücadele ettiğini görebiliyordum.

Bu onun alışkın olduğu bir şey değildi. Hayatı boyunca tek başına mücadele etmişti, kimseye yeterince güven duyup kontrolü teslim etmeyi öğrenememişti. Ama şu an ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Başka birinin onun yerine karar vermesi. Başka birinin onun acısını taşıması.

Ve bunu onun için *ben* yapacaktım. Karımın bir daha asla kendini yalnız hissetmesine izin vermeyecektim.

İtaatkâr bir şekilde, uzanmış olduğu yerden doğrulup dizlerinin üzerine çöktü. Ben de diz çöküyor olmama rağmen ondan hâlâ uzundum, bu yüzden bana yukarıdan bakarken saçlarını geriye itip alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Ellerini yatak başına koy.”

Yutkunmasını izledim. Sonra yavaşça başını çevirip yatak başına uzandı ve ellerini ahşabın üzerine yerleştirdi.

Yataktan kalkıp şifonyerin alt çekmecesine giderek, yumuşak deri saplı pürüzsüz tokmağı buldum.

Çekmecedan çıkardığımda beni izlediğini fark ettim.

“Bu gece yavaş ilerleyeceğiz, Sylvie. Bugün çok şey yaşadın. Ama yine de canını yakmamı istedin ve senin için bunu yapacağım.”

Sırtında beliren ürpertiği izledim. Heyecandan titriyordu. Yatağa dönüp arkasına geçtiğimde, elimi nazikçe çıplak sırtında gezdirdim.

“Seni yatağa bağlamayacağım. Ama o başlıktan ellerini çekmeyeceksin, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı.

“Güzelce kavra onu, aşkım.”

Tekrar ürperdi.

Tokmağı kaldırıp vurmadan önce, elimi yavaşça kalçasının üzerinden geçirdim. “Bunu bir kez daha duymak istiyorum, Sylvie. Bana güvendiğini söyle.”

Başını çevirip gözlerimin içine bakarak, “Sana güveniyorum,” dedi.

“Güzel. Şimdi çığlıklarını duymak istiyorum.”

Tokmak, kulakları sağır eden bir sesle ıslak beyaz tenine indi. Sylvie nefesi kesilmiş gibi ileri doğru savruldu. Tokmağın indiği noktada kanın nasıl hızla toplandığını, sağ kalçasının nasıl hoş bir pembe tonuna büründüğünü izledim.

“Bir,” dedim, elimle orayı ovuşturarak.

Elimi geri çekip yeniden vurdum. Bu sefer acıyla hafif bir çığlık attı. Başlıkları kavrayan parmakları artık bembeyazdı.

“İki.”

Üçüncü darbede Sylvie daha yüksek bir çığlık attı ve yüzünü acıyla buruşturdu.

Çok güçlüydü. Acısını bana bile göstermemeye çalışıyordu. Ama sonunda gösterecekti.

Dördüncü darbede ifadesi fazla değişmedi, ama beşinci vuruşta sesi giderek yükseldi.

“Hadi bebeğim, bırak kendini.”

Sanki vahşi bir hayvanı kapatıldığı yerden çıkarmaya çalışıyordum. Bana güvendiğini söylüyordu, eğer gerçekten öyle olsaydı ağlamaktan bu kadar korkmazdı. Ama mesele benimle ilgili değildi. Sylvie sadece kendisini koruyordu. En savunmasız yanlarını her zaman saklıyordu.

Altıncı darbenin ardından Sylvie’nin acıyla haykırmasını duyduğumda içimi derin bir gurur kapladı.

“Aferin sana. Bırak gitsin, aşkım.”

Yedinci darbede attığı çığlık gözlerimi yaşarttı. Sadece Sylvie’nin sonunda her şeyi serbest bırakması değildi mesele. Bunu bana gösteriyordu. Dünyadaki herkesin içinde, içini açtığı kişi *ben* olmuştum.

Titremeleri sarsıntılara dönüşürken acıyla yatak başını kavradı.

“Tek kelime et, durayım,” dedim, hıçkırıklarla nefes almakta zorlandığında.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve artık onu kollarıma almak için sabırsızlanıyordum. Onun içinde kaybolmak, onun bir parçası olmak istiyordum; sonsuza kadar.

“Hayır!” diye feryat ediyordu. “Durma! Dayanabilirim!”

Sonraki her darbede Sylvie, yapabileceğini düşündüğüm-

den çok daha fazlasını ortaya koydu. Sanki onun çözülmesini, acıdan çok daha fazlasını hissetmesine ve ifade etmesine izin vermesini izliyordum. Korku, yalnızlık ve öfke için ağlıyordu.

Acı çekmesinden nefret etsem de onun bu acıyla başa çıkmaya çalıştığını görmek hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

“İki tane daha, mo ghràidh,” dedim sırtını sıvazlayarak. “Az kaldı.”

Aletim ucundan sızarken sertliğinden acı çekiyordum. Ulu-maları ve inlemeleri beni vahşileştirmişti ve daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyordum.

Sylvie’nin çılgınlıkları son iki vuruşta seksi ve şehvetli bir hâl almıştı, acaba o da bu enerjiyi hissediyor muydu? Hâkimiyet konusunda sevdiğim şey buydu işte... Birine o kadar yakın hissediyordum ki her şey aynı hizaya geliyordu. İhtiyaçlarımız. Arzularımız. Bu her zaman en sevdiğim kısım olsa da hiç böylesini yaşamamıştım.

Onunla her şey farklıydı.

Tokmağı son kez vurduktan sonra yatağa fırlattım, Sylvie’nin arkasına geçip dirseklerimin üzerine indim. Böylece arkadan onun tadına bakabilirdim. Her santimini öpüp yalamaya başladığımda sesi tizleşti.

Her santimine değer verdiğimi bilmesini istiyordum. Onun her bir parçası, sevmek ve tapınmak için bana aitti. Ben de öyle yaptım. Ben çıplak tenindeki her su damlasını öpüp yalarken o da kendinden geçmiş bir halde yatağa uzandı.

Tekrar dizlerimin üzerine çöküp, ısırarak ve öperek yukarı doğru çıkarken, ağrıyan aletimi arka tarafına dayadım. Sonra onu göğsüme yaslanacak şekilde dikleştirdim. Çenesinden tutarak yüzünü kendime doğru çevirdim.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedim dudaklarımı çenesine bastırarak. “Çok iyiydin.”

Övgüleri içine çekerek gülümserken yüzü hâlâ gözyaşlarıyla kaplıydı. “Ama seni şimdi becermem gerek. Senin içinde olmalıyım.”

“Evet, lütfen...” diye sızlandı.

Elimi saçlarına gömmeden önce dudaklarını morartan bir sertlikle öptüm ve onu öne doğru bastırdım, böylece tekrar yatak başlığını kavradı. Ağrıyan aletimi ıslak göbeğiyle hizalayarak kalçalarını çekiştirdim ve artık içindeydim.

Nefes nefese bir çığlık attığında, ben de onunla birlikte yüksek sesle inliyordum. Onu becerirken daha fazlasını istercesine kalçalarını geriye doğru bastırıyor, her itişte çığlık atmasına neden olan noktayı buluyordu.

“İşte bu,” diye homurdandım. “Bana bunun ne kadar iyi hissettirdiğini göster.”

“Evet bu,” diye inleyerek cevap verdi. “Durma, Killian.”

“Beni sevdiğini tekrar söyle, mo ghràidh.”

“Seni seviyorum,” dedi. Büyüleyici yumuşak bukleleri sırtına dökülürken başını zevkle sarkıtıyordu.

“Tekrar söyle,” diye inledim, onu daha fazla güçle beceriyordum, yine de onu incitmemeye dikkat ettim.

“Seni seviyorum!” diye bağırdı bu kez.

Daha fazla içimde tutamayınca Sylvie’yi yatak başlığından ayırıp sırtüstü yatırdım, böylece darbelerimle onu yatağa yapıştırabiliyordum. Bir bacağını kolumun altından geçirerek, tam sevdiği noktada durdum, patlamaya yakın olduğuna dair bir işaret görebilmek için yüzünü izliyordum.

“Benim için gel, sevgilim,” diye mırıldandım, kendimi kaybetme dürtüsüyle savaşıyor. “Kocan için gel.”

“Neredeyse... o noktadayım!” diye haykırdı, sesi gergin ve tizdi.

Aramıza uzanarak başparmağımı klitorisine bastırdım ve doruğa ulaşmasına yardım ettim. Kalçaları sarsılıyor ve kavrayışı sıkılaşıyordu, içinde sertçe gidip gelmeye devam ettim. Nefesi kesiliyordu ama durmasına izin vermiyordum.

“Bir kez daha, Sylvie. Söyle.”

“Seni seviyorum,” diye nefes aldı, bu kez gözlerimin içine bakarak. Sanki beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekiyordu, hissettiği dünyayı sarsan baskının aynısını bana da hissettiriyordu. Aletim son kez içine girdiğinde hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir orgazmı onu beklediğimden daha fazla doldurdu.

Birlikte sarsıldık, geri kalanı senkronize bir şekilde geldi. Vücudum tükendiğinde ve kalbim neredeyse durduğunda, yavaşça kalkıp ona baktım. Saçlarını yüzünden çekerek onu tekrar usulca öptüm. Öpüşmelerimiz artık telaşsız ve tanıdıktı. Nefes almak kadar normaldi.

“Söylemeyecek misin?” diye fısıldadı.

“Söylememe gerek yok, mo ghràidh. Sadece bilmelisin.”

“Yine de duymak istiyorum,” diye burnunu kıvrarak itiraz etti.

Kollarımla yüzünü sarıp dudaklarımı dudaklarına bastırarak, “Seni seviyorum, seni inatçı küçük kadın,” diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken bana usulca gülümse-di.

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” Nazik bir ses tonuyla sormuştum.

“İyi hissediyorum. Ve yorgun.”

Gerçekten yorgun görünüyordu ama geçirdiği geceden sonra buna şaşırıamazdım. “Uyumadan önce biraz su içmeni istiyorum, anlaştık mı?”

Doğal olarak gözlerini devirdi. “Şimdi de patronluk mu taslayacaksın?”

“İş seninle ilgilenmeye gelince, emin ol taslayacağım.”

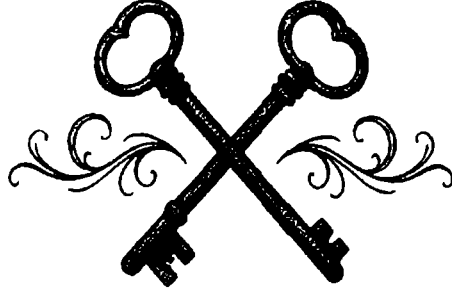
Gözlerinde yaşlar parladı, ikimiz de bir an için tek bir kelime bile etmedik.

“Teşekkür ederim, Killian.”

“Ben senin kocanım. Bana teşekkür etmene gerek yok.”

Çok dikkatli bir şekilde bacaklarının arasından kalktım. Topuklarımın üzerinde dinlenirken, yine meni damlalarımın yavaşça yuvasından sızmasını izledim. Yüzümde bir gülümsemeyle ona göz kırparak çok nazikçe geri ittim.

BEŞİNCİ KISIM
Sylvie

Otuz Üçüncü Bölüm

Uzun koridordan, “Killian!” diye seslendim. “Hazır mısın artık?”

“Geliyorum, kadın. Biraz sakın olmayı deneyemez misin?” diye hırıltılı bir sesle cevap verdi ve ağır adımlarla merdivenlerden inmeye başladı.

“Araba hazır,” dedim, sabırsız bir ifadeyle ona bakarak biraz daha acele etmesini sağlamaya çalıştım.

Onu acele ettirmemem gerektiğini biliyordum. Bu onun için büyük bir adımdı ama Killian’la ilgili asıl mesele şuydu: Eğer o bir şeyi büyütmezse, ben de büyütemezdim. O yüzden bu sahil gezisini sanki sıradan bir yolculukmuş gibi göstermem gerekiyordu.

Oysa hiç de öyle değildi.

Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Onu bu plana ikna etmek haftalarımı almıştı ve son zamanlarda onu yavaş yavaş evin dışına çıkarmaya başlamış olsam da artık malikânedен uzak geçireceği bir hafta sonuna hazır olduğunu hissediyordum. Yazın tam ortasıydık. Hava muhteşemdi ve sahilde güneşlenmeye fena halde ihtiyacım vardı.

Sözleşmenin bitmesine sadece iki ay kaldığını düşünmemem-

ye çalışıyordum. Ama artık kocama karşı hislerimi inkâr edemediğim için gerçekte yüzleşmek zorundaydım. Maalesef bu evi kaybedecekti.

Gerçeklerle yüzleşip evi kaybettiğinde, aramızda ne yaşanırsa yaşansın onu korumam gerekiyordu. Bu da Killian'ın bu evden ayrılmaya her koşulda hazır ve bunu yapabilecek durumda olmasını sağlamam gerektiği anlamına geliyordu. *Bizim* meselemizi sonra halledecektim.

Şimdilik yapmam gereken tek şey Killian'ı bu evden çıkarmaktı. Ve bunu başarmak için zamanım hızla tükeniyordu.

Girişte elimi tuttuğunda, yutkunmasını ve benden saklamaya çalıştığı gerginliğini izledim.

“Hazır mısın?” diye yumuşak bir sesle sordum.

Bakışlarını yüzüme dikip göz kırptı. “Hazırım.”

El ele tutuşarak kapının önünde bekleyen arabaya yürüdük. Ev çalışanları bizi uğurlarken Killian direksiyonun başına geçti. Her adımımızda onu izlemeye devam ettim.

Önce malikânenin sınırlarını geçerken yüzüne baktım. Sonra ilçe sınırını geçerken.

Beklediğimden çok daha rahat görünüyordu. Ellerini direksiyona biraz sıkı bastırıyordu ve çenesindeki kaslar ara ara geriliyordu, ama hiç evden çıkmadığı düşünülduğünde gayet iyi görünüyordu.

Yol boyunca yüzünde tembel bir gülümseme vardı, gözleri güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. Kalabalık otoyollar da ilerlerken, yan koltuktan sahte kocamın o koyu renk kot pantolonunu ve sıkı beyaz tişörtünü incelerken bir şeyi fark ettim... Ona fazlasıyla alışmıştım.

Kendini gerçekten buna açarsa, benimle o evin dışında dü-

zenli bir hayata alışabilirdi. İsteddiğimiz her yere gidebilirdik. Herhangi bir şehre. Herhangi bir ülkeye. On milyonumu alıp kimseye bir şey borçlu olmadığım bir yere kaçma hayalim ancak Killian'ın da içinde bulunduğu bir hayal olabilirdi. Bu bizim *hayalimiz* olabilirdi.

Sadece bu duvarların dışında çok daha güzel ve farklı bir hayat olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyordu. Koltuğun diğer tarafına uzanıp bir kolunu omzuma attı. Ona doğru eğilerek orta konsola yaslandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Bir dahaki sefere seni daha sıcak bir sahile götüreceğim. Gideceğimiz sahilde yüzemezsin, o tatlı küçük memelerin dönüp düşebilir,” dedi ve elini uzatarak göğsümün ucunu hafifçe sıktı. Çığlık atarak geriye sıçradım. “Umurumda değil! Sadece seninle birlikte evden çıkabildiğim için heyecanlıyım.”

Parmaklarının direksiyonu biraz daha sıkı kavradığını fark etsem de önemsemedim.

Önümüzdeki iki geceyi geçireceğimiz eve varmamız uzun sürmedi. Normalde en az altı odasını kiraya veren bir pansiyondu, ama Killian hepsini rezerve etmişti. Eski eve yaklaşıırken, bu ıssız sahil şeridinde yükselen manzaranın ne kadar büyüleyici ve şirin olduğunu görünce gülümsedim.

Arabadan atlayıp doğrudan güneşte parlayan sonsuz karanlık kumsala doğru yürüdüm. Güçlü rüzgârın saçlarımı çılgınca savurmasına aldırış etmeden, kum tepelerinin yolla buluştuğu noktada durup derin bir nefes aldım.

Özgürlük gibi kokuyordu.

“Giriş işlemlerimizi yaptırayım. Uzaklaşma,” diye fısıldadı Killian, yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak.

“Tamam,” diye yanıtladım, evin kapısına çıkan üç basamağı tırmanışını izlerken.

İlk kez o korkutucu kelimeleri söylediğimizden bu yana uzun zaman geçmişti; söylemekten kaçındığım, görmezden gelmeye çalıştığım o sözler. Ailemle yaşadığımız o gün hâlâ zihnimde dönüp duruyordu. Sadece beni koruması ya da savunması değildi mesele. Killian, daha önce var olmayan bir alan açmıştı benim için.

Onunla tanışana kadar, birinin hayatında öncelik olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

O gece Killian, kendisinin bile hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağı şekillerde değişmemi sağladı. Bu sadece teslimiyetle ya da ihtiyacım olan acıyı bana yaşatmasıyla ilgili değildi. Beni beklentisiz, eleştirisiz kabul etme şekliydi asıl mesele. İçimdeki en çirkin parçaları bile güzelliklerini fark ederek sevmesiydi. Bana bağırma ya da dilediğim gibi ağlama hakkı vermesiydi ve nihayetinde dünyadaki en önemli kişi benmişim gibi sarıp sarmalamasıydı.

Ben gerçekten de onun hayatındaki en önemli kişiydim.

Tüm bu hislerime karşılık ben ne yapıyordum? Ona ne kadar değer verdiğimi kendime bile itiraf etmekten korkarak günlerimizi harcıyordum.

Neden?

Aptal bir sözleşme yüzünden mi? On milyon dolar için mi?

Evet, son iki ay, yaklaşan o son teslim tarihini düşünerek kaygıyla geçmişti. Ve evet, sonunda ona bu işin içindeki payımı itiraf etmem gerekeceğini biliyordum. Ama bir planım vardı ve bu plan, Killian’ı *o evden* çıkarmayı içeriyordu.

Eğer bunu başarabilirsem, her şeyi kurtarabilirdim; onu,

kendimi, bizi, geleceğimizi. Tek yapması gereken, bırakmayı öğrenmekti.

“Her şey tamam,” dedi, ansızın kalçama bir şaplak atıp beni yerimden sıçratarak. Sonra kolunu omzuma doladı. Onu bu kadar neşeli ve rahatlamış görmek beni de biraz olsun sakinleştirdi.

Gülümseyerek ona dönüp, “Aç mısın?” diye sordum.

“Lanet olsun, açım,” diye homurdanarak karnını ovaladı.

Evden biraz aşağı yürüyüp kasabanın merkezine doğru ilerledik. Sahiplerinin, İskoçya’daki en iyi barlardan biri olduğunu söyledikleri bir yere vardık. Pencereden dışarı bakan eski bir masanın karşısına oturduk, ikişer bira ve ikişer porsiyon stovies sipariş edip sıradan insanlar gibi sohbet ettik.

Uzun ve çetrefilli ilişkimiz boyunca belki de ilk kez gerçekten sıradan insanlar gibiydik. Balayında olan yeni evli bir çiftmişiz gibi hissediyordum.

Hatta masanın üzerinden uzanıp yüzük parmağımdaki aliansı döndürmeye başladı, birasını yudumlarken. Bu, sinirli olduğunda yaptığını fark ettiğim bir alışkanlıktı. Daha önce de kendi yüzüğüyle oynadığını yakalamıştım.

Ama olması gerekenden *daha* gergin davrandığımı sanmıyordum. Zaten her zaman biraz huzursuzdu.

“Şimdi ne yapmak istersin?” diye sordum.

“Şu koca eve geri dönüp hayvanlar gibi sevişmek,” dedi, birasını dudaklarına götürerek.

“Ondan önce,” diye cevap verdim, hafif sarhoş ve tembel bir gülümsemeyle.

“Sanırım sahilde yürümek istiyor olabilirim.”

“Tamam,” dedim, parmaklarını kavrarken.

Rüzgâr biraz olsun yavaşlamışken, suyun kenarında ağır adımlarla ilerledik. Deniz şaşırtıcı derecede mavi ve berraktı ama söylediği gibi buz gibi soğuktu. Yine de dışarıda olmak güzeldi.

“Çocukken hiç ailenle tatile gitmedin mi?” diye sordum yürürken.

Omuz silkti. “Tabii ki gittim. Küçükken yazlarımızı Yunanistan ve İtalya’da geçirirdik.”

“Sevmez miydin?” diye sordum.

“Evde olmak kadar sevmezdim,” diye yanıtladı ve bu cevaptan rahatsız olarak içten içe dudağımı ısırdım.

Killian’ın ailesine ne olduğunu ya da bunun onu neden bu kadar derinden etkilediğini pek kurcalamamıştım. Onun eski yaralarını açmak istemiyordum, ama yaralarının tam olarak iyileşmediğini de hissediyordum. Peki, kırık bir şeyi daha da fazla kırmadan nasıl düzeltebilirdim?

Bunun yerine elini sıktım ve ona hafifçe gülümsedim.

Saçları yeniden uzamıştı. Noel zamanı olduğu kadar uzun değildi ama yine de kulaklarının üzerinden geçmişti. Tekrar kesmemizin vakti gelmişti, ama ben Killian’ın farklı halleriyle karşılaşmayı seviyordum.

Gerçek şu ki, ona delicesine âşık olmuştum. Önceden hissettiğim nefret asla tamamen kaybolmamış, sadece değişmişti. Şimdi tutkunun rengi farklıydı.

Birini sevmek gerçekten korkutucuydu ve bu his Aaron’la yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Eğer Killian’ın incinmesine sebep olursam, kendimi asla affetmezdim. Her şeyi yoluna koymaya ne kadar çabalarsam çabalayayım, içimde bir karanlık hep ileride beni bekliyormuş gibi hissediyordum. Bana

en önemli şeyin onun iyiliği olduğunu hatırlatıyordu ve bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Öncesinde hep yalnızca kendimi düşünmüştüm ama artık onu da düşünüyordum.

Fakat ona sahip olmak ile onu güvende tutmak aynı şey değildi.

“İnanılmaz yakışıklı kocasıyla birlikte sahilde yürüyüş yapan bir kadın için fazlasıyla depresif görünüyorsun,” dedi, omzuma hafifçe vururken.

Zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

“Senin şu suya atlaman beni çok daha az depresif yapardı,” diye takıldım.

“Seninle mi?” diye sordu, muzipçe gülümseyerek.

Elimi hızla çektim. “Ah, kesinlikle benimle değil.”

“Biz evliyiz, sevgilim. Her şeyi birlikte yaparız. Gel buraya. Yüzmeye gidelim.”

Çığlık atarak ondan uzaklaşmak için koşmaya başlasam da fazla ilerleyemeden belimden kavrayıp beni havaya kaldırdı. Bağırarak ve kahkahalar atarak yükselen dalgalara doğru taşınırken kendimi ona karşı koymaya çalışırken buldum.

“Killian, dur!” diye çığlık attım panikle.

Ama kocamı herkesten daha iyi tanıyordum ve bu adam bir meydan okuma durumunda asla geri adım atmazdı. Kendim kaşınmıştım.

Bir sonraki an, dalgaların üzerimize doğru hızla geldiğini fark ettim; soğuk su, dizlerimizden aşağısını ıslatmıştı. Ama o hiç aldırış etmeden ileriye doğru yürümeye devam etti.

Kahkahalar içinde, sudan çıkmak için vücuduna sıkı sıkıya tutundum. Onun boyu daha uzun olduğu için, benden çok daha fazla ıslanıyordu.

“Sen tam bir zorbasın!” diye çığlık attım, başka bir dalga üzerimize çarpıp iliklerimize kadar ıslanmamıza sebep olurken.

“Bundan sonra ısınmanın ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün!” diye kahkaha atarak karşılık verdi. Gülümsemesi geniş, sıcak ve tamamen içtendi. Artık suyun ne kadar soğuk olduğu ya da bu ıslak ayakkabıların ne kadar rahatsız ettiği umurumda bile değildi. O gülümseme her şeye değdi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duştan çıktığımda Killian hâlâ çıplak bir şekilde yatağın üzerinde yatıyordu.

“İkinci raunda hazır mısın?” diyerek göz kırptı.

Havlumu belimde tutarak yüksek yatağa çıkıp yanma kıvrıldım.

“Ölümüm senin elinden olacak.”

“Bu sefer sert olmak zorunda değilim,” dedi kalçamı nazikçe okşayarak. Sonra vücudumda aşağı doğru sürünmeye, bacaklarımın arasında gezinmeye başladı. “Çok, çok nazik olabiliyim.”

Gülümseyerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Ama bunun beni götüreceğini düşündüğüm yere gitmek yerine durdu ve çenesini karnımın alt kısmına dayadı.

“Bir gün çocuk ister misin?”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Çocuk mu?”

Gülünce çenesi kasıklarımın üzerinde zıpladı. “Ne kadar genç olduğunu unutup duruyorum.”

“Genç ya da değil, çocuklar hakkında konuşmaya başlamak için biraz erken. Evliliğimiz hâlâ *sahte*, unuttun mu?”

Bunu söylediğim için bana homurdandı, oysa bunu sadece onu kızdırmak için söylemiştim.

“Biz *yasal olarak* evliyiz. Ve hemen çocuk yapmalıyız demiyorum,” diye savundu. “Sadece isteyip istemediğini soruyorum.”

“Sen istiyor musun?” Tırnaklarımı tekrar saçlarında gezdirip, usulca kafa derisini kaşıdım.

Omuz silkti. “Karnının benim çocuğumla büyüdüğünü hayal ediyorum ve bu bende tarif edemediğim bir şey uyandırıyor. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.”

Bunun bende uyandırdığı hissi bastıramadım. Midem sıcak bir dalgayla kaplandı, sanki gerçekten bunu hissedebiliyordu. İçimde Killian’dan bir parça taşıdığımı hayal etmek... Gerçekten bize ait olan birini *yaratmak*... Bize yapılan tüm kötülüklere rağmen kendi ailemizi kurmak... Onlardan çok daha iyi olacaktık.

“Bu gülümseme ‘evet’ anlamına mı geliyor?” diye sordu, öyle umut dolu bakıyordu ki içim ezildi.

Bu kadar istediği bir şeyi nasıl reddedebilirdim? Özellikle de böylesine mükemmel ve güzel bir şeyi?

“Evet... bir gün,” diye cevap verdim.

“Şimdiden onları malikânede koştururken, bahçede oynarken, bizimle arazide gezintiye çıkarken hayal edebiliyorum.”

Ve işte o an, içimde yükselen o güzel duygu solup gitti. Hâlâ bir yılın sonunda bu evi elinde tutacağını sanıyordu.

“Ya da...” dedim, konuyu tartmak için. “Kendimize tamamen yeni bir ev alabiliriz. Sadece bize ait bir yerde yaşayabiliriz.”

Başı hafifçe yana eğildi. “Bu ev bizim,” diye itiraz etti. “Bu-

rası bizim olacak ve sonra da çocuklarımızın. Ben onların da burayı evi gibi görmelerini istiyorum, tıpkı benim için olduğu gibi. Yoksa Barclay'i sevmiyor musun?"

İçimde yükselen korkuyu bastırarak yutkundum. "Elbette seviyorum," diye hızla cevap verdim, bu konuşmanın içimde açtığı derin yarayı gizlemeye çalışarak.

"Güzel, o zaman burayı dolduracak bolca çocuk yapmamız gerekecek," dedi ve havlumu aralayarak göbek deliğimin hemen altına bir öpücük kondurdu. Çıglık atarak bacaklarımı beline doladım.

"Ben *bolca* dediğimi hatırlamıyorum," diye sızlandım, ama o çoktan dudaklarını aşağı doğru kaydırmış, zihnimi endişelerle değil, zevkin verdiği hislerle doldurmaya başlamıştı bile.

* * *

Gece yarısı, inlemelerle uyandım. Killian yatağın diğer tarafında sanki bir kâbus görüyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

İlk kez böyle bir şey oluyordu, bu yüzden dikkatlice ona döndüm ve elimi omzuna koyarak onu rüyadan yumuşakça çıkarmaya çalıştım.

Cildi terle sıırsıklam olmuştu, tüyleri diken dikendi. Üzerini örtüp biraz daha sıcak tutabilmek için battaniyeyi çektim.

Birkaç dakika içinde inlemeleri durdu ve tekrar derin bir uykuya daldı.

Ben de küçük kollarımı beline doladım, onu sımsıkı sararak bunun tekrar olmasını engelleyebileceğimi umdum. Uykuya dönmem biraz daha uzun sürdü. Endişe, rüyalarım kadar peşimden geldi.

Tekrar uyandığımda hâlâ karanlıktı ve yatağın diğer tarafı boştu.

Panik içinde doğruldum, gözlerimle bu yabancı odanın içinde Killian'ı aradım. Tam o sırada alt kattan gelen gürültüyü duydum.

Hızla yataktan fırlayıp duvarda asılı duran sabahlığı kaptığım gibi üzerime doladım ve merdivenlerden aşağı koştum.

“Killian?” diye seslendim.

Evin ana katına ulaştığımda ise yemek odasından gelen ağır nefesleri duydum. Kapıları hızla itip içeri daldım.

Devrilmiş sandalyelerin ortasındaki halının üzerinde açılmamış bir viski şişesi duruyordu.

Gözlerim karanlığa alışana kadar onu fark edemedim, ama sonra Killian'ı duvara yaslanmış otururken gördüm. Tıpkı on ay önce, ilk gece onu bulduğum halde görünüyordu.

Tanrım, lütfen bu kez kan olmasın.

Yanına koşup ellerimi omuzlarına koyduğumda vücudunun buz gibi olduğunu fark ettim. Başı ellerinin arasındaydı ve nefesi kesik kesikti, sanki yeterince hava alamıyormuş gibiydi.

Bir panik atak geçiriyor olmalıydı.

Korkudan titreyerek adını fısıldadım. “Killian, nefes al. Tamam, buradayım.”

“Nefes alamıyorum,” diye hırıltıyla karşılık verdi. “Bunu yapamam.”

“Tamam, buradayım,” diye tekrar ettim. Tekrar ve tekrar sırtını okşayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim, ama bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

“Yapamam, Sylv...” Kelimeleri yarım kaldı. Bir anda masaya öyle sert bir şekilde vurdu ki masa yan devrildi. Kolları kont-

rolsüzce titriyordu, başını ellerinin arasına gömmüş, gözyaşları içinde nefes nefese kalmıştı.

“Tamam,” diye fısıldadım, onu daha fazla üzmekten korkarak. Bu korku, beni neredeyse felç ediyordu. Eğer onu sakinleştiremezsem ne yapacaktım?

“Ambulans çağıracağım,” diye ağlayarak yerimden kalkmaya yeltendim.

Neredeyse çığlık attı. “Hayır! Hayır... Hayır, hayır, hayır!” Başını hızla iki yana sallayınca hemen yanma diz çöktüm.

“Tamam,” dedim, onu yatıştırmaya çalışarak. “Sadece iyi olmanı istiyorum, Killian. Lütfen nefes al.”

“Deniyorum,” diye cevap verirken sesi titredi ve bir hıçkırıyla tamamen çöktü.

İçimde bir his vardı; Killian çökerse, ben de düşerdim. O bizi bir arada tutan güçtü, bizim dayanağımız, bizi ayakta tutan şeydi. Onun yokluğunda, elimde hiçbir şey kalmazdı.

Ellerimi yüzüne koydum, gözyaşlarım kirpiklerimden süzülerek alnına düştü. “Bunu başaracağız,” diye hıçkırarak fısıldadım. “Sadece nefes al.”

Derin bir nefes almaya çalıştı ama nefesi kesikti, ciğerlerine tam anlamıyla hava çekemiyordu. Sadece kısa, düzensiz soluklar alabiliyordu.

“Bana tutun, Killian. Lütfen bana tutun. Seni bırakmayacağım, tamam mı? Sadece nefes almaya çalış.”

Ellerini zayıf bir şekilde koluma kenetlediğinde parmaklarının titrediğini fark ettim. Önümüzdeki otuz dakika boyunca, her nefes bir mücadeleleydi.

Her iç çekiş ayrı bir çabaydı ve kendimi tekrar tekrar sorguladım. Ambulansı çağırmayarak büyük bir hata mı yapmıştım?

Ama bir an bile yanından ayrılabilmem için beni bırakmıyordu.

Elimde tek bir şey vardı: Onun yanında olmak. Ama bu yetmiyordu. Acı içinde kıvranıyordu ve onu böyle görmek beni paramparça ediyordu.

Pencereden dışarı bakıp güneşin yavaş yavaş doğduğunu gördüğümde, nihayet krizin sona erdiğini fark ettim. Vücudu tamamen gevşemişti, sanki hareket edecek gücü bile kalmamıştı.

“Hadi yatağımıza dönelim,” diye fısıldadım, en kötüsünün geçtiğinden emin olduğumda.

Yorgunluktan bitkin bir şekilde başını salladı ve onu yerden kaldırmama izin verdi.

Birlikte merdivenleri zar zor çıktık. Odaya vardığımızda ılık bir bezle yüzünü sildim ve göz kapaklarına birer öpücük konurdum. Gözleri kapanırken nihayet uykuya daldı.

Ama ben uyumadım. Onun yanında oturup tekrar tekrar kendimi sorguladım.

Ne kadar korkunç bir eş ve ne kadar kötü bir insan olduğumu düşündüm. Onu buraya getirmişt看, hem de henüz buna hazır olup olmadığını umursamadan. Çünkü onun yapabileceğine inanmak istemişt看. Ona inanmak istemişt看. Bunu yaptığım için onu gerçekten incitmiş olabilirdim.

Evet, onu *incitmiştim*.

Yüzümü dizlerime yaslayarak ağlamaktan kendimi alamadım. Onu ne kadar çok sevdiğimi fark ettiğimde içim daha da parçalandı.

Onu bir daha böyle bir şeyin içine sürüklenme fikri bile mi-demi bulandırıyordu. Şu an tek isteğim, birlikte eve dönmek ve onunla yatağa kıvrılmaktı.

Ama içten içe bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Birincisi, Killian'ın ihtiyacı olan şey bir hafta sonu kaçamağı ya da sevgisiyle acısını dindirebileceğine inanan bir eş değildi. Ondan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

İkincisi, Killian'la bu hayali kurmamın, o korkunç sözleşmeden kaçmamın artık mümkün olmadığıydı.

Bu evi, onu gerçekten iyileşmeye hazır olana kadar ondan alamazdım.

O uyurken, kafamda bir plan oluşturdum. Onun için, kendim için, bizim için endişelendim. Çünkü buraya gelip tüm hayatımı altüst ettikten sonra, onsuz bir yaşamın nasıl olabileceğini artık umursamıyordum.

Bunu istemiyordum.

Onu istiyordum. Ödünç aldığım bu hayatı istiyordum.

Yemek odasındaki dağınıklığı topladıktan sonra yukarı çıktım ve Killian'ı gözleri açık halde yatakta yatarken buldum.

Kapının eşiğinde durup nasıl hissettiğini anlamaya çalışarak ona baktım.

“Eve gitmek istiyorum,” diye mırıldandı, gözlerini benden kaçırarak.

“Tabii,” diye cevap verdim, alt dudakım titrerken kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Dikkatlice odanın içinde ilerleyip yatağa girdim, yüzümü ona dönerek uzandım. Başım yastığa değer değmez gözleri benimkilerle buluştu. O ana kadar içimde tuttuğum her şey paramparça oldu.

Yüzüm buruştu, gözyaşlarım döküldü. “Özür dilerim,” diye hıçkırarak fısıldadım.

Beni kendine çekerek göğsüne bastırdı, ağlamamı durdur-

mak istediği açıktı. “Dur, Sylvie. Özür dilemen gerekmiyor. Sadece hazır değildim.”

“Senin hazır olmadığını biliyordum,” diye hıçkırarak cevap verdim. “Biliyordum ama yine de seni zorladım. Bunu kaldırmabileceğini sandım.”

“Şşş...” diye fısıldadı, dudakları saçlarımın içinde kaybolurken. “Bunu bilemezdin, mo ghràidh.”

“Bunu daha önce yaşadın mı?” diye fısıldadım, gözyaşlarımı dikkatlice sildikten sonra onun gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe geri çekilirken.

Yutkundu, âdemelması hafifçe oynadı, boğazında biriken duygunun ağırlığını zorla yutuyormuş gibiydi. “Ailem öldükten sonra, evet.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım tekrar.

Yanağımı okşadı ama yüzünde dünkü canlılık yoktu. Solgundu, yorgundu ve sahildeki gülümsemesini hatırladığımda bir kez daha ağlamaya başladım.

“İyiyim,” dedi.

Ama iyi değildi. Hiçbir şey iyi değildi. Ne ailesinin ona yaştıkları ne de benim yaptıklarım... Ama o, tüm bunları atlatmaya çalışıyordu. Bildiği tek şekilde hayatta kalıyordu.

Ona daha çok yardımcı olabilmeyi isterdim, ama anlamazsam bunu yapamazdım.

Bu yüzden çok nazikçe hareket ederek, yüzüne düşen saçları geriye doğru taradım. “Bunlara ne sebep oldu? Yani bu krizleri tetikleyen şey neydi?”

Tekrar yutkundu, rahatsız olduğu her halinden belliydi. “Ailem bana hep çok sert davranırdı. Babam inanılmaz katı bir adamdı, nasıl bir insan olmam gerektiğine dair büyük beklen-

tileri vardı. Her zaman onun dediğini yaptım, her zaman onu gururlandırdım.”

“Bu çok fazla baskı gibi geliyor,” diye fısıldadım, elini nazikçe tutarak.

Başını salladı. “O gece... kaza gecesi, Anna’yı halamın evinden almaya gidiyordum. Annemle babam bir partideydi. Hava karanlıktı, yollar kaygandı. Karşıdan gelen farları gördüm ve bir anlığına onların olup olmadığını düşündüm. Hızla üzerime doğru kırdılar, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çarpıştık... ve ikisi de anında öldü.”

Nefesim kesilerek kolunu daha sıkı kavradığımda gözyaşlarım kirpiklerimden süzülerek yanaklarıma aktı. “*Tanrım, Killian.*”

“Onları ben buldum. Yanımda telefonum yoktu. O boş, uzun yolda, kafam kanlar içinde beklemek zorunda kaldım, ta ki bir araba geçip bizi bulana kadar.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum, hıçkırıklar boğazımı yaktı.

“Bu senin suçun değildi,” dedim ağlayarak. “Bunu biliyor olman gerekiyor. Lütfen, Killian. Bildiğini söyle bana.”

Gözleri nemliydi, gözaltları mor halkalarla çevriliydi. Öylesine yorgun ve acı içindeydi ki... Ama sonunda başını hafifçe salladı. “Biliyorum. Bir kazaydı. Babamın kanında çok fazla alkol vardı, lastik izleri hâlâ yolda duruyordu, ama bu detaylar ailemin bana farklı davranmasını engellemedi. Onları kurtarabilirmişim gibi. Sanki o geceyi başka türlü bitirebilmek için kendi hayatımı vermeyeceğimi sanıyorlarmış gibi.”

Onu daha sıkı sardım. “Böyle söyleme. Onlar öldü ve bu korkunç bir şeydi ama hiçbiri senin suçun değildi, Killian. Ve tüm hayatını bu acıyla yaşamak zorunda değildin.”

O an gözlerini yüzüme dikti, bir an sanki içimi okuyormuş gibi hissettim. “Bir süre gerçekten bu acının üstesinden geldiğimi sanmıştım. Artık ilerleyebileceğimi düşünmüştüm. Senin varlığın bana iyi geldi, Sylvie.”

“Daha fazla yardım alabiliriz,” dedim, ona sokulurken. “Ne gerekiyorsa yapabiliriz, bunu birlikte başarabiliriz.”

Bir kez daha yutkunduktan sonra cesurca başını salladı ve beni kollarına çekti.

O an kendimi her şeyin düzelebileceğine inandırdım.

Ama derinlerde bir yerde gerçeği biliyordum.

Aslında hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne sözleşme, ne para ne de o ev. Eninde sonunda etrafımızdaki her şey yok olup gidecekti ve ben hayatım boyunca sevilmemenin acısını uyuşturmaya çalışmıştım. Ama Killian’ı kollarımın arasında tutarken, bundan daha büyük bir gerçeği fark ettim.

Bu odanın dışındaki dünya, sonsuz ve anlaşılmaz büyüklükteydi.

Ama ikimizin arasmda var olan dünya, bundan bile büyüktü. Paylaştığımız aşk sonsuzdu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Daha önce hiç Anna'nın evine gitmemiştim ve bugün de bir sohbet ya da ev gezintisi için orada değildim. Hatta bir pazarlık için bile gitmemiştim.

Şehrin yakınındaki sevimli ama gösterişsiz evinin kapısını yumrukladım. İçeriden topuklu ayakkabı sesleri duyuldu ve kısa bir süre sonra kapıyı açıp eşiğinde bekleyerek şaşkın bir ifadeyle beni süzdü.

Beni burada görmeyi beklemediğinden emindim, çünkü hem habersiz gitmiştim hem de Killian ile hâlâ deniz kenarındaki gezimizde olmamız gerekiyordu.

“Sylvie,” diye kekeledi. “Killian iyi mi?”

Onu dinlemeden kapıdan içeri dalıp doğrudan evin arkasındaki oturma odasına yürüdüm. On ay önce benim daireme yaptığı ilk ziyaret gibi, ben de ona şoke edici bir haberle gelmiştim.

“Bunu iptal et!” diye bağırdım, çantamı sertçe masanın üzerine fırlatarak.

“Neyi iptal edeyim?” diye sordu, peşimden içeri girerken.

“O lanet sözleşmeyi, Anna. O aptalca, berbat sözleşmeyi.”

Zaten kanım kaynıyordu ve bu konuşma uzadıkça daha da öfkeleneyeceğimi biliyordum.

“Ben anlamıyorum...”

Elimi tekrar masaya vurdum. “Onu öldürüyorsun!”

Ellerini havaya kaldırdı, yüzündeki korku ifadesinden eğer bir kez daha kendimi kaybedersem, söylemek istediklerimi ona asla anlatamayacağımı anlamıştım. Şu an öfkelenmenin zamanı değildi. Şu an sadece açık konuşmanın zamanıydı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum ve kendimi toparlamaya çalıştım.

“Anna, Killian’ın elinden o evi alamazsın. Ona yardım ettiğini sanıyorsun ama etmiyorsun. Onun sorunları çok daha derin ve o evden zorla çıkarılması, onu gerçekten öldürebilir.”

“Bir şey mi oldu?” diye sorarken sesi titriyor, gözlerinde açıkça bir korku okunuyordu.

“Evet, bir şey oldu. O pansiyonun zemininde, gecenin bir yarısı panik atak geçirdi. Görünüşe göre kaygısını içkiyle bastırmaya çalışmış ama başaramamıştı. Anna, o *iyi değil*. Ve o lanet teyzen...”

Ellerimi yumruk yaparak öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

“Ebeveynlerinizin başına gelenleri biliyorum ve o kadının Killian’ı bunun için cezalandırmaya çalıştığını düşünüyorum. Ve onun bu evi almasına asla izin vermeyeceğim. *Asla!*”

Anna gözlerini kırptırdı, solgun yanağından bir damla yaş süzüldü. Hızla masanın üzerindeki bir peçeteye uzanıp sildi. Sonra bir sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Sakinliğini korumak için çabalıyordu ama onun da benim gibi kendini kaybetmesini istiyordum. Ben nasıl bağılıyor ve ağlıyorsam, onun da öyle yapmasını istiyordum.

Ama sanırım bu annesiz kalmış zavallı kız, yanlış ellere düşmüştü ve yaptıklarının hepsini iyi niyetle yapmıştı.

“Ama sözleşme yürürlüğe girdi ve sözleşme diyor ki...”

“Lanet olsun, sözleşmeyi boş ver!”

“Bunu yapamayız, Sylvie,” diye itiraz etti. “Sözleşmeye göre, bir yıl evli kaldıktan sonra evi sen alacaksın ve tapuyu teyzeme devretme yetkisini kazanacaksın. Senin *imzaladığın* sözleşme bunu kesinleştiriyor.”

Sandalye çekip onun tam karşısına oturdum.

“Peki, ya ben sözleşmeyi bozarsam? Tapuyu ona vermeyi reddedersem?”

“O zaman ona on milyon dolar *borçlanırsın*.”

“On milyon dolarım yok!” diye çığlık attım.

“O zaman neyi imzaladığına daha fazla dikkat etmeliydin,” dedi, sesi bir anda soğuyarak.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, derin bir nefes almaya çalıştım.

Bir süre sonra burnunu çekerek kısık bir sesle, “Ben kardeşimi incitmek istemiyorum,” diye ekledi.

Gözlerimi açıp ona yalvaran bir ifadeyle baktım.

“O zaman teyzenin onu incitmesine izin verme. Ona yalvar. Ne gerekiyorsa yap. Onu tehdit et. Şantaj yap.”

“Bunun bir önemi olmaz,” diye karşılık verdi. “Olan oldu artık.”

“Hah!” diyerek hışımla ayağa kalktım. Odanın içinde ileri geri yürürken kendimi kafese tıklımış bir hayvan gibi hissediyordum. Tıpkı o gece, tabloyu paramparça ettiğimde içimi yakan öfke yine beni ele geçiriyordu. Ona, teyzesine, *herkese* saldırmak istiyordum.

Ama bu insanlar benim ailem bile değildi. Üzerine konuştuğumuz ev benim evim bile değildi.

Pencereye vardığımda derin bir nefes aldım. Ve ne yapmam gerektiğini o an anladım.

“Yani, şu noktada Killian’ın evi elinde tutmasının tek yolu, evliliğın sona ermesi mi?”

Anna burnunu çekti, gözleri bana kayarken kısık bir sesle, “Evet, teknik olarak öyle,” dedi.

“Ve bu durumda Killian’ı hiçbir borçlanma olmadan kurtarmış olurum, değil mi?”

Başını salladı. “Ama...”

Anna’nın sesinin kısıldığını fark ettiğimde boğazımda bir düğüm oluştu.

“Boşanma evraklarını imzalamak zorunda kalacak ve biliyorsun ki Killian bunu yapmaz, Sylvie.”

“Biliyorum,” dedim, gözlerim dolarken.

“Peki, ne yapacaksın?”

“Seçeneklerim neler?” diye sordum, duygusallığımı bastırmaya çalışarak.

Kaşlarını çattı, bir an düşündü.

“Teknik olarak, eğer ülkeyi otuz günden fazla terk edersen...”

“Buna zamanımız yok,” dedim hemen. “Şimdi gitmem gerekir ama bu haldeyken onu terk edemem.”

“O zaman... ona ihanet etmek zorunda kalırsın.”

Çaresizce sandalyeye yığılıp bu gerçeğın üzerime çökmesine izin verdim.

Bu işın felaketle sonuçlanmayacağı hiçbir yol yoktu.

Killian’a ihanet edemezdim. *Etmeyecektim*. Hatta bu konuda ona yalan bile söyleyemezdim. Bu onu mahvederdi.

“Her şeyi ona açıklayacağım,” dedim, boğazım düğüm düğüm olmuştu. “Ona her şeyi anlatıp, bir yıl dolmadan *boşanmamız* gerektiğini söyleyeceğim. Böylece evi elinde tutar ve birlikte olmaya devam ederiz.”

Anna gözyaşları içinde başını salladı ama yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. Bende de aynısı vardı. İçten içe, ailesinin ne tepki vereceğinden korktuğunu biliyordum. Teyzesini karşısına almaktan, kardeşine yalan söylemekten, her şeyin barışçıl bir şekilde çözülemeyeceğini kabullenmekten korkuyordu.

“Killian gerçekten bir panik atak mı geçirdi?” diye fısıldadı.

Başımı salladım. “Evet ve benden saklamaya çalıştı. Daha önce de sık sık yaşadığını söyledi. Bunun korkusuyla dışarı çıkamadığını şimdi anlıyorum.”

Anna’nın yüzü acıyla buruştu, belki de onun daha önce geçirdiği panik ataklarını hatırladığı içindi. Uzun yıllar boyunca kendini suçluluk duygusundan korumak için bir yalan söyleyip durmuş olmalıydı. Ama gerçek şu ki, Killian neredeyse yirmi yıldır *iyiymiş* gibi davranıyordu.

Ancak herhangi bir şeyle ilgilenmek yerine, bu yaraların iyileşmesine izin vermek yerine, onların iltihaplanmasına göz yummuşlardı. Üzerine utanç, suçluluk ve yalnızlık ekleyerek her şeyi daha da kötüleştirmişlerdi.

Bu aileyi asla tam olarak anlayamayacaktım ve bunu yapmam da gerekmiyordu. Tek yapmam gereken, Killian için doğru olanı seçmekti.

“Belki de ona gerçeği ben söylemeliyim,” dedi, ama hemen sözünü kestim.

“Birlikte söyleyebiliriz.”

“Ne zaman?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve hemen tarihleri gözden geçirdim. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Neredeyse Ağustos gelmişti, bu da sadece bir ayımız kaldığı anlamına geliyordu.

“Seyahatten sonra iyileşmesi için ona bir hafta verelim. Sonra onunla konuşuruz.”

Başını sallayarak, “Tamam,” dedi.

Söyleyecek başka bir şey kalmadığında, sandalyeden kalktım ve çantamı bıraktığım yere doğru yürüdüm. Tam kapıya yönelirken, Anna, “Sylvie!” diye seslendi.

Ona döndüm.

“Ona gerçekten iyi geldin. Ve sadece onun kendi başına evden çıkması için yeterli olmanı dilemiştim.”

“Benden daha fazlasına ihtiyacı var,” diye yanıtladım. “Sana da ihtiyacı var.”

Dudakları titredi ve başını salladı. “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Duygularla boğuşurken evet anlamında başımı salladım.

Bu hareketimi görünce şaşırtıcı bir şekilde dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“O zaman bunu çözeceksin. Biliyorum çözeceksin. Sanırım her zaman istediğini elde ediyorsun.”

Her zaman değil, diye düşündüm içimden. Eğer her istediğimi elde etseydim, asla buraya gelmezdim. Asla on milyon dolara ihtiyaç duymazdım ve bunun için asla bir yabancıyla evlenmezdim.

Ama şimdi buradaydım ve bu sefer istediğimi elde etmeyi planlıyordum.

* * *

“Arabayı durdur!” dedim Peter’a, beni eve bırakırken.

Daha evin yolunun yarısına bile gelmemiştik ki ağaçların arasından yürüyerek eve doğru ilerleyen Killian’ı gördüm.

Araba yavaşladığında, “Teşekkür ederim,” diyerek indim ve hızla kocamın yanına doğru koştum.

“Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?”

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra kolunu uzatarak beni kocaman göğsüne çekti.

“Bir Q buldum,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Sonra, avucunun içinde sakladığı küçük, yuvarlak bir tuşu havaya kaldırdı. Ortasında Q harfi vardı.

“Bu daktilodan mı düştü?” diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı.

Yüzüne dikkatlice baktım. Gözleri hâlâ yorgun, yüzü soluktu. Gülümsemesi bile cansızdı. Panik atağın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti.

Bu kadar bitkin görünmesi normal miydi?

İnsanlar bu kadar çabuk toparlanamaz, Sylvie.

“Bunun burada, bu kadar uzakta ne işi var?” diye sordum, tuşu alıp inceleyerek.

“Yağmur her şeyi dışarı sürüklüyor,” dedi, gözlerini nehrin olduğu tarafa çevirerek. Bakışları uzaklara dalmıştı.

Koluna daha sıkı sarıldım.

Ona bunu nasıl yapabildiler? Bu adil değildi. Bu düpedüz acımasızlıktı.

Ama ben her şeyi düzeltecektim. Bunu kendime tekrar tekrar söylemek zorundaydım.

“Seyahatimizin mahvolmasına üzgünüm,” diye mırıldandı, gözlerime bakmadan.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorladım.

“Seyahat falan umurumda değil. *Sen* umurumdasin.”

“Seni de kendimle birlikte bu evin içine hapsetmem doğru değil,” dedi, sesi kısık çıkıyordu.

İçimde bir şey çöktü, kaşlarımı çatarken sesim alçaldı.

“Bunu söyleme,” dedim. “Hapsedilmiş falan değilim. Ve burada olmayı seviyorum. Bunu biliyorsun.”

“Peki, ne kadar süre, Sylvie? Gerçekten ne kadar süre böyle kalabilirsin? Benden çok daha gençsin. Önünde koca bir hayat var.”

“Killian, yeter!” diye sertçe çıkıştıktan sonra ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çektim. “Lütfen böyle konuşmayı bırak. Bunu birlikte atlatacağız. İhtiyacın olan yardımı alacağız ve ben her adımında senin yanında olacağım. O yüzden böyle konuşmayı kes.”

Gözlerini gözlerime diktiğinde, tanıştığımız zamanki adamı aradım; o canlılığı, tutkuyu, kişiliğini... Ben mi mahvetmişim tüm bunları? O ışığı ben mi söndürmüştüm?

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. O ilk günkü kıvılcımı yeniden ateşlemeye çalıştım. O aptalca, berbat seyahatten önceki gibi. Her şeyi mahvetmeden önceki gibi.

Ama artık sadece panik atağın ağırlığını taşımıyordu; beni de kendisi gibi dibe çektiğini düşünerek suçlu hissediyordu.

Bunu kaldıramazdım. O yüzden onu bu düşüncelerinin doğru olmadığına inandırmaya çalıştım.

Beni öptü, ama zayıf bir öpücüktü, içinde bir şey eksikti.

“Hadi,” diye fısıldadım, elini tutup eve doğru çekerken. “İçeri girelim.”

Geri kalan yol boyunca elimden sımsıkı tuttu ama ikimiz de tek kelime etmedik.

Eve vardığımızda, onu doğrudan yatak odasına götürdüm.

Bunu yapmamam gerektiğini bilsem de kendimi durduramadım. Ona ihtiyacım vardı. Onun her parçasına. Sevdiğim adamın bütününe.

Gözümün önünde milyonlarca parçaya ayrılıyor gibiydi ve artık onu bir arada tutmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Bu yüzden, eskiden yaptığımız şeyleri yapmaya devam edersek her şeyin normale döneceğine inanmaya karar verdim.

Biz yine *biz* olurduk.

Önce beni soydu, sonra da ben onu.

Ve yatağa uzandığımda, vücudunu bir güvenlik battaniyesi gibi üzerime çekerken, bunun onun da istediği şey olduğunu hayal ettim.

Beni öyle sıkı tutuyordu ve çıkardığı sesler o kadar gürdü ki...

Dün gece olduğu gibi ona sarıldım.

Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim. Vücudumu, sesimi, zevkimi...

Ve bunun yeterli olması için dua ettim.

Bittiğinde, içimde titredi, dudaklarını omzuma bastırarak dişleriyle hafifçe ısırıldı. Canımı yakacak kadar.

Sonra acıyı unutturmak ister gibi aynı yere bir öpücük konurdu, dudaklarını kulağıma doğru kaydırıldı ve fısıldadı:

“*Mo ghràidh.*”

Ve yine kendimi kandırdım.

Bunun doğru yolda atılmış bir adım olduğuna inanmak istedim.

Ama sonra içimden çıktı ve yatağın diğer tarafına döndü.

Bacaklarımın arasından onun sıcaklığı damlarken orada öylece kaldım...

Ve ilk defa bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda, yatakta yine yalnızdım. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi panikle doğruldum.

“Killian!” diye bağırarak yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum.

Sabah olmuştu, gökyüzü aydınlıktı, ama odadan çıkarken bir şeylerin eksik olduğunu zar zor fark edebildim. Üzerimde yalnızca bir külot ve onun gömleklerinden biri vardı, çıplak ayaklarla merdivenlerden aşağıya doğru koşarken tek istediğim, onun sesini duymaktı.

Ama onun yerine Anna’nın sesini duydum. Ve kalbim hopladı.

Adımlarımı hızlandırarak merdivenlerden inerken, alt basamakta duran iki büyük valize neredeyse takılıyordum. *Benim* valizlerim.

“Ne...?”

Midemde hissettiğim korku, bir arı sürüsü gibi vızıldayarak çoğaldı. Ağır adımlarla salona doğru ilerledim. Anna’nın koltukta oturduğunu, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görünce ne olduğunu hemen anladım.

“Anna, hayır...” diye fısıldadım, onu o halde görünce.

“Üzgünüm, Sylvie. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ona her şeyi anlatmak zorundaydım,” dedi, sesi titreyerek.

“Her şeyi mi?” diye kısık sesle sordum. Sadece başını sallayınca, bu cevap mideme bir yumruk gibi indi.

Sonra tanıdık adım seslerini duydum. Başımı çevirdiğimde, kocamın bana doğru yürüdüğünü gördüm ama gözleri benimkilerle buluşmadı.

“Killian,” dedim yalvarırcasına ama yanımdan geçip gitti.

“Artık her şeyi bildiğimi fark etmişsinizdir,” derken, sesi karanlık bir tondaydı. Konuşmasında bir pelteklik vardı ve bunu duymak kalbimi daha da parçaladı.

“Bunu yapma,” diye yalvardım.

“Mecburum,” diye karşılık verdi.

“Hayır, değilsin,” dedim, sesim titriyordu. “Bunu birlikte çözebiliriz.”

“Evimi kaybetmeyeceğim. Gitmek zorundasın,” diye mırıldandı ve içkisini almak için bara uzandı. Hızla yanma koşarak bardağı elinden kaptım.

“Yeter!” diye çığlık attım ve bardağı odanın diğer ucuna fırlattım.

Anna çığlık atarak başını elleriyle kapattı, cam parçaları her yana saçıldı. Sonra gözlerimi dikip parmağımı ona doğrultarak suçlamalarımı sıraladım.

“Kes şunu, Killian! Evet, planın başında amacım evini elinden almak olabilir ama artık bunu devam ettirmemeyi seçiyorum! Ve bunun için bana kıyamazsın! O zamanlar birbirimizi tanı mıyorduk bile!”

“Ya şimdi?” diye kükredi.

“Dün onun evindeydim, Killian!” diye bağırdım, Anna’yı

işaret ederek. “Sen de biliyorsun, her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapıyordum!”

“Sen elinden geleni sadece parayı almak için yapıyordun!”

“Sen tam bir zorbasın!” diye yüzüne tısladım. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni *ne kadar* sevdiğimi biliyorsun. Sence gerçekten bunu mu istedim?” diye ağlayarak sordum. Odadan çıkmak için öfkeli bir şekilde arkasını döndü.

“Sence ben sana âşık olmak istedim mi?” diye devam ettim.

“Sence ben *sana* âşık olmak istedim mi?” diye aynı şekilde hüsrarla karşılık verdi. “Böylesi daha iyi, Sylvie. Boşanma evraklarını imzala, Amerika’ya geri dön ve ben de evimi elimde tutayım. Seni bu eski eve hapsolmuş gibi hissettirmek zorunda kalmayayım.”

“Demek mesele bu,” dedim, boğazımdaki düğüm büyürken. “Bu şekilde davranarak beni üzüntünden koruyacağını sanıyorsun. Ama hastalıkta ve sağlıkta, hatırlıyor musun?”

Beni görmezden geldi, gözlerime bile bakmadan sessizce acısına teslim oldu. İçimdeki öfke, damarlarımda kaynıyordu. Beni tamamen görmezden gelmesi, en çok da kararımı elimden alması... Bu durumda benim seçim hakkım neredeydi? Onunla kalmayı seçme hakkım yok muydu? Valizlerimi aldığı an hızla geri çekerek ellerinden kaptım.

“Killian, kes şunu! Hiçbir yere gitmiyorum! Başka bir yol bulabiliriz!”

Başını salladı, yine gözlerime bakmamayı seçti.

“Bu her şeyi çözüyor, Sylvie. Eğer gerçekten evimi elimde tutmamı istiyorsan gitmelisin.”

“Bunu benden isteme,” diye hıçkırdım.

“Zaten bir yılın sonunda gitmeyecek miydin? O yüzden sadece git,” dedi, sesi sertti.

Bir damla yaş yanağımdan süzüldü. “Peki ya gerçekten kahrın olmak istiyorsam? Bu senin için bu kadar kolay mı? Sanki hiç yaşanmamış gibi, hepsini silip atmak, sadece şu lanet evi elinde tutabilmek için?”

İlk kez gözlerimin içine baktı. Ve o bakıştaki keder nefesimi kesmeye yetti.

“Ne yapmamı istiyorsun, Sylvie? Sevdiğim herkes beni incitmeye çalışıyor. Ne yaparsam yapayım hiçbir şey doğru olmuyor. Ve seni yanımda tutsam bile, seni de kendimle birlikte dibe çekeceğim. Bunu yapamam. Bu yüzden gitmen en doğrusu.”

“Bunu kastetmiyorsun,” dedim, gözyaşlarım boşalırken. Eğilip yaklaştı, ona dokunmak için içim kıpırdandı.

“Hayatımda ilk kez bir şeyden gerçekten eminim,” dedi. Sonra arkasını döndü ve kapıdan fırtına gibi çıktı.

Ve ben, parçalara ayrılmış bir halde geride kaldım.

* * *

Yaşadığım hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, sanki bir an önce uyanmak isteyeceğim bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum.

Kıyafetlerimi topladım. Eşyalarımı hazırladım. Killian’ın o kapıdan geri dönmesini bekledim. Ama gelmedi. Gerçekten bunu yapabilir miydim? Hiçbir şey olmamış gibi öylece çekip gidebilir miydim?

Ama gitmek zorundaydım. Gitmezsem daha çok acı çekecekti.

Titreyen ellerimle tüm hazırlıkları tamamladım.

Kütüphaneye girip eski daktilonun yanında duran romanımı gördüğümde, onu olduğu gibi bıraktım. O hikâye *ona* aitti. Hiçbir zaman yayımlamayacağımı söylemiştim ve bunu gerçekten istemiyordum.

Romanı daktilonun eskiden durduğu yere bırakıp odadan çıktım.

Peter, havaalanına gitmek için bir saat içinde yola çıkmamız gerektiğini söylemişti ama ben çoktan hazırdım. Sessiz, soğuk evin içinde daha fazla dolaşmaya dayanamıyordum. Killian'ın odasına girip yatağa kıvrıldım ve yastıklarına sarılarak ağladım. Belki fikrini değiştirdi.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırdım. Kapıya geldiğinde yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı, gözleri şişmişti. Yalvarırcasına fısıldadım. "Lütfen bunu yapma."

"Sana bir hesap açtırdım," dedi. "Ayakta kalmana yardımcı olacaktır. On milyon dolar değil ama biraz işe yarar."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, yaşlarım daha da hızlandı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Killian. Gerçekten istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama doğru olan bu."

"Ben de biliyorum," diye inledim.

"O romanı yayımlamalısın," dedi ve birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Gerçekten iyi bir hikâye. Ve sakın ailene yaklaşma. Onlar senin için iyi değil. Belki de yeni bir başlangıç yapmalısın."

"Yapamam," diye hıçkırarak cevap verdim. "Killian, bunu yapamam."

Odayı geçti ama yatağa kıvrılmış halde yatan bana fazla yaklaşmaya cesaret edemedi.

“Yapabilirsin,” dedi, sesi yumuşaktı ama kesin bir güven taşıyordu. “Sen her şeyi yapabilirsin, Sylvie. Bu eve bile gizlice girdin. Dünyanın bir ucuna taşınıp tanımadığın bir adamla evlendin. Dünyamı altüst ettin, *mo ghràidh*. Sen her şeyi yapabilirsin.”

Yüzünü göremeyecek kadar ağlıyordum. Yastığını gözyaşlarımla ıslatırken, vücudum şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kaslarım gerilmiş, kemiklerim acıyordu.

“Gerçekten iyi olacağına emin misin?” diye fısıldadım, sesim titreyen bir çığlık gibi çıktı.

Yutkundum, çenesini sıktı ve başını salladı. “Söz veriyorum...”

İçimde bir parça, ona bir şeyler sormak için yanıp tutuşuyordu: İstedğim zaman ona ulaşabilir miydim? Otuz gün geçtikten ve sözleşme resmen geçersiz hale geldikten sonra geri dönebilir miydim? Bir şekilde geri dönebileceğime dair bir umut kırıntısı almam gerekiyordu. Barclay Malikânesi’ne uzanan bir yolum olmalıydı.

Ama içten içe bana bunu vermeyeceğini biliyordum. Zaten mesele de buydu. Bu düşünce ne kadar canımı yakarsa yaksın, bunu kendi başımıza yapmamız gerekiyordu.

Uzaktan bir korna sesi duyulduğunda gözlerimi tekrar sımsıkı kapattım.

Belki de burada yatmaya devam edersem, kimse beni çıkarmaya cesaret edemezdi. Gitmemi istiyorlarsa, beni taşımak zorunda kalırlardı.

“Hadi, Sylvie. Bunu yapabiliriz.”

Sonunda yataktan doğrulup karşısına geçtiğimde, ona son kez baktım. Onu son kez kocam olarak gördüm. O beni son kez karısı olarak gördü. Yüzüne doya doya baktıktan sonra ka-

pıya doğru yöneldim. Ama tam çıkacakken, Killian birdenbire beni kollarına alıp sıkıca göğsüne bastırdı.

Kollarımı ona sararken, içimden bir parçanm koptuğunu hissettim.

“Seni çok özleyeceğim, benim küçük karım,” diye fısıldadı, yüzünü saçlarıma gömerek.

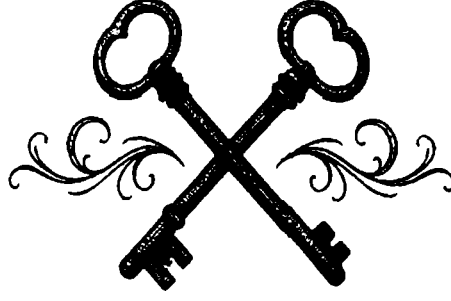
“Ne olur kendine iyi bak, zorba herif,” diye karşılık verdim, dudaklarım titrerken.

Nihayet ondan ayrıldığımda, arkama dönüp bakmadım.

Bakamazdım.

Eğer bir kez daha gözlerine bakarsam asla gidemeyeceğimi bildiğim için buna cesaret edemedim.

Ve şu an onun en çok ihtiyacı olan şey, sadece benim gitmemdi...

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Killian'la geçen yıl, 18 Eylül'de evlenmiştik. Boşanma evrakları neredeyse tam bir yıl sonra, 12'sinde elime ulaştı. Bir noter tarafından elden teslim edildi ve evrakları imzalarken hırkımın koluna hıçkırarak gözyaşlarımı silmemi izlemek zorunda kaldı.

Ve işte böylece her şey bitmişti.

Manhattan'da eşyalı, kısa süre kalacağım bir daire kiraladım ama her gece yatağымda dönüp duruyordum. Buranın ne kadar gürültülü olduğunu unutmuştum. Kırsalın sessizliğini, o eski evin gıcırtilarını, Killian'ın araziden döndüğünde çıkardığı ayak seslerini özlüyordum.

Onun sesini özlüyordum, bazen kulaklarımı tırmalayan, derin, hırıltılı tonunu, kulağıma fısıldadığı zamanlardaki o yankısını... Devasa ellerini avuçlarımda hissetmeyi özlüyordum.

O güveni, o rahatlığı, o tanıdıklığı...

Barclay Malikânesi'nden ayrıldıktan hemen sonra, yalnızlık içimi kemirmeye başlamıştı. Defalarca ona mesajlar yazmış ama her seferinde göndermeden silmiştim. Birini özlemek böyle bir şeyse, keşke ona hiç âşık olmasaydım.

Killian sadece kısa ve garip bir süre için kocam olmamıştı.

O, gerçekten umursadığım ilk insandı. Beni ben olduğum için seven ilk insandı. Ve veda etmekten acı duyduğum ilk insandı.

New York sokaklarında yürürken, her şeyin sadece bir rüya olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Ama sonra, uzaklardan adımı söylediğini duyduğuma inanıyordum. Ya da bir arının vızıltısını duyuyor ve her şeyin başladığı o ana geri dönüyordum.

Eğer şu anda ona bir şey söyleyebilseydim, denediğimi söylerdim; depodan bazı eşyalarımı çıkardığımı, yeni bir roman üzerinde çalışmaya başladığımı, hatta apartmandan bir arkadaş edindiğimi... Sürekli gereğinden fazla şey anlatan biri olsa da beni güldürüyordu. Belki bir gün ona, İskoçya'daki sahte kocamla yaşadığım lüks swinger partilerini anlatırdım.

Ama henüz değil.

Belki bir gün...

Şimdilik, her gün doğumunu ve her gün batımını atlatmaya çalışıyordum. Dizüstü bilgisayarımı alıp bir kafeye gidiyor, dışarıdaki insanları izleyerek bizim hikâyemizin yarısı kadar bile ilginç bir şey yazmaya uğraşıyordum.

Omzumun üzerinden yazdıklarımı okuduğunu hayal ediyordum, tıpkı o gün yaptığı gibi...

Hikâyelerimde çiftler her zaman önce düşman olarak başlıyordu ama birbirleriyle değil, daha çok kendileriyle savaşıyorlardı. Ama en sonunda, onlarla gerçekten savaşmaya istekli olan kişilerin yalnızca onları önemseyenler olduğunu fark ediyorlardı.

En azından yeni hikâyem böyle ilerliyordu.

"Sylvie?"

Tanıdık bir ses duyunca başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırdım.

Birkaç saniye gözlerimin, yanımdaki bir sandalyede oturan kadını tanıması gerekti. Saçları eskisinden çok daha kısaydı. Ve tanıdığım günden beri yüzünden hiç eksik olmayan o sert bakış, şimdi yerini daha yumuşak bir kedere bırakmıştı.

“Enid?” dedim, ailemin sağ kolu olan bu kadınla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalışarak.

“Ben senin hâlâ İskoçya’da o korkunç kocanla yaşadığını sanıyordum,” dedi, sesinde acı bir tonla.

Eskiden olsaydı bu sözlere öfkeyle karşılık verirdim ama şimdi sadece gülümsedim.

“Hayır, artık değil.”

“Oh,” dedi, rahatsızlığını yutkunarak bastırmaya çalışırken. “Buna üzüldüm.”

Omuz silktim. “Teşekkürler.”

“Ailen geri döndüğünü biliyor mu?” diye sordu, gözlerini benden ayırmadan.

Omurgam sertleşti. Bu kadınla yan masadan konuşmak yerine doğrudan onun masasına geçmeye karar verdim. *Hâlâ* nefret ettiğim biriyle aynı masada oturmak, benim için oldukça olgun bir hareketti.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Lütfen onlara söyleme.”

Alaycı bir şekilde burnundan soludu. “Ah, artık onlar için çalışmıyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Ne?”

“Beni temmuz ayında kovdular.”

Kaşlarımı çattım, son gördüğüm zamanı hatırlamaya çalış-

tım. Enid'i işten çıkardıklarından hiç bahsetmemişlerdi. Yıllardır yanlarındaydı.

"Sanatçılar," dedi gözlerini devirdikten sonra. "Ne kadar da duygusallar."

"Bunun benimle bir ilgisi var mıydı?" diye sordum. Daha sorar sormaz kendimi aptal gibi hissettim. Elbette benimle ilgisi yoktu. Hayatlarında hiçbir şeyin benimle ilgisi olmazdı.

"Vardı," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Onlara ne kadar bencil, şımarık, yeteneksiz bir velet olduğunu söyledim."

Bir an göz göze geldik, ardından dudaklarımdan istemsiz bir kahkaha yükseldi. Giderek büyüdü ve sonunda tam anlamıyla gülmeye başladım. Gözlerim yaşlarla doldu, kendimi durduramıyordum.

Gülüşüme eşlik etmese bile her zamanki kadar soğuk ve mutsuz da görünmüyordu. Kim bilir, belki de bu yıl Enid'in hayatına biraz heyecan katılmış ve onu biraz yumuşatmıştı.

Sonunda kahkaham dindiğinde, gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes aldım.

"Bunu duymanın hoşuna gideceğini düşündüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Hoşuma gitti," diye itiraf ettim. "Muhtemelen hayatımda ilk kez benim için bir şey yaptılar, ama yine de güzel bir şeydi."

Başıyla onayladı. "Muhtemelen haklısın. Ama unutma, sorun sen değilsin. Onlar."

"Oh, şimdi benim tarafımda mısın?" diye gülerek sordum.

Omuz silkti. "Artık maaşımı ödemiyorlar. Ve bir süre sonra fark ettim ki, onlar beni de asla gerçekten görmemişlerdi."

"Bu duyguyu çok iyi biliyorum," dedim, elimdeki kahve fincanına bakarken. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

“Rica ederim.”

Masama geri dönmek için ayağa kalkıyordum ki, “Gerçekten kocan onlara bir *halı* mı fırlattı?” diye sordu aniden.

Bu kez ikimiz de kahkahalara boğulduk. Sonra o gün yaşadıklarımızı baştan sona anlattım.

* * *

Çoğu gece pek uyuyamıyordum. Eve döneli bir buçuk ay olmuştu ve hâlâ uyuyamamamın sebebini iki ülke arasındaki saat farkına bağlıyordum. Ama içimde bir parça, bunun asıl nedeninin onun bir yerlerde uyanık olduğunu bilmemden kaynaklandığını söylüyordu. O hareketliyken, ben de dinlenemiyordum. Artık o kadar birbirimize uyumlanmıştık. Zamanla bu hissin geçeceğini biliyordum ama şu ana kadar tek bir geceyi bile ağlamadan geçirememiştim. O gece, saat üçte bir mesaj sesiyle uyandım. Ekranı baktığımda yerimden doğruldum.

Killian: Sonunu beğendim.

Adını ekranda görmek göğsümü sıkıştırdı, yanaklarımı ateş gibi yaktı. Sadece iki kelimeyle yeniden tamamlanmış gibi hissettim. Birkaç saniye geçtikten sonra neyi kastettiğini anladım; hikâyemi okuyordu. Hemen cevap yazdım.

Ben: Teşekkür ederim.

Killian: Yayınılamalısın.

Ben: Onu senin için yazdım.

Killian: Bayıldım.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim.

Bir an sessizlik oldu. İkimiz de muhtemelen ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Bundan sonra birbirimize ne söyleyebilirdik ki?

Parmaklarım titriyordu. “*Seni özledim. Seni seviyorum. Lütfen, eve dönmeme izin ver.*” gibi şeyler yazmak istedim.

Ama önce o yazdı.

Killian: Nasılsın?

Ben: Uyuyamıyorum.

Ben: Sen nasılsın?

Killian: Çabalıyorum.

Göğsüm sıkıştı, içimde yükselen hıçkırığı bastırmaya çalıştım. Aklımda tek bir soru dönüp duruyordu: Killian, beni o evde bir ömür boyu hapsolmuş hissetmemem için serbest bıraktığını düşünüyorsa, oradan çıkmak için onu ne motive edecekti? Eski haline geri dönmeyecek miydi? Ona neden yardım edemiyordum?

Killian: Sesini duymaya ihtiyacım var.

Parmaklarım o kadar hızlı hareket etti ki numarasını çevirirken canım acıdı. Telefon çalarken, dudaklarımı içime çekip bekledim.

“Orada saat kaç?” diye sorduğunda sesi uykulu ve kısıp çıkıyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Sesi, sıcak bal gibi içime işledi.

“Üç buçuk,” dedim.

“Burada sekiz buçuk.”

“Erken kalkmışsın.”

“Uyuyamadım,” diye mırıldandı.

“Ben de.”

“Bambaşka hissediyor musun?” diye sordu. “Evde olmak nasıl?”

“Ne demek istiyorsun?”

Boğazını temizledi. “Yani, oraya ait hissediyor musun?”

Başımı salladım, ama o beni göremiyordu tabii. “Hayır. Ne-

reye ait olduğumu bilmiyorum.”

Ben sana aitim, demek istedim. Ama kendimi tuttum. Ona baskı yapmak istemiyordum. O gün, plajdan döndüğümüzde gözlerindeki o solgun ifadeyi hâlâ hatırlıyordum. Ona bunu bir daha yaşatamazdım. Ona diğerleri gibi davranamazdım.

Eğer iyiliği için Killian Barclay’i serbest bırakmak gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

“Sen farklı hissediyor musun?” diye sordum. “Ben olmayınca yani?”

Boğazını temizledi. “Ev daha küçük geliyor. Koridorda senin ayak seslerini duymamak ve her yerin bu kadar sessiz olması hoşuma gitmiyor.”

Boğazıma bir yumru oturdu. *Baskı yapma, Sylvie*.

“Peki, teyzen bu olanlara nasıl tepki verdi?” diye sordum.

İçini çekerek güldü. “Çılgına döndü. Ama Anna onunla konuştu. Ev benim ve onu elimden alamaz.”

“Buna çok sevindim,” dedim ve bunu gerçekten söyledim. Bunu duymak beni çok rahatlatmıştı.

“Yani, her şey bitti,” diye ekledim. Sözleşme, evlilik, tüm o saçmalıklar...

“Aynen,” dedi. “Bitti.”

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordum.

Cevap vermedi. Ağır nefes alışverişlerinden içindeki mücadeleyi duyabiliyordum. Bekledim, umut ettim, dua ettim, belki söylediği şey bir şekilde beni de kapsardı.

“Zamana ihtiyacım var, *mo ghràidh*,” dedi sonunda. “Ve bunu senden isteyemem.”

Titreyerek derin bir nefes aldıktan sonra başımı yastığıma koydum. Gözümden bir damla yaş süzülüp yastığa düştü.

“Sana ne lazımsa veririm, Killian,” dedim. “Eğer yardım istiyorsan yardım ederim. Eğer beklememi istiyorsan beklerim. Evlendiğimizde bu sözü verdik, hatırlıyor musun? Artık evli olmayabiliriz ama ben hâlâ ettiğimiz yeminlere inanıyorum. Senin için ne gerekiyorsa yaparım, çünkü eşler böyle yapar.”

Nefesi umut dolu geldi.

“Oh, sevgilim,” dedi, sesi alçak ama nazik bir kırılganlık taşıyordu. “Sylvie, beklemeni istemiyorum.”

Kalbim parçalandı. Kalp kırıklığının bu kadar can yakabileceğini bilmiyordum. Bu tam anlamıyla bir işkenceydi. Yatağımda iki büklüm oldum, gözyaşlarımı içime akıtarak sustum. Ama o konuşmaya devam etti.

“Bunu kendi başıma yapmak zorundayım, sevgilim,” dedi. “Ve bunun sonsuza kadar sürebileceğinden korkuyorum. Bu yüzden, eğer bana bir söz vereceksen, hayatını benim için askıya almayacağına dair söz ver. Barclay Malikânesi’ne geri dönmeyeceksin. Artık evli değiliz. Bunu anladığını söyle.”

Telefon hattına derin bir sessizlik çöktü, ben ise yastığıma gömülerek ağlamaya devam ettim.

“Lütfen, Sylvie. Bunu söylemen lazım.”

Ağlamamın sesini duymuş olmalıydı, çünkü iç çekerek üzgün bir ses çıkardı.

“Üzgünüm...” diye fısıldadı.

Bir süre sonra kendimi toparlayarak ona istediği cevabı verdim.

“Anladım,” dedim. “Seni beklemeyeceğim. Ama yardıma ihtiyacın olursa, burada olacağım. Ne olursa olsun sana yardım etmekten asla vazgeçmeyeceğim.”

“Bana bu yeter,” diye cevap verdi yumuşak bir sesle. “Ve şimdi, sadece uyumanı istiyorum.”

“Kapatmak istemiyorum,” diye hıçkırdım.

“O zaman telefonu yastığının üzerine koy. Ben burada olacağım, sen uyuyana kadar.”

Gözyaşlarımı silerek dediğini yaptım. Yatağa uzandım, telefonumu yastığımın üzerine koydum. Ekrandaki adını izleyerek, diğer taraftan gelen nefes alışlarını dinledim.

Haftalardır ilk kez huzurlu bir uykuya daldım.

Ve rüyamda nazik arılar ve çimenlere dağılmış daktilo tuşları vardı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili Sylvie,

Bugün, yanımdan ayrılışının üzerinden tam iki ay geçti. Ve ben de bir aydan fazla süredir bir terapistte gidiyorum. Hayatımda bir şeyler söylemem gereken herkese bir mektup yazmamı önerdi. Aslında bu mektupları gerçekten göndermeme gerek olmadığına söyledi ama seninkini göndermek istedim.

Sana söylemem gereken bazı şeyler vardı.

Evimde ansızın belirdiğinde sıkışıp kalmıştım. Hayatımın neredeyse yirmi yılını kaybolmuş ve kendi yasımda boğularak geçirmiştim. Sonra sen geldin. Dik başlı, inatçı ve kaba biriydin ama duymam gerekenleri söylemekten hiç çekinmedin. Bunca kalabalığın içinde, beni o bataklıktan çıkarabilecek tek kişi sendin.

Hayatının bir yılını benim en kötü halime tanık olarak geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama sanırım ikimiz de birer enkazdık. Ve bilmeni isterim ki, o anlaşmadaki yalanlarına kızgın değilim. İçimde bir yerlerde, tüm o zaman boyunca asıl planın evimin elimden alınması olduğunu hep biliyordum.

Belki de içten içe bunu istiyordum.

Ama sonra sana âşık oldum ve her şey değişti. Senin yanımda kalmanı istedim. Senin için mutlu olmayı istedim.

Normal bir hayat istedim.

Ama biz asla normal bir çift olmadık. Ya da gerçek bir çift...

Ama birbirimize karşı hissettiğimiz sevgi gerçektir, değil mi?

Bu mektup ne kadar da dağınık oldu, affet. Açıkçası yazarlık konusunda yetenekli olan sendin.

Asıl söylemek istediğim şey şu: Gerçek olma şansımız olmadığı için üzgünüm. Ama o gün kapıdan çıkıp gittiğinde, bana geldiğin kadından farklı olduğunu biliyordum. Sen değişmiştin, Sylvie. Sanırım bir yerlerde, mükemmel olamadığın için kendini affettin ve buna rağmen kendini sevdin.

Belki de bunu görebilmen için hiç tanımadığın birinin sana koşulsuzca âşık oluşunu izlemen gerekiyordu.

Ve bu kişi ben olabildiğim için mutluyum.

Bana hayatımın en güzel yılını verdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten evlendiğinde, gerçek kocanın seninle tartışmaktan korkmamasını dilerim. Çünkü kendini savunurken her zamankinden daha güzel görünüyorsun. Bunu kaybetme.

Senin zorban,

Killian

Killian'ın mektubu, çantamın içinde katlanmış bir şekilde duruyordu. Onu birkaç ay önce almıştım ve o zamandan beri ondan tek bir haber bile almamıştım. Sessizliğe alışmıştım artık. Gitmeyen bir ağrı gibi, onun yokluğuyla yaşamayı öğrenmiştim.

Benden beklememi istememişti ve ben de beklemiyordum. Geçenlerde bir flört uygulaması bile indirmiştim ama kimseyle görüşmemiş, hatta fotoğrafımı bile yüklememiştim. Ama en azından küçük bir adım atmıştım.

Tam olarak istediği şeyi yapıyordum. Ve yine de onu hâlâ özlüyordum. Öylesine içim yanıyordu ki. Killian’la bir gün yeniden bir araya gelebileceğimize dair bir umudum yoktu.

Ama hayatımın o yılını hiç yaşanmamış gibi arkada bırakmaya da hazır değildim. Enid, şu an kendi kendimle flört ettiğimi söylemişti ve sanırım haklıydı. Kendim için bir geçiş dönemi yaşıyordum.

Kafede dizüstü bilgisayarına yazı yazarken telefonum çaldığında ve ekranda onun adını gördüğümde donakaldım.

Onun sesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve şimdi, yeniden duyma ihtimali bile ellerimi titretti. Telefonu elimden düşürecek gibi oldum ama son anda cevaplama düğmesine bastım.

“Merhaba?” diye kekeledim.

“Sylvie,” dedi. Sesinde hafif bir panik vardı.

Bir anda yerimden fırladım ve kapıya doğru koştum. Onunla yabancıların birbirlerini sessizce dinlediği bir ortamda konuşamazdım.

“Ne oldu?” diye sordum, omurgam boyunca bir ürperti hissederek.

“Sadece seninle konuşmam lazım,” dedi, sesi telefonda cızırtılı geliyordu.

“Buradayım,” diye hiç düşünmeden cevap verdim. “Neredesin? Neler oluyor?”

“Arabaya atlayıp dolaşıyorum.”

Bu kelimeler, başkaları için sıradan olabilirdi ama Killian için bambaşka bir anlama geliyordu. Bir anda duraksadım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum, nefesimi tutarak.

“Sadece kasabaya iniyorum. Çok uzak değil. Terapistim bunu yapmamı önerdi.”

“Ve yalnız mısın?” diye sordum, kalbim hızla çarparken.

“Evet.”

O anda, onun zor bir şey yaptığını ve bana ihtiyacı olduğunu fark ettim. *Benden* yardım istiyordu ve bu düşünce içimde bir heyecan dalgası yarattı. Sakin kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden derin bir nefes alıp rahat bir şekilde iç çektim.

“Ne hakkında konuşmak istersin?” diye sordum, sesimi öğrendiğince sıradan tutmaya çalışarak.

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Sadece sesine ihtiyacım var,” dedi.

Telefonun diğer ucunda derin bir nefes verdi, ben ise kaldırımda durup motor sesini dinledim.

“Buradayım,” dedim. “Bu sadece kısa bir yolculuk, değil mi? Bunu başarabilirsin.”

“İyiyim,” dedi kendi kendine.

“Aynen öyle,” diye onu onayladım. “Tamamen güvendesin.”

“Güvende olduğumu biliyorum,” dedi. “Şu an evin önündeki yolda araba kullanmaya devam ediyorum. Asıl sen güvende misin?”

Göğsümden hafif bir kahkaha kaçtı. “Gündüz vakti bir kafeteryanın önünde duruyorum. Gayet iyiyim.”

“Bana bunu söylemeye devam et,” diye homurdandı. “Garip bir şekilde iyi geliyor.”

“Popom donuyor ama hâlâ iyiyim,” dedim gülümseyerek. Tekerleklerin çakılların üzerinde ezildiğini duydum.

“Daha kalın bir paltoya mı ihtiyacın var?” diye sordu, sesi gergindi.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Ocak ayı ve burası New York. Buz gibi.”

“Burada da hava çok soğuk,” dedi.

“Ne kadar uzağa gidiyorsun?” diye sordum.

“Şehre gidiyorum ve hemen geri döneceğim.”

“Bunu yapabilirsin,” dedim. “Daha önce de yaptın, hatırlıyor musun? O gece beni şehirden almak için arabayla gelmiştin.”

Güldü. “Sana o kadar kızgındım ki nasıl geldiğimi fark etmedim bile.”

Ben de güldüm. “Biliyorum.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Şu an arabada benimle olmanı çok isterdim,” dedi.

İç çekerek başımı eğdim. “Ben de.”

Sakın umutlanma, Sylvie. Kalbinin bir kez daha kırılmasına izin verme.

Ama kimi kandırıyordum? Eğer beni yanında istemiş olsaydı, bir saniye bile düşünmeden o uçağa atlayıp yanma giderdim. Ama şu an, onun buna ihtiyacı yoktu. Bu süreci kendi başına aşması gerekiyordu. Benim sesimi duymaya ihtiyacı vardı, burada olduğumu bilmeye ihtiyacı vardı, ama aynı zamanda bensiz de bunu yapabileceğini anlaması gerekiyordu.

“Benimle konuş,” diye mırıldandı. *Tanrım, sesini ne kadar özlemiştim.*

“Şey... Kitabımı yayımlamaya karar verdim,” dedim.

“Harika,” dedi anında.

“Yani, aslında tam olarak yayımlamak da sayılmaz. Sadece kendim için bastırıyorum.”

“Ben de bir tane alabilir miyim?” diye sordu. Gülümsedim, alt dudacağımı ısırdım.

“Tabii ki.”

“Yeni bir erkek arkadaşın var mı?” diye sordu birden.

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Olduğum yerde donakaldım. Gerçekten bunu mu konuşmak istiyordu, hem de kendini sakinleştirmeye çalışırken?

“Tanrım, hayır,” diye hemen cevap verdim.

“Niye ki?”

“Çünkü eve döndüğümünden beri benimle konuşan tek adam, kafede yanıma gelip roman yazımı hakkında bana akıl vermeye çalışan biriydi.”

“Umarım ona defolmasını söylemişsindir,” dedi sert bir sesle.

“Gerek yoktu,” dedim gülerek. “İlgilenmediğimi söyledim.”

“Eskiden bu tür adamların üzerine kahveni fırlatırdın,” diye hatırlattı.

Gülümseyerek dudağımı kemirirken, kafenin önünde ileri geri yürümeye başladım. Rüzgâr şiddetleniyordu, burnum neredeyse buz kesmişti ama içeri girmedim. Burada olmak, ona daha yakınmışım gibi hissettiriyordu.

“Yolculuk nasıl gidiyor?” diye sordum.

“İyi. Sesin yardımcı oluyor. Lütfen konuşmaya devam et.”

Derin bir nefes verdim. “Bunu bir süre benim sesim olmadan denemeye ne dersin? Sadece beni hatta tut. Eğer panik atak gelirse ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Gözlerim yankarken, cevabını bekledim.

Sonunda, “Seni duymadan da yapabilirim ama istemiyorum,” diye mırıldandı. Yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı, gözlerim doldu.

“Benim için önemli olan tek şey, bunu yapıyor olman.”

“Bunu yapıyorum.”

Geri kalan yol boyunca sessiz kaldı. Ben kafeye geri dönüp

pencerenin kenarına oturdum, dışarıyı izlerken onun nefes alışlarını dinledim. Her geçen gün, her yaptığı yolculukla, içinde uzun zamandır hissetmediği huzuru bulacağını biliyordum. Ve belki de bir daha İskoçya'ya, Barclay Malikânesi'ne ya da ona dönemeyecektim.

Ama en azından, Killian'ın sonunda huzuru bulduğunu bilerek rahat bir nefes alabilirdim.

* * *

Mart ayının sonlarında, sıcak bir günde evime dönerken, ön basamaklarda bir paket gördüm. Paketi apartmanın önünde görünce, neredeyse sokağın sonuna kadar koşacak gibi oldum. Sıradan kahverengi bir karton kutuydu, dışarıdan pek heyecan verici görünmüyordu ama içinde ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Çılgık atarak paketi yerden aldım ve kapının önünde küçük bir sevinç dansı yaptım. Sonra hızla kapıyı açıp içeri daldım. Telefonumu çıkararak Killian'ın numarasını çevirdim ve hoparlöre alıp masaya koydum.

Hemen açtı.

“Efendim?”

“Geldi!” diye çılgık attım. O da gülerek karşılık verdi.

“Tanrı aşkına! Kulağımın zarı patladı. Ne geldi?”

“Kitabım! Bastırdım ve az önce elime ulaştı.”

“Oh, Sylvie,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu inanılmaz bir şey. Seninle gurur duyuyorum.”

Killian'la, iki ay önce araba kullanırken benden yardım istediği günden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. O zamandan

beri ona ulaşmamak için elimden geleni yapmıştım. Ama bu kısa sohbetler, onu sanki ilk kez tanıyormuşum gibi hissettiriyordu.

İronik bir şekilde, ona şimdi daha da âşık olduğumu düşündüm ama bunu söyleyemezdim. “Kutuyu açıyorum,” dedim heyecanla. Tezgâhtan bir maket bıçağı kaparak hızla paketi kestim.

“Dikkatli ol, çok derine doğru inme. Sayfaları yırtarsın,” diye uyardı.

“Merak etme, dikkatli açıyorum,” diye karşılık verdim.

Kutunun kapağını kaldırdığımda, olduğum yerde donakaldım. Yavaşça elimi uzatarak içinden yumuşak kapaklı kitabı çıkardım. Ağırlığını ellerimde hissederken, içindeki kelimelerin anlamını düşündüm ve gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

“Mükemmel,” diye fısıldadım.

“Bana tarif et,” dedi Killian.

“Kapağı sade ve güzel. Yeşil bir arka planı var, başlık ise altın rengi. Zarif bir el yazısı gibi.”

“Ve üzerinde adın da yazıyor mu?”

Gülümseyerek, en altta yazan ismime parmaklarımı sürdüm: *Sylvie Devereaux*.

“Evet.”

“Bu senin kitabın, *mo ghràidh*. Onu sen yazdın.”

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülerek aşağıya indi. Sayfaları çevirirken, o kelimeleri ilk kez kütüphanede oturup yazdığım anı hatırladım. Sanki o günlere, dünyadaki en sevdiğim yere geri dönüyordum.

Teknik olarak, elimde tuttuğum bu kopya dünyadaki tek örnekti. Ve Killian’a söz verdiğim kopya dışında başka kimseye

ulaşmayacaktı. Kitabı yayımlamam için bana yalvarmıştı ama ona, bunu asla yapmayı düşünmediğimi anlatmak zorundaydım. Yazmak benim tutkum olabilirdi ama onu sömürüp tüketmek istemiyordum. Tutkumu, ebeveynlerimin beni gördüğü gibi görmek istemiyordum. Sadece sevmek, değer vermek ve olduğu gibi kutlamak istiyordum.

Kitabı göğsüme bastırdım ve tam olarak istediğim kutlamayı yaptım.

“Güzel hissettirdi, değil mi?” diye mırıldandı telefonda.

“Çok güzel,” dedim.

“Gerçekten seninle gurur duyuyorum, Sylvie.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldım, onun sözlerinin içimde yankılanmasına izin verdim. Tam o sırada, arka planda birinin bağırdığını, ardından bir araba kornasının çaldığını duyduğumda gözlerimi açtım.

“Neredesin?” diye sordum.

“Londra’da,” diye homurdandı.

Buz gibi oldum. Çok şeyi kaçırmıştım. Londra’da ne yapıyordu? Kiminleydi? Ama sormadım. Bu beni hiç ilgilendirmezdi. Beklememi istememişti ve ben de beklemiyordum. Birkaç dakika sonra, yine sessizliği o bozdu.

“Anna ile kısa bir hafta sonu tatili için geldik. Onun fikriydi. Son konuşmamızdan beri daha fazla araba kullanıyorum, daha fazla dışarı çıkıyorum. Ve şimdi, ilk defa evimden bu kadar uzaktayım.”

İçimde bir gurur dalgası kabardı.

“Bu harika, Killian. Seninle gurur duyuyorum,” dedim içtenlikle.

“Asabiydim ama senin araman beni rahatlattı. Kitabı tuttu-

ğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Göndermeden önce kopyamı imzala.”

“Hiçbir şey imzalamayacağım,” diye karşılık verdim kendimi beğenmiş bir tavırla.

“İmzalaman gerekiyor, inatçı cadı. O kitabı benim evimde yazdın. Bir kopyasını istiyorum ve imzalı olsun. Sonra onu kütüphaneme koyacağım ve belki yüz yıl sonra bir gün, inatçı bir Amerikalı kız içeri girip *Büyük Sylvie Devereaux’nun şaheserini* görmek için bu kitabı bulacak.”

“Ve koca İskoç huysuz bir adam tarafından evlenmek üzere kandırılacak,” diye ekledim, onu kahkahaya boğarak.

“Tam olarak böyle olacak.”

Mutfak sandalyeme çöküp masanın üzerindeki kitaba bakarken, içimde bir savaş verdim. Killian’a onu özlediğimi ve ondan bu kadar uzakta olmanın dayanılmaz bir şey olduğunu söylemek istedim. Ona hâlâ âşık olduğumu ve ne kadar beklememi söylese de beklemeye devam edeceğimi itiraf etmek istedim. Kendimi durduramıyordum. Onu hayatımın sonuna kadar sevecektim.

“Sylvie...” diye fısıldadı.

“Evet?”

Büyük bir şey söylemek üzere olduğunu hissetmiştim. Alt dudagımı dişlerimin arasına sıkıştırarak bekledim; umarak, dileyerek...

“Hâlâ beni bekliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Yutkundum, donakaldım. Karşımdaki boşluğa bakarken hareket edemedim.

Yalan söyleyebilirdim. Yoluma devam ettiğimi anlatabilirdim. Belki de bu onun için daha iyi olurdu ama bunu yapamazdım.

“Seni her zaman bekleyeceğim,” dedim alçak bir sesle.

“Ben...”

Tam o sırada arka planda Anna’nın sesi yükselerek onu böldü. O an, aramızdaki mesafeler gözle görülür bir hale geldi.

“Kapatmalıyım,” dedi Killian. “Sylvie...”

“Efendim?” diye fısıldadım.

“Kitabı yazdığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Ve sonra telefon hattı kesildi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Killian maddi olarak sıkıntı çekmememi sağlamıştı ama sıkıntıdan patlamamak ve zamanımı öldürmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu yüzden, eğlence olsun diye bazen Enid'e yeni galerisi konusunda yardım ediyordum. Sanatın yakınından bile geçmek istemediğim için uzun süre ayak diremiştim ama sonunda beni ikna etmişti. En azından evden çıkmam gerektiğini söyleyip duruyordu ve bu konuda haklıydı.

Üstelik Enid'in galerisi, ailemin galerisine hiç benzemiyordu; daha genç, daha canlı bir havası vardı. Üst sınıfın burnu havada sanat meraklılarından çok, modern sanatçılardan gelen ifade dolu eserler barındırıyordu. Reprodüksiyonları uygun fiyatlarla satıyor, sanatı daha erişilebilir hâle getiriyordu. Bu da ailemin asla yapmaya tenezzül etmediği bir şeydi.

Hafta sonları gidip telefonlara bakıyor ya da Enid'in artık ilgilenmek istemediği küçük işleri yapıyordum. Ne kadar sinir bozucu, aşırı resmi tavırları ve keskin esprileriyle beni deli etse de Enid'in İngiltere'den Nikki adında biriyle çıktığını öğrenmek beni sevindirmişti. Nikki'yi seviyordum. Çoğu gün Enid arkada çalışırken, Nikki ve ben ön tarafta oturup sohbet edip şakalaşıyorduk.

Enid ve Nikki, Killian hakkında her şeyi öğrenmişlerdi; hem geçmişini hem de şimdiki halini biliyorlardı. Hikâyemizi hem tuhaf hem de romantik buluyorlardı ve buna katılmamak elde değildi.

“Arada sırada hâlâ konuşuyoruz,” dedim, bir kutu kâğıt torbayı açıp kasanın altına yerleştirirken.

“Başka insanlarla görüşmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Nikki.

“Kesinlikle hayır,” diye yanıtladım. “Eğer bir şey yapacaksam, bir uçağa atlayıp doğrudan kapısına dikilerek ‘Yeter!’ diye haykırırım.”

“Öyleyse neden yapmıyorsun?” diye sordu. “Git, kapısına dayan ve göğüslerini aç. Mutlaka işe yarayacaktır.”

Hüzünlü bir gülümsemeye iç çektim. “Çünkü ona destek olmamı istedi ve ben de öyle yapıyorum. Onu ve yaptığı her şeyi destekliyorum. Bu inanılmaz bir şey ama...”

Gözlerim aşağı kaydı, çenem kasıldı.

“Onu özlüyorsun,” dedi Nikki.

Kederle başımı salladım.

“Sonsuza kadar bekleyemezsin, Sylvie. Bir noktada hayatma devam etmek zorundasın.”

İç çekerek tekrar başımı salladım. “Biliyorum.”

Tam o sırada kapı zili çaldı ve biri içeri girdi. Nikki, gelişigüzel bir şekilde karşıladı.

“Hoş geldiniz.”

Başımı kaldırıp kapıya baktığımda yeni bir müşteri bekliyordum ama içeri giren kişiyi görünce sessiz kaldım. Gözlerini bana dikmiş bir şekilde şaşkınlıkla karşımda duran kadını görünce nefesim kesildi.

“Anne?” diye fısıldadım, ayağa kalkarken.

“Sylvie?” dedi aynı anda. “Burada ne yapıyorsun? İskoçya’dan döndüğünü bilmiyordum.”

Ağzımı kapattım ve omuzlarımı dikleştirdim. Son görüşmemizde olduğu gibi suskun kalmayacaktım.

“Ağustos’tan beri buradayım,” dedim.

“Ağustos mu?”

Annem her zamanki gibi beni savunmaya zorlayan bir tavır takınmış, soruları hızla sıralamaya başlamıştı. Ona cevap vermeden önce Nikki’ye dönüp, “Şu müşteriyle ilgilen, lütfen. Ben arkada olacağım,” dedim.

“Immm...” Nikki ne diyeceğini bilemedi ama cevabımı beklemedim.

“Hoşça kal, anne. Galerinin tadını çıkar.”

Arkamı dönüp hızla odanın arkasına doğru yürüdüm.

“Sylvie, bekle!” diye seslendi annem.

“Seninle konuşmak zorunda değilim,” dedim. “Hatta şu an konuşmamayı tercih ediyorum.”

Ön masayı geçip binanın arka tarafına doğru yürüdüm, annem de peşimden geliyordu.

“Sylvie, lütfen. Bekle. Bana bir saniye ver.”

“Hayır,” diye karşılık verdim. Kan basıncım yükselmişti. Kendimi bu an için hazırlamıştım ve kafamın içinde tek bir cümle tekrar tekrar yankılanıyordu: *Tartışmaya girme. Tartışmaya girme. Tartışmaya girme.*

“En azından özür dileyemez miyim?” diye yalvardı.

Göz ucuyla, Enid’in servis girişinin yanında donup kaldığını gördüm ama ona aldırmadan yanından geçtim.

“Hayır,” diye seslendim anneme.

Dışarı çıkıp ara sokağa yöneldim. Nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama geri dönemeyeceğimi biliyordum. Annemle karşılıklı bir konuşmaya giremezdim.

“Sylvie, yalvarıyorum,” dedi.

Sesindeki üzüntüyü duydum ama bu beni sadece daha da öfkeliendirdi. Olduğum yerde durup ona döndüm ve parmağımı yüzüne doğru salladım.

“Hayır! Şimdi üzölmeye hakkın yok. Hayatımız boyunca yaptığımız her konuşma bana kendimi berbat hissettirdi.”

Gözleri yaşlarla dolarken bana uzandı.

“Hayır, bana sakın dokunma! Seninle tartışmak istemiyorum. Kendi huzurumu korumak için seninle konuşmak bile istemiyorum.”

“Tamam, o zaman konuşma!” diye bağırdı. “Sadece dinle.”

Hayal kırıklığı içinde, içimdeki öfkeyi dışa vuracak şekilde çığlık attım. Onu dinlemek, yapmak isteyeceğim en son şeydi. Ama artık kaçacak yerim kalmamıştı.

Önüme bir engel çıkmıştı.

Ara sokağın sonunda donup kaldım ve onun bana yetişmesine izin verdim. Beklediğim şey kaçınılmazdı: *Yeterince çaba göstermiyorsun, Sylvie. Ya da sana yardım etmeye çalışıyorum, Sylvie.*

Ama ağzından çıkanlar, beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

“Baban ve ben berbat ebeveynlerdik!” diye bağırdı. “Hâlâ da berbat ebeveynleriz. Bunu nasıl düzeltebileceğimi keşke bilseydim ama bilmiyorum. Bizi hak etmedin ve zamanı geri alıp seni çok daha iyi yetiştirecek birilerine verebilseydim, inan bana yapardım.”

Başımı reddederek ona sırtımı döndüm. Aklımı, bana söy-

lediği incitici sözleri engellemek için zorladım ama bunun imkânsız olduğunu ben de biliyordum.

Sesimi çıkarmadım, o ise konuşmaya devam etti.

“Senin asla bir sorunun yoktu, Sylvie. Sana öyle hissettirdiğim için üzgünüm ve bunun için artık çok geç olduğunun farkındayım ama en azından denemek zorundayım. Berbat birer ebeveyn olmuş olabiliriz, ama kendine bir bak!”

“Ne olmuş bana?” diye bağırdım ve ona döndüm. Annemin yanaklarından yaşlar süzülüyordu, saçları rüzgârdan darma-dağındı, alnı ter içindeydi. Perişan görünüyordu.

“Tanıdığım en dirençli, en anlayışlı, en parlak insana dö-nüştün.”

Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kısarak onu süzdüm. Ne yapma-ya çalışıyordu? İşin püf noktası neydi? O cümlenin neresinde *ama* kısmı vardı?

Sadece ellerini kaldırıp yanlarına bıraktı. “Bu kadar. Söyle-mek istediğim tek şey bu. Sadece üzgün olduğum. Ve... senin-le gurur duyduğum.”

Hâlâ nefes nefese bir haldeyken omuzlarını düşürdü, yü-zünde mağlup olmuş bir ifade belirdi. Sonra arkasını döndü ve galeriye doğru yürüdü.

Tek kelime etmeden gitmesine izin verdim. O an gerçekten de söyleyecek bir şey bulamıyordum. Birbirimize sarılıp affet-me aşamasına gelebilecek gibi hissetmiyordum ama içimde büyük bir rahatlama vardı. Artık üzerimde eskisi gibi ağır bir yük hissetmiyordum. O *ebeveynlerin senden nefret ediyor ve tam bir hayal kırıklığı*sın sisi dağılmaya başlamıştı.

Hâlâ şaşkın bir ifadeyle ara sokakta dururken, telefonumu çıkardım ve Killian'ın numarasını çevirdim. Telefon çaldı, çal-

dı ve çaldı... Sonunda telesekretere düştü. Ve bunun artık beklenmesi gereken bir şey olduğunu fark ettim. Büyük ihtimalle artık arkadaşlarıyla rugby maçlarına gidiyor, saatlerce evden uzak vakit geçiriyordu.

Ve bu harika bir şeydi.

Ama aynı zamanda içimde hafif bir hayal kırıklığı hissetmek de zordu.

Sanki Killian doğru yöne ilerliyordu ama o yön de benden çok uzağa gidiyordu.

* * *

Galeriye geri döndüğümde, annemle yaşadığım garip karşılaşmayı Nikki ve Enid'e anlatmak zorunda hissettim.

Enid şaşkına dönmüştü, Nikki ise dedikoduya ve drama doyamayan biri olduğu için hikâyeyi büyük bir iştahla dinledi ve her detayı öğrenmek istedi. Enid, ailemin İskoçya'daki evimize nasıl geldiğini ve Killian'ın onları nasıl kapı dışarı ettiğini Nikki'nin tam olarak bilmediğini fark ettiğinde, o kısmı kendi anlatmak istedi.

Hepimiz gülüyorduk ki telefonumun arka cebimde titrediğini hissettim. Killian olduğunu varsayarak içimi bir rahatlatma kapladı. Ama telefonu çıkardığımda yüzüm düştü.

Arayan o değildi.

Kardeşiydi.

Hemen aramayı açtım ve Anna'ya tüm dikkatimi verebilmek için birkaç adım uzaklaştım. O an, sesindeki paniği duydum.

"Sylvie!" diye çığlık attı, sesi gözyaşlarıyla titriyordu. "Sana ihtiyacım var, Sylvie! *Hemen* buraya gelmelisin!"

Gözlerim korkuyla büyüdü, mideme ağır ve buz gibi bir his oturdu.

“Anna, Killian nerede? Ne oldu?”

Şimdiden harekete geçmiştim. Enid ve Nikki’ye tek kelime bile etmeden kapıdan fırlayıp evime doğru yürümeye başladım. Neyse ki sadece birkaç sokak ötedeydi.

“Gitti!” dedikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladı Anna.

“Ne demek gitti?”

“*Burada değil!*” diye çığlık attı, sesi panik doluydu. “Teyzem bu sabah beni aradı ve Killian’ın tapuyu ona bıraktığını, sonra hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğunu söyledi. Hiçbir uyarı olmadan, Sylvie. Korkuyorum. Ya kendine bir şey yapmaya gittiye? Ya onu bu noktaya biz sürüklediysen?”

Ellerim korkuyla titremeye başlamıştı ve onun histerik davrandığını biliyordum. Killian’ın böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Bilmiyor muydum? Onu aylardır yüz yüze görmemiştim. Ya bana yalan söyledi ve iyi olduğunu düşünmemi sağladıysa? Daha önce de *iyiymiş gibi* davranmıştı.

Ve bugün aradığımda telefonumu açmamıştı.

“Geliyorum, Anna,” diyebilirdim sadece. O anda söyleyebileceğim tek şey buydu. Telefonu kapatır kapatmaz koşmaya başladım. Çantamı beş dakika içinde toplayıp bir saat içinde havaalanına gidebilirdim. Sabah olmadan İskoçya’da olurdum ve onu bulurduk. Killian iyi olmak *zorundaydı*.

“Lütfen, Sylvie. Seni aramamın tek sebebi *sensin*. Hâlâ senden bahsediyor. O yüzden yardım edeceğini biliyordum. Sana ihtiyacı var.”

“Geliyorum,” diye tekrar ettim. Beni hiçbir şey durduramazdı. Hayatımda hiç bu kadar kararlı hareket etmemiştim. Hiçbir

şey bu kadar net ve gerçek gelmemiştir. Hiçbir şüphem, hiçbir tereddüdüm yoktu. Eğer kocamın bana ihtiyacı varsa, her defasında yanında olacaktım.

“Anna, neredeyse eve vardım. Onu tekrar aramayı deneyeceğim. Havaalanından uçuş bulduğumda sana haber vereceğim.”

“Lütfen çabuk ol,” diye ağladı.

“Acele ediyorum.”

Hemen telefonu kapattım.

Geçmem gereken tek bir kavşak kalmıştı, sonra kendi sokağıma varacaktım. Işık sonsuzluk kadar uzun sürdü ve beklerken aklımdan sayısız ihtimal geçti. Belki de arkadaşlarıyla bir barda sarhoş olmuştu. Ya da birini tanımış ve geceyi onun evinde geçirmişti. Belki de hepimizi geride bırakmaya karar vermiş ve gece karanlığında ortadan kaybolmuştu.

Ya da çok daha gerçekçi bir ihtimalle... bir panik atak geçirmişti ve yanında onu sakinleştirecek kimse yoktu. Belki de yaralanmıştı. Ya da daha kötüsü...

Sonunda ışık yeşile döndü ve kavşaktan geçtim. Son köşeyi dönerken telefonum tekrar telesekretere düştü.

“Lanet olsun!” diye homurdandım ve telefonu cebime geri soktum.

Sonra kafamı kaldırdığımda, olduğum yerde donakaldım.

Nefes nefese kalmıştım ve uzun caddeye doğru bakıyordum. Evim sokağın ortalarındaydı. Kapımın önündeki *basamaklarda* oturan uzun, koyu saçlı bir adam, sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

Yavaşça apartmana doğru yürürken, kalbimi mantığımın önüne geçirmemeye çalışıyordum.

Ama yaklaştıkça, içimde umut filizlenmeye başladı.

Sonra beni gördü.

Tek bir hareketle ayağa kalktı ve o an, tüylerim diken diken oldu. Kalbim göğsümden çıkıp yere düşecek gibi hissettim. Ağzımı elimle kapattım ve ona doğru yürüdüm.

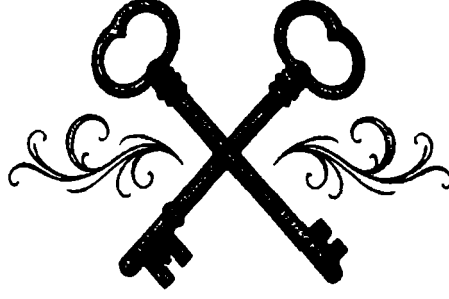
Aklımın bana oyun oynamamasını diledim. Gerçekten o olduğuna emin olmadan inanmak istemedim.

Ve sonra... gülümsedi.

O plajda gördüğüm gülümseme.

Bütün vücudumu bir sıcaklık sardı ve en hızlı şekilde koşmaya başladım. Ayakkabılarımın sesi kaldırımda yankılanırken, bacaklarım beni sonuna kadar taşıırken, tek düşündüğüm şey ona tekrar sarılabilmektir.

Ve nihayet ona ulaştığımda, kendimi öyle bir hızla kollarına attım ki, az kalsın onu yere devirecektim.

KIRKINCI BÖLÜM

Killian'ın vücudu kollarımın arasında kocaman ve sıcacıktı, nefesinin kulağımın yanında yankılanması *eve dönmek* gibiydi. Kollarım, boynunun etrafında sımsıkı kenetlenmişti, devasa kolları ise beni sarıp sarmalayarak yerime sabitledi.

O buradaydı. Kollarımın arasındaydı.

Kafamda binlerce soru dönüp duruyordu ama hepsini bir kenara ittim. Çünkü o *buradaydı*.

“Merhaba, sevgilim,” diye fısıldadı boynuma.

“Burada ne yapıyorsun?”

Bir an sonra sonunda beni yere bıraktı ama ben onu bırakmayı reddettim. Ellerim hâlâ ona yapıştı.

“Elimden geldiğince hızlı olmaya çalıştım,” dedi, yüzüme düşen bir bukleyi usulca geriye iterek.

“Anlamıyorum. Anna, tapu belgelerini teyzene verdiğini söyledi. Bunu neden yaptın?”

“Sylvie, sen benim için dünyanın bir ucuna geldin ve ben seni aylar boyunca o evin içine kapattım. İşleri düzeltmek istiyorsam, artık sıra bende olmalıydı. Ve geçen ay beni beklediğini söylediğinde, ne yapmam gerektiğini biliyordum.”

Yeniden ona doyasıya bakabilmenin keyfini çıkarırken, yü-

züme geniş bir gülümseme yayıldı. Sıcak yeşil gözleri, çene hizasına düşen kahverengi saçları, kalın kaşları ve dolgun dudakları... O'ydu. Şu an New York'ta evimin önündeydi. Beynim hiçbir şeyin mantıklı olmadığını söylüyordu ama umurumda değildi.

"Demek tüm çaban bunun içindi," dedim, her şey aniden yerine otururken. Beni İskoçya'ya geri getirmek yerine *bana* gelmek istemişti. Sadece hazır olana kadar beklemesi gerekiyordu.

"Beklediğin için teşekkür ederim," dedi, alnını alnıma yaslarken.

Gözlerimi kapattım, kalbim göğsümden dolup taşı. Ellerini tuttum, küçük parmaklarımı onun kalın parmaklarının arasına kaydırardım. Ve bu anın sonsuza kadar sürmesini diledim.

Ama sonra telefonum cebimde tekrar titredi.

"Aman Tanrım, Anna!" dedim hızla telefonu çıkarıp ekrana bakarken. İsmi gördüğümde hemen aramayı açtım ve telefondan gelen panik dolu sesi duydum.

"Sylvie?" diye ağlıyordu.

"Anna, Killian burada!"

Sessizlik oldu. "Ne?"

"Tam karşımda duruyor," dedim, Killian'ın yumuşak, huzurlu gözlerine bakarken.

"O ne?" dedi inanamayarak.

Gülümsedim.

"New York'ta mı yani?" diye çılgılık attı.

"Evet, New York'ta. Ve gayet iyi."

"Onu öldüreceğim!" dediğinde, gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Spontane yaşamaya çalıştığımı söyle ona,” dedi Killian, ama Anna bunu duyunca küfürler savurmaya başladı.

“Senden özür diliyor, Anna,” dedim. “Ve seni sonra arayacak.”

Anna hâlâ söylenirken çağırımı sonlandırdım. Telefon sessizleştiğinde Killian beni tekrar kollarına çekti ve aniden daha fazlasını istemeye başladım. Onun *her şeyini* istiyordum.

Ama fazla istekli görünmek istemedim. Hâlâ ne durumda olduğumu tam olarak bilmiyordum, nasıl hissettiğini ve ne kadar mücadele ettiğini anlamam gerekiyordu. Daha önce bunları benden saklamıştı ve eğer yine onu fazla zorlar, tekrar aynı hatayı yaparsam, bu defa kendimi asla affetmezdim.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordum.

Çenesindeki gerginliği fark ettim ama yine de başını salladı ve kaldırımdaki çantasını aldı. Kaşlarının arasında beliren hafif kırışıklık beni endişelendirdi. Onu nazikçe apartmanın girişine doğru çektim, kapıyı açıp içeri davet ettim.

Evimin içinde kocaman görünüyordu, oysa burası küçük sayılmazdı. Ama ben onu otuz metrelik tavanları ve altmış dönümlük arazisi olan bir evde görmeye alışkındım.

Çantasını kapının yanında bıraktı ve mutfığa kadar beni takip etti, içeride geçirdiğim aylar boyunca eklediğim kişisel dokunuşlara göz gezdirdi.

“Aç mısın?” diye sordum, mutfak tezgâhına yaslanırken. Aniden kendimi garip bir şekilde rahatsız hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık. Killian ve ben her zaman iki yıldız gibi birbirimize çarpıyorduk. Hiç, “Biz neyiz?” gibi soruların arasında kalmamıştık. Arkadaş mıydık? Yoksa hâlâ eski halimizde miydik?

Beklediğim gibi masaya oturmadı. Bunun yerine odanın ortasında ayakta durdu, ellerini arka ceplerine sokmuş bir şekilde gözlerini ayırmadan beni izledi.

“Hayır,” diye yanıtladı kısaca.

“Susadın mı?” dedim, boğazım kururken.

Başını salladı.

Vücudumun her hücresi yanıyordu ve eğer ona dokunmazsam patlayacakmış gibi hissediyordum. Ama önce onun iyi olup olmadığını bilmem *gerekiyordu*.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum temkinli bir şekilde. “Ne olursa olsun söyleyebilirsin...”

Bir an tereddüt etti, gözleri vücudumu baştan aşağı tararken neredeyse gergin görünüyordu. Sadece bakışlarımla ona her şeyimi alabileceğini anlatmayı diledim. Hiçbir şey sormasına gerek yoktu. Ben ona aittim. Sahip olduğum her şey onundu. Kalbimde, o hâlâ benim kocamdı.

Bunu tek bir bakışla aktarabilmiş miydim bilmiyorum ama aniden odayı hızla geçti ve birkaç adımda beni kollarına aldı.

Vücudumu mutfak tezgâhı ile kendi bedeni arasına sıkıştırırken, elleri yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı.

“Sence neye ihtiyacım var?” diye hırladı.

Tek bir kelime bile etmeden, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Dudaklarımız uyum içinde hareket etti, birbirimizi ısırarak, yalayarak, tadına vararak... Bu öyle bir öpüşmeydi ki, sanki aylar sonra kendi yatağıma dönmüş gibi hissettirdi. Sanki bu dünyada bana uyan tek ruhu sonunda bulmuşum gibiydi. Eve dönmüşüm gibiydi.

Ellerim ona dokunmak için yanıyordu. Her bir noktasını

yeniden tanımak istercesine parmaklarımı vücudunda gezdirdim; kaslarını, hatlarını, her bir çukurunu ve tüm o tanıdık kıvrımlarını yeniden keşfettim.

“Sadece *sana* ihtiyacım var, *mo ghràidh*,” diye mırıldandı dudaklarımın arasında.

Bacaklarım kolayca onun için açılırken, ellerini uyluklarımın altına yerleştirdi ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Dudakları boynumdan göğüslerime indi. Gömleğimin düğmelerinden biri fırladı ve böylece göğüslerime ulaştı.

Beni aniden ele geçirirken vücudum titredi ve kollarım onu daha sıkı kavradı.

“*Buna* ihtiyacım vardı,” diye inledi. Ellerim saçlarına daldı, onu kendime daha da bastırdım.

Ama elleri durmadı. Daha fazla düğme koparken gömleğim tamamen açılıp kollarımdan kaydı. Sütyenimi çözdüğünde onun için sertleşen göğüs uçlarıma dokundu. Şimdi mutfak tezgâhında üst tarafım tamamen çıplak şekilde oturuyordum. Sakalları tenime sürtündü ama bu acıyı bile memnuniyetle karşıladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Pantolonumun düğmesini çözerken, içimi heyecan dalgası sardı. Pantolonum ve iç çamaşırım daha yeni ayak bileklerimden sıyrılmıştı ki Killian dizlerinin üzerine indi ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

“Bu tat...” diye inledi. “Tam sekiz aydır seni tatmayı hayal ediyorum. İşte buna ihtiyacım vardı.”

Beni doyumsuzca yalayıp klitorisimi emerken zevk çığlıkları atıyordum. Zevkin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda sırtım kavislendi ve başım öne eğildi.

Özlediğini belli eder şekilde bana dokunuyor, kıvrımlarımı

açıyor ve uzun kalın parmaklarını içime sokuyordu. Vücudum hızla sarsılıyor ve kontrolümü kaybetmem için sadece birkaç hareket gerekiyordu. İçimde havai fişekler patladı, kapalı göz kapaklarımın arkasından titreşen dalgalar halinde zevk yayıldı.

“Becer beni!” diye haykırdım, aniden çaresizlikle.

Aceleyle ayağa kalkıp beni öptü ve dilindeki kendi ıslaklığımı tatmama izin verdi. Pantolonunu çıkarmaya başlamadan önce gömleği yere düştü. O pantolonunu indirirken ben de göğüslerine dokundum. Kalbinin üstündeki noktayı öpüp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim.

Aleti serbest kaldığında, nasıl nefes alacağımı unutmuş bir haldeydim. Büyüklüğü beni yine şaşırtmıştı. Parmaklarımı uzunluğunun etrafına sarmak için istekli bir şekilde ona uzattım. Ben bunu yaparken göğsünden tatmin edici bir inilti yükseldi. Tembelce aletini okşadım, vücudundan gelen tepkilerin tadını çıkardım. İnlemeler, titremeler, kasılmalar...

Aletin ucundan bir damla sızdı, başparmağımla silip dudaklarıma götürdüm, tadı dilime değdiğinde zevkle inledim. Bunu görünce daha da vahşileşti.

Homurdanarak kalçalarımı kavradı ve beni tezgâhın kenarına çekti.

“Benimle birlikte izle!” diye emretti sesinde boğuk bir sertlikle. Aletini hizalarken bir elimi göğsüne, diğerini çenesine koydum ve yavaşça içime doğru ilerlerken onu sıkıca tuttum.

Yavaşça daha derine inerken daha fazlası için bir kolunu bacağımın altından geçirdi ve tamamını içime alana kadar beni gerdi. Zevk, rahatlama ve coşku bedenimden akarak başımı döndürüyordu. Birleştığımız yere bakarken almlarımız birbirine değiyordu ve bunu izlemek mükemmeldi.

Hafifçe geri çekilip tekrar giriyordu. Bir öpücük için onu daha yakına çekerek alt dudağını ısırdım, bu da onun ulumasına ve kalçalarını daha sert itmesine neden oldu. Bir elini saçlarıma atıyor ve başımı geri çekiyordu, hızını artırırken hınzırca gülümsedi. Beni öyle bir güçle beceriyordu ki olduğum yerde sabitlemek zorunda kalıyordu.

Bedenlerimiz yankılanan bir zevk temposu içinde birbirine çarparken ona gülümsedim. Her şey o kadar mükemmeldi ki hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

“Ne kadar da adi bir kadınsın sen,” diye homurdandı ve kendini beğenmiş bir gururla bana baktı.

“*Senin* adi karın,” diye cevap verdim sinsi bir sırıtışla.

“Kocanın aletini seviyorsun, değil mi?”

Ona daha sıkı tutunduğumda zevkle coştı. “Evet!” diye haykırdım. “Kocamın büyük aletini seviyorum.”

Şimdi daha sert girip çıkıyordu, beni becerirken zar zor dayanıyordum. İçimde bir orgazm daha patlarken bacaklarımı ona daha sıkı sararak bir çığlık attım.

Hemen ardından kendisi boşalırken de derin bir kükreme sesi çıkardı. Kollarımı boynuna doladığımda aleti içimde titriyordu, bu zevk dalgalarını birlikte atlatırken ona sıkıca sarıldım.

Sonunda, ikimiz de rahatladığımızda beni tezgâha yasladı, göğsümün, boynumun ve yüzümün her yerine öpücükler kondu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı her birinde. Yemin ederim mutluluktan ölebilirdim burada.

Tüm bu zaman boyunca Killian’ın bensiz yoluna devam edeceğinden ya da onu aşağı çeken kişinin ben olacağımdan

korkmuştum. Aksine, içinde yaşadığı cehennemden çıkmasına rehberlik etmeyi başarmıştım. Ve bunu ben bile bilmiyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

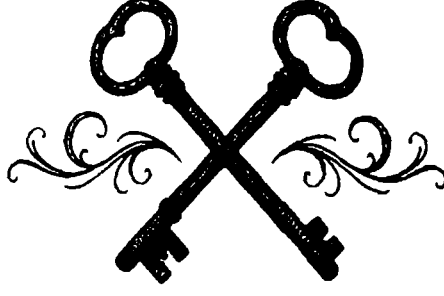
“Ben ciddiym, Sylvie,” dedi gözlerini yüzüme kaldırarak. “Seni seviyorum, buradayım ve tamamen seninim. Beni yanında istediğin sürece ya da istediğin kadar.”

Dudaklarını kendime çekerken yüzümde bir gülümseme belirdi. “Seni sonsuza dek istiyorum, Killian.”

“Güzel,” diye mırıldandı öpüşmemizin arasında.

Sonunda içimden rahatça çıktığında, ılık meni damlalarının içimden kaydığını hissedebiliyordum. Hınzır bir sırıtışla eğilip tekrar içeri itti. Onu izlerken alt dudağımı ısıırıyordum.

“O zaman bunların hepsi içinde kalsın,” diye mırıldandı kasıklarına bir öpücük kondurmadan önce. “Sonsuza kadar.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Killian yatakta yüzüstü uzanırken çıplak vücudu tamamen gevşemişti ve ona bakmaktan bir saniye bile kendimi alamıyordum. Gerçekten buradaydı. Bu durum hem inanılmaz hem de harikaydı.

“Uykumda beni izlemeyi bırak. Bu biraz ürkütücü,” diye mıldandı yastığa doğru.

“Alışsan iyi olur,” diye yanıtladım.

“Gerçekten bu kadar şaşırdın mı?” diye sordu, yarı uykuyla bir sesle.

“Evet,” dedim vurgulayarak. “O kadar uzun zaman geçti ki, beni nazikçe nasıl terk edeceğini düşündüğünü varsaymaya başlamıştım.”

İç çekerek kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. “Hâlâ benim karımsın, Sylvie. Senden öylece *vazgeçmeyeceğim*.”

“Teknik olarak...” dedim, sahte evliliğimizin artık sona erdiğini ima ederek.

“Sakın söyleme,” diye homurdandı. “Bunu en kısa sürede düzelteceğiz.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla bağırdım. “Yeniden mi evleneceğiz?”

“Evet,” diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum ve uzaklaşmaya çalıştım. “Bana fikrimi sormayacak mısın?”

“Sormama gerek yok,” diye yanıtladı.

“Neden?” diye haykırdım.

“Çünkü vereceğin cevabı biliyorum. Sormanın ne anlamı var?”

“Sadece romantik olmak için bile sorabilirsin!” Yataktan kalkmaya çalıştım ama engel oldu. Belimi kavrayarak beni yatağa geri çekti ve ağırlığını üzerime verdi. Kahkahalarla çığlık atarken kaçmaya çalıştım ama çok güçlüydü.

“Biz ne zamandan beri romantik olduk, cadı?” Boynumun kıvrımına yüzünü gömerek hırladı ve tüylerim diken diken oldu.

“Pekâlâ. Seninle tekrar evleneceğim ama bana *inek* ya da *cadı* gibi isimler takmayı bırakmalısın,” diye inledim, hırıltıları öpücüklere dönüşürken.

“Anlaşma yok,” diye kesin bir dille yanıtladı.

Kollarımı ona doladım ve gülümsedim. Sonra aklım her zamanki gibi eve kaydı. “Yani...” dedim. “Evi gerçekten teyzene mi verdin?”

“Evet,” diye iç çekti.

“Ve bu konuda iyi hissediyor musun?”

“Sadece bir ev. Onun için bu kadar önemliyse, alabilir.”

“Peki, nerede yaşayacaksın?” diye sordum ama aslında cevabı biliyordum.

“Elbette karımla birlikte,” dedi, bedenime daha da sokularak.

Yüzü yastığa gömülmüş, saçları dağınık bir halde ona bak-

tım ve malikânedeki adamdan farklı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ama hiçbir fark göremedim. Sadece farklı bir ortamda aynı kişiydi.

Şimdi daha huzurlu görünüyordu. Ve daha önce onun iyi olduğunu düşündüğümde gördüğüm türden bir huzur değildi bu; şimdi özgür görünüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum, saçlarını yüzünden çekip sakallı yanağına bir öpücük kondurarak.

“İyiyim,” diye homurdandı.

“Ve bana yalan söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordum, dudağımı ısırarak. “Eğer iyi hissetmezsen bana söyleyeceksin.”

İç çekerek sırtüstü döndü. “Evet, sevgilim. Eğer iyi hissetmezsem sana söyleyeceğim. Ama söz veriyorum, seni endişelendirmeden bu yolculuğu yapabileceğimden emin olmadan gelmedim.”

Gülümseyerek yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım.

“Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadım, başıma kondurduğu öpücüğü hissederek.

“Teşekkür ederim,” diye yumuşak bir sesle yanıtladı.

* * *

Ertesi sabah erken uyandım ve Killian yanımda oturuyordu.

“Ne zamandır uyanıksın?” diye mırıldandım.

Elinde yeşil bir kitap tutuyordu ve bunun benim kitabım olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. “Yeterince uzun süredir uyanığım ve bunu tekrar okuyorum. Cep telefonum burada çalışmıyor,” dedi.

“Onu tekrar okuduğuna inanamıyorum. Başka kitaplarım da var biliyorsun değil mi?”

Omuz silkti. “Benim favorim bu.”

Sadece gülümsedim ve okumaya devam etmesini izledim. Sonra bana bakıp, “Yeni bir şeyler yazdın mı?” diye sordu, saçlarımı okşayarak.

“Hâlâ bitmedi.”

“Bunu yayımlamayı düşünüyor musun?” diye sordu.

Kaçıncı kez aynı cevabı verdiğimi düşünerek, “Hayır,” dedim.

Gülümseyerek şakağımı öptü. Yazmak hakkında düşünmek, annemi ve dün yaşadığım garip karşılaşmayı hatırlattı. “Annem dün beni görmeye geldi,” dedim, onun hemen gerildiğini fark ederek.

“Mobilyalarını mı övmeye geldi?” diye alaycı bir şekilde sordu.

Onun malikânesindeki halıya olan takıntısını hatırlayarak güldüm. “Hayır. Enid’in galerisine geldi. Beni görmeyi beklemiyordu sanırım. Ama söyleyecek çok şeyi vardı.”

“Öyle mi?” Şüpheyile ve temkinli bir şekilde yanıtlımı bekledi.

“Evet, bana ne kadar kötü bir anne olduğunu ve benim ne kadar iyi bir insan olduğumu söyledi.”

Güldü ve sonra tepkimi inceledi. “Ciddi misin?”

Başımı salladım. “Söyledikleri beni de şaşırttı.”

Geriye yaslanıp omuz silkti. “Belki de halı aklını başına getirmiştir.”

“Belki de,” diyerek güldüm.

Gözleri tekrar üzerimde gezindi, sonra kitabı komodinin

üzerine bıraktı ve vücudunu sırtıma yaslayarak ellerimi başımın üzerine koyup arkamdan bana doğru bastırdı.

Kulağıma doğru inlerken boğucu bir inilti çıkardım. “Uyanmanın başka bir yolu da bu,” dedim boynumun arkasını öperken ciyaklayarak.

Arkamda sürtünmeye devam ederken aleti boxer’ınm içinde inanılmaz bir hızla büyüyordu. Ne olduğunu anlamadan kalçalarımı yukarı çekti, bacaklarımın arasına yerleşti ve içime girdi.

“Eninde sonunda seninle vakit geçirmeyi öğreneceğim,” diye homurdandı tekrar içime girerken. “Ama şu anda sana çok ihtiyacım var.”

Eli boğazımdan yukarı kayarken yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. “Beni bu konuda şikâyet ederken bulamayacaksın,” diye inledim.

Günün çoğunu yatakta geçirdik. Farklı şeyler yapmayı denediğimizde, kendimizi her seferinde sevişirken bulduk. Sonunda yeterince acıktığımızda, duş alıp kapıdan çıkmayı başardık.

Birlikte caddede yürürken, onun elini tutuyor, parmaklarını sıkıca kavırıyor ve rüzgârla uçup gidecekmişim gibi koluna sarılıyordum. Ona New York’u, tıpkı onun bana arazisini gösterdiği gibi göstermeyi sevmiştim. Özellikle bahar olduğu için bunu sevmiştim, çünkü New York baharda çok güzeldi.

Planladığımızdan daha uzun bir yürüyüş yaptık. Hiç şaşırmadan, kendimizi Belediye Yazı İşleri Ofisi’nde bulduk.

Sırada beklerken, “Büyük bir düğün istemediğinden emin misin?” diye fısıldadı.

Başımı koluna yasladım. “Eminim. Zaten bir düğün yaptık.”

“Kabul edelim, berbat bir düğündü. Birbirimizden nefret ediyorduk.”

Önümüzdeki kadın dönüp bize meraklı bir bakış attı.

“Biliyorum,” diye usulca cevap verdim. “Ama bu da bizim hikâyemizin bir parçasıydı. Onu değiştirmek istemiyorum.”

Omuz silkti. “Madem öyle istiyorsun.”

Memur, yirmi dört saatlik zorunlu bir bekleme süresi olduğunu söylediğinde, Killian ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kalın İskoç aksanıyla tekrar rica etti.

“Bakın,” dedi. “Biz zaten neredeyse bir yıl boyunca evliydik. Onu tekrar karım yapabilmek için yirmi dört saatten çok uzun bir süre yol kat ettim. Umutsuz, aşk acısı çeken bir İskoç erkeğini bekletmezsiniz, değil mi?”

Şaşırtıcı bir şekilde, memur buna gerçekten inandı. Derin bir iç çekişten ve belgelerimizde tarihi değiştirmenin ardından, diğerleriyle birlikte ofise geçmemizi söyledi. Resmi olarak birlikteliklerini onaylamak için sabırsızlanan diğer çiftlerin arasında yerimizi aldık.

Doldurulmuş belgeler kucağımda, başımı onun omzuna yasladım. Bu sefer hiçbir sözleşme yoktu. On milyon dolar ya da tarihi konaklar yoktu. Sadece *biz* vardık, kaderin bir cilvesiyle aynı yerde, aynı zamanda bulunan iki insan. Bu bir mucize gibi geliyordu ve bu sefer bırakmaya niyetim yoktu.

“Devereaux ve Barclay!” diye seslendi öndeki kadın.

Killian ile öne çıktık, memura gülümsedikten sonra onun herkes için okuduğu aynı sıkıcı evlilik şartlarını dinledik. Ve bu, dünyanın en romantik düğünü gibi görünmeyebilirdi ama burada kimse bizim bu anları zaten yaşadığımızı bilmiyordu.

Aşkımız zorluklara dayanmış ve daha güçlü bir şekilde çık-

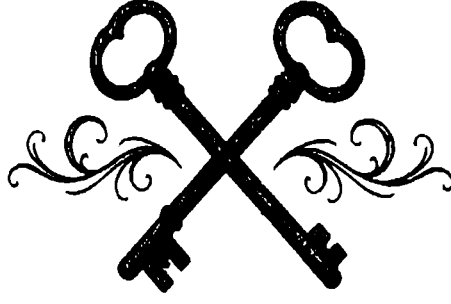
mıştı. Çoğu ilişki gibi, biz de kendimizi önemseyen iki insan olarak başlamış olsak da evlilik bize birbirimize öncelik vermeyi öğretmişti. Artık o ya da ben değil, *biz* vardık.

“Bayan Devereaux,” dedi memur. “Bu evliliğin yeminlerine sadık kalmaya ve bu adamı hayatınızın geri kalanında yanınızda tutmaya yemin ediyor musunuz?”

“Ne dersin, sevgilim?” diye mırıldandı Killian, içten bir gülümsemeyle. “Beni yanında tutmaya söz veriyor musun?”

Yüzümde bir gülümsemeyle ve elleri ellerimde, gözlerinin içine bakarak nazikçe cevap verdim:

“Evet!”

SONSÖZ

Bir yıl sonra

“Lorna ölmüş.”

Bu sözler beni derin bir uykudan uyandırdı ve kocama bakmak için tek gözümü açtım; gerçekten bunu söyleyip söylemediğinden emin olmak istedim.

Telefonu elindeydi, yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bana döndüğünde hızla doğruldum.

“Bekle. Ciddi misin?” diye sordum.

“Ölümüne ciddiylim.”

Kıkırdadım. “Killian...”

“Yaşlı cadı gitmiş. Dec az önce mesaj attı.”

Eğilerek telefonuna baktım ve işte oradaydı. Küçük kardeşinden gelen tek bir mesaj vardı:

Lorna Teyze dün gece uykusunda vefat etti.

“Vay canına!” diye mırıldandım. “Teyzenin ölümü, ev için ne anlama geliyor?”

Killian omuz silkti. “Sanırım onu Anna’ya bırakmıştır. Bana bırakmadığına eminim.”

“Ki sen de bunu yapmasını istemezdin, değil mi? Oraya geri dönmek ister miydin?” diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

Killian ile burada, New York’ta kendimize bir yuva kurmuştuk. Elbette henüz tam anlamıyla kök salamamıştık, ama şu an balayı dönemimizin tadını çıkardığımız güzel bir hayatımız vardı.

Ama yalan söyleyemem; geleceğin bizim için ne getireceğini düşünmeden edemiyordum. İskoç olmasam da oraya geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Killian burada olmaktan memnun olduğunu söylüyordu, ama Barclay’de yeniden yaşama fırsatımız olsa bunu değerlendirir miydik?

“Hayır,” diye yanıtladı, kendinden emin bir baş sallamayla. “Eğer oraya geri dönersem, eski rutinime geri döneceğimden korkuyorum. Burada, senin yanında kendimi canlı hissediyorum.”

Sevimli bir gülümsemeyle gözlerime baktı. Ona olan sevgim, her gülümsediğinde göğsümde küçük bir bomba gibi patlıyordu.

“Üstelik oraya geri dönmek için büyük bir eve ihtiyacım yok,” dedi ve telefonunu bırakıp beni yastıklara doğru devirdi. Yüzünü boynuma gömerek, kalın sakalı cildimi kaşındırırken hassas derimi öpüp ısırdı.

Bacaklarımla onu sardım ve kahkahalarımızın inlemelere dönüştüğü sırada telefonu çaldı.

“Ah!” diye homurdandı. “Siktir git!” Telefonunu yataktan fırlattı ve boynumdan köprücük kemiğime doğru öpmeye devam etti.

“Sol göğsüme bahse girerim ki arayan kız kardeşindi,” dedim, aşağı doğru inerken.

“Şu anda sol göğsün zaten benim,” diye inleyerek cevap verdi, dişleri göğsümün hassas başının etrafında hafifçe kapanırken. Parmaklarımı saçlarına geçirirken sırtım zevkle kavislendi.

Ancak uğultusu kesildikten sadece birkaç dakika sonra telefonu tekrar çalmaya başladı.

“Durmayacak,” dedim nefes nefese.

“Ben de öyle,” dedi muzip bir gülümsemeye.

Aşağıya doğru öpmeye devam ederken tam göbek deliğime ulaştığında telefon üçüncü kez çaldı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı ve durmak bilmeyen telefonu susturmak için yere uzandı. Gözlerindeki kızgınlıkla bacaklarımın arasına uzanırken aramaya cevap verdi. “Ağzım karımın içine sadece birkaç santim uzaklıkta, bu yüzden hızlı konuşursan iyi olur.”

Bir kahkaha atarak ağzımı kapattım ve Anna’nın cevabını dinledim. Sözlerini seçemiyor ama ona bağırdığını duyabiliyordum.

“Evet. Öldüğünü biliyorum. Kurtulduğumuza sevindim.”

Anna ona öyle bir bağıırıyordu ki, sesi yatak odamızda yankılanıyordu. Ama o konuştukça Killian’ın tavrı kızgınlıktan şaşkınlığa dönüştü.

“Ne?”

Anna konuşmasına ara vermeden devam ederken, Killian bakışlarını yüzüme çevirmişti.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

“Bana mı bıraktı?”

“Neyi bıraktı?” diye sordum.

Killian, Anna’nın söylediklerini dikkatle dinledikten sonra derin bir iç çekti. “Pekâlâ,” dedi teslimiyetle. “Bunu düşüneceğim. Haber verdiğin için teşekkürler.”

Görüşmeyi bitirip telefonunu yere koyduktan sonra endişeyle bana dönerek, “Lanet evi bana bırakmış, kaltak,” dedi.

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordum. “Onu senden almak için onca zahmete girdikten sonra mı?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum, benim küçük karım.”

Bedenime daha sıkı sarıldı, yanağını karnıma yasladı ve onu bir teselli kaynağı gibi kullandı. Omuzlarını ve saçlarını okşadım. Kaslarındaki gerginliği hissedince cevap hemen ve kolayca geliyordu.

Yüzünü kaldırarak gözlerimin içine bakmaya zorladım.

“Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Eve dönmek zorunda değilsin. Hiçbir yere gitmek zorunda değiliz. Eğer bu düşünce seni strese sokuyorsa, asla geri dönmeyeceğiz. İhtiyacımız olan her şey burada var.”

Kaşları gevşedi ve alnındaki çizgiler kayboldu. “Haklısın ama ev ne olacak? Ailemizden başkasına ait olmasına izin veremem.”

“Kardeşlerin var, Killian. Bırak bununla onlar ilgilensin. Sen yeterince zorluk yaşadın.”

Sonunda iç çekerek başını salladı. “Haklısın.”

“Haklı olduğumu biliyorum,” diye zekice cevap vererek onu gülümsettim.

“İhtiyacım olan *her şey* burada.”

Ayağa kalkıp çıplak bedenime baktı ve dudaklarını karnıma bastırdı. Ama beklediğim gibi aşağı inmek yerine telefonunu eline alıp bir mesaj yazdı.

Tırnaklarımı saçlarında gezdirirken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Kardeşime bir mesaj gönderiyorum,” diye cevapladı.

“Ne yazdın?”

Telefondan mesajın ileildiğine dair bildirim geldi. Sonra Killian bana ekranı gösterdi. Yazdığı cümle beni bile rahatlatmıştı.

Barclay Malikânesi artık sizindir.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedim ve öpmek için kendime doğru çektim.

Sonunda hınzır bir sırıtışla geri çekildi. Sonra vücuduma bakarak, “Evet, nerede kalmıştım?” diye sordu.

Aşağı doğru inip dudaklarını bacaklarımın arasına bastırırken kıkırdadım.

Teşekkür

Bazen bir çift ortaya çıkar ve hikâyeleri kalbimi çalar. Killian ve Sylvie kalbimde sonsuza dek özel bir yere sahip olacaklar ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu kitabı yazarken çok eğlendim.

Bunu tek başıma yapmaya çalışsaydım, yayımlanmamış bir hikâye olarak masamda durabilirdi. Bu da şu anki haline gelmesini sağlayan pek çok insana teşekkür etmem gerektiği anlamına geliyor.

Editörüm Rachel Gilmer, pazarlama uzmanım Alyssa Garcia ve Sourcebooks Casablanca'daki ekibin geri kalanı; kendim olmama izin verdiğiniz ve beni her zaman cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Menajerim Savannah Greenwell. Benden asla kurtulamayacaksn.

Asistanım ve program sorumlum Ori Alexander.

En büyük amigo kızım ve mantığın sesi Amanda Anderson.

İlk okuyucularım Jill ve Adrian. Bitmek bilmeyen desteğiniz (ve emojileriniz) dünyalara bedel.

Yeni İskoç arkadaşlarım Rebecca ve Ashleigh. İskoç eteği, stovies ve Hogmanay hakkındaki sohbetlerimize bayıldım. İskoçya'yı bana getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ailem, Jeremy, çocuklar, annem ve Misty. Hepinizi seviyorum.

Ve son olarak, kitaplarıma raflarında yer ayıran her bir okuyucuma... Cümlelerimle bazen ağlamanızı seviyorum, heyecanla çılgılık atmanızı ya da... bilirsiniz işte. Yanımda olduğunuz ve beni sahiplendiğiniz için teşekkürler.

Sevgilerimle, Sara